

JENN BENNETT

Cu ochii în stele

AI IMPRESIA CĂ E UȘOR
SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI ÎN SĂLBĂTICIE

Zorie – fascinată de tot ce are legătură cu astronomia.

Chiar dacă s-a înstrăinat de vechile ei prietene, acceptă să meargă împreună cu ele într-o tabără la munte, întrezărend în această aventură oportunitatea de a fotografia stelele.

Lennon – toțilar și iubitor de drumetii.

Deși nu plănuise nimic în acest sens, se hotărăște în ultimul moment să meargă în tabără, în ciuda faptului că, de mai bine de un an, el și Zorie nu-și mai vorbeau.

Încă de la balul de anul trecut, Zorie și Lennon, prieteni de nedespărțit până atunci, au devenit aprigi dușmani și au făcut tot posibilul să se evite. I-a ajutat și faptul că familiile lor par versiunea modernă pentru Montague și Capulet.

Lucrurile iau o întorsătură neașteptată când grupul cu care plecaseră în excursie îi lasă baltă, în inima munților. Singuri, doar ei doi, neavându-se decât unul pe celălalt, nu le rămâne altceva de făcut decât să interacționeze, la început prin împunsături și glume, în timp ce încearcă să ajungă într-un loc în care să se simtă în siguranță.

Pe măsură ce se afundă tot mai mult în ținutul accidentat al Californiei de Nord, ies la suprafață secrete și sentimente profunde.

„(...) Praf și particule, unele nu mai mari decât un grăunte de nisip, se dezintegrează în timp ce trec prin atmosfera Pământului. Ceva atât de mic, poate crea o străfulgerare de lumină puternică. Pare o minune. Ceva nepământean.

Stele căzătoare.

Nu-i de mirare că oamenii își pun dorințe când le văd.

Și deși știi că, de fapt, nu sunt stele și că dorințele puse în fața lor n-au niciun rost, văd dărele albe trecând rapid pe deasupra munților și îmi pun o dorință. Îmi pun o dorință cu toată puterea mea.

Doamnă, dă să nu-l pierd din nou!”

JENN BENNETT (11 martie 1978, Germania) este o autoare de romane pentru adolescenți și adulți. Printre numeroasele sale scrieri, se remarcă: *Alex*, *Aproximatelly*, *The Anatomical Shape of a Heart*.

Cărțile sale au primit aprecierile criticilor de specialitate.

Premii:

RITA Award pentru
Best Young Adult Romance

Nominalizări:

RITA Award pentru cel mai bun
roman de dragoste paranormal

Jenn Bennett

*Cu ochii
în stele*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BENNETT, JENN

Cu ochii în stele / Jenn Bennett ; trad. din lb. engleză: Alexandru Szollo
prin Lingua Connexion. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-530-2

I. Szollo, Alexandru (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JENN BENNETT
Starry Eyes
Text copyright © 2018 by Jenn Bennett
Ilustrații interior © 2018 by Jenn Bennett
© Ilustrații Shutterstock
Toate drepturile rezervate

Cu ochii în stele
© RAO Distribuție, 2020
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Alexandru Szollo prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-530-2

*Fratelui și cumnatei mele, care s-au căsătorit după ce s-au rătăcit
într-o excursie în camping prin sălbăticie. Nimic nu aprinde
scânteile romantismului așa cum o face frica de moarte.*

Partea întâi

MELITA HILLS CALIFORNIA

Cred că spontaneitatea e supralicitată. Dacă ar fi să ne luăm după ce vedem în filme și seriale, ar însemna să credem că petrecăreții care se aruncă îmbrăcați în piscină duc o viață de huzur. Dar în culise, totul e atent regizat. Apa are temperatura potrivită. Luminile și unghiurile sunt gândite cu atenție. Dialogurile sunt memorate. De-asta pare totul atât de atrăgător – pentru că totul a fost plănuit de cineva. Din momentul în care ți-ai dat seama de asta, viața se simplifică. În cazul meu așa s-a întâmplat.

Eu sunt obsedată de planuri, și nu-mi pasă ce cred alții despre chestia asta.

Cred în programe, rutină și calendare acoperite cu bandă *washi*¹, liste pe puncte în agende cu hârtie milimetrică și-n planuri bine puse la punct. Genul acela de planuri care nu o iau razna, pentru că sunt minuțios alcătuite cu atenție la toate posibilitățile și rezultatele. Fără improvizații, fără lucruri făcute după ureche. Așa au loc dezastrele.

Nu este cazul meu. Eu îmi fac planuri pentru viața mea și-mi văd de ele. De exemplu, pentru vacanța de vară. Școala începe din nou în trei săptămâni, și înainte să împlinesc optsprezece ani și să intru în ultimul an de liceu, astea sunt planurile mele pentru restul verii:

¹ Bandă autoadezivă din hârtie de orez (n.tr.)

Planul unu: Două dimineți pe săptămână, lucrez la clinica părinților mei, Everhart Wellness Clinic. Iau locul recepționerei lor obișnuite, care urmează un curs de vară la UC Cal în Berkeley. Mama se ocupă de acupunctură, iar tata e maseur și dețin clinica împreună. Asta înseamnă că, în loc să învăț burgeri și să aud cum urlă străini la mine din fața ferestrei unui drive-food, lucrez la o recepție „Zen“, unde pot să fiu extrem de organizată și știu exact care clienți urmează să intre pe ușă. Fără surprize, fără dramă. Previzibil, cum îmi place mie.

Planul doi: Fac poze cu ploaia Perseidelor¹ alături de colegii din clubul meu de astronomie. Astronomia e Sfântul Graal² pentru mine. Stelele, planetele, lunile și toate lucrurile care țin de spațiu. Aveți în fața dumneavoastră o viitoare astrofiziciană la NASA.

Planul trei: evit orice contact cu vecinii noștri, familia Mackenzie.

Aceste trei planuri păreau absolut posibile până acum cinci minute. Acum, planurile mele în legătură cu vara sunt instabile, pentru că mama încearcă să mă convingă să plec în tabără.

În tabără. Eu.

Uitați care-i treaba! Nu știu nimic despre Mama Natură. Nici măcar nu-s sigură că-mi place să petrec timp în aer liber. Mie mi se pare că societatea a evoluat destul încât să nu fim nevoiți să luăm contact cu aerul curat și cu lumina soarelui. Dacă vreau să văd animale sălbatice, pot să mă uit la un documentar la televizor.

Mama știe lucrurile astea. Dar acum se străduiește *foarte* tare să-mi vândă o gogoasă idealistă gen Henry David Thoreau³, cum că natura-i bună, în timp ce eu stau la recepția clinicii noastre.

¹ Ploaie de meteori asociată cu cometa Swift-Tuttle. Își atinge apogeul în fiecare an pe data de 12 august. (n.tr.)

² Potir legendar din care se spune că ar fi băut Iisus Hristos vin la Cina cea de Taină și în care ar fi fost strâns sângele Lui la răstignire. Cavalerii Mesei Rotunde căutau acest potir, conduși de regele Arthur. (n.tr.)

³ David Henry Thoreau (1817-1862), filosof, poet și eseist american, considerat una dintre figurile emblematice ale curentului filosofic numit transcendentalism (n.tr.)

Bineînțeles, o dă mereu în predici despre beneficiile sănătății naturale și ale vegetarianismului, dar acum m-a luat cu texte poetice despre frumusețea maiestuoasă a marelui stat California și despre „ocazia unică” pe care-ar reprezenta-o pentru mine experiența sălbăticiiei până la începerea școlii.

– Fii sinceră! Chiar mă vezi pe mine într-un camping? o întreb, punându-mi buclele negre ca niște tirbușoane după urechi.

– Nu în camping, Zorie! îmi spune ea. Doamna Reid te invită să mergi în *glamping*¹.

Îmbrăcată cu un halat gri cu logoul clinicii brodat pe el, se apleacă peste biroul de la recepție și-mi vorbește cu o voce scăzută, pe un ton încântat, despre clienta bogată care se relaxează pe masa de acupunctură din camerele din spate, bucurându-se de muzica învechită, dar vindecătoare, a Enyei², sfânta ocrotitoare a clinicilor de terapie alternativă din întreaga lume.

– Glamping..., repet eu, sceptică.

– Doamna Reid zice că au făcut rezervări pentru niște corturi de-alea de lux undeva în High Sierras³, undeva între Yosemite⁴ și King's Forest National Park, îmi explică mama. Camping cu *glamour*. Te-ai prins? Glamping!

– Tot zici chestia asta, dar habar n-am ce înseamnă, îi spun. Cum să fie un cort de lux? Păi, ce, nu dormi pe pietre?

Mama se apropie ca să-mi explice:

– Doamna Reid și soțul ei au primit în ultimul moment o invitație la casa de vacanță a unui coleg din Elveția și a trebuit să

¹ Glampingul reprezintă combinația dintre experiența tradițională de camping și dotările moderne asociate cu turismul hotelier. (n.tr.)

² Eithne Pádraigín Ní Bhraonáin (anglicizat Enya Patricia Brennan, n. 1958), cântăreață și compozitoare irlandeză cunoscută pentru melodiile liniștitoare, care îndeamnă la meditație. A câștigat un premiu Oscar și un premiu Grammy pentru melodia *May it Be*, compusă pentru coloana sonoră a filmului *Stăpânul Inelelor: Frăția Inelului*, în 2001. (n.tr.)

³ Lanț muntos din California (n.tr.)

⁴ Parc național situat la vest de lanțul Sierra Nevada din zona centrală a Californiei (n.tr.)

anuleze excursia. Au o rezervare la un cort din ăla de fițe. Complexul ăsta de glamping...

– Auzi, da' asta nu-i o sectă de-aia hippie¹ dubioasă, nu?

Mama scoate un geamăt exagerat.

– Ascultă-mă! Au bucătar care pregătește meniuri gourmet, groapă cu foc afară, dușuri calde – tot ce trebuie.

– Dușuri calde! zic eu, nu cu puțin sarcasm. Să mori de încântare, nu alta!

Nu mă ia în seamă.

– Ideea-i că, de fapt, nu sunt condiții dificile, doar ți se pare. Complexul e atât de popular, încât se organizează o loterie a corturilor cu un an înainte. Totul e deja plătit, masa și cazarea. Doamna Reid spune că ar fi păcat să se piardă o așa ocazie, și că de-aia o și lasă pe Reagan să meargă acolo cu câteva prietene pe durata weekendului – o ultimă excursie pentru fete înainte să înceapă ultimul an de liceu.

Doamna Reid este mama lui Reagan Reid, sportivă de marcă, „regina” clasei mele și, într-un fel sau altul, să zicem, prietena mea. De fapt, Reagan și cu mine chiar am fost prietene foarte bune în copilărie. Mai târziu au dat ai ei de bani și ea a început să-și facă alți prieteni. Plus că se antrena mereu pentru Jocurile Olimpice. Înainte s-apuc să-mi dau seama... ne-am separat, pur și simplu.

Până toamna trecută, când am început din nou să vorbim în pauza de prânz de la școală.

– Ți-ar prinde bine să mai petreci și tu ceva timp în natură, zice ea, jucându-se cu părul ei închis la culoare în timp ce încearcă să mă convingă să merg în nebunia aia de excursie de camping.

¹ Numele sub care erau cunoscuți protestatarii care blamau războiul din Vietnam, cu sloganul „*Flower Power*”, care credeau în pace, „dragoste la liber” și modificarea stărilor de conștiință cu ajutorul substanțelor halucinogene. Mișcarea hippie a dat lumii legende precum Jimi Hendrix (1942-1970) și Janis Joplin (1943-1970), ambii membri ai infamului „Club 27”, alcătuit din muzicieni decedați la vârsta de 27 de ani. (n.tr.)

– Ploaia Perseidelor e săptămâna viitoare, îi reamintesc.

Știe că sunt foarte strictă cu planurile mele. Răsturnările neașteptate de situație mă iau pe nepregătite și tot ce are legătură cu excursia asta de camping – pardon, de *glamping* – mă neliniștește foarte, *foarte* tare.

Mama murmură, căzută pe gânduri.

– Ai putea să-ți duci și telescopul în glamping. Noaptea – stele, ziua – drumeții.

Drumețiile par genul de activitate care i-ar plăcea lui Reagan. Are coapsele tari ca piatra și abdomenul beton. Eu rămân fără aer dacă merg două cvartale până la cafenea, fapt pe care aș vrea să i-l reamintesc mamei, dar ea schimbă tactica și mizează pe cartea vinovăției.

– Doamna Reid spune că lui Reagan i-a fost tare greu vara asta, zice ea. Și-a făcut multe griji pentru ea. Cred că speră ca excursia asta s-o înveselească și s-o facă să uite de ce s-a întâmplat la probele din iunie.

Reagan a căzut (de fapt, *s-a prăvălit* și s-a înfipt cu fața-n pământ) și nu s-a calificat la probele de atletism. Era marea ei șansă de-a avansa. Practic, n-are nicio șansă la Jocurile Olimpice de Vară de anul viitor și va trebui să mai aștepte patru ani. Familia ei a suferit foarte mult. Chiar și așa, sunt surprinsă să aud că mama ei își face griji pentru ea.

Un alt gând îmi trece prin minte.

– A fost ideea doamnei Reid să merg în excursia asta sau ai păcălit-o tu ca să mă invite?

Un zâmbet stânjenit apare pe buzele mamei.

Câte un pic din fiecare: un pic de pe coloana A, un pic de pe coloana B.

Îmi las tăcută capul pe biroul de la recepție.

– Hai, măi, zice ea, scuturându-mă de umăr până mă ridic din nou. Părea surprinsă că Reagan încă nu te-a invitat, deci e clar c-au

discutat despre treaba asta. Și poate că și tu, și Reagan aveți nevoie de așa ceva. Ea se străduiește din răspuțeri să-și recapete zvâcul. Și tu spui mereu că te simți ca un intrus în gașca ei de prieteni, deci ai ocazia să petreci timp cu ei în afara școlii. Ar trebui să-mi mulțumești, mă tachinează mama. Cum ar fi să-mi zici: „Mulțumesc, cea mai tare mami din toate timpurile, că mi-ai dat șansa să iau parte la evenimentul verii. Ești eroina mea, Joy Everhart“?

Duce mâinile împreunate la piept, în mod teatral.

– Ciudată mai ești! bombăn eu, prefăcându-mă apatică.

Ea zâmbește larg.

– Și n-ai tu mare noroc că-s eu așa?

De fapt, ba da. Știu că-și dorește sincer să mă vadă fericită și ar face aproape orice pentru mine. De fapt, Joy e mama mea vitregă. Mama mea biologică a murit pe neașteptate în urma unui anevrism când aveam opt ani, pe vremea când locuiam de partea cealaltă a Golfului, în San Francisco. După aceea, tata s-a hotărât brusc că vrea să se facă maseur și a cheltuit toți banii de pe asigurarea de viață ca să-și obțină licența. Așa-i el, impulsiv. Oricum, a cunoscut-o pe Joy la o convenție de medicină alternativă. S-au cuplat, și pe urmă ne-am mutat aici, în Melita Hills¹, unde au închiriat un spațiu pentru clinica asta și un apartament vizavi.

Desigur, la frumoasa vârstă de treizeci și opt de ani, Joy e cu câțiva ani mai tânără decât tata și, fiind coreeano-americană, a trebuit să fac față comentariilor geniale ale unor bigoți, care remarcau un lucru evident: nu e mama mea adevărată. De parcă eu n-aș fi conștientă că ea-i asiatică, iar eu sunt occidentală și atât de palidă, încât chiar am o deficiență zdravănă de vitamina D. Sinceră să fiu, în mintea mea, Joy *chiar* e mama mea acum. Amintirile mele despre Viața Dinainte de Joy sunt neclare. De-a lungul anilor, m-am apropiat mult mai tare de ea decât de tata. Mă sprijină și mă

¹ Oraș din statul american California (n.tr.)

încurajează. Mi-aș dori să fie mai puțin obsedată de mâncarea sănătoasă și vitaminizată.

Dar de data asta, oricât de tare mi-ar dispăcea să recunosc, entuziasmul ei în legătură cu tabăra de glamping s-ar putea să fie justificat. Petrecerea timpului în afara școlii, alături de prietenele apropiate ale lui Reagan, mi-ar putea aduce niște momente frumoase și mi-ar întări relațiile sociale, ce par mereu că se prăbușesc atunci când stau pe lângă oameni care au mai mulți bani sau se bucură de mai multă popularitate. Aș vrea să mă simt mai în largul meu pe lângă ei. Și pe lângă Reagan. Mi-aș fi dorit să mă fi invitat chiar ea în tabără, nu mama ei.

Ușa de la intrare a clinicii se deschide brusc, iar tata intră repede în sala de așteptare, proaspăt ras și cu părul de culoare închisă dat cu grijă pe spate.

– Zorie, a sunat domnul Wiley?

– A anulat programarea de la masaj pentru azi, îl informez. Dar s-a reprogramat pentru o jumătate de ședință, marți.

O jumătate de ședință înseamnă o jumătate de oră, iar o jumătate de oră înseamnă jumătate din bani, dar tata își ascunde repede dezamăgirea. Ai putea să-i zici că i-a murit cel mai bun prieten, și s-ar răsuși pe călcâie și s-ar duce spre clubul de racquetball¹. Dan Diamantul² îi zice lumea. E din cap până-n picioare numai sclipici și stil.

– A zis domnul Wiley de ce nu poate s-ajungă? întreabă el.

– Are-o urgență la unul dintre restaurantele lui, dau eu raportul. Un *chef* de la televizor vine să filmeze un segment de emisiune acolo.

Domnul Wiley este unul dintre cei mai buni clienți ai tatălui meu. La fel ca majoritatea oamenilor care vin acolo, are portofelul

¹ Sport înrudit cu tenisul, jucat pe un teren interior sau exterior, cu o rachetă și o minge din cauciuc (n.tr.)

² În original *Diamond Dan* (eng., n.tr.)

burdușit cu bani și își permite prețuri peste medie pentru masaj și acupunctură. Clinica noastră de terapie este cea mai bună din Melita Hills, iar despre mama mea s-a scris chiar în *San Francisco Chronicle* că ar fi printre cei mai buni acupunctori din zona Golfului – „pentru care merită să treceți Bay Bridge“. Părinții mei cer clienților niște tarife pe măsură.

Doar că numărul clienților a început să scadă încet, dar sigur în ultimul an. Principala cauză, și motivul furiei tatălui meu, e firma care-a venit vizavi de noi. Spre groaza noastră, a tuturor, suntem lângă un magazin care vinde jucării pentru adulți.

Da, jucării *de-alea*.

E destul de greu să ignori indicatorul în formă de vagin amplasat la intrare. Clienții noștri înstăriți nu l-au ignorat, cu siguranță. Oamenii cu clasă nu vor, de regulă, să parcheze în fața unui sex-shop când se îndreaptă spre o ședință de masaj. Părinții mei au aflat chestia asta foarte curând, când clienții vechi au început să-și anuleze ședințele săptămânale. Cei care n-au fugit din centrul nostru foarte căutat din apropierea buticurilor de lux de pe Mission Street¹ sunt prea importanți ca să-i pierdem, după cum îmi amintește tata de fiecare dată când are ocazia.

Și de-asta știu că îl deranjează faptul că domnul Wiley și-a anulat programarea – era singura lui programare pe ziua de azi –, dar când pleacă de la recepție și se îndreaptă spre biroul lui ca să se gândească în privat la asta, mama își păstrează calmul.

– Așadar, spune ea, să-i zic doamnei Reid că mergi în glamping cu Reagan?

De parcă i-aș putea da un răspuns definitiv fără să iau în considerare toți factorii. În același timp, nu-mi place să-i distrug entuziasmul.

– Nu fi prudentă, fii atentă! Îmi reamintește ea. Oamenii prudenți se tem de necunoscut și îl evită. Oamenii atenți planifică

¹ Arteră principală din orașul San Francisco (n.tr.)

lucrurile cu mai multă grijă, ca să aibă mai multă încredere în ei atunci când se confruntă cu necunoscutul.

Îmi spune chestia asta ori de câte ori mă opun unei schimbări de plan.

– O să ne informăm împreună despre tot ce avem nevoie să știm.

– O să mă mai gândesc, îi spun, cu diplomatie. Cred că poți să-i zici doamnei Reid că o să-i scriu un mesaj lui Reagan ca să aflu detalii și-o să mă hotărâsc mai târziu. Dar te-ai descurcat bine, doamnă doctor Țeapănstein¹.

Îmi zâmbește triumfător.

– Că veni vorba, trebuie să mă întorc la ea și să-i scot acele până nu adoarme pe masă. A, era să uit. A venit FedEx-ul?

– Nu. Doar poșta normală.

Ea se încruntă.

– Am primit un e-mail care ne anunță că a fost livrat un colet.

Ei, rahat cu mac! Știu ce-nseamnă asta. Avem o problemă cu corespondența livrată la o adresă greșită. Poștașul nostru livrează mereu pachetele la sex-shopul de vizavi.

Sex-shopul de vizavi are legătură cu al treilea punct al planului meu pentru o vară perfectă: evitarea oricărui contact cu familia Mackenzie.

Mama scoate-n față buza inferioară și face ochii mari.

– Te rog din suflet, imploră ea cu o voce dulce, poți să fugi tu până vizavi și să-i întrebi dac-au primit coletul meu cumva?

Eu scot un oftat.

– M-aș duce eu, dar mă înțelegi... e... Doamna Reid e plină de ace, argumentează ea, arătând cu degetul mare spre încăperea din spate. Îi echilibrez forța vitală, n-o torturez pe săraca femeie. Nu pot s-o las acolo o veșnicie.

– Ai putea să mergi în pauza de prânz?

¹ În original *Dr. Pokenstein* (eng., n.tr.)

Am intrat deja pe tărâmul vibratoarelor o dată săptămâna asta și mi-a ajuns.

– Plec într-o oră să mă întâlnesc cu bunica ta pentru prânz, ai uitat?

A, da. Adică mama ei. Bunica Esther nu suportă întârzierile, o atitudine cu care sunt într-un totu de acord. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că mai degrabă mi-aș scoate un dinte pe viu decât să merg vizavi.

– Dar ce-i așa de important în pachetul ăla?

– Asta-i chestia, spune mama, strângându-și părul într-un coc în vârful capului. Anunțul a fost trimis de altcineva. O anume Catherine Beatty. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta și nu am comandat nimic. Dar notificarea a fost trimisă pe adresa mea de e-mail de la serviciu, iar adresa noastră e listată.

– Un pachet misterios.

Ei îi sclipesc ochii.

– Surprizele-s distractive!

– Asta dacă nu ți-o fi trimis careva vreun pachet plin de păianjeni sau o mână rețezată. Poate-ai înțepat pe careva un pic prea tare.

– Sau poate-am înțepat pe careva exact cât trebuie și-mi trimite ciocolată.

Fură un pix de pe birou și-l înfige în păr ca să-și fixeze cocul pe care tocmai și l-a făcut.

– Te rog, Zorie! Cât e tatăl tău ocupat.

Ultima parte o spune în șoaptă. Taică-meu ar face urât dacă m-ar vedea vizavi.

– Bine, mă duc, spun eu, dar să știi că nu-s încântată.

Bine v-am mai cunoscut și mult v-am mai iubit eu pe voi, planuri de vară!

Lipind un bilet cu PLECAT DE LA BIROU. MĂ ÎNTORC CÂT AI ZICE „PEȘTE!“ pe blat, mă târăsc spre ușă, către lumina strălucitoare a soarelui dimineții și mă pregătesc de prăpăd.

Situat la colțul străzii Mission, Toys in the Attic¹ sau T&A, cum îi zice mama-n glumă – până-i aruncă tata privirea superseacă prin care vrea să spună „Nu ești amuzantă, Joy“ –, este un mic sex-shop care are ca public-țintă femeile. E bine luminat și curat. Nu-i jegos și plin de gănganii ca Love Rocket, ăla din partea cealaltă a orașului, care are ferestrele acoperite cu tencuială și e deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Știți cum e, în caz că vă trebuie cătușe pufoase la trei dimineața.

Are până și o vitrină tematică, pe care proprietarii o schimbă în fiecare lună. Luna asta, de pildă, au amenajat o pădure, iar niște vibratoare din cauciuc, de culori deschise, se ridică dintr-o iarbă falsă precum niște ciuperci. Unul are și-o veveriță modelată în lateral, ceea ce-ar fi de râs dacă n-ar vedea o grămadă de cunoscuți vitrina asta și n-ar trebui să suport tot felul de comentarii vulgare, rostite printre rânjete, din partea anumitor indivizi de la școală.

Firmele noastre aflate în concurență – și locuințele apropiate – sunt situate în capătul unei promenade de magazine, încadrate de copaci înșiruiți de-a lungul drumului pline de buticuri locale, restaurante organice și ateliere artistice. Cea mai mare parte din cartierul

¹ „Jucăriile din pod“ (eng., n.tr.)

nostru mărginaș constă în case vechi, victoriene¹, cum e a noastră, compartimentate și convertite în clădiri de apartamente. Nu e tocmai genul de loc în care te-ai aștepta să găsești sex pe bani.

Tata spune că un loc în care se vând „instrumente matrimoniale auxiliare“ e un loc în care „o tânără nu are ce căuta“. Cele două femei care dețin magazinul ăsta îi fac să dispară zâmbetul strălucitor în mod regulat. Dacă el ar fi din familia McCoy, ele ar fi din familia Hatfield. Dacă el ar fi Burr, ele ar fi Hamilton. Vecinii noștri sunt Dușmanul, iar noi nu fraternizăm cu familia Mackenzie. *Absolut deloc!*

Mama era prietenă cu familia Mackenzie, deci era de acord cu tata doar pe jumătate în privința asta. Cât despre mine, eu sunt prinsă la mijloc în toată povestea. Toată situația mă stresează, pur și simplu. E complicat. Foarte, *foarte* complicat.

Pereții roz și mirosul sintetic al siliconului mă învăluie în timp ce las capul în jos și intru în sex-shop. Încă nu e prânzul și, spre ușurarea mea, doar câțiva clienți studiază articolele expuse spre vânzare. Îmi feresc privirea de o vitrină în care sunt expuse cravașe de călărie din piele, în timp ce mă îndrept spre o teighea din mijlocul magazinului, în spatele căreia două femei, puțin trecute de patruzeci de ani, stau de vorbă. Acum sunt în spatele liniilor inamice. Să sperăm că n-o să mă împuște nimeni!

– N-a fost Alice Cooper², spune o femeie cu părul negru până la umeri în timp ce ridică un pachet mic din carton și-l pune pe

¹ Arhitectura victoriană poartă numele reginei Victoria a Marii Britanii (care a domnit în perioada 1837-1901) și este cunoscută pentru puternicele influențe gotice, remarcate mai ales prin bolți și elementele decorative de pe fațadele clădirilor. (n.tr.)

² Numele de scenă al lui Vincent Damon Furnier (n. 1948), devenit părintele genului muzical cunoscut sub numele de „shock rock“, caracterizat de spectacole cu elemente din filmele horror clasice (ghilotine, șerpi, sânge fals). Paradoxal, Furnier este un creștin convins, mărturisindu-și fără reținere credința în public (n.tr.)

tejghea. A fost ăla de-i căsătorit cu prezentatoarea aia roșcată de talk-show-uri. Cum o chema-o. Osbourne, parcă i se spune.

Femeia de lângă ea, cu ochii verzi și pielea deschisă la culoare, se sprijină de tejghea în timp ce-și scarpină nasul plin de pistrui.

– Ozzy? întreabă ea cu un accent molcom, un amestec între cel american și cel scoțian. Nu cred.

– Fac pariu pe-o brioadă!

Ochii ei căprui privesc repede peste tejghea și-i întâlnesc pe ai mei. Pe fața ei ovală apare un zâmbet.

– Zorie! Nu te-am văzut de mult!

– Salut, Sunny, îi spun, apoi o salut pe soția ei pistruiată:

– Mac!

– Mișto ochelari, spune Sunny, făcând un semn cu degetul mare ridicat spre ochelarii cu ramă albastră și lentilă tip ochi de pisică pe care îi port.

Mai am vreo douăsprezece perechi, toate în stiluri și de culori diferite. Îi cumpăr foarte ieftin de la un magazin on-line și-i asortez cu ținutele mele. Pe lângă rujul nebunesc de deschis la culoare și faptul că iubesc tot ce înseamnă stofa ecosez, ochelarii șmecheri sunt pasiunea mea. Oi fi io tocilară, dar sunt șic.

– Mersi, îi spun eu, cu sinceritate.

Pentru a nu știu câta oară, regret că tata s-a certat cu femeile astea două. Cu puțină vreme în urmă le consideram a doua mea familie.

De când le știu pe Sunny și pe Jane „Mac” Mackenzie, care locuiesc vizavi de fundătură de când ne-am mutat noi în ea, au insistat să le zic Sunny și Mac. Punct. Fără „doamna”, „domnișoara”, sau alte titluri. Nu le plac formalitățile, nici în privința numelor, nici în a hainelor. Ambele reprezintă chintesența unor californience. Știți, bătrânele *riot grrrls* lesbiene, proprietare de sex-shop, ca de obicei.

– Ia ajută-ne un pic! Jucăm Jocul Miturilor despre Staruri Rock, îmi zice Mac, îndepărtându-și părul roșu ca focul cu șuvițe argintii din față.

– Care star heavy metal a mușcat capul unui liliac pe scenă? În anii șaizeci¹.

– Șaptezeci, o corectează Sunny.

Mac își dă ochii peste cap într-un mod amuzant.

– Cum o fi. Auzi aici, Zorie! Noi credem că-i ori Ozzy Osbourne, ori Alice Cooper. Care să fie?

– Ăăă, nu prea știu, răspund, sperând să termine cu asta, ca să pot să iau ce aveam de luat și să plec. Amândouă se poartă de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, de parc-aș veni în continuare la cină în fiecare duminică. De parcă tata n-ar fi amenințat că le face magazinul zob cu o bâta de baseball pentru că-i alungă clienții, iar ele nu l-ar fi băgat în mă-sa în timp ce zeci de oameni priveau de peste drum și filmau cu telefoanele. Imaginile au fost încărcate pe YouTube într-o oră.

Mda! Faine vremuri! Tata nu a suportat niciodată familia Mackenzie, pe vremea când erau doar „ciudățeniile“ de peste drum. Dar după ce și-au deschis sex-shopul, toamna trecută, iar clinica noastră a început s-o ia la vale, antipatia a devenit și mai puternică.

Pentru mine e-n regulă totuși dacă Sunny și Mac vor să pretindă că totul e normal în continuare. O să joc jocul ăsta, numai să ies mai repede de-aici.

– Să fie Alice Cooper? întreb eu.

– N-are cum! E Ozzy Osbourne, zice Sunny, sigură pe sine, în timp ce se apropie de cutie cu un cutter. Ia uită-te pe net!

– Mi s-a descărcat telefonul.

Sunny plescăie cu limba.

– Plauzibilă poveste-ai mai scornit! Ți-e frică să nu pierzi pariul, aia e!

– Știe Lennon.

¹ Incidentul menționat a avut loc, de fapt, în 1982, la un concert din Iowa, unde un fan a aruncat un liliac aproape mort în public, iar Ozzy l-a crezut o jucărie din plastic. S-a trezit însă mușcat de buză, fiind nevoit să urmeze un tratament antirabic timp de câteva luni. (n.tr.)

Stomacul mi se face ghem. Am destule motive pentru care să nu-mi doresc să vin aici. Pădurea din vibratoare. Teama de-a fi recunoscută de vreo cunoștință. Conflictul neîncetat al tatălui meu cu cele două femei care se tachinează după teighea. Dar băiatul de șaptesprezece ani care iese relaxat din depozit e cel care mă face să-mi doresc cel mai mult să devin invizibilă.

Lennon Mackenzie.

Tricou cu monștri. Blugi negri. Bocanci negri cu șireturi până la genunchi. Păr negru, cu breton, vâlvoi și dat într-o parte, cu o coafură neglijentă și perfect țepoasă totodată.

Cred că, dacă un personaj negativ dintr-un *anime* ar prinde viață având scopul secret de a pândi pe la colțuri întunecate, plănuiind distrugerea lumii, ar semăna bine de tot cu Lennon. E obsedat de tot ce-i ciudat și macabru. E și motivul pentru care nu vreau să iau masa de prânz la cantină alături de restul gloatei.

Ducând un roman grafic¹ cu zombi într-o mână și ceva mic și imposibil de identificat în cealaltă, se uită spre fusta mea ecosez albastră, apoi privirea i se ridică spre fața mea. Orice urmă de relaxare din postura lui dispare, iar el devine imediat rigid. Mușchii i se văd clar. Iar în clipa în care ochii lui închiși la culoare îi întâlnesc pe-ai mei, subliniază clar ceea ce știam deja: *nu* suntem deloc prieteni.

Chestia e că am fost. Prieteni buni. Bine, *cei mai buni* prieteni. Aveam multe ore împreună și, pentru că locuim vizavi unul de celălalt, petreceam împreună și după ore. Când eram mai mici mergeam cu bicicletele într-un parc din oraș. În liceu, acele plimbări din fiecare zi cu bicicletele s-au transformat în plimbări pe jos pe Mission Street, spre cafeneaua noastră locală – Jitterbug – cu cățelușa mea Husky albă, Andromeda², pe urmele noastre. *Acestea* s-au transformat în plimbări prin jurul Golfului, noaptea, târziu. Îmi spunea

¹ Romanele grafice sunt benzi desenate cu un fir narativ complex, destinate, în general, adolescenților și adulților. (n.tr.)

² Galaxie în spirală, aflată la 2,5 milioane de ani-lumină de Pământ (n.tr.)

Medusa¹ (pentru buclele mele negre și rebele, iar eu îi ziceam Grim (pentru stilul goth). Eram de nedespărțit. Prieteni de nedespărțit.

Până anul trecut, când totul s-a schimbat.

Adunându-mi curajul, îmi aranjez ochelarii, afișând un zâmbet politicos, și spun:

– Salut!

Drept răspuns, el ridică bărbia. Doar cu asta mă aleg. Îmi mărturisesc secretele lui, iar acum nici măcar de-un salut în cuvinte nu mai sunt demnă. Am crezut că, la un moment dat, n-o să mă mai doară lucrul ăsta atât de tare, dar durerea e la fel de ascuțită ca la început.

„Plan nou: nu-i mai adresezi nici măcar un cuvânt. Îi ignori prezența.“

– Iubire, îi spune Sunny lui Lennon, despachetând ceea ce pare a fi un soi de lubrifiant sexual. Ce vedetă rock a mușcat capul unui liliac. Mă-ta astalaltă, mai puțin meseriașă, crede că-i Alice Cooper.

Mac se preface ofensată și arată spre mine.

– Măi, așa crede și Zorie!

– Crede greșit, spuse Lennon, cu o voce disprețuitoare, atât de răgușită și de profundă, încât pare că vorbește de pe fundul unei fântâni.

Ăsta-i celălalt lucru în legătură cu Lennon care mă scoate din minți. Nu are doar o voce bună; are o voce *atrăgătoare*. E puternică, încrezătoare, nuanțată și într-un totu prea sexy pentru binele meu. Zici că-i actor de voce pentru personaje negative, sau vreun crainic radio satanist. Îmi face pielea de găină și urăsc faptul că încă are efectul ăsta asupra mea.

– E Ozzy Osbourne, ne informează el.

– Ha! Ți-am zis eu! îi spune Sunny lui Mac, triumfătoare.

– Eu n-am făcut decât s-a aleg unul! îi spun eu lui Lennon, pe un ton un pic mai furios decât aș fi avut de gând.

– Păi, ai ales greșit, spune el, părând plictisit.

¹ Medusa este, în mitologia greacă, o Gorgonă, adică o femeie cu o mulțime de șerpi în loc de păr, a cărei privire transformă pe oricine în stană de piatră. (n.tr.)

Mă simt jignită.

– De când ar trebui să fiu eu vreo expertă în abuzul liliiecilor în muzica rock?

Ăsta ar fi mai degrabă stilul lui.

– Nu e vreo știință ocultă, zice el, înlăturându-și cu podul palmei părul ciufulit ce-i acoperea ochii, e vorba de cultura pop aici.

– Corect. E o informație de importanță vitală. O să trebuiască să știu treaba asta ca să pot să intru la universitatea pe care mi-o doresc. Cred că trebuie neapărat să țin minte întrebarea asta pentru examenele SAT¹.

– Viața înseamnă mai mult decât examenele SAT.

– Măcar eu am prieteni, îi răspund.

– Dacă tu crezi că Reagan și gașca ei îți sunt prietene adevărate, te înșeli amarnic!

– Doamne, mări! murmură Sunny. Ce-ar fi să vă luați voi doi o cameră?

Simt căldura pe față.

Ăăă, nu! Asta nu-i o ceartă de genul „te plac în secret“. E una de genul „nu te suport în secret“. Bineînțeles, e tot numai buze, și freză, și voce de bariton, iar eu nu-s oarbă: e atrăgător. Dar în singurul moment în care prietenia noastră a îndrăznit să depășească limitele cât lungimea unui deget mic – perioadă la care noi ne referim drept „Marele Experiment“, – eu am ajuns să plâng de mi-au sărit ochii la petrecerea de bun venit la școală, întrebându-mă cu ce greșisem.

N-am mai aflat. Dar pot să bănuiesc despre ce e vorba.

Îi aruncă mamei lui o privire suferindă, de parc-ar zice „ai terminat?“, apoi se întoarce spre Mac.

– Povestea aia cu Ozzy și liliacul a fost exagerată. Cineva din public a aruncat un liliac mort pe scenă, iar Ozzy a crezut că era din plastic. Când l-a mușcat de cap a fost șocat de-a binelea. A trebuit să meargă la spital, să facă vaccinul antirabic după spectacol.

¹ Scholastic Aptitude Test, examenul de admitere la facultate în Statele Unite ale Americii (n.tr.)

Sunny o lovește ușor pe Mac cu șoldul.

– Nu contează. Tot am dreptate, și tot îmi ești datoare o brișă. Cu cocos. Dacă tot am sărit peste micul dejun azi-dimineață, o iau acum. La gustarea dintre mese.

– Să știi că sună bine asta! zice Mac. Zorie, vrei și tu una?

Eu clatin din cap.

Mac se întoarce spre Lennon.

– Puiule, copilașul meu, zice ea, cu o voce îmbietoare și veselă. Dai tu o fugă până la patiserie? Te rog din suflet!

– Mămică, mămica mea, trebuie să ajung la lucru în treizeci de minute, zice el, în replică, iar pe mine mă scoate din sărite cum poate fi atât de rece cu mine un minut, apoi atât de cald cu părinții lui în altul. Când pune cartea pe care-o are pe teighea, văd ce ține pe cot: o agamă roșie cu barbă¹ cam de lungimea antebrațului meu. E într-o lesă legată de un ham din piele, care-i cuprinde piciorușele din față.

– Trebuie să-l pun pe Ryuk² înapoi în habitat, înainte să plec.

Lennon e pur și simplu obsedat de reptile. Are un perete plin cu așa ceva în camera lui – șerpi, șopârle și singurul lui animal de companie care nu-i reptilă, o tarantulă. Lucrează cu jumătate de normă la un magazin de reptile de pe Mission Street, unde-i liber să se comporte ca un ciudat alături de alți iubitori de șerpi ca și el.

Lennon pune agama cu barbă pe cartea manga³. Ryuk încearcă să scape și aproape cade de pe teighea.

– Nu-i eficient s-o iei pe-acolo, informează Lennon șopârta, sec. Dacă vrei să-ți iei zilele, mai degrabă iei o supradoză de vitamine pentru reptile decât să te-arunci de undeva.

– Lennon! îl muștră Sunny cu blândețe.

¹ Specie de iguană de dimensiuni mici. Numele i se trage de la pata neagră din partea inferioară a bărbiei care apare în condiții de stres. (n.tr.)

² Personaj principal în manga *Death Note*, Ryuk este un fel de zeitățe a morții. (n.tr.)

³ Benzile desenate japoneze sunt cunoscute sub numele de manga și, spre deosebire de cele occidentale, casele cu desene și dialog sunt dispuse de la dreapta spre stânga. (n.tr.)

Un zâmbet sumbru îi apare în colțurile gurii.

– Scuze, mamă! spune el.

Când eram mai mici, se lua ăștia de el la școală fără milă – „De unde știi care mamă-i care?” Pentru el, Sunny e Mama, Mac e Mami. Și deși Mac i-a dat naștere, niciuna din cele două femei nu înseamnă mai mult sau mai puțin în ochii lui.

Sunny face o grimasă și-i zâmbește și ea. E iertat. Părinții lui îl iartă pentru orice. Nu-i merită.

– Deci, Zorie. Ce te-aduce pe la noi, iubita? mă întreabă Mac în timp ce Lennon aranjează micuțul ham al șopârlei lui.

Trebuie să mă așez lângă Lennon ca să nu fiu nevoită să-i vorbesc cu spatele. Când s-a înălțat în halul ăsta?

– Mama caută un pachet de la FedEx.

Privirea lui Mac se îndreaptă către Sunny. Între cele două femei are loc o reacție puternică, dar subtilă.

– S-a întâmplat ceva? întreb, bănuitoare.

– A, nu, nimic, scumpo!

Ezită, nehotărâtă, o clipă.

– Da, am primit ceva, spune ea, băgând mâna sub teighele, de unde scoate un plic de corespondență pe care mi-l dă, parcă vrând să-și ceară scuze. Cred că l-am deschis din greșeală. N-am citit corespondența mamei tale. Am observat adresa după ce l-am deschis.

– E-n regulă! spun eu.

S-a mai întâmplat treaba asta, care-l face pe tata să-i explodeze tensiunea, dar pe mama n-o deranjează. Doar că Mac pare extrem de stânjenită în momentul de față. Chiar și Lennon pare mai distant decât de obicei, iar energia lui se face din „cam rece” „polară”. În capul meu, răsună semnale de alarmă.

– Bun, atunci. Trebuie să plec înapoi, zic eu, prefăcându-mă că nu observ nimic în neregulă.

– Salut-o pe Joy din partea noastră! spune Mac. Dacă mama ta vrea să bea o cafea...

Se întrerupe și îmi zâmbește forțat.

– Ei, știe unde ne găsește!

Sunny aprobă din cap.

– Și tu. Mai treci pe-aici.

Acum, *eu* mă simt stânjenită. Adică, mai mult decât de obicei, pentru că trebuie să îndur umilința de a fi în magazinul ăsta.

– Sigur. Mulțumesc pentru asta, spun eu, ținând pachetul ridicat în semn de recunoștință și întorcându-mă să plec, și aproape doborând o machetă uriașă și albastră cu un vibrator care stă lângă casa de marcat. Din instinct, întind mâna și echilibrez bucata de plastic care se clatină, înainte să apuc să conștientizez ce ating.

„Dumnezeule mare!”

Sub un evantai de gene negre, ochii lui Lennon se îndreaptă spre podea, iar el nu-și ridică fața.

Trebuie neapărat să plec de-aici. Acum.

Aproape împiedicându-mă în propriile picioare, ies cu pași mari din magazin și expir prelung când ies la lumina soarelui. Trebuie neapărat să reintru cât de repede pot în clădirea clinicii.

Dar când ajung din nou în spatele paravanului care e recepția, ochii mi se fixează pe plicul pe care mi l-a dat familia Mackenzie. E de la un oficiu poștal din San Francisco și e adresat clar lui Joy Everhart, într-adevăr. Nu știu cum de le-a scăpat treaba asta, dar mă rog.

După ce verific holul din spate și descopăr că e liber, arunc o privire în interiorul plicului.

E un plic din hârtie în care se află un bilet scris de mână și o mică fotocarte cu poze personale. Recunosc marca fotocărții din reclamele de pe net: îți încarci pozele acolo și, după câteva zile, îți trimite cartea acasă. Pe asta scrie *Excursia noastră din Bahamas* cu un font înflorit.

Deschid cartea și găsesc un milion de poze dintr-o vacanță însoțită. Oceanul. Plaja. Tata la scufundări. Tata cu brațul în jurul unei femei în bikini.

Ia stai așa.

Ce?

Răsfoind mai repede, fixează cu privirea paginile lucioase pe care văd mai multe poze de același fel. Cină cu băuturi tropicale. Tata afișându-și zâmbetul ăla sclipitor. Doar că nu-i zâmbește mamei, ci unei străine cu o brățară de aur pe gleznă și extensii de gene lungi. O cuprinde cu brațele și chiar – într-una dintre fotografii – o sărută pe gât.

Ce-i toată chestia asta? Vreo tăvăleală de după ce-a murit mama? Cineva dinaintea lui Joy? Scot scrisoarea.

Joy,

Nu mă cunoști, dar mă gândeam c-ar trebui să știi lucrul ăsta, ca de la femeie la femeie. Aici sunt poze din vacanța noastră de vara-trecută.

Mult noroc,

Una dintre multele

Îmi amorțesc degetele. Vara trecută? A fost aici, a lucrat la clinică. Ba nu, stai așa. A fost o săptămână în care-a fost plecat la Los Angeles, pentru o conferință de masaj terapeutic. Și s-a întors cu un bronz șocant de închis la culoare... pe care zicea că l-a obținut stând în fiecare după-amiază la soare la piscina hotelului.

– Să-mi bag picioarele! zic eu, în șoptă.

Deci taică-meu are o aventură.

Nu mai la asta mă pot gândi. În seara aia, după ce mama se întoarce din vizita de la bunica Esther din Oakland¹ și mă lasă să-i iau cu împrumut mașina, stau în interiorul amfiteatrului întunecat al Observatorului din Melita Hills, la întâlnirea lunară a clubului de astronomie. De obicei, urcăm pe acoperiș cu telescoapele, dar luna asta e doar o întâlnire informativă. Și din cauza fotocărtii ăleia din Bahamas, nu pot să fiu deloc atentă la doctorul Viramontes, profesorul pensionar de la Berkeley care e președintele organizației noastre locale. Se adresează grupului – alcătuit în mare parte din alți pensionari și din câțiva elevi de vârsta mea – stând pe un podium lângă niște manete pentru a face un spectacol de lumini pe cerul nopții. N-am mai fost atentă la ce spunea de-un sfert de oră, zicea ceva de locul în care o să vedem ploaia Perseidelor.

În schimb, mintea mea e blocată pe fotografia cu tata sărutând-o pe-aia.

A mințit-o pe mama. M-a mințit pe mine.

Și m-a obligat și pe *mine* să mint, spunându-i mamei că familia Mackenzie n-a primit niciun pachet, pentru că n-aveam cum să-i dau bomba aia cu ceas de pachet plin de agonie mamei mele. Nu în momentul ăsta, când radiază toată ca lumina soarelui și e atât de

¹ Oraș din statul american California, sediul comitatului Alameda (n.tr.)

veselă, și mă încurajează să merg în excursia aia de camping cu Reagan. Poate niciodată. Nu știu. Chestia asta o să ne sfâșie familia în bucăți.

N-am mai fost niciodată în poziția asta de-a fi nevoită să aleg locul în care să ascund pozele cu tatăl meu înșelând-o pe mama. Ba chiar de trei sau patru ori¹. Oare ce-o fi vrut aia să zică prin „una dintre multe”? Pozele sunt de vara trecută și mă îndoiesc că femeia l-ar da de gol în fața soției lui dacă s-ar mai întâlni cu el. Deci când s-a terminat relația asta și câte altele mai există? Oare mai există?

Oare el își abordează aleatoriu colegile de breaslă pe la convențiile de terapie alternativă?

Oare-s toate din zonă?

Oare cunosc vreuna?

Of, mă doare și creierul când mă gândesc la toate variantele! Partea cea mai ciudată e că străina din pozele alea seamănă *mult* cu mama mea biologică. Adică, în mod evident, nu e ea, iar femeia asta e mai tânără decât era mama mea când a murit, dar asemenea e izbitoare. Și mă ia cu toate alea când mă gândesc.

Tata are o aventură cu o femeie care seamănă cu prima lui soție, care a murit. Nu mi se pare ceva normal.

Ce tot vorbesc? Nu-i nimic normal în toată povestea asta, indiferent cum ar arăta. Mă gândesc la mama zâmbind azi-dimineață, neavând habar că tata a înșelat-o, și mă doare stomacul numai când mă gândesc.

Slavă Domnului c-a venit recepționera care vine de obicei și mi-a luat locul la prânz, că n-aș fi avut cum să-l privesc în ochi pe tata!

Mi-e rău de la stomac. Mi-e rău de la inimă. Toată chestia asta e greșită din toate punctele de vedere posibile.

Și cireașa de pe tortul ăsta de căcat e faptul că *familia Mackenzie* știe. Sunny și Mac știau ce era în plicul ăla. În mod sigur. Adică, la cât

¹ În original, personajul folosește expresiile *two-timing*, *three-timing*, *four-timing*. (eng., n.tr.)

de jenate păreau și la cum au dat-o după aceea cu întâlnirea la cafea, dacă vrem să vorbim, e clar. Mi-e greu să le învinovățesc pentru că s-au uitat prin fotocartea aia. Dacă au deschis-o într-adevăr din greșeală, sunt sigură că le-a cuprins curiozitatea. În cazul meu așa a fost.

Uriasă greșeală!

O, Doamne! Oare Lennon știe?

– Ce s-a întâmplat?

Îmi întrerup șirul gândurilor și-mi dau seama că întâlnirea s-a încheiat. Persoana care vorbește cu mine e o fată cu părul castaniu care stă lângă mine. O știu pe Avani Desai de tot atât timp cât îi știu și pe Reagan, și pe Lennon, de când ne-am apropiat la ora de științe, datorită astronomiei, în clasa a șaptea, când am dat amândouă toate răspunsurile corecte la un test-grilă despre planete. Avani și cu mine mergeam cu mașina acasă la Reagan și dormeam la ea, stăteam treze până noaptea târziu și ascultam muzică, și bârfeam cât dormeau părinții ei. Dar când am luat-o pe urmele lui Reagan și am ajuns în curtea elitei de la școală, Avani a rămas în urmă, sigură pe statutul ei social. O invidiam pentru încrederea ei în sine. Acum nu mai vorbesc cu Avani decât la clubul de astronomie!

– Nu s-a întâmplat nimic.

În niciun caz n-o să-i vorbesc despre umilința reprezentată de aventura lui taică-meu.

– Mă gândeam și eu la ceva.

– Da, mi-am dat și eu seama, spune ea, zâmbind scurt și încrucișându-și brațele peste un tricou cu imprimeu cu fața lui Neil DeGrasse Tyson¹ și cu cuvintele NEIL BEFORE ME². Ai „gândit” pe toată durata planurilor lui Viramontes legate de ploaia de meteoriți.

¹ Neil DeGrasse Tyson (n.1958), astrofizician american, director al institutului Rose Center for Earth and Space din New York (n.tr.)

² Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, numele propriu Neil se pronunță identic cu *kneel* (a îngenunchea), iar mesajul de pe tricou se citește *kneel before me* (îngenuncheați în fața mea) (n.tr.)

Majoritatea membrilor clubului ies acum în șir indian pe ușa amfiteatrului, dar câțiva rămân pe lângă podiumul doctorului Viramontes. Avani așteaptă ca eu să-mi explic dispoziția proastă, așa că spun primul lucru ce-mi trece prin cap ca să-i astâmpăr curiozitatea.

– Am fost invitată să merg într-o tabără cu Reagan, îi spun eu. Spre surprinderea mea, se luminează la față.

– Aaa, da, auzisem de treaba asta!

Stai așa, ea știa și eu nu? Și de când vorbea iarăși cu Reagan?

– L-am auzit întâmplător pe Brett Seager vorbind despre asta, îmi explică ea, încântată, întorcându-se într-o parte, cu fața spre mine, pe scaunele din amfiteatru, și stând cu picioarele încrucișate.

– Azi, mai devreme, a fost la farmacie cu sora lui mai mică.

Poftim? Acum chiar sunt interesată. *Foarte* interesată.

Ea aprobă repede din cap.

– Eram în spatele lui la coadă. Vorbea cu cineva la telefon, zicea că merge în tabără în apropiere de King's Forest cu alții de la școală. N-am auzit vreun nume în afară de al lui Reagan. Încerca să convingă persoana cu care vorbea la telefon să meargă cu el.

Brett Seager e un fel de vedetă în școala noastră. Părinții lui n-au nu știu câți bani, dar el face tot soiul de chestii, cum ar fi că sare cu parașuta, merge-n culise la concerte mișto sau sare de pe acoperișul casei vreunui prieten bogat în piscina aceluia de un milion de dolari. Dar nu e doar un petrecăreț amator de senzații tari. Îi citește pe Jack Kerouac¹, Allen Ginsberg²... toți poeții americani ai generației Beat.

¹ Pseudonimul lui Jean-Louis Kerouac (1922-1969), poet și romancier american, cunoscut mai ales pentru romanul *Pe drum*, cronică a vieții unor tineri aflați în căutarea libertății descoperirii de sine. Publicat în 1957, romanul este considerat una dintre cărțile de căpătâi ale generației Beat, apărute imediat după finele celui de-al Doilea Război Mondial și marcate de respingerea materialismului, promiscuitatea sexuală și căutările de natură spiritual-religioasă. (n.tr.)

² Irwin Allen Ginsberg (1926-1997), poet american, una dintre figurile marcante ale generației Beat (n.tr.)

Majoritatea tipilor pe care-i știu eu nici măcar nu au habar cum arată o bibliotecă.

Așadar, da, e arătos și popular, dar e mult mai mult de-atât. Și sunt îndrăgostită de el din școala generală, fără ca el să știe. Îndrăgosteală care s-a transformat într-o mică obsesie încă de când m-a sărutat la o petrecere din timpul vacanței de primăvară. Sigur, s-a împăcat cu iubita aia a lui cu care ba se-mpacă, ba se ceartă, ceea ce, la vremea respectivă, mi s-a părut tulburător și umilitor. Reagan a încercat să mă înveselească făcând-o pe Cupidon și prezentându-mă câtorva băieți. Se pare că n-a fost să fie cu niciunul dintre ei, pentru că eu n-am fost compatibilă cu niciunul dintre băieții ăia, iar Brett și iubita lui s-au despărțit din nou în vara aceea.

Contează, în cazul de față, dacă-i adevărat ceea ce-a auzit Avani și se pare că Brett s-ar putea să meargă în tabăra lui Reagan. Și asta ar face ca Mama Natură să fie *mult* mai tentantă.

Și să cauzeze mai multă panică, pentru că Brett nu era un factor în planul pe care mi l-am făcut în minte pentru excursia asta. Mama lui Reagan spusese că aveau să fie numai fete. Părinții mei n-aveau să mă lase să plec într-o excursie nesupravegheată în care să locuim în același camping cu băieți. Taică-meu ar face ca toți dracii.

Se pare că informația asta e secretă.

– Tu ești *sigură* că Brett a zis că merge? o întreb pe Avani.

– Dap.

Ridică umerii ca să pară că e mai musculoasă și se preface că e Brett.

– Bă, frăție, tre' să vii cu mine! *Trebuie* să sar dă pă cascada aia bestială. Punem toată povestea pă Instagram!

Pufnesc când aud cât de prost îl imită.

– Eu zic doar ce-am auzit, spune ea ridicând din umeri.

– Cu cine vorbea la telefon? întreb eu.

– Habar nu am. Poate cu ultimul frate de cruce pe care-l are. Mereu schimbă prietenii, de obicei cu oricine are părinții în oraș și

are-o casă suficient de mare încât să se spargă el în figuri într-un mare fel, așa cum s-a obișnuit.

– Se preface, răspund eu. El nu e așa de fapt.

Expresia feței ei se împlânzește.

– Scuze! Știu că-ți place de el, mai ales de când cu petrecerea aia...

Mai bine nu-i spuneam despre sărutul ăla. Mi se pare o slăbiciune.

– Oricum, se pare că și-a lărgit lista de prieteni pe durata verii.

Katy mi-a zis că i s-a părut chiar că-l vede pe locul pasagerului în mașina lui Lennon acum vreo două săptămâni.

Stai așa, ce? Lennon și Brett, prieteni? Țsta sigur e semn al apocalipsei.

– Am serioase dubii.

– Poate că n-o fi așa. Lennon nu pare să fie de nasul lui Brett, dacă mă-ntrebi pe mine.

– Cred c-ai încurcat borcanele, spun eu, pufnind.

– Iar *eu* cred că orice s-ar fi întâmplat între tine și Lennon...

– Avani, protestez eu.

Nu-mi place să vorbesc despre Lennon. Avani nu știe de Marele Experiment. Avani nu știe decât că trebuia să ne întâlnim toți cu ea la începutul anului școlar. Nu știe de ce nu s-a mai întâmplat asta. Nimeni nu știe. Nici măcar eu, sinceră să fiu. Dar am încetat de mult să mai încerc să aflui motivațiile lui Lennon.

E mai ușor dacă nu mă gândesc deloc la el.

– N-are importanță, zice ea. Îmi pare rău c-am adus vorba despre chestia asta. Nu e treaba mea.

După ce tac câteva secunde, îmi dă cu cotul.

– Deci... camping. Singuri în pădure. Poate c-asta-i ocazia ta cu Brett. Când e excursia asta?

I-am trimis mesaj lui Reagan, dar ea n-a făcut decât să-mi confirme că excursia o să aibă loc și să-mi spună c-o să revină cu detalii. În mod normal, treaba asta m-ar fi scos din pepeni, dar am fost ocupată să mă agită ca să ascund fotocartea cu aventura lui taică-meu. Acum

îmi doresc să fi insistat ca Reagan să-mi dea mai multe informații. Toate Necunoscutele și Posibilitățile astea mă stresează în ultimul hal.

– Cred că e-n câteva zile, spun. Sunt destul de sigură că are de gând să stea o săptămână.

Lui Avani îi pică fața.

– Asta înseamnă că-i în timpul ploii de meteori. Speram să mergi și tu în excursia din weekend cu grupul.

– Cu care grup?

– Cu grupul *nostru*. Cu East Bay Planetary Society, zice ea, încruntându-se. Tu chiar n-ai ascultat deloc?

Chiar nu ascultasem deloc.

Mă pune la curent.

– În loc să țină întâlnirea aici, doctorul Viramontes o să ducă membrii clubului în zona cu cer întunecat de pe Condor Peak¹ ca să urmărească ploaia de meteori de-acolo.

Condor Peak State Park. Acolo se ține anual evenimentul North California Star Party.

– Toate celelalte cluburi de astronomie din zonă or să meargă, adaugă Avani.

Pe lângă Valea Morții², Condor Peak e cel mai apropiat punct de observație cu cer întunecat. Asta înseamnă că e protejat de poluarea luminii artificiale, lucru ce permite oamenilor să vadă mai multe stele. Astronomii fac niște fotografii uluitoare în zone cu cerul întunecat, mai ales în timpul petrecerilor stelare – care sunt practic niște adunări nocturne ale astronomilor amatori pentru a observa evenimente celeste. Și chiar dacă am ținut câteva petreceri stelare minore aici, la Observator, n-am fost niciodată la una atât de mare, cu alte cluburi de astronomie. E mare lucru.

¹ Pisc montan din California, cu înălțimea de 1 219 metri (n.tr.)

² Cea mai joasă, aridă și fierbinte depresiune intramontană din California meridională, situată la sud-vest de lanțul montan Sierra Nevada. Peisajul arid a fost imortalizat în numeroase filme și romane western. (n.tr.)

Îmi analizez opțiunile. Pe de-o parte, tocilara din mine chiar își dorește să participe la adunarea asta astronomică. Adică, pe bune, Ploaia Perseidelor are loc doar o dată pe an. Dar, pe de altă parte, Brett Seager...

Trăgând după el o ladă pentru laptop pe două roți, doctorul Viramontes urcă pe culoar și se oprește când ne vede. Îmi place cum îi apar riduri în colțurile ochilor când zâmbește.

– Domnișoarelor, vă alăturați pelerinajului nostru pe Condor Peak? O să facem niște fotografii extraordinare. E ceva excelent de adăugat la fișele de înscriere la facultate. În plus, vor fi și alți profesori de astrofizică acolo și mulți membri importanți ai Night Sky Program. Și n-am vrut să spun asta grupului, pentru că nu sunt sigur, dar am informații potrivit cărora Sandra Faber ar putea fi și ea prezentă.

Sandra Faber predă astrofizică la UC Santa Cruz. A câștigat Medalia Națională pentru Știință¹. E o personalitate importantă. Faptul că întâlnesc pe cineva ca ea m-ar putea ajuta să intru la Stanford, unde îmi doresc să studiez astronomia după ce termin liceul.

Avani inspiră, încântată, și-mi dă un ghiont în umăr.

– Acum chiar trebuie să vii!

– Am plănuit deja să merg cu o prietenă într-o tabără, în munții High Sierra, îi spun eu profesorului, simțindu-mă brusc plină de îndoieli.

De ce nu poate fi nimic ușor?

Doctorul Viramontes își mută șuvița lungă împletită ce-i atârână peste umăr, prinsă cu o agrafă cu mărgele făcută de cineva din tribul lui de indieni Ohlone².

– Ce păcat! Unde?

¹ National Medal of Science, medalie decernată în fiecare an personalităților importante din domeniul științei de către președintele Statelor Unite ale Americii, începând cu 1963 (n.tr.)

² Trib amerindian răspândit pe coasta de nord a Californiei (n.tr.)

Îi transmit detaliile pe care mi le-a dat mama despre complexul de glamping.

Doctorul Viramontes se scarpină în bărbie.

– Cred că știu de care zici și nu e departe de Condor Peak.

Scoate o foaie de hârtie din buzunarul din față al trolerului lui și mi-o dă. E o foaie cu informații despre excursie. Arată spre hartă și-mi indică zona generală a complexului de glamping în raport cu King's Forest și Condor Peak.

– E la vreo două ore de mers cu mașina pe autostradă. Poate reușești să treci. O să fim acolo timp de trei nopți.

– Ne putem întâlni acolo, spune Avani, vrând să mă încurajeze.

– Nu sunt sigură care-i situația cu transportul, dar o să verific în mod sigur, îi spun lui, împăturind foaia de hârtie.

– Ne-ar plăcea mult să te avem printre noi! Dă-mi de știre când te hotărăști.

Ridică două degete spre frunte și mă salută degajat, apoi ne reamintește să conducem prudent spre casă.

– Mergi, nu-i așa? șoptește Avani, încântată, în timp ce el se îndepărtează.

Mintea mi-a luat-o razna. La fel ca stomacul.

– Doamne, îmi doresc *foarte* tare!

– Atunci, haide, spune ea. Ne întâlnim la Condor Peak. Promite-mi, Zorie!

– O să încerc, spun, nefiind complet sigură, dar sperând.

– Petrecere stelară, venim! exclamă ea, și, pentru o clipă, pare că lucrurile sunt ca pe vremuri între noi.

Dar după ce ieșim din amfiteatru și ea mă conduce spre parcare, îmi aduc aminte de ce mă așteaptă acasă.

Alung groaza și mă concentrez pe a mă bucura de drum, în timp ce plec de la observatorul din vârful dealului și mă îndrept spre oraș. E o seară perfectă de vară, iar cerul e acoperit de stele. Stelele mele. Fiecare punctuleț sclipitor de lumină albă îmi aparține. Sunt minunate, orașul e tăcut și întunecat, iar eu pretind că sunt în regulă.

Doar că nu sunt.

În mod normal, îmi place să conduc mașina mamei, deși e veche de câțiva ani și are un iz de patchouli¹. Boxele stereo au basul puternic, iar eu o iau cu bucurie spre casă, mergând pe drumul dintre autostradă și apa de un albastru-închis. San Francisco sclipește în depărtare. În afară de ieșirile ocazionale până la magazinul alimentar, asta e singurul moment în care conduc. Dar, asta e! Măcar mama are încredere să mă lase să-i conduc berlina, spre deosebire de tata, care nu mă lasă să mă apropiu de mașina lui sport de colecție. Costă prea mult, deh!

Acum însă, nu pot să-mi iau gândul de la chestia aia cu „una dintre multe...” din scrisoarea aia și mă întreb dacă taică-meu a plimbat și alte femei cu porcăria aia de mașină. Oare câte altele or mai fi fost? Mereu am avut impresia că tata era o persoană decentă, chiar dacă un pic artificială când intră de tot în rolul lui Dan Diamantul, dar acum mi-l imaginez îmbrăcat în stilul lui Hugh Hefner, cu două femei cu forme la braț.

Îmi vine să vărs.

Siluețele întunecate ale palmierilor subțiri mă întâmpină când virez, intru în fundătură și parchez în spatele mașinii Corvette a lui taică-meu, pe aleea îngustă de lângă clădirea unde locuim. În clinică e întuneric, deci nu lucrează nimeni peste program. Ezitând, urc treptele casei de legătură și deschid cu grijă ușa apartamentului nostru.

Un ghemotoc alb vine cu pas legănat în zona de locuit deschisă să mă întâmpine. Andromeda îmbătrânește, dar e tot o scumpă și o frumoasă. Nimeni nu poate rezista ochilor ei de husky de culori diferite, unul albastru, unul căprui. Îmi bag degetele pe sub zgarda ei și o scarpin zdravăn, pupând-o în creștetul capului.

¹ Ulei esențial dintr-o plantă asemănătoare mentei, cu miros puternic, foarte folosit în India, unde este considerat benefic pentru sănătatea minții și pentru prosperitate (n.tr.)

– Bună, scumpete! zice mama.

E întinsă pe canapea, sub o pătură, și citește o revistă la lumina slabă a lămpii, în timp ce la televizorul dat pe mute pâlpâie o reclamă în fundal.

– Cum a fost la clubul de astronomie?

– A fost bine.

Îi dau cheile de la mașină.

– Unde-i tata?

Ea face un semn cu capul spre balconul de la ieșirea din bucătărie, unde zăresc o siluetă în întuneric.

– La telefon.

Mi se întoarce stomacul când îi aud vocea, prea scăzută ca să înțeleg ce spune. Vorbește continuu la telefon, de obicei în spatele ușilor închise, după care pleacă. Am presupus mereu că era doar politicoș; mama are niște principii de modă veche când vine vorba de convorbirile la telefon în public.

Acum mă întreb cine-i la celălalt capăt al liniei.

Sperând că nu-mi observă neliniștea, îi povestesc mamei despre invitația doctorului Viramontes de a participa la petrecerea stelară, în timp ce dă paginile revistei. Ea mă îngână, total neatentă. O văd aruncând o privire spre ușa balconului. Pe frunte îi apare un rid mic.

Sau poate că imaginația-mi joacă feste.

Tot ce știu e că nu pot să fiu, pur și simplu, zâmbitoare în fața lui taică-meu, așa că, prefăcându-mă obosită, o pup pe Joy de noapte bună și evadez sus, cu Andromeda pe urme.

Dormitorul meu e în spațiul modificat al unui pod. Dormitorul mare al părinților mei e jos, așa că am toată partea de sus a casei pentru mine. Doar eu, o baie veche fără duș și un depozit cu un surplus de provizii de la clinică.

E jenant, dar camera mea nu s-a schimbat deloc de când eram mică. Tavanul e tot acoperit de stelute fosforescente – care și-au pierdut „fosforul“ cu ani în urmă – aranjate migălos pentru a imita

formele constelațiilor. Pegas¹ și-a pierdut stelele care-i alcătuiesc piciorul în timpul unui cutremur mic. Singurele adaosuri decorative pe care le-am făcut camerei sunt calendarele mele supradimensionate pentru pereți, sau „schemele” – am câte unul pentru fiecare anotimp, și toate sunt aranjate după culori, în mod sistematic –, și pozele mele cu galaxii. Cea cu nebuloasa din Orion² e deosebit de frumoasă. Am făcut-o la Observator cu o montură ecuatorială împrumutată de la doctorul Viramontes și i-am ajustat strălucirea purpurie cu un soft special pentru fotografii astronomice.

După ce încui ușa, trec pe lângă graficele astronomice înrămate și pe sub un perpetuum mobile cu Sistemul Solar care atârână deasupra biroului meu. Am ascuns fotocartea într-un sertar adânc ceva mai devreme, iar când verific, o găsesc tot acolo, îngropată sub o grămadă frumos aranjată de jurnale cu hârtie milimetrică și un coș plin de markere, pixuri cu gel și role de bandă *washi*. Părinții mei nu se ating de lucrurile mele – totul e aranjat cu grijă –, așa că nu înțeleg nici eu de ce sunt atât de îngrijorată. Cred că mă simt, pur și simplu, vinovată.

Mi-e mai bine să nu mă gândesc la asta.

– Până mă gândesc cum să fac, e micul nostru secret, îi spun Andromedei.

Ea sare pe patul meu și se face ghem. Se pricepe de minune la păstratul secretelor.

Singura fereastră din camera mea are un balcon ca al Julietei, cu vedere la fundătură. Nu am destul loc încât să stau în picioare în afara lui, dar e destul de lat pentru telescopul meu, Nancy Grace Roman³,

¹ Constelație vizibilă de pe cerul nordic, una dintre cele 48 de constelații create de Ptolemeu în jurul secolului al II-lea după Hristos și denumită după calul înaripat din mitologia greacă (n.tr.)

² Nebuloasă de reflexie, parte din constelația Orion, unul dintre cele mai vizibile și cele mai fotografiate corpuri cerești (n.tr.)

³ Nancy Grace Roman (1925-2018), astronom american, prima femeie care a deținut vreodată o funcție executivă la NASA. Este cunoscută sub porecla „Mama lui Hubble” pentru rolul important jucat în proiectarea telescopului omonim. (n.tr.)

denumit după prima femeie care a deținut o funcție executivă la NASA. Deschid ușile balconului și iau telescopul din cutia lui neagră, ca să-l instalez. De fapt, am două telescoape – pe ăsta și un model mai mic, portabil. Pe ăla portabil nu l-am folosit foarte mult, dar în momentul de față visez cu ochii deschiși să-l iau cu mine la petrecerea aia stelară de pe Condor Peak.

Mă întreb dacă o să pot într-adevăr să merg și în tabără, și să fiu prezentă și la ploaia de meteori.

Ar fi nevoie de foarte multe planuri.

Îi scriu repede un mesaj lui Reagan:

Deci, în legătură cu excursia aia de glamping. Cine merge? Conduci tu? În ce zi plecați?

Îmi răspunde aproape imediat:

la-o mai ușor! Sunt în pat. Superobosită. Vrei să vii cu mine să luăm echipament pentru camping mâine după-amiază? Vorbim mai multe atunci.

Sunt și ușurată, și dezamăgită. Ușurată pentru că mi se pare că e-n regulă pentru ea dacă merg. Și dezamăgită pentru că, deși eu trebuie să plănuiesc totul dinainte în avans, Reagan face după cum o taie capul. Îmi spune de fiecare dată că ar trebui s-o iau mai ușor și să îmbrățișez spontaneitatea.

Sunt alergică la spontaneitate.

Literalmente.

Sufăr de urticarie cronică. E o denumire pompoasă pentru alergie cronică. E idiopatică, adică doctorii nu pot să-și dea seama exact de ce, când și pentru cât timp apare. Uneori, când mănânc anumite mâncăruri, ating un alergen, sau – mai ales – mă stresez foarte tare, mă umplu de bubițe de un roșu pal, care mă mănâncă, pe partea interioară a coatelor și pe burtă. Dacă nu mă calmez și nu iau un antihistaminic, se transformă în blânde uriașe ce apar și mă chinuiesc cu zilele,

chiar cu săptămânile. Au trecut câteva luni de când am avut ultima erupție, dar acum mai am parte și de chestia asta cu Reagan, și de povestea cu taică-meu, și deja parcă simt cum mă apucă mâncărimea.

Răspund mesajului lui Reagan, cerând detalii despre întâlnirea cu ea de mâine. Apoi asamblez telescopul și așez trepiedul spre partea din mijloc a ușilor deschise ale balconului.

În timp ce ajustez montura, privesc peste balustrada balconului ca să văd fundătura. Văzută de sus, strada noastră arată ca un strop mare de ploaie, cu mijlocul plin de zeci de locuri de parcare. Noaptea, sunt în mare parte goale, deci văd destul de clar partea cealaltă a străzii, unde zăresc mașina lui Lennon. N-are cum să-ți scape. Conduce o măgăoaie de Chevy negru din anii '50 care seamănă cu un dric, cu eleroane ascuțite aflate de-o parte și de alta a unei uși din spate care se ridică pentru a transporta coșciugele, sau te miri ce drăcie o căra cu ea. Și acum e parcată în fața unei clădiri duplex de un albastru pal aflată direct vizavi de noi: blocul de apartamente al familiei Mackenzie.

Nu pot să identific exact momentul în care Lennon s-a transformat din tociarul din vecini în băiatul obsedat de filme horror care se îmbracă în negru, dar cred c-a fost mereu un pic mai ciudat. S-ar putea să fie din cauza modului în care-a crescut. Tatăl lui biologic, Adam Ahmed – care obișnuia să iasă cu Mac –, a fost chitaristul unei trupe punk radicale din San Francisco, populară în perioada revenirii în forță a punkului din zona Golfului San Francisco, prin anii '90. Mamele lor l-au dus pe Lennon, în vârstă de trei ani, în turneu, când trupa tatălui lui a cântat în deschidere la Green Day¹.

Deci, da, n-a dus mereu o viață așa-zis normală, dar întotdeauna *a părut* normal.

Până în primul an de liceu, de fapt. Până în seara balului de început de an, n-am vorbit cu zilele. N-am mai mers pe jos până la

¹ Trupă americană de punk rock fondată în 1986 de vocalistul Billie Joe Armstrong și basistul Mike Dirnt. Componenta actuală a trupei este: Billie Joe Armstrong (voce), Mike Dirnt (bas) și Tre Cool (tobe) (n.tr.)

Jitterbug să bem cafeaua după ore. N-am mai făcut plimbări nocturne. Săptămânile au trecut. Îl vedeam ocazional, iar interacțiunile noastre erau tensionate. A început să umble cu alții.

Dintr-un colț al casei familiei Mackenzie strălucește o lumină aurie. E camera lui Lennon. O cunosc bine. Ne trimiteam unul altuia semnale de la ferestre înainte să ieșim pe furiș să o plimbăm pe Andromeda prin cartier.

Ne-am făcut un joc în care cream și denumeam trasee detaliate. Lennon le desena pe toate, iar străzile erau etichetate cu scrisul lui îngrijit de mână și cu micile scheme pe care le făcea. Desena hărți încă de pe vremea când eram copii. Unele erau hărți fantasy, inspirate din cărțile pe care le citea; a redesenat Pământul de Mijloc¹ de vreo douăzeci de ori. Unele dintre acestea erau cu Melita Hills. De fapt, așa a și început prietenia noastră. Tocmai mă mutasem în Melita Hills, deci nu mă prea descurcam pe-aici, așa că mi-a făcut o hartă a cartierului cu zona Mission Street. Anul trecut, de ziua mea, mi-a dat una mai mare, actualizată – una care includea și traseul nostru preferat pentru plimbările din miez de noapte, care se întindea de-a lungul unei piste pentru biciclete ce făcea o curbă în jurul Golfului. Avea niște desene haioase, toate punctele de reper pe care le consideram noi importante și o legendă cu simboluri pe care le inventase el.

În momentul de față, e cu susu-n jos în același sertar unde-am ascuns porcăria aia de fotocarte a lui taică-meu. Am vrut s-o arunc după ce n-am mai vorbit, dar nu m-a lăsat inima, pentru că pe traseul ăla pe care l-a desenat a început Marele Experiment.

Cine s-ar fi gândit că plimbările pot cauza suferință?

Din curiozitate, îmi pun niște ochelari cu baterie slabă și îndrept ezitând telescopul spre duplexul familiei Mackenzie. Doar cât s-arunc, în fugă, un ochi. Nu obișnuiesc să-mi spionez vecinii. Îndrept repede obiectivul spre camera lui Lennon. E goală. Slavă Domnului. După ce

¹ Lumea fictivă creată de J.R.R. Tolkien pentru trilogia *Stăpânul Inelelor* (n.tr.)

fac o mică ajustare, văd un pat nefăcut și chiar după el, terariile lui pentru reptile. Ultima oară când am fost la el în cameră, erau doar două, dar acum sunt cel puțin șase, așezate pe rafturi și unul mare care stă pe podea. Să-mi bag picioarele, parcă-i junglă acolo!

Scanez restul camerei. Are un televizor și un milion de DVD-uri stivuite precar, scoase din carcase. O hartă enormă stă agățată deasupra biroului lui. Nu știu sigur ce hartă e, dar e una profesionistă, nu-i desenată de el – categoric nu e cu unul dintre traseele noastre de plimbări nocturne. E o prostie să mă gândesc c-ar putea fi vorba despre așa ceva.

O umbră îmi atrage atenția în timp ce ușa camerei lui se deschide, apoi se închide. Lennon apare în obiectiv. Pas cu pas, îl urmăresc cum stinge luminile și lămpile cu infraroșii din terarii. Apoi stă pe marginea patului și începe să-și dezlege șireturile la bocanci.

Ăsta-i semnalul că ar trebui s-o șterg de-acolo.

Dar nu fac asta.

Îl urmăresc cum își scoate ambii bocanci și-i azvârle în mijlocul podelei. Pe urmă își dă și cămașa jos. Acum are pieptul dezgolit și poartă numai blugii. Ar trebui să-mi feresc privirea, până scena nu devine o priveliște interzisă minorilor. Dar, maica lui Dumnezeu, când a ajuns asta atât de... lucrat? Cu un fizic ca ăsta, nu joci fotbal. E prea suplu ca să fie un pachet de mușchi. Dar se trânteste pe pat și rămâne întins pe spate, cu brațele desfăcute și cu ochii ațintiți pe tavan, în timp ce eu mă holbez la el.

Și îl tot privesc...

Acum are mușchi unde nu avea înainte, iar pieptul lui e mult mai bine definit. Oare s-a apucat de ridicat greutate? N-are cum. Nu-i stă *deloc* în fire. Nu suportă sportul. Preferă să stea cuibărit pe întuneric cu o revistă de benzi desenate. Sau cel puțin așa cred. Am senzația că nu îl mai cunosc deloc.

– Normal că nu-l cunoști, șoptesc, ca pentru mine.

S-a schimbat.

Și eu m-am schimbat. De fapt, nu m-am schimbat, altfel nu m-aș uita la ceva ce e interzis.

Când măresc claritatea, mă apropii de un morman de mușchi care se întinde pe burta lui, în timp ce el se ridică din nou în șezut. Și...

Îndrept obiectivul spre fața lui. Privește fix încoace.

Nu în apropierea mea, ci **CHIAI SPRE MINE**.

Cu inima bubuind, mă îndepărtez repede de telescop și mă arunc pe podea. Mișto mișcare. De parcă nu m-ar fi văzut când am făcut-o. Dacă mi-aș fi păstrat, pur și simplu, cumpătul și aș fi îndreptat telescopul spre cer, aș fi putut s-o fac pe șmechera și să mă prefac că, de fapt, nu-l spionam. Dar acum? Umilința mea e totală și desăvârșită.

„Hai că ești tare, Zorie!”

Zac pe podea și-mi vine să mor. Îmi doresc să pot derula cele câteva minute care-au trecut.

Se pare că pot să adaug și asta pe lista tuturor lucrurilor care-au mers prost azi. Andromeda sare de pe pat și mă linge pe nas, îngrijorată.

Plan nou: *Chiar* o să merg în acel glamping – și la adunarea astronomică de pe Condor Peak – și de-ar fi să mor. Trebuie să plec departe din locul ăsta. Departe de tatăl meu infidel. Departe de groaza care mă încearcă în fiecare zi la gândul că locuiesc vizavi de un sex-shop. Și foarte, *foarte* departe de Lennon.

— **T**a fii atentă la asta! Îți stă foarte bine cu el, spune Reagan, cu o voce puternică și răgușită în timp ce ia un rucsac roz ca o păpușă Barbie de pe un cuier.

Stăm în magazinul ăsta de specialitate cu echipament pentru ieșirile în aer liber de numai zece minute și deja a umplut un coș de cumpărături cu destul echipament pentru a aproviziona Expediția Donner¹. Probabil că proprietarul magazinului calculează totalul în minte și se gândește să dea un avans pentru o casă nouă. Mama lui Reagan i-a dat un card de credit și i-a zis să-și facă de cap.

Trebuie să fii drăguță.

– Iisuse! Uită-te și tu la preț, e mult prea scump! spun eu.

E un rucsac de-ăla compartimentat ce-ți acoperă tot spatele, de la ceafă la fund, și în care găsești toate lucrurile de care are nevoie cineva care pleacă într-o drumeție – saci de dormit și bețe pentru corturi, chestii de-astea.

– Mama a zis că putem să cumpărăm orice, atât timp cât e din magazinul ăsta, răspunde Reagan, aruncând o coadă de un castaniu-deschis peste umăr. O să regrete. Pe lângă asta, taică-meu

¹ Grup de pionieri americani plecați spre California la mijlocul secolului al XIX-lea. Din cauza condițiilor meteo adverse, au fost nevoiți să petreacă iarna 1846-1847 în munții Sierra Nevada. (n.tr.)

tocmai a câștigat bani căcălău de la bursă. De ce crezi că s-au hotărât ai mei să zboare până-n Elveția, așa, pe nepusă masă? Își permit și două rucsacuri.

– Sunt deja patru în coș, subliniez eu.

Patru rucsacuri. Trei corturi. Bețe pentru drumeție. Saci de dormit. Lanterne de pus pe cap. Și un set de vase emailate pentru gătit, doar pentru că era „drăguț“.

– Credeam că mergem în glamping, spun eu, în replică. Mama ta i-a zis mamei mele că sunt corturile deja instalate și că toate mesele sunt asigurate.

Reagan împinge căruciorul de cumpărături într-o zonă cu haine de purtat în aer liber.

– Da, am stat acolo anul trecut, când am împlinit șaispe ani. În complex sunt niște iurte¹ foarte mișto.

– Iaurt?

– Iurte, pronunță ea, prefăcându-se că m-apucă de nas cu dinții. Sunt niște corturi uriașe și rotunde. Poți să dai o ditamai petrecerea într-unul d-ăla. Oricum, corturile pe care le cumpărăm azi sunt pentru excursia prin sălbăticie pe care-o facem.

Nu-mi place cum sună chestia asta.

– N-a zis nimeni nimic de așa ceva.

– Pur și simplu, mergem pe jos, Zorie. Oricine poate face chestia asta.

Eu pufnesc.

– Zise atleta care se trezește în fiecare dimineață cum se crapă de ziuă ca să facă exerciții!

O privire chinuită îi tulbură ochii. Oare se gândește la eșecul ei de la Jocurile Olimpice? Mă gândesc la ce mi-a spus mama, cum că lui Reagan îi este destul de greu și regret imediat că am luat-o peste picior.

¹ Tip de cort tradițional mongol (n.tr.)

– Cred că ai dreptate, zic eu, repede. E doar drumeție.

Reagan aruncă o privire în jos spre fusta mea ecosez și-mi studiază picioarele dezgolite.

– O să-ți prindă bine mersul pe jos.

Nu știu ce vrea să spună cu asta, așa că nu o bag în seamă și încerc să îndrept discuția într-o altă direcție.

– Vrei să pui corturi în sălbăticie? Adică, unde-s animale sălbatice și toate alea?

Reagan plescăie cu guma și împinge căruciorul spre o vitrină cu bocanci pentru drumeții. Pe peretele din apropiere e un poster uriaș cu manechine drăguțe îmbrăcate în flanel, care zâmbesc cu dinții lor perfecți în timp ce se confruntă cu sălbăticia din ședința lor foto, prefăcându-se c-o duc greu.

– Sunt o groază de zone de camping în King's Forest. Sunt convinsă c-o să dormim într-una din alea, mă asigură ea. Cel puțin așa cred. Nu știu. Mi s-a spus doar că locul în care mergem e la câteva ore de mers pe jos de complexul principal. Drumeții amatori, tipici, din Silicon Valley¹ n-au aflat de el. Noi *ieșim de pe potecă* de tot, iubire!

Nu-mi place cum sună ieșitul ăsta de pe potecă. Spre deosebire de Reagan, eu nu am energie nelimitată din fire și nici coapse de oțel. Trebuie să fiu într-un loc unde cofeina se află la o distanță ce poate fi parcursă pe jos, nu să mă bat cu urșii și cu țânțarii. Mă strâmb la Reagan.

– Putem să facem câtă gălăgie vrem și n-o să ne zică niciun pădurar să tăcem, spune Reagan, cu vocea ei puternică, răgușită. Oamenii care conduc glampingul sunt de treabă, dar îi știu pe părinții mei. Nu prea putem să ne facem de cap în prezența lor, știi ce zic? Nu vreau să-i trimită mamei un raport cu activitățile noastre.

Acum mă întreb la ce fel de activități se gândește.

Reagan arată spre posterul cu manechinele care fac drumeții.

¹ Partea de sud a orașului San Francisco este cunoscută sub acest nume datorită numărului mare de dezvoltatori de cipuri care s-au stabilit acolo. (n.tr.)

– În sălbăticie... acolo e treaba treabă. E o cascadă ascunsă-n King's Forest de mori încet și nu e departe de camping. Zic că-i ceva de văzut o dată în viață. Tu ai idee câți oameni ajung celebri pe internet numai pentru că au tupeul să călătorească în zone supertari și să facă poze?

Îmi vine brusc în minte povestea lui Avani despre cum l-a auzit fără să vrea pe Brett vorbind cu cineva la telefon și pulsul mi se iuțește.

– Tot nu mi-ai zis cine merge.

– Parcă ți-am zis, spune ea, absentă. Summer.

Una din gașca lui Reagan. Ia masa de prânz cu noi în curte uneori.

– Și? o descos eu. Cine mai vine?

– Kendrick Taylor.

Ăsta merge la școala aia privată din cealaltă parte a orașului, Alameda Academy. Acolo s-ar duce și Reagan dacă ăia ar avea o catedră ca lumea de sport; nu au și de-aia vin o grămadă de puști bogați care practică sporturi la școlile de masă, cu restul gloatei, ca noi.

– Summer a început să iasă cu Kendrick acum câteva săptămâni, explică ea, înainte să apuc s-o întreb, apoi bombăne: De ce-or fi bocancii pentru drumeții atât de urâți?

– Pentru că nu interesează pe nimeni cum arăți când transpiri escaladând un munte?

– Auzi, dacă ți se pare că nu poți să faci față la niște drumeții, atunci nu veni!

Îi simt cuvintele ca pe-o palmă peste față. Oare ce-ar fi putut să zică și mai tare de atât? Vocea ei bubuitoare răsună în tot magazinul. E cel mai fain când te face cineva de rușine-n public.

– Îmi pare rău, spune ea, strâmbând gura într-o parte. N-am vrut să iasă așa.

Mă prefac că nu sunt supărată. Încă de când a ratat probele pentru Jocurile Olimpice, Reagan are tendința asta de rahat de a-și vărsa nervii pe oameni ca să se simtă ea mai bine, așa că probabil că orice-ar deranja-o n-are nicio legătură cu mine. Dar acum încep să mă întreb dacă *chiar* pot face față excursiei ăsteia.

– Nu te mai scărpină pe braț! mă ceartă Reagan.

Nici nu mi-am dat seama că făceam asta. Ce alergie tâmpită! O să trebuiască să iau medicamente.

Scoțând un oftat prelung, încerc să mă calmez concentrându-mă pe ceea ce e important.

– Cine altcineva mai merge? insist eu. N-au cum să fie numai Summer și Kendrick.

Ea ridică din umeri.

– Brett Seager și-un tip pe care-l aduce el.

Bingo.

– Pe bune?

– Da, pe bune! Vezi să nu-mi leșini pe-aici!

– Nu leșin, zic eu.

– Te știi eu cum ești când vine vorba de el, spune ea. Devii obsedată și nebună și nu vreau să fie ciudată toată situația.

– De ce-ar deveni ciudată? Ce, crezi că-l atac în pădure sau ce?

Ea chicotește.

– Nu se știe niciodată. Ce se-ntâmplă în pădure rămâne în pădure.

Îmi dreg glasul și încerc să vorbesc pe un ton vesel.

– Am auzit că e singur din nou.

Ea scoate un sunet în zeflema.

– Ei, io credeam că nu-ți mai place de el!

– Păi, nu-mi mai place.

Atât de mult.

– Bun, în regulă! Dar serios, acum! Vreau ca excursia asta să fie fără scandal. Nu vreau să fie aiurea.

– Nu o să fie aiurea.

– Excelent.

După ce dă din cap, împinge căruciorul spre un perete plin de vâsle. Lângă ele sunt suspendate caiace colorate, verzi, roșii și mov.

– Deci cascada asta până la care facem drumeție e doar la câteva ore de complexul de glamping? întreb eu.

– Așa zice Brett. Încearcă să-l convingă pe gagiul ăla pe care-l aduce să ne ducă până acolo. A, că veni vorba! Bikini. O să înotăm. Oare vând și de-ăia pe-aici?

Întinde gâtul ca să arunce o privire prin magazin.

– În niciun caz n-o să port bikini în fața lui Brett. Las-o baltă.

Îmi crește nivelul de stres, dar îl țin sub control cu mintea și încerc să mă concentrez asupra a ceea ce voiam să zic.

– Eu mă-ntreb unde-i cascada aia, pentru că niște oameni pe care-i cunosc vor să se întâlnească pe Condor Peak, și mă gândeam să încerc să găsesc o mașină cu care să ajung acolo într-o seară.

Reagan strâmbă din nas.

– Pe cine știi *tu* care să se întâlnească pe Condor Peak? A, stai așa! E vorba de o întâlnire a clubului de astronomie?

– Ploaie de meteori, confirm eu. E o adunare astronomică mare. Se gândește la asta.

– Nu-i departe de locul în care o să fim noi, și în mod sigur o să găsești o mașină care să te ducă până acolo. Linia de autobuz din High Sierra are stație în apropierea complexului. Fac pariu că și un Uber te ia de-acolo dacă-i arunci destui bani.

Pare promițător, dar îmi trebuie niște detalii mai ferme. Nu vreau s-o dau în bară în ultimul moment.

– Mă gândesc c-aș putea să trimit un e-mail complexului și să le cer un sfat.

– Avani o să fie acolo? Întreabă Reagan. Pe Condor Peak?

Aprob din cap. Uneori am impresia că s-ar putea ca Reagan să fie geloasă pe modul în care ne leagă astronomia pe mine și pe Avani. Ceea ce e ridicol, pentru că eu stau cu Avani doar pe durata întâlnirilor noastre de la clubul de astronomie. Înainte să începă vara, m-am văzut cu Reagan în fiecare zi.

Încercând să nu mă scarpin pe brațul care mă mănâncă, mă prefac că studiez o vitrină cu sticle de apă cu gura largă. Îmi vine brusc o idee.

– Ai putea să vii cu mine la petrecerea stelară. Sunt sigură că lui Avani i-ar plăcea să te vadă.

Reagan tace. Doar o secundă. Apoi dă din cap.

– Nu pot să invit oameni în camping și să-i abandonez.

Chicotesc, ușor stânjenită.

– Normal că nu poți! Logic!

O stânjeneală apăsătoare se lasă între noi, și nu știu de ce. Poate că ea își aduce aminte că pe vremuri eram cu toții buni prieteni. Poate chiar vrea să meargă cu mine pe Condor Peak, dar trebuie s-o împing un pic de la spate. Uneori, dacă o îndemn, lasă garda jos și mi-o arată pe cealaltă Reagan – pe fata care era pe vremea când eram mici. Înainte de toată presiunea antrenamentelor pentru Jocurile Olimpice. Înainte ca părinții ei să se îmbogățească.

Mă lovește cu palma peste umăr, făcându-mă să tresar.

Uneori, Reagan nu e conștientă de forța ei.

– Nu te mai îngrijora și tu din toate nimicurile. Totul e-n regulă, spune ea, cu vocea debordând de optimism. Cred că totul o să fie bine pentru amândouă. Poți să petreci niște timp cu grupul meu în glamping, pe urmă să te duci la chestia aia cu astronomia cu Avani.

– S-ar putea să am nevoie să fiu un pic coordonată, zic eu, încă nesigură.

– Hai, mă, c-o să fie bine, spune ea, bulbucând ochii la mine într-un mod haios și scoțând scurt limba. Lasă-te și tu dusă de val, Zorie! Lasă viața să curgă!

Nu sunt sigură dacă-și dă seama, dar ăsta e mottoul lui Brett. Mereu îl zice.

Poate că e momentul să ascult sfatul ăsta.

În dimineața următoare, las viața să curgă așa cum știu eu cel mai bine: analizând lista mea extrem de detaliată cu cincizeci și cinci de puncte pentru tabără, în timp ce stau la biroul de la recepția clinicii. Plecăm mâine, ceea ce nu-mi dă foarte mult timp să mă

asigur că o să am toate lucrurile de care o să am nevoie. Sunt puțin îngrijorată că o să uit ceva.

Nu știu exact ce anume e acel ceva. Dar scotocesc pe site-ul complexului de glamping și descopăr că are în mare parte fotografii bune de pus într-o revistă cu mediul înconjurător. Singura informație pe care-o găsesc e un articol elogios la adresa bucătarului lor și a colecției de vinuri. Asta și o listă cu prețurile lor, care sunt nebunești. Zici că stai la un hotel de patru stele, nu la cort.

Avani și cu mine am vorbit la telefon aproape o oră aseară. Ne-am făcut planuri să ne întâlnim la petrecerea stelară, iar ea s-a informat despre liniile de autobuz din munții Sierra – care circulă destul de rar. Se pare c-o să am două ocazii pe zi de a prinde un autobuz care să se îndrepte spre Condor Peak. Măcar acum am un plan, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Ușa clinicii se deschide, iar eu ridic privirea dinspre recepție, așteptându-mă s-o văd pe următoarea persoană programată la mama, la acupunctură. Taică-meu n-are nimic programat până după prânz, așa c-a plecat acum câteva minute să rezolve niște probleme prin oraș. Din partea mea, n-are decât! Abia dacă am schimbat două vorbe cu el. Nici măcar nu știu ce să-i zic.

„Ce mai faci? Ți-ai mai tras ceva amante noi săptămâna asta?”

Sau poate: „Mai e și altceva de făcut în Bahamas în afară de încălcarea jurămintelor maritale și distrugerea familiei noastre?”

Înghesui toate astea undeva în adâncul minții și îmi afișez fața politicoasă, de lucrat cu publicul. Dar zâmbetul pe care încerc să mi-l întipăresc pe față dispare repede când văd cine se îndreaptă spre birou.

Însuși Lordul Întunericului, Lennon Mackenzie.

Primul meu gând: „Ce dracului caută ăsta aici?”

Nu intră niciodată în clinică. Absolut niciodată. Probabil c-a trecut un an de când a pus piciorul în sala asta de așteptare ultima oară.

Al doilea gând al meu: „DUMNEZEULE MARE ȘI BUN, M-A VĂZUT CUM ÎL SPIONAM ÎN DORMITOR“.

„Dacă există un Dumnezeu acolo sus, Îl rog, sau O rog să-mi dea puterea de a călători în timp ca să întorc ceasul și să evit complet situația asta de coșmar absolut.“

Clipesc încet, sperând că Lennon o să dispară când deschid ochii, dar corpul lui prea înalt – „să nu îndrăznești să te gândești la pieptul lui dezgolit“ – încă ocupă prea mult loc de partea cealaltă a recepției clinicii.

– Salut! spune el.

Sună aproape ca o întrebare.

Mă gândesc să ridic capul fără să spun nimic, cum a făcut și el ieri, dar mă hotărâsc rapid că am mai multă clasă decât el.

– Bună dimineața! spun eu, pe un ton formal.

Fără zâmbet. Nu merită efortul.

Își coboară privirea. Strânge pumnul și ușor, cu blândețe, lovește în birou de câteva ori, respirând adânc printre dinții strânși... de parcă n-ar ști ce să zică. Sau de parcă ar ști, dar *chiar* nu vrea să zică.

– Deci..., zice el, într-un final.

– Deci, îmi exprim eu acordul.

Oare-mi evită privirea? Parcă-i vine să arunce dinamită peste birou și s-o ia la goană pe ușă. Acum înțeleg de ce zice lumea că-ți vine să tai tensiunea cu cuțitul.

Oare n-o să mai zică nimic?

Oare a venit să se confrunte cu mine?

Ce mă fac?

– Nu te spionam, îmi scapă, vrând să mă apăr. Făceam niște ajustări la telescopul meu. L-am reparat. Recent. L-am reparat recent. Îl verificam.

Aaa, deci *acum* se uită la mine! Pe față începe să i se întipărească o expresie asemănătoare cu groaza. Sau cu șocul. Sau de parcă ar crede că-s o idioată.

„De ce nu pot să-mi dau seama ce gândește?“

Și de ce nu spune nimic?

– Nici n-am văzut mare lucru, insist eu.

El aprobă încet din cap.

– De fapt, n-am văzut nimic, mă corectez eu. Îmi testam telescopul.

– Ai zis chestia asta, spune el, mijind ochii la mine.

– Scuze. Adică n-am de ce să-mi cer scuze, că n-am făcut nimic.

– Așa.

– A fost un accident.

– Am priceput.

Privirea mea se îndreaptă rapid spre brațele lui. Poartă un tricou cu mânecă scurtă, iar eu îi fixează mușchii cu privirea.

„Uită-te-n altă parte! Uită-te-n altă parte!“

Prea târziu. M-a prins. Iar.

„CE-I CU MINE?“

– Deci, spune el, punând un morman de plicuri pe birou, de parcă nu ar fi nimic în neregulă. Mi s-a spus să vin aici și să-ți las corespondența. A fost livrată la magazinul nostru azi-dimineață.

Aha!

Abia pot să-mi stăpânesc geamătul de necaz, care stă să-mi iasă din fundul gâtului. Dacă mi-aș fi ținut gura...

– Ăăă... mersi!

Trag scrisorile spre mine cu un deget și încerc să recuperez cât mi-a mai rămas din mândrie.

– Astea par a fi sigilate, deci cred că nu le-ai deschis din greșală de data asta.

Se trage de ureche.

– Chiar n-a vrut să o deschidă. Eram acolo când s-a întâmplat.

Rahat cu mac! Știe. Normal că știe. Doar m-am întrebat și am luat în considerare și posibilitatea asta. Dar asta nu oprește rușinea să mă copleșească. Îmi caut de lucru stivuiind frumos scrisorile și evitându-i privirea plină de prejudecăți.

– Hei! spune el, pe un ton neașteptat de blând.

Ridic privirea, iar el are o expresie ciudată pe față. Nu-mi dau seama dacă e vorba de tandrețe sau de milă. Dar *mi se pare* că știe ceva ce nu știu eu, iar asta nu face decât să-mi crească pulsul iuțit de panică.

Ușa clinicii se deschide brusc. Taică-meu dă buzna înăuntru.

– Mi-am uitat...

Îl observă pe Lennon și se oprește. Sprâncenele i se unesc într-un punct negru.

– Tu ce dracului cauți aici?

Lennon ridică ambele mâini, de parcă s-ar preda, dar expresia feței lui e una de sfidare fățișă.

– Livrez și eu corespondența, frate!

– Nu-s „fratele” tău, spune taică-meu, cu neplăcere evidentă în voce.

– Slavă Domnului că există mici favoruri!

– Dă dovadă de puțin respect!

– Vi-l arăt pe-al meu când mi-l arătați pe-al dumneavoastră, răspunde Lennon, la mișto, apoi adaugă: „Domnule”.

Dar numai politicos nu sună.

Nu sunt sigură ce să fac. Până la urmă, de ce-a venit Lennon aici? Doar știe cum e taică-meu. Ca să împiedic lucrurile să degeneze, intervin:

– Lennon aducea corespondență livrată la adresa greșită.

Taică-meu parcă nici nu m-aude.

Arată spre podea și spune:

– Nu-ți permit să pui piciorul pe proprietatea mea!

Lennon ridică din umeri.

– Proprietatea *dumneavoastră*? Ultima oară când am verificat, *dumneavoastră* închiriați locul ăsta, ca și noi, ceilalți.

– Hai, n-o face pe deșteptul cu mine.

– Mai bine pe deșteptul decât pe prostul.

Mamă, ce urât a spus-o! Din supărat, tata devine furios.

– Afară!

– Tocmai ieșeam.

– Ai face bine să te grăbești, bombăne taică-meu.

Pașii bubuie pe holul din spatele biroului, iar mama apare, cu răsuflarea tăiată, întorcând capul în toate direcțiile în timp ce urmărește scena.

– Ce se-ntâmplă? șoptește ea, destul de tare încât s-o auzim. Am o clientă pe masă!

– Doamnă Everhart!

Lennon salută din cap, politicos.

– Soțul dumneavoastră tocmai mă dădea afară.

– Dan! îl ceartă mama.

Taică-meu o ignoră.

– Să nu mai vii pe-aici, îi zice el lui Lennon.

– Mai vorbim, Zorie, îmi spune Lennon, în timp ce împinge ușa de la intrare ca s-o deschidă.

– Dacă mai vorbești cu fiică-mea, chem poliția! strigă tata.

Lennon se întoarce în pragul ușii și îl fixează pe tata cu privirea câteva secunde lungi, apoi clatină din cap.

– De fiecare dată e o plăcere să vă văd, domnule Everhart. Sunteți un monument de bun-simț și galanterie. O *nestemată* de om.

Acum, tata e palid de furie și, pentru o clipă, îmi fac griji c-o să-i tragă lui Lennon un pumn. Mai rău, mă îngrijorează faptul că Lennon ar putea s-aducă vorba de fotocarte.

Dar privirea lui Lennon se îndreaptă brusc spre a mamei, apoi spre mine. Ușa se închide în urma lui, iar eu îi urmăresc silueta întunecată dispărând pe trotuar.

– Dan! spune mama, de data asta, a exasperare tăcută, a înfrângere.

Liniștea umple sala de așteptare. Taică-meu își stăpânește furia și, brusc, toată energia lui tumultuoasă se risipește într-o fantă de lumină de la soare care pătrunde prin ferestrele din față. Se întoarce spre mine și spune calm:

– Ce-a căutat ăsta aici? Parcă nu vorbești.

Flutur plicurile aduse de Lennon.

– Nu vorbim. A spus adevărul.

Ăsta înțelege cât de umilită mă simt în urma a ceea ce tocmai s-a întâmplat? Orice probleme am avea eu și Lennon, sunt doar ale noastre, și m-am săturat să fiu prinsă la mijloc în scandalurile lui taică-meu. Toate: cearta cu familia Mackenzie și ce i-a făcut mamei.

De-ar ști ce ascund eu în comoda de la baie...

Poate-ar trebui să-i arăt fotocartea în privat și să văd ce zice.

Oare-ar încerca să se scoată cu vorbe? Sau ar recunoaște tot?

Nu cred că mă ține să aflu.

Tata mă fixează cu privirea, aparent lipsit de expresie, dar îmi dau seama că i se-nvârt ceva roțițe prin cap. Oare are habar ce gândesc? Îmi relaxez trăsăturile feței, pentru a se potrivi cu ale lui.

După o clipă, își trage ușor nasul și zdrăngăne cheile de la mașină în mână.

– Dacă te mai deranjează băiatul ăla, Zorie, te rog să-mi spui! Imediat!

N-are decât s-aștepte, eu una nu cred c-o să-i mai fac vreo mărturisire prea curând.

Poate niciodată.

Asta a fost tot ce ne-am spus eu și taică-meu înainte ca el să-și ceară scuze de la mama pentru c-a făcut scandal la serviciu. Pe urmă a făcut o oprire la birou și a ieșit iar pe ușă în pas alergător. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Câteva ore mai târziu, e tot plecat și ne sună să ne spună să luăm prânzul fără el, că merge să joace racquetball cu un client. Doar că nu prea-s sigură că îl cred că asta face.

S-ar putea să nu mai cred *nimic* din ce spune.

Mama a închis clinica pentru pauza de prânz și după ce ronțăie tacos¹ vegetarieni sută la sută organici, ne îndreptăm agale spre clinică, luând-o prin principalul cartier de shopping de pe Mission Street.

În afară de cafea și de mâncare, promenada plină de sicomori² n-are nimic din ce-ai putea avea nevoie cu adevărat, dar are tot ce vrei. Magazine de specialitate care vând periute de dinți suedeze, sake³ preparat în casă, păpuși exotice de pus pe mâini și jucării făcute din lemn reciclat sunt înghesuie între câteva lanțuri de magazine

¹ Preparat tradițional mexican alcătuit dintr-o *tortilla* (lipie de porumb) cu diverse umpluturi, carne de pui, porc, vită, legume sau brânză (n.tr.)

² Arbore specific Orientului Mjlociu, înrudit cu smochinul (n.tr.)

³ Băutură japoneză din orez fermentat (n.tr.)

naționale. Și pe toate trotuarele din fața acestor magazine, punkiști tatuați și mămici stau pe bănci și ascultă o trupă studențească de jazz care cântă pentru donații în fața la Jitterbug.

– Abia ai scos o vorbă în restaurant, subliniază mama, ducând resturile de la masa noastră într-o pungă albă din plastic. Știu că era aglomerat și gălăgie acolo, dar de fiecare dată reușești să stre-cori cel puțin un banc cu vegetarieni.

Păi, nici nu sunt greu de făcut. Tacos ar trebui să conțină carne. Restaurantul ăla e contra naturii. Jumătate dintre ăia care mănâncă acolo au nevoie de un supliment serios de fier.

– Mă gândeam la excursie, mint eu.

– La excursie... sau la faptul că taică-tău s-a făcut de tot râsul în fața lui Lennon?

– Poate un pic din ambele, recunosc, mijind ochii spre ea. Dan Diamantul și-a cam ieșit din pepeni.

– Dan Diamantul se lasă stăpânit de emoții câteodată.

Oftează adânc, trăgând de cusătura diagonală din partea supe-rioară a halatului ei steril.

– N-am fost niciodată de acord cu felul lui de-a se purta cu Lennon. Dacă familia Mackenzie s-ar purta așa cu tine...

– Dar nu se poartă.

Ea aprobă din cap.

– Știu. Și nu prea e o scuză, dar, în momentul de față, tatăl tău e foarte stresat în legătură cu firma. A pierdut foarte mulți clienți la masaj. Acum suferim pierderi destul de mari și nu sunt sigură cum să acopăr gaura asta până când își revine firma.

Mă gândesc la asta o clipă.

– Ai putea să-l suni pe bunicul Sam. El ți-ar împrumuta niște bani.

Bunicul Sam e tatăl mamei mele. E cel mai de treabă om din lume. Părinții mamei au venit în Statele Unite când ea era bebeluș. În prezent, ei dețin o companie de transport, Moon Imports and Exports – Moon e numele lor de familie coreean –, care aduce tot

felul de mașinării din Coreea de Sud. Familia Moon nu e bogată, dar se descurcă. Bunicul Sam a fost cel care mi-a adus-o pe Nancy Grace Roman și toate celelalte echipamente de astronomie. În fiecare lună, îi trimit cele mai bune poze cu constelații, iar el îmi răspunde mereu cu emoji-uri entuziasmate. Înainte-mi trimitea numai fețișoare zâmbitoare, dar acum s-a extins și la semne cu degetul mare ridicat și la stele.

– Nu, nu le mai cerem bani părinților mei, spune mama, cu fermitate. Au făcut deja destule pentru noi.

Mergem în liniște câțiva pași, apoi mă gândesc la ceva ce mi-a zis.

– Tu de ce nu pierzi clienți la acupunctură?

– Hmm?

– Dacă sex-shopul familiei Mackenzie alungă clienții lui tata de la masaj, atunci de ce mulți dintre clienții tăi sunt încă prin zonă?

Ea ridică din umeri.

– Cine știe? Poate pentru că-s mai mulți maseuri în Melita Hills decât acupunctori. Sunt o raritate.

– Poate-ar trebui să se-apuce și tata de acupunctură.

– Crede-mă, eu și tatăl tău am luat în considerare zeci de opțiuni. Am analizat firma asta bucată cu bucată în ultimele câteva săptămâni.

Când ajungem la colțul străzii, o femeie plină din cap până-n picioare de bijuterii cu mărgelile încearcă să ne explice beneficiile psihoneuroimunologiei, iar un bărbat într-un costum ponosit aflat de partea cealaltă a trotuarului încearcă să ne dea o broșură despre mântuire. Le fac amândurora semn să plece.

– Pot să te întreb ceva? zic eu după ce trecem strada. Ești fericită cu tata?

Mama întoarce capul spre mine.

– De ce mă întrebi așa ceva?

– Nu știu.

Dar acum îmi doresc să n-o fi întrebat.

– Sigur că sunt, mă asigură ea.

Nu știu ce să cred despre treaba asta. Cum poate fi fericită când taică-meu zburdă pe tot globul cu alte femei? N-ar trebui să-și dea seama că-i ceva în neregulă? Eu una cred c-aș ști că nu merge ceva cum trebuie dacă partenerul meu m-ar înșela. Cel puțin așa sper eu. Singura mea experiență legată de relații a fost cu Andre Smith. Am început să mă văd cu el imediat după petrecerea de început de an școlar, dar chiar înainte de a doua noastră întâlnire, mama lui a primit o slujbă în Chicago și s-au mutat. A treia noastră întâlnire a fost la petrecerea lui de rămas-bun și, pentru că n-aveam să ne mai vedem niciodată, ne-am cam... lăsat duși de val când ne-am luat la revedere. Am luat decizii proaste. Pe lângă c-am făcut trei teste de sarcină după ce-a plecat – ca să fiu de trei ori sigură –, apoi i-am mărturisit mamei ce-am făcut ca să-mi dea sfaturi legate de sănătate, ca să fiu de *patru* ori sigură, toată acea experiență a fost o dezamăgire. Cel puțin pentru mine. Andre mi-a scris e-mailuri săptămâni întregi, încercând să continue, până când n-am mai avut de ales și i-am băgat adresa de e-mail în spam.

Așa se întâmplă atunci când nu mă țin de un plan. Dezastru absolut. Niciodată n-o să mai fac așa.

Mama mă mângâie pe creștetul capului.

– Problemele financiare pun presiune pe orice relație de cuplu. Dar o să trecem peste asta. Vremurile grele nu durează mult. Trebuie doar să reziști până trec.

Chestia e că ea nu știe cât sunt de grele de fapt. Și ce mă deranjează mai tare decât criza de furie demnă de un instabil psihic a lui taică-meu e îngrijorarea mea că nu sunt singura care deține secrete în legătură cu activitatea „extracuriculară” a acestuia. Familia Mackenzie știe. Lennon știe. Cât o să treacă până-i scapă cuiva informația asta și află mama? Nu pot să permit să se întâmple așa ceva!

– Aia-i alergie? mă întreabă mama, oprindu-se să se uite la brațul meu. Doamne, Zorie, ești plină toată! Ai mâncat creveți?

– Nu.

Uneori, îmi iese de la fructe de mare, dar de cele mai multe ori e vorba de stres și de câte-un alergen la întâmplare. E imprevizibilă. Corpul meu e o enigmă.

Ea se încruntă la mine, iar pe față i se întipărește îngrijorarea.

– Trebuie să reîncepi să iei antihistaminice zilnic! Și trebuie să mai luăm cremă din aia homeopată de la magazinul Angelei.

Crema aia îmi dă dureri de cap, dar nu-i spun asta. Mama îmi zice că putem să ne oprim și s-o cumpărăm când ne întoarcem dacă ne grăbim, dar ceva aflat de cealaltă parte a străzii îmi atrage atenția. Dricul mare, negru, de satanist, al lui Lennon e parcat la colț. Suntem la doar jumătate de cvartal de locul lui de muncă, deci probabil că lucrează.

N-ar mai trebui decât încă o confruntare cu taică-meu ca Lennon să spună ceva despre fotocarte.

Trebuie neapărat să-l fac să promită că-și ține gura.

– Uite ce-i, nu vrei să întârzii la următoarea programare, îi spun mamei. Pot eu să merg pe jos până la Angela și să iau crema pentru alergie.

Ezită, apoi scotocește prin buzunarul halatului și-mi dă niște bani.

– Uite-aici, dar întreab-o mai întâi dacă ți-o dă la schimb pentru o ședință de terapie cu ventuze¹. Uneori mai negociază.

– Onoare printre vindecători?

– Ceva de genul ăsta. Vezi să iei un antihistaminic când ajungi acasă și să-mi dai voie să te verific mai târziu, bine?

– Așa o să fac.

– Vorbesc serios. Nu mă face să te duc la Sacred Heart.

¹ Terapia cu ventuze constă în plasarea unor ventuze din sticlă încălzite, în care e pus un bețișor parfumat, pe zonele în care pacientul acuză dureri. Este o terapie care a câștigat foarte multă popularitate în rândul celebrităților de la Hollywood, însă multe voci din comunitatea medicală o consideră ca făcând parte din categoria pseudoștiinței. (n.tr.)

– Nu la *monștrii* ăia! spun, pe un ton exagerat. Medicina convențională e pentru tolomaci.

Mă împunge cu degetul în coastă, gâdilându-mă și făcându-mă să râd.

– Grijă mare la alergie, domnișoară!

O asigur c-o să am grijă.

După ce ne despărțim, mă întorc și pornesc pe trotuar ca să traversez strada, îndreptându-mă spre mașina lui Lennon. După aceea mă îndrept spre magazinul de la colț.

Reptile Isle este unul dintre cele mai vechi magazine de reptile din California. Partea din față a magazinului, din cărămidă, este acoperită cu o pictură murală uriașă cu o pădure tropicală, cu tot cu șopârle, țestoase și șerpi. Vai mie! Trec pe lângă bucăți uriașe de lemn și pe lângă plante tropicale care flanchează intrarea cu alcov și împing ușa ca s-o deschid.

Înăuntru, ochii mi se obișnuiesc cu lumina difuză, iar mirosul puternic de mosc, al pământului și al reptilelor îmi umple nările. Sute de acvarii și de terarii sunt înșiruite pe pereți, iar luminile lor cu ultraviolete și lămpile cu infraroșii dau o atmosferă călduroasă. Multe dintre reptilele de-aici sunt de vânzare, dar oamenii care dețin magazinul au și un program de reproducere în spate și se ocupă de multe activități educative.

Aproape de intrare se află o teighea mare, dar Lennon nu e la casa de marcat, așa că arunc o privire prin magazinul vast și încerc să dau de el. Sub grinzi de lemn care se încrucișează pe un tavan mare, deschis, o iau printre culoare pline de peșteri de plastic, plante de plastic și nenumărate provizii pentru reptile: termostate pentru acvarii, vase pentru hrană, hamacuri pentru șopârle. În mijlocul magazinului, într-un habitat uriaș, stă scheletul unui copac bătrân. Crengile-i sunt încărcate cu mici platforme din lemn. De pe tavanul cuștii atârnă plante tropicale, iar lianele înflorite se târăsc pe pereții ei acoperiți.

Aici îl găsesc pe Lennon.

Stă în cușcă și are o iguană verde uriașă întinsă pe umeri.

– O cheamă Maria, îi spune Lennon unei fetei care stă în exteriorul cuștii, cu nasul lipit de paravan. E din Costa Rica.

– Câți ani are? întreabă fetea.

– Are cinci ani, zice Lennon.

– Atâția ani ai tu, îi reamintește mama.

Fetea pare impresionată.

– Aici locuiește ea?

– Are toată cușca numai pentru ea, confirmă Lennon. Măsoară aproape un metru și douăzeci și unu de centimetri în lungime, așa că are nevoie de foarte mult spațiu unde să poată umbla. Vrei să-i vezi coada?

Se lasă în jos, de cealaltă parte a paravanului, ca să-i arate puțin din coadă.

Cu ochii mari, fetea e și fascinată, și prudentă.

– Mă mușcă?

– Dacă-i speriată, spune Lennon, îndemnând șopârla mare să-i coboare de pe umeri și să urce pe o platformă de deasupra, unde se târăște sub o plantă tropicală în ghiveci.

– Îi place să fie ținută în mână doar de câțiva prieteni deosebiți. E nevoie de mult timp ca să aibă destulă încredere în oameni încât să-i lase să se apropie de ea. Dar nu se supără dacă o admiri de-acolo.

– Pot s-o am ca animal de companie?

Lennon se preface că se gândește la asta.

– Are nevoie de foarte mult spațiu, și am fi triști dacă n-am vedea-o în fiecare zi. Dacă-ți plac șopârlele, un animal de casă mai potrivit ar fi un anolis verde sau un gecko-leopard¹. Sunt foarte ușor de îngrijit dacă mama ta e dispusă să cumpere insecte vii...

¹ Specie de șopârlă deșertică de dimensiuni mici, foarte populară ca animal de companie. Nu poate clipi, așa că, pentru a-și menține ochii curați, îi linge cu limba sa flexibilă. (n.tr.)

Aruncă o privire spre mama, care clatină din cap cu fermitate. Lennon spune repede:

– Sau poți să vii, pur și simplu, aici și s-o vizitezi pe Maria.

Fetița se gândește bine la asta în timp ce mama îi face lui Lennon un semn cu degetul mare ridicat, entuziasmată. Pe fața lui relaxată apare un zâmbet cald. Nu l-am mai văzut de mult așa. E dulce ca un băiețel. Pe neașteptate, simt o durere seacă în piept.

„Nu mai fi penibilă!“, îmi spun.

Mă lupt puternic cu emoțiile nedorite, îndepărtându-le în timp ce mama îi mulțumește și-și duce fiica în zona cu țestoase a magazinului. Când Lennon rămâne singur, mă apropii de cușcă, temătoare.

– Salut! spun eu.

El se întoarce și mă vede. Lasă brusc capul pe spate, surprins, și aruncă o privire prin jur, de parc-ar putea apărea de undeva vreo cameră ascunsă, mai prudent în legătură cu această posibilitate decât fetița cu cea a mușcăturii din partea iguanei.

– Care-i faza?

– Mă întorceam de la prânz și ți-am văzut mașina, spun eu, de parcă ar fi ceva cu totul și cu totul normal că am trecut pe-acolo. De parcă nici n-aș fi refuzat timp de luni întregi să merg pe strada asta, ca să evit să mă întâlnesc din greșeală cu el.

Ia o poziție defensivă, încrucișându-și brațele pe piept.

– Sigur nu ești aici să-mi trănțești vreun mandat de arestare pentru încălcarea proprietății private?

Tresar în sinea mea.

– Tata e...

– Un tâmpit?

– Neliniștit.

El pufnește.

– Deci așa-i zicem.

– Auzi, și tu ai fi stresat dacă afacerea pe care ți-ai construit-o s-ar duce dracului pentru că toți clienții tăi fug mai repede decât șobolanii de pe o navă care-i pe cale să se scufunde.

Scoate un sunet jos. E căzut pe gânduri, iar sunetul reverbează dincolo de paravan, îmi face gândurile vraiste și-mi provoacă tot felul de senzații ciudate, nedorite, în piept. E senzația aia pe care-o ai când hurducăie un camion mare pe drum. Nu-l vezi, dar îl simți și te-apucă amețelile din motive care n-au nicio logică.

– De fapt, e greșit, subliniază el. Expresia originală sună așa: „Când o clădire e pe cale să se prăbușească, toți șobolanii o părăsesc“.

– Da? Păi, ar fi bine să speri să nu se întâmple chestia asta *pe bune*, având în vedere că toți stăm în aceeași clădire, spun eu, devenind deodată iritată de cum face pe atotștiutorul cu informațiile-astea. Dacă ne prăbușim cu toții, s-ar putea să vă fie magazinul îngropat în moloz. Și-atunci de unde și-ar mai lua toți perversii din cartier vibratoare?

– Băi, nu știi!

Își sprijină brațele de cadrul din lemn al habitatului și se apleacă până când fața lui ajunge la nivelul meu, lipindu-și fruntea de paravanul dintre noi. Un miros curat, proaspăt, vine dinspre hainele lui, unul care mi-e dureros de cunoscut. Mirosul lui Lennon.

– Poate s-ar duce la același magazin de unde-și ia taică-tău măturile alea de și le bagă-n cur. Cred că-i lângă Adulterinii Anonimi¹.

Furia clocotește în mine.

– Măi..., încep eu, dar îmi dau seama cât zgomot fac.

Mă apropii mai mult de paravan și scad vocea.

– Ai face bine să nu spui nimănui despre fotocartea aia.

– Cred că oricine care se pricepe să miroasă vrăjeala știe deja că asta-i o lepădătură!

– Maică-mea nu știe! spun într-o șoaptă apăsată în fața lui de prostovan.

¹ În original *Adulterers Are Us* (eng., n.tr.)

O privire ageră o întâlnește pe-a mea. Scoate un sunet slab.

– Nu i-ai dat pachetul.

– Pentru că o să le distrugă căsnicia, șoptesc eu. Nu pot să-i fac asta mamei mele. Ar omorî-o.

Lennon nu răspunde. Nu face decât să-mi studieze ochii.

– Nu-i spune absolut nimic mamei mele, îl implor eu. Și până când îmi dau seama ce să fac, trebuie să le zici și mamelor tale să păstreze tăcerea în legătură cu asta.

– Nu sunt stăpân pe ce-i spun ele mamei tale. Dacă-ți aduci bine-aminte, cândva au fost toate prietene. Dacă stau să mă gândesc bine, așa am fost și noi până te-ai hotărât că-i mai important să ajungi mai sus pe scara socială.

– Poftim?

Nu așa a fost situația. *El* m-a părăsit pe mine.

– Sincer, mă surprinde faptul că ai risca să fii văzută în public vorbind cu mine, spune el. În fiecare secundă petrecută în apropierea mea, îți scad punctele. Ar fi bine să ai grijă, că poate-ți ajunge nivelul vieții la zero.

– Chiar nu înțeleg despre ce vorbești...

– Așa se întâmplă când petreci prea mult timp cu amărâta aia de Reagan Reid.

– Zise băiatul care stă-n casă singur cu șerpia.

– Tu vorbești, spioana-șefă?

Lipesc fruntea de paravan.

– Ți-am mai zis, a fost o greșeală.

Ochii lui închiși la culoare sunt la câțiva centimetri de ai mei.

– Oare?

– Una uriașă.

– Dacă zici tu...

– Enormă!

– Mă simt flatat.

– Eu...

„Stai așa. Despre ce vorbim?”

Zâmbește încet și încrezut.

Mă retrag din fața paravanului. Deodată, îmi simt urechile de parcă mi-ar ține cineva o lampă cu petrol la cap. Trăgându-mă de firele crețe din capătul tunsorii mele bob, încerc să ascund roșeața care le acoperă, înainte să se întindă și pe gât, în jos.

– Dă-o-n mă-sa de treabă, zic eu. Am vrut să-mi cer scuze pentru comportamentul lui taică-meu, dar acum s-ar putea să mă bucur dacă te-ar mușca de cap. Sper să trebuiască să faci vaccin antirabic.

– Eu sunt liliacul sau Ozzy? Pentru că, dacă taică-tu e ăla care mă mușcă, el trebuie să facă vaccinul antirabic.

– Nu te suport de nicio culoare!

– Știi, zice el, după ce scoate un hohot sarcastic de râs, mi-a părut sincer rău pentru tine. Două secunde, chiar mi-a părut. Se pare c-am fost eu idiot, pentru că acum văd că nu s-a schimbat nimic. Ai rămas aceeași fată rece ca gheața. Ești exact ca el. Știi treaba asta, nu? Ești mai preocupată de aparențe decât de orice realitate. Poate că tu ai minciuna în sânge.

În mine încep să clocotească sentimente haotice: rușine, durere... Și ar mai fi ceva ce nu pot să identific. Furie. Despre asta trebuie să fie vorba, pentru că, fără niciun avertisment, ochii încep să mă usture.

„Să nu-ndrăznești să plângi în fața lui!”, îmi zic.

– Zorie, spune el, cu o voce joasă și răgușită. Eu...

Nu termină și nu contează. Nu mă interesează ce crede Lennon Mackenzie. Nici acum și niciodată.

– Am crezut că pot să vin aici și să discut rezonabil cu tine, spun eu, pe cel mai calm și mai profesionist ton de care sunt în stare. Dar se pare că m-am înșelat. Nu cer decât ca dacă tu și părinții tăi aveți câtuși de puțin respect pentru mama mea...

– Zorie!

Ridic vocea ca să vorbesc peste el.

– ...să nu vă băgați în problemele ei și să mă lăsați pe mine să i le rezolv. Dacă tot o să-i distrugă cineva viața, să fiu eu, nu un străin căruia nici măcar nu-i pasă de ea.

Și spunând asta, ies din magazin.

Ziua de mâine nu poate veni destul de repede.

– **A**i luat tot ce-ți trebuie? întreabă mama, punând la încercare greutatea rucsacului meu.

E aproape zece dimineața, iar Reagan ar trebui să vină să mă ia în câteva minute. M-am oprit la clinică să-mi iau rămas-bun de la părinții mei.

– Dumnezeuule mare, ce grea-i chestia asta!

– Aici am telescopul portabil și camera.

Cine-ar fi putut ști că șase kilograme pot fi atât de grele? Ocupă foarte mult loc în rucsac, așa că am unul dintre corturile pe care le-a luat Reagan înghesuite la fund, un sac de dormit turtit, haine împăturite atent ca să facem economie de spațiu, câteva batoane proteice, praline cu unt de arahide și câteva boabe de cafea trase în ciocolată, știți voi, toate grupele alimentare.

S-ar *putea* să fi luat și un jurnal cu pătrățele. Unul mic. Și niște pixuri cu gel.

– Ai luat banii pentru urgențe pe care ți i-am lăsat?

Pipăi buzunarul pantalonilor mei scurți din stofă ecosez. Se asortează cu pantofii mei Converse¹, care se asortează cu ramele mov ale ochelarilor mei. Am zis de oja aia mov și sclipicioasă? Îmi

¹ Companie americană producătoare de pantofi sport, fondată în 1908 (n.tr.)

stă mortal. Cineva ar trebui să mă plătească pentru c-arăt așa beton. Un contract de modelling, vă rog!

– Încărcătorul portabil pentru telefon?

– E în rucsac, mint eu.

E un model mai vechi care cântărește cât casa, iar în bătlia dintre două greutate, au câștigat telescopul și camera video. Pe lângă asta, o să fie curent în tabăra de glamping. Pot să bag, pur și simplu, telefonul în priză.

Mama îmi examinează brațele.

– Crema pentru alergie?

– Da, am crema aia homeopată puturoasă. Unde-i tata? Trebuie să plec în curând.

– Dan! strigă ea, spre încăperile din spate, ducând palmele făcute căuș la gură, apoi se întoarce din nou spre mine. Se grăbește să ajungă la bancă. Am încercat să obțin o prelungire pentru cardul de credit al clinicii, dar au spus că scorul cardului nostru de credit e prea mic pentru că am depășit limita. Ceea ce e o nebunie, pentru că e singurul nostru card, și i-am plătit tatălui tău împrumutul pentru mașină anul trecut. Trebuie să fie o greșală. O să rezolve el. A, uite-l, spune ea, în timp ce el intră în pas alergător în zona de recepție a clinicii, cu cheile în mână.

Și-o ia spre ușa de la intrare.

– Mă-ntorc imediat! zice el, cu cheile-n mână.

– Dan, Zorie urmează să plece în tabără! spune mama, părând la fel de exasperată ca și mine.

El se întoarce și clipește spre mine și pare că abia acum îmi observă rucsacul.

– Desigur! zice el, mascându-și cu finețe gafa cu un zâmbet șarmant. Ești încântată că o să stai cu fiica familiei Reid?

– Reagan, spun eu.

– Reagan, repetă el.

Zâmbește și mai mult. Se întoarce spre mama și întreabă:

– E totul verificat în tabără? O să fie în siguranță fetele acolo?

– Au pază și tot ce trebuie acolo, spune mama. Doar ți-am zis, nu mai ții minte? Doamna Reid a vorbit cu proprietarul și i-a spus c-o să acorde mai multă atenție grupului lor.

– Așa, așa, zice tata, aprobând din cap cu entuziasm. Apoi deschide brațele, de parc-ar da să mă îmbrățișeze – ceea ce e ciudat, pentru că în mod normal nu mai facem asta –, apoi se răzgândește și mă mângâie pe cap. Să te distrezi de minune, puștoaico! Păstrează legătura cu Joy și ține spray-ul paralizant pe-aproape, în caz că sunt pe-acolo băieți care nu-și țin mâinile acasă!

Vor fi băieți și *sper* cu siguranță să nu-și țină mâinile acasă. Dar nu-i spun în niciun caz asta, ci, pur și simplu, râd, iar râsul meu sună la fel de sec cum arată zâmbetul lui.

El aprobă din cap, țeapăn. Tot momentul ăsta e penibil.

– Tre' s-ajung la bancă! Ne vedem când te-ntorci! spune el, și înainte să apuc să-i răspund, iese în pas alergător pe ușă.

După ce pleacă, mă descarc pe mama.

– Alo! Plec o săptămână! ăsta e conștient de treaba asta?

Ea ridică o mână, împărtășindu-mi exasperarea.

– Știe. I-am spus că pot să rezolv eu problema cu banca în pauza de prânz, dar a insistat că trebuie să fie acum. E doar...

– Stresat, spun eu, resemnată. Mda!

Și care-i faza cu creditul de la bancă? Sună dubios. Sau poate sunt eu suspicioasă în legătură cu tot ce atinge taică-meu...

– Auzi, ia mai dă-l încolo! Sunt chiar aici, spune ea, ținându-mi fața în mâini. Și-o să-mi fie un dor de tine de-o să înnebunesc. O să-mi fac și griji în fiecare zi, deci te rog să suni sau măcar să dai mesaje de câte ori poți.

– Semnalul de la mobil e cu probleme, îi reamintesc eu. Am citit avertismente în legătură cu asta pe site-ul complexului de glamping.

Ea aprobă din cap.

– Dacă nu primesc vești de la tine, n-o să anunț poliția de stat! Dar asta doar dacă ești aici, în fața mea, vinerea viitoare, la prânz. Întreagă, aș putea adăuga.

– De întreagă nu știu, dar o să fiu aici. Reagan trebuie să se întoarcă pentru nu-știu-ce chestie de orientare presemestrială pentru echipa ei de maraton, îi aduc eu aminte. Apropo de treaba asta, ar trebui să ies! Trebuie să mă țin de program.

Mă apucă de braț ca să se uite la ceasul meu și tresare când vede cât e ceasul.

– Băga-mi-aș! Trebuie să mă pregătesc pentru următoarea programare!

E bine, pentru că vreau să ies singură până nu se hotărăște Joy să mă conducă afară, în întâmpinarea lui Reagan. La fel ca taică-meu, trăiește cu iluzia că asta-i o excursie doar pentru fete, și așa aș vrea să rămână.

– M-am răzgândit. Nu pleca!

Mă îmbrățișează foarte strâns și se agață de mine în mod exagerat.

– Mamă, zic eu, râzând. Îmi dezechilibrezi forța vitală.

– Ți-am zis cât de mult te iubesc?

– Azi nu. Dar *chiar* mi-ai cumpărat pastramă de vită, și dacă nici asta nu e semn de afecțiune, nu știu care mai e.

– Te iubesc, dulceată!

– Și eu te iubesc, îi spun.

Când îmi, dă în sfârșit, drumul, îmi ridic rucsacul greu pe umăr și o salut militărește în semn de rămas-bun.

– Să nu uiți s-o hrănești pe Andromeda la cină! îi amintesc.

Normal, asta e treaba mea; mama o hrănește de dimineață.

– Nu uit, mă asigură ea în timp ce deschide ușa. Vezi să nu faci pipi în pantofi și să nu scoți vreun urs din sărite.

– Dacă văd vreun urs, o să leșin de frică, deci o să creadă, pur și simplu, c-am murit.

– Pare rezonabil. Auzi, Zorie?

– Da?

– Nu fi prudentă, fii atentă! Și să te simți bine, da?

Aprob din cap, încrezătoare, și ies.

E o zi perfectă de vară. Nici prea caldă, nici prea rece. Cerul e albastru și frumos. Simt un amestec ciudat de neliniște și nerăbdare în timp ce îmi târăsc rucsacul spre o zonă cu parcare interzisă din fața bordurii.

Încă nu se vede Reagan, așa că mă hotărâsc să mai încerc o dată să ridic rucsacul. Am încercat când era gol, dar acum, că-i plin, trebuie să mă las pe vine ca să-l ridic și mă chinuiesc să-l țin pe ambii umeri. Când reușesc în cele din urmă, mă clatin cu stângăcie și aproape mă răstorn pe spate. Cum să reușesc eu să merg pe-o potecă de pământ cu chestia asta în spate? Zici că mi s-a agățat un leneș supraponderal de gât. Poate dacă prind cureaua asta care-mi înconjoară talia...

– L-ai împachetat greșit, strigă cineva.

Mă întorc încet, să nu cad *pe bune*, și îmi ia exact o secundă ca să dau de posesorul vocii: are pantofi sport Converse negri, cu bot înalt, blugi negri cu găuri făcute meșteșugit și un tricou cu o inimă în interiorul unui schelet radiografiat.

Lennon stă pe capota dricului lui, care e parcat la câțiva metri distanță, pe unul dintre locurile publice din mijlocul fundăturii noastre.

– Trebuie să pui chestiile grele în centru, aproape de spatele tău. Să-ți lași șoldurile să ducă greutatea, nu umerii. Dacă-i făcut bagajul cum trebuie, n-o să fii ca Turnul Înclinat din Pisa¹.

– Nu sunt...

Îmi mișc picioarele și mă aplec ușor în față, abia reușind să împiedic o avalanșă corporală.

„Fir-ar să fie.“

Zâmbetul lui Lennon e discret și enervant. Poartă ochelari negri de soare, deci nu pot să-i văd ochii. Și mai enervant. De ce mai vorbește cu mine? Nu i-am spus ieri că nu-l suport?

¹ Cea mai cunoscută clădire înclinată din lume, Turnul din Pisa a fost început în 1173 și finalizat în 1372. (n.tr.)

– Ce-ai acolo înăuntru? întreabă el. Lingouri de aur?

– Telescopul.

– Ai băgat-o pe Nancy Grace Roman în rucsacul ăla?

Sunt șocată de faptul că își amintește.

– Nu, pe-ăla portabil.

– Aha. Păi, l-ai împachetat greșit.

– Și-ar trebui să am încredere-n tine, că tu ești *mare* expert în drumețiile cu rucsacul!

Se lasă pe spate, sprijinindu-se pe ambele mâini și ridică fața spre soare.

– De fapt, chiar sunt.

– De când?

– Dintotdeauna. Am mers cu mamele mele în drumeții cu rucsacul prin Europa când aveam treispe ani...

A, da, uitasem de asta!

– Dar asta a fost prin moteluri.

– Și zone de camping.

– Așa, și?

– Și de trei ori anul ăsta. Stai, poate de patru, spune el, mai mult lui decât mie. Una dintre ele nu prea se pune, dar na...

– Te-ai dus în Europa anul ăsta? întreb eu, surprinsă.

– Nu, am pornit în drumeții prin California. Părinții mei mi-au dat un permis de intrare pentru parcurile naționale drept cadou de Crăciun și m-au dus în camping în Valea Morții în vacanța de vară. Am urmat chiar și un curs de supraviețuire în sălbăticie.

„Nu se potrivește.“

Ăsta nu e Lennon deloc. Băiatul pe care-l știam eu nu petrecea timp în aer liber. Adică, bineînțeles, teoretic, ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului împreună afară, când făceam toate plimbările alea, dar asta a fost aici, în oraș. Înainte să apuc să înțeleg ceva din noua caracteristică a lui, Lennon, Omul Misterelor, vorbește din nou:

– Pot să te-ajut să-ți faci din nou bagajul, dacă vrei, spune el, privind spre cer, unde urmele ceții de dimineață se îndreaptă spre Golf, ca niște fâșii argintii pe albastrul-deschis al cerului.

Lennon Mackenzie cu mâinile pe lucrurile mele private?

„Nu prea cred, prietenaș!“

– Nu, mersi!

Las curelele rucsacului să-mi alunece în jos pe brațe, până când acesta ajunge înapoi pe jos. Apoi, încercând să-l fac să tacă din gură, spun:

– Mașina care mă ia ar trebui s-ajungă dintr-o secundă în alta.

– Știu, am primit mesaj.

„Ce? Ia stai tu o secundă așa.“

Sfaturi despre rucsac. Camping în Valea Morții. A fost văzut stând cu Brett...

O, nu.

„O, nu, nu, nu.“

Nu e noul tovarăș al lui Brett. Nu e „tipul“ care-o să ne ducă la o cascadă secretă, unde trebuie să ieșim de pe potecă, în munții Sierra. Nu se poate!

Reagan știe că îl evit. Nu știe *de ce*, dar ar fi trebuit să-mi spună. De ce nu mi-a spus? Trebuie să fi fost vreo greșeală.

Simt panica trecându-mi iute ca focul prin membre, în timp ce un SUV albastru-închis intră fulgerător pe alee. Lennon sare relaxat de pe capota mașinii, aterizând ușor în picioare. Se apleacă să ia ceva ce nu se vede, de lângă roata din față. Când se ridică din nou, își trage un rucsac roșu pe umăr. Buzunarul exterior de deasupra este plin de insigne punk-rock și de autocolante din parcurile naționale. O saltea din spumă e prinsă bine de partea de jos.

„Drăcia dracului!“

Cu muzica electronică urlând, SUV-ul derapează și frânează între noi, în timp ce capul cu păr castaniu-deschis al lui Reagan apare de la ușa șoferului.

– A venit vremea pentru glamping, fă, panaramelor! strigă ea, veselă. Rucsacurile vin sus, în compartimentul pentru bagaje. Hai să ne spargem în figuri.

Mintea mea nu poate formula niciun gând coerent. Îmi dau seama că mă holbez ca proasta-n târg când Brett iese greoi din SUV și-l bate zdravăn pe Lennon pe umăr.

– Lennon, băiatule, zice el, cu vocea plină de bucurie. Bestial tri-coul tău! Îmi place la nebunie! Hai să v-ajut să deschideți portbagajul. S-a bulit trapa aia.

Brett mă observă pentru prima oară.

Stomacul meu face o tumbă.

Știți că se zice că oamenii-s orbiți de dragoste? Ei, așa pățesc eu când îl văd pe Brett. Seamănă cu o vedetă, e tot numai picioare bronzate și păr castaniu-nisipiu și are o față perfectă pentru un băiat de liceu. Și să nu mă faceți să încep să vorbesc despre dinții lui! Sunt perfecți, înnebunesc când îi văd. N-am știut niciodată că dinții pot fi atât de atrăgători.

Îmi arată dinții ăia de un milion de dolari printr-un zâmbet larg și strălucitor.

– Zorie, tot a savantă sexy arăți! spune el, arătând cu degetele îndreptate ca niște pistoale spre ochelarii mei și scoțând un țuit.

Pe urmă îmi face semn cu mâna să mă apropii ca să mă îmbrățișeze.

– Ia hai tu aici, față. Nu te-am văzut de-o veșnicie.

Mamă, mamă. Mă copleșește mirosul lui înțepător de aftershave. Miroase cam ca tata, și mi-e destul de ciudat să mă gândesc la asta. „Taci, creierule!“

E numai vina lui Lennon că m-a surprins așa. Prezența lui mă ia cu totul pe nepregătite. Și-acum Brett îmi dă drumul, așa că am pierdut toată îmbrățișarea de două secunde cu băiatul visurilor mele gândindu-mă la (A) tata și (B) băiatul coșmarurilor mele. Excelent!

– Și, ce-ai mai făcut vara asta? mă-ntreabă Brett, în doi peri.

„Zi ceva! N-o da în bară!“

– Păi, știi tu... Cu munca.

Cu munca? Țsta a fost cel mai bun răspuns pe care-am fost în stare să-l dau? Lucrez de două ori pe săptămână timp de câteva ore la clinică, deci de ce fac să pară că trudesesc ca o sclavă pentru un salariu la un job adevărat?

Vreau să schimb subiectul, dar atenția lui Brett s-a îndreptat spre sarcina de a deschide trapa compartimentului mare din plastic pentru bagaje, atașat de suportul de pe plafonul SUV-ului. Între timp, Lennon se uită la mine – ba nu, de-a dreptul se holbează la mine –, iar eu nu pot să-mi dau seama ce gândește din cauza tâmpișilor ălor de ochelari de soare, dar *mi se pare* că mă judecă.

Oare chiar se întâmplă asta? Oare chiar vine Lennon cu noi?

Brett deschide compartimentul pentru bagaje și-l ajută pe Lennon să-și ridice rucsacul și să-l bage-n el, cuibărindu-l lângă altele. Lennon face un gest cu o singură mână, în tăcere, apoi înclină capul, oferindu-se să mă ajute să ridic rucsacul. Încerc eu să îl ridic, dar mă văd nevoită să îi las pe Lennon și pe Brett să mă ajute. Ceea ce e umilitor.

– Salut, îl zic lui Kendrick Taylor, închizând ușa în timp ce mă așez pe locul meu.

Familia lui Kendrick deține o cramă de succes lăudată în presă ca fiind una dintre cele mai bune podgorii din comitatul Sonoma¹. Pentru că merge la o școală privată din Melita, l-am întâlnit o singură dată, când m-a dus Reagan la o petrecere.

– Zorie, așa-i? întreabă el, făcându-mi cu ochiul.

Cu o cămașă din cambric² cu nasturi, cu pantaloni scurți de camuflaj aflați într-un contrast plăcut cu pielea lui de un cafeniu-închis, arată mai bine decât mi-l aminteam eu și are o atitudine prietenoasă și încrezătoare.

¹ Comitat californian cunoscut ca zonă viticolă (n.tr.)

² Tip de pânză originar din regiunea franceză Cambrai (n.tr.)

O fată înaltă, cu părul lung, decolorat pe alocuri de razele soarelui, se apleacă peste locul din față al pasagerului. Summer Valentino. Dacă tânjești după bârfe despre careva din școală, știe ea. Și deși avea note atât de proaste încât ar fi trebuit, teoretic, să repete clasa a unsprezecea, e în comitetul de alcătuire a albumului anului școlar¹ și a revistei on-line a școlii – ceea ce se pare c-a salvat-o.

– Zorie e pasionată de astrologie, îi spune Summer lui Kendrick.

– Astronomie, o corectez eu.

– Dăă! face ea, zâmbind. Mereu le confund pe-astea două. Care-i aia cu horoscopul?

– *Astrologia*, zice Kendrick, prefăcându-se că-i trage una după ceafă, iar ea se ferește cu un zâmbet caraghios.

Brett vorbește din spatele meu și-i face lui Kendrick cunoștință cu Lennon.

– Ăsta-i băiatul meu, îi zice Brett lui Kendrick, scuturându-i tare umărul lui Lennon. E *sălbatic* puștiul ăsta. Așa-i, bă, John Lennon²?

Lennon stă în spatele lui Kendrick, așa că-l văd mai bine decât pe Brett.

– Dacă tu zici..., spune Lennon, cu o față inexpressivă.

– Chiar așa te cheamă? întreabă Kendrick.

– Fără John, spune Lennon. Dar asta nu-l împiedică pe Brett să-mi zică așa.

Dacă n-aș ști prea bine, m-aș întreba dacă asta a fost cumva o înțepătură. Dar Brett nu face decât să râdă de parc-ar fi făcut cea mai haioasă glumă din lume.

„Ăăă, bun! Ce se întâmplă aici?“

– Tatăl lui Lennon e Adam Ahmed, de la trupa Enemies of the State, ne informează Summer. Au cântat în deschidere pentru Green

¹ În sistemul educațional american, la fiecare sfârșit de an este alcătuit un album cu elevii, numit *yearbook* (n.tr.)

² John Winston Lennon (1940-1980), solistul trupei britanice de pop-rock The Beatles, asasinat de Mark David Chapman, un fan care devenise obsedat de el (n.tr.)

Day acum o căruță de ani. Taică-său era gagiul ăla egipteano-american, știți voi, bateristul.

– Chitaristul, o corectează Lennon încet, dar nu cred că-l aude nimeni în afară de mine.

– N-a dormit una dintre mamele tale acasă la Billie Joe Armstrong pentru câteva săptămâni? Întreabă Reagan, programând un traseu în sistemul de navigație al SUV-ului. N-o știa pe nevastă-sa sau ceva de genul ăsta?

Înainte să apuce să răspundă, Summer se bagă și ea-n seamă:

– E adevărat că mamele tale erau, într-un fel, împreună cu tatăl tău în același timp?

Se oprește și adaugă cu o voce mai scăzută:

– Adică, ei trei?

– Înțeleg ce vrei să zici, spune Lennon.

– Am auzit și eu pe la școală, zice Summer, parcă vrând să-și ceară scuze, dar nu destul de convingător încât să excludă posibilitatea.

– Și eu am auzit prin școală, zice Lennon.

– Ei? insistă Summer.

– Părinții mei au făcut multe, spune Lennon, pe un ton misterios.

Intrigile din mașină ating un nivel înalt. Scandal! Vai! Chestia e că Sunny și Mac sunt unul dintre cele mai devotate și iubitoare cupluri. Ce-au făcut, ce n-au făcut, nu privește pe nimeni. Îmi vine să spun asta, apoi mă întreb de ce mama dracului trebuie să-i iau eu apărarea lui Lennon dacă pe el nu-l interesează să se apere singur. Știu că înainte îl deranjau toate zvonurile pe care ceilalți le împrăștiau prin școală pe la spatele lui. Tuturor le place la nebunie să-i comenteze viața de familie. Până și taică-meu a zis despre Sunny și Mac că-s niște păgâne.

Poate că lui Lennon nu-i mai pasă. Poate că a acceptat toată situația.

– Sută la sută rock-and-roll, spune Brett. Kerouac ar fi fost *foarte* încântat de treaba asta. Știai că el și prietenul lui cel mai bun, Neal

Cassady¹, s-au culcat amândoi cu Carolyn Cassady², soția lui Neal? Nebunie, așa-i? Probabil că ai niște povești de înnebunești, cum ai crescut într-o casă de punkiști.

– Nebunie curată, spune Lennon, sec.

Brett bate din palme și ne spune tuturor:

– Gagiului aici de față îi curge sânge legendar prin vene. Punkiștii din San Francisco au fost poezii Beat ai anilor '80 și '90.

Hmm, acum fac eu legătura! Brett crede că Lennon e de viță aleasă. De-aia a hotărât că-i „sălbatic“.

Lennon pare într-adevăr sălbatic. La fel de sălbatic ca un cadavru deprimat.

– Bun, cu toții suntem aici și am făcut cu toții cunoștință, zice Reagan. Sunteți gata să-i dăm drumul?

– O să ne distrăm ceva de belea săptămâna asta, spune Brett, punând brațul pe umărul lui Lennon pentru a face repede un selfie. Lennon își păstrează expresia acră, în vreme ce Brett scoate limba spre ecran.

– Nu-i așa?

Lennon se lasă pe spate și repetă cuvintele rostite mai devreme.

– Dacă zici tu...

– Așa-i, Reagan? strigă Brett spre partea din față.

– Hai să trecem la treabă! zice ea, băgând SUV-ul în viteză. Munți Sierra, venim!

În timp ce Reagan merge pe Mission Street, ne informează că drumul până la complexul de glamping durează mai mult de patru ore. Iar în primele câteva minute, în mașină e haos și zgomot, toată lumea încearcă să vorbească în același timp. Reagan îi povestește

¹ Neal Leon Cassady (1926-1968), figură emblematică a generației Beat, care a servit în repetate rânduri drept sursă de inspirație pentru personajele din romanele lui Jack Kerouac (n.tr.)

² Carolyn Elizabeth Robinson Cassady (1923-2013), scriitoare americană, soția lui Neal Cassady în perioada 1948-1963 (n.tr.)

lui Kendrick despre condițiile din tabără, iar Summer adaugă propriile comentarii despre un complex de glamping pe care părinții ei l-au vizitat la aniversarea căsniciei lor. Brett încearcă să-i spună lui Reagan despre locurile din apropiere, menționate în romanul *Pe drum*, al lui Jack Kerouac. Și surprinzător, Reagan pare interesată. Pentru mine e un lucru nou, pentru că Reagan nu e de obicei atentă când Brett începe să-i ridice-n slăvi pe poeții generației Beat la școală. Mereu încearcă să convingă pe toată lumea să meargă cu mașina peste Bay Bridge și să intre în San Francisco pentru a face incursiuni de după-amiază în librăria City Lights Bookstore.

– E un reper istoric.

Reagan se plânde mereu că poezia e plictisitoare.

Și, în tot acest timp, Lennon păstrează tăcerea.

Poate c-o să-mi fie ușor să-l ignor.

Arunc o privire prin mașină și mă izbește faptul că, în afară de Lennon, plec într-o excursie de-o săptămână cu unii dintre cei mai populari oameni din școală. Mama avea dreptate. Trebuia neapărat să fac asta, ca să nu mă mai simt în halul ăsta, ca o străină. O să mă distrez. Totul o să fie bine.

Prezența nedorită a lui Lennon n-o să strice asta.

Iar eu *categoric* nu o să mă scarpin pe braț. Dacă mi-ar agrava ceva alergiile, Lennon ar fi cu siguranță acel ceva. Iar eu n-o să-i dau voie. Respir adânc. Sunt bine. Foarte bine.

După ce ne îndreptăm spre East Bay, discuțiile devin la fel de monotone precum peisajul din vale. Pe geamul meu, văd teren agricol plat, pomi fructiferi, cer albastru vast și câte-un orașel. Pe porțiunile lungi de autostradă se văd ici-colo parcuri pentru camioane și standuri cu fructe la marginea drumului, iar oamenii apelează la telefoane pentru a se destinde. Puțin peste jumătatea drumului, Kendrick ne indică Bullion's Bluff, un orașel minier istoric aflat chiar la ieșirea de pe autostradă.

– Au o podgorie destul de mare, spune el. Părinții mei m-au adus o dată aici. Centrul orașului pare rupt din secolul al nouășpelea,

de pe vremea Goanei după Aur. Vreau să zic că există *saloon*¹ de-ăla ca-n Vestul Sălbatic și băcănie. Muzeu dedicat Goanei după Aur. Tot tacâmul. E cam kitschos, dar e mișto.

Pentru că Summer se plânge că trebuie să meargă la o toaletă publică după ce-a băut o doză enormă de suc, Reagan se hotărăște să tragă pe dreapta pe autostradă. Kendrick avea dreptate: zici că-i plătoul de filmare al unui film western vechi. Pe o pancartă chiar scrie că s-a filmat unul acolo prin anii '80, de zici c-ar fi vreo mare laudă.

Muzeul Goanei după Aur e destul de dărăpănat și are taxă de intrare. Cădem de acord să sărim peste vizită și ne îndreptăm, în schimb, spre Băcănia Bullion, parcând lângă un șir de rulote aflate în fața unui stâlp de priponit caii – fără cai, din păcate – și un jgheab plin de cactuși plantați.

Înăuntru, magazinul spațios e plin de turiști și ticsit până în tavan de bunuri de vânzare – orice, de la bomboane ca pe vremuri și sticle de sarsaparilla² la bijuterii în formă de pepite de aur și un cărucior de miner plin de pietre șlefuite. Miroase și-a fondante cu unt de arahide, care-mi stârnește foamea. Untul de arahide e slăbiciunea mea.

La tejgheaua cu dulciuri e coadă, deci în timp ce Summer caută o toaletă alături de Reagan, iar băieții sunt atrași ca de un magnet de o vitrină cu târnăcoape de minerit – cu tot cu un decupaj din carton cu o caricatură a unui prospector din vremurile vechi –, rătăcesc printre culoare până când ajung într-o secțiune cu echipamente pentru ieșiri în aer liber. O pancartă ce face reclamă la canistre contra urșilor³ îmi atrage atenția. Sau poate că-i vorba de uriașul urs împăiat ce stă pe două picioare, cu etichete din față ridicate. Pe o pancartă ce-i atârână de gât scrie URSUL KINGSLEY.

¹ Celebrele baruri din Vestul Sălbatic purtau această denumire. (n.tr.)

² Băutură preparată din *Smilax ornata*, plantă medicinală specifică zonei Mexicului și Californiei, considerată un veritabil panaceu (n.tr.)

³ Recipiente etanșe dintr-o sticlă foarte groasă, care acoperă mirosul mâncării și al obiectelor, ținând departe urșii, ratonii și alte animale sălbatice atrase de obicei de mirosul de om (n.tr.)

– Scârbos! spun eu, văzând că o parte din blana lui prăfuită a fost smulsă. Mai și miroase ciudat.

Dar, sincer, aş prefera mirosurile amestecate din locul ăsta, sută la sută, în locul SUV-ului, unde aftershave-ul lui Brett începea să-mi provoace deja dureri de cap.

– Aveţi așa ceva, nu? întreabă o voce groasă.

Lennon apare lângă mine ca o stafie din umbre.

– Doamne, ce-ţi mai place să te furişezi printre oameni! Ce s-avem? Arată spre canistrele înşirate pe un răftuleţ din lemn de pe perete.

– Canistre contra urşilor.

– N-avem de gând să prindem urşi, deci nu!

– Sunt pentru depozitarea alimentelor, creatură prostănacă!

Îl privesc pieziş. Ține o bomboană pătrată în hârtie cerată. Când ia o mușcătură din ea, îmi dau seama de ce miroase-așa de fain. Fondantă cu unt de arahide.

– Mamă, ce bună-i!

Știe că sunt complet dependentă de untul de arahide. Sau cel puțin știa. Poate c-a uitat și habar n-are că, uitându-mă la el cum mănâncă așa ceva, reprezintă pentru mine un dezmaț culinar în stare pură.

Nu-i bag în seamă geamătul slab de extaz.

– Tot nu știi despre ce vorbești.

Jonglând cu fondanta, ia o canistră de forma unui butoi de pe raft și deschide un capac cu balamale.

– Canistră contra urşilor, ca să-ţi poți depozita mâncarea. Urşii simt mirosul mâncării de la câțiva kilometri distanță. Și nu glumesc câtuși de puțin. Dă-rămă uși de cabane și sparg geamuri de mașini ca să facă rost de potol. Trebuie să ții tot ce ai într-o frumusețe de-asta. Mâncare. Produse de toaletă. Orice are un miros puternic, cum e și apa de colonie a lui Brett.

Mă uit urât la Lennon. Brett se dă cu aftershave, nu cu apă de colonie. Cel puțin așa cred. Cine se dă cu apă de colonie? Adică, în afară de bunicul meu morocănos John. Țsta-i tatăl lui taică-meu, homofob

și un pic cam rasist, care insistă că toată lumea trebuie să „vorbească engleză”. Bunicul Sam nu vorbește engleză, dar nici nu se dă cu apă de colonie, fir-ar ea să fie de apă de colonie!

– Sunt sigură că ăștia de la complexul de glamping știu să țină urșii departe de mâncare, îi spun lui Lennon.

– Păi, știu, că de-aia nu-i permisă deloc mâncarea în corturi, dacă nu e într-o canistră de-aia contra urșilor, spune el, mototolind hârtia cerată în timp ce-o dă la o parte ca să mai ia o gură de fondantă.

Țin ridicat un telefon invizibil și mă prefac că vorbesc la el.

– Salut, Siri, Lennon mănâncă rahat? Poftim? A, da mănâncă! Perfect! Mulțumesc!

– Auzi, Siri? Tot ce-am spus mai înainte e adevărat? spune el, intrând în joc.

Se prefac că așteaptă un răspuns, apoi vorbește în canistra pentru urși.

– Păi, da! Lennon. E adevărat. Ești într-o Zonă Frecventată de Urși. E împotriva legii federale să depozitezi mâncare neprotejată.

– Legea aia pare cu totul inventată, îi spun eu.

– N-ai citit regulile?

„Care reguli?”

Lennon își dă ochii peste cap și privește spre tavan.

– I-am trimis și lui Brett pe e-mail o listă cu lucruri de care o să avem nevoie în drumeție. A zis c-o s-o distribuie grupului.

Ce listă? Brusc, mă îngrijorează faptul că am fost lăsată pe dinafară. Uitată. Și asta-mi reaprinde neliniștea în legătură cu faptul că s-ar putea să nu fie dorită prezența mea în excursia asta. Dar nu-i spun asta lui Lennon.

– Reagan a adus o grămadă de chestii pentru săptămâna asta. Dar nu-mi aduc aminte să fi adus recipiente pentru urși. A mai fost aici în camping, deci poate știe ea ceva ce nu știi tu. Poate n-avem nevoie de ele.

Lennon murmură o înjurătură de neînțeles în barbă.

– Categoric o să avem nevoie de ele când plecăm în drumeții cu rucsacul.

Ține canistra după gât ca să demonstreze. E cam cât capul lui de mare – prea mare.

– Poți s-o prinzi în chingi de partea de sus a rucsacului, așa, sau în partea de jos, cum s-ar putea să fie mai bine pentru cei cu probleme de echilibru.

Face o grimasă cu ochii.

Îmi închipui că-i dau în căpățâna aia mare cu porcăria aia de canistră contra urșilor.

– De ce ești aici?

– De ce e oricine dintre noi aici, Zorie? Viața e un mister.

Scot un icnet.

– În excursia asta.

– Aa! face el, cu nevinovăție.

Nu zâmbește, dar are o notă de umor în privire.

– M-a invitat obsedatul ăla de apă de colonie. Se pare că-s „cel mai meseriaș“, zice el, mimând semnul din degete pentru ghilimele, în timp ce mai ia o gură de fondantă.

Iar e miștocar. De ce stă cu Brett dacă nu-l suportă de nicio culoare?

– Dar știai că vin? insist eu.

– Știam.

– De ce n-ai spus nimic?

El ridică din umeri.

– M-am hotărât în ultimul moment să merg.

E adevărat? Îmi aduc aminte când mi-a spus Reagan pentru prima oară că mergem în drumeții cu rucsacul în afara potecilor și că nu e sigură dacă „prietenul“ lui Brett, care i-a zis de cascada aia ascunsă ce trebuie văzută măcar o dată-n viață, era sigur că vine.

– De ce? întreb eu.

– Am motivele mele.

– Care sunt...?

Lennon fixează fondanta cu privirea pentru un moment prelungit. Apoi pare să se răzgândească în legătură cu ceea ce voia să spună și îmi dă canistra deschisă.

– Ia asta. Și poate și-un clopot contra urșilor, zice el, arătând spre o vitrină cu clopote mari, argintii, concepute pentru a fi agățate de un rucsac.

– Le dă urșilor un avertisment blând că ești prin apropiere, ca să nu-i surprinzi. Un urs surprins e un urs care simte nevoia să se apere, iar un urs care simte nevoia să se apere ucide.

Vorbește serios? *Cred* că da, dar nu sunt complet sigură. Și înainte să apuc să cer lămuriri sau să subliniez faptul că îmi evită întrebarea, scoate ceva din buzunar și îl aruncă în canistra deschisă. Apoi pleacă.

Mă uit în interiorul canistrei. Pe fundul ei stă o bomboană fondantă pătrată cu unt de arahide împachetată în hârtie cerată.

Ce-ar trebui să cred despre asta?

Recuperez bomboana fondantă și pun canistra înapoi pe raft, părăsindu-l pe Ursul Kingsly ca să-i ajung din urmă pe ceilalți. Doar pentru că Lennon strigă-n gura mare să iau o canistră contra urșilor nu înseamnă că am și nevoie de ea. E scumpă de-nnebunești. Pe lângă asta, Lennon are talentul ăsta de-a face totul ca la carte și de-a fi obsedat de detalii. Cred că exagerează cu importanța protecției contra urșilor.

Probabil.

În ultima secundă, alerg înapoi și iau un clopot argintiu contra urșilor de pe raft.

Paza bună trece primejdia rea.

Partea a doua

KING'S FOREST
NATIONAL PARK

CASCADE

WOLFPOST
DIT' AGENT

M-TN SIERRA NEVADA

ROCK
SLID
AHEAD

WOLF
POST
DIT' AGENT

ATBIV

COMPLEX DE CAMPING MUIR

Livezilor monotone cu pomi fructiferi le iau locul dealurile aspre, acoperite de pini, pe măsură ce ne îndreptăm spre vest. Când ieșim de pe autostradă, stâncile cenușii de granit flanchează drumul șerpuit ce urcă spre pădurea națională. Pancarte din lemn cioplit cu litere albe indică drumul spre diverse obiective turistice, fiecare marcat cu distanța și cu detaliile semnificative:

TRASEU CANION: 6 KM. 3,5 ORE ÎNTOARCERE.

SCEPTER PASS, 4 KM. ARME INTERZISE.

LACUL BLACKWOOD, 10 KM. FĂRĂ ANIMALE DE COMPANIE, FĂRĂ FOCURI. ȘEDEREA PESTE NOAPTE NECESITĂ PERMIS PENTRU SĂLBĂTICIE.

Apoi, în cele din urmă, destinația noastră:

CAMPING MUIR: 2 KM. 1 ORĂ ÎNTOARCERE. ACCESUL INTERZIS VEHICULELOR CU ROȚI DINCOLO DE ZONA PARCĂRII.

„Stai, ce?”

– Aici suntem noi, anunță Reagan, întorcându-se.

Eu mi-am notat în minte o stație de autobuz din High Sierra de unde pot pleca spre adunarea astronomică de pe Condor Peak.

O parcare mică, pavată, stă în capătul unei alei cu pietriș. Aici sunt parcate vreo douăsprezece mașini, cele mai multe vehicule de lux. Găsim un spațiu deschis în apropierea unor trepte de lemn care duc în pădurea deasă. În apropierea treptelor stă o altă

pancartă, pe care scrie că poteca este proprietate privată, destinată exclusiv oaspeților complexului. Oamenii care se folosesc de potecă trebuie să completeze un formular și să-l depună într-o cutie încuiată.

Nu există drum dincolo de parcare.

– Luați tot ce vă trebuie, anunță Reagan. Asta dacă nu cumva vreți să tot mergeți până la mașină și înapoi. Drumul de întoarcere e OK, dar până la complex avem doar de urcat.

– Plecăm în drumeție până la complex? întreb eu. Doi kilometri? Reagan îmi aruncă o privire chinuită.

– Să nu-mi începi, Everhart! Doar te-am avertizat în legătură cu drumețiile.

– Nici măcar nu-s supărată în legătură cu drumeția. E ceva neașteptat, atâta tot. Nu...

– Cât înseamnă doi kilometri? întreabă Brett.

– O nimica toată, îi zice Reagan, veselă.

– Un pic peste o milă¹, dezvolt eu.

– A, mișto, răspunde el, dar îi zâmbește lui Reagan.

Iar Reagan îi zâmbește lui.

– Floare la ureche.

De ce-or fi zâmbind atât de larg? Să-mi fi scăpat mie o glumă? Și-acum bat palma, destul de tare încât să se-audă *pleosc* când li se lovesc palmele. E... prosteală.

Lennon întoarce capul spre mine. Deși o perdea de păr negru îi acoperă un ochi, o singură sprânceană închisă la culoare se ridică, judecând salutul stupid cu bătutul palmei.

Sau poate că mă judecă pe *mine*.

Completăm cu toții formularele de înscriere pentru accesul pe potecă lângă pancarta cu informații – dacă e omorât sau dispare careva, o să ne știe numele și rudele. Și după ce Brett și Lennon cară

¹ O milă înseamnă 1,6 km. (n.tr.)

jos bagajele din compartiment, mi se reamintește curând că sunt un soi de hopa-mitică uman. Abia reușesc să mă țin pe picioare, din cauza greutății distribuite greșit a rucsacului meu. Dar nu am cum să m-apuc să reîmpachetez totul în mijlocul parcării. Așa că fac tot ce pot ca să-mi reglez poziția.

„Sunt doar doi kilometri“, îmi spun eu. Iar pădurea e chiar minunată, umbroasă și cu miros de ace de pin. Păsările ciripesc și nici nu e prea cald. Mă descurc. La vreo cinci minute după ce urc primul deal abrupt, încep să am îndoieli. La zece minute după ce urc o pantă și mai abruptă, mi-o imaginez pe Reagan cu un târnă-cop de-ăla de prospector de la băcănie înfipt în cap. Când ajungem pe ultima sută de metri până la cabană, îmi doresc doar să mă pot ghemui în poziție de fetus.

Apare pancarta pe care stă scris Camping Muir, iar eu aproape izbucnesc în plâns când văd o clădire mare aflată într-un spațiu dintre copaci. Îmi transpiră capul și-am mers cocoșată atât de mult timp, încât zici că-s o babă de o sută de ani cu osteoporoză.

Dar nu contează. Am în fața mea pământul făgăduinței și Dumnezeu mi-e martor că s-ar putea să fi meritat toată suferința, deoarece complexul e *superb*. O cabană modernă din lemn de cedru stă în față: are pereți cu ferestre enorme, grinzi groase din lemn, șemineuri din piatră stivuită cu coșuri ce ies pe acoperiș. E înconjurată de-o pădure bogată. În depărtare se văd munții crestați. Tot peisajul pare desprins dintr-un vis. Intrăm.

Lumina călduroasă a soarelui se revarsă prin ferestrele înalte, în timp ce noi pășim pe podele din piatră șlefuită de la râu și ne oprim la biroul de înscrieri. Miroase a proaspăt aici, a cedru și a flori proaspăt tăiate. Și au dulciuri scumpe într-un bol, pentru oaspeți. Rezist impulsului de a-mi umple buzunarele; Brett nu rezistă. Duce un deget la gură și îmi face semn cu ochiul, umplându-și pe furiș buzunarul de ciocolată importată, în timp ce Reagan o informează pe femeia între două vârste de la birou cine e mama ei.

Pe ecusonul femeii scrie CANDY. Pentru o clipă, creierul meu lipsit de oxigen interpretează acest lucru ca pe un semn că Brett a fost prins cu mâța-n sac, dar îmi dau seama că, de fapt, e numele ei.

– Tu ești fiica Belindei? o întreabă ea pe Reagan. Abia te mai recunosc. N-ai stat la noi și anul trecut?

– Ba da, o anunță Reagan, pe un ton vesel. V-a sunat mama să vă anunțe de schimbarea în legătură cu oaspeții, nu?

Candy ne studiază.

– Credeam că e vorba de un grup alcătuit numai din fete..., spune ea.

– Și eu la fel, Candy.

Simt același spirit de planificator ca al meu în ea, în timp ce verifică din nou lista de pe calculator și un registru de modă veche, pe hârtie. Reagan o asigură pe Candy că nu e nimic în neregulă cu lista de oaspeți și începe să-i dea numele tuturor. Mă plimb prin cameră, iar Brett mă urmează în timp ce studiez un perete plin de fotografii înrămate cu peisaje.

– Zicea Lennon că faci niște poze cu stele frumoase de-nnebunești. Eu credeam că doar te uiți la ele.

Sentimentul de agitație pe care-l am de fiecare dată când e Brett prin apropiere îmi revine. Oare de ce nu pot să mă simt și eu normal în preajma lui?

– Eu... le fac pe-amândouă. Mă uit și fac poze. Cu stele. Cu aparatul.

Băi, Zorie vorbește ca femeia peșterii!

Brett nu face decât să râdă, ușor și cald.

– Nu cu mintea?

– Nu, zic eu, sperând că n-am obraji roșii.

– Pui aparatul pe telescop și mărești?

– Cam așa ceva. Nu chiar. E... sunt multe părți complicate, trebuie să le ai bine cu tehnica. E greu de explicat.

Zâmbește blând.

– Poate-ai putea să mă-nveți tu cum se fac, nu? Că mie mi-ar plăcea tare mult să fac poze cu cerul pe timp de noapte. Mai ales cu luna. Ar fi *chiar* dat dracului.

Oare vorbește serios? E interesat de astrofotografie? Îmi vine să tip: „TE ÎNVĂȚ EU! TE ÎNVĂȚ EU BINE DE TOT“. Dar Kendrick îl strigă pe nume, iar Brett se apleacă după mine ca să-i răspundă. Înainte s-apuc să deschid gura, pleacă, râzând cu Kendrick de-o statuie cioplită din lemn ce seamănă cu două veverițe care fac sex.

Fir-ar!

Nu pot să scap de senzația că mă privește cineva. E aceeași senzație de neliniște pe care-am avut-o și în mașină, iar privirea mea o întâlnește imediat pe a lui Lennon. Intensitatea privirii lui fixe mă sperie.

„Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?“

Parcă m-ar acuza de ceva. Nu i-am mai spus un cuvânt de când eram în magazinul dedicat Goanei după Aur, deci nu înțeleg care e problema lui. Înainte, reușeam să-i citesc expresiile faciale, dar acum e ca mimul ăla mediocru care dă reprezentații pe Mission Street în față la Jitterbug, iar eu nu-mi dau seama dacă încearcă să scape dintr-o cutie din sticlă sau face semn unui taxi. Oare Lennon se așteaptă să-i mulțumesc pentru bomboana fondantă cu unt de arahide? Sau încearcă, pur și simplu, să mă tulbure?

Dacă da, îi iese.

Dar n-o să-i dau niciodată de știre.

Mă întorc repede și mă îndrept spre Brett, Kendrick și veverițele care se împerechează.

După ce ne înregistrăm, Candy ne conduce la cabanele noastre cort, făcându-ne un tur pe scurt și răspunzând la întrebări în timp ce merge. Clădirea principală are câteva zone de relaxare și are legătură cu un pavilion pentru cină cu paravan, unde vom mânca mai târziu. Afară, cărări șerpuite duc spre zeci de corturi-cabană din pânză ascunse în pădure. Unele sunt dreptunghiulare, altele

rotunde – iurtele –, dar toate au culoarea muselinei¹ nealbite. Sunt grupate în zone denumite după păsări, iar fiecare zonă e la o distanță mică de mers de următoarea. Ne ia cam zece minute să ajungem în zona noastră, Tabăra Bufnița, unde două dintre corturile dreptunghiulare care stau aproape de o pădure deasă sunt rezervate pentru noi.

Reagan nu e încântată de chestia asta.

– Trebuia să avem o iurtă, susține ea, cu vedere la vale.

– Îmi pare rău, dar în Tabăra Șoimul s-au făcut din greșeală prea multe rezervări. Am pus o familie de șase persoane în ultima iurtă azi-dimineață.

– Nu-i fain, zice Reagan, morocănoasă. Aveam rezervarea asta încă de vara trecută. Maică-mii n-o să-i placă prea tare.

– Dacă vrei, pot s-o sun eu și să-i explic, zice Candy. Dar așa s-ar putea să fie mai bine pentru voi. Fetele iau un cort, băieții, altul.

Ceea ce sugerează cuvintele ei e evident. Candy o s-o sune pe doamna Reid și o să-i spună că fiica ei a adus cu ea trei băieți. Reagan fumegă în tăcere, dar e de acord. Chiar n-avem de ales.

– Lasă și tu viața să curgă! îi spun eu lui Reagan.

– Da, zice Brett, vesel. Așa-i, Zorie, grăiești vorbele mele, iar mie-mi place treaba asta!

Privirea pe care mi-o aruncă Reagan ar putea tăia oțelul.

Ambele corturi sunt exact la fel: au podele din ciment sigilat, pereți din pânză fixați pe un cadru de lemn, o ușă cu plasă, ferestre cu obloane ce pot fi deschise pentru a profita de briză pe timpul zilei și închise noaptea pentru a păstra căldura în cabană, cu o plită pentru cort cu fațadă din sticlă. În jurul plitei, e amenajat un mic living, cu o canapea adevărată și covoare Navajo² cu modele de culoare deschisă. Două seturi de paturi suprapuse sunt întinse în partea din spate a cortului. Au saltele cu pene, așternuturi de lux și perne cu puf.

¹ Țesătură fină din bumbac, al cărui nume vine de la numele regiunii Mosul din Irak (n.tr.)

² Trib amerindian răspândit în zona de sud-vest a Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

În spatele paturilor, dincolo de un separeu, e o baie adiacentă cu chiuvetă. Dușuri n-avem. Alea-s în baia din josul dealului, care e la comun cu alte șase cabine din Tabăra Bufnița, ne anunță Candy.

Candy ne mai dă câteva informații.

– Sunteți pe teritoriul urșilor, și da, au trecut de gardul parcului național și au intrat în complex. Pentru siguranța tuturor, alimentele trebuie depozitate în containerul pentru alimente atunci când nu sunt pe cale de a fi gătite sau consumate, spune ea, arătând dincolo de ușa cortului spre o cutie din metal verde, care stă sub un umbrar cu două balansoare.

– Ori acolo, ori într-un container portabil, adică unul rezistent la urși aprobat de Yosemite și de King's Forest.

Lennon întoarce încet capul spre mine.

De ce, dar *de ce* trebuie să aibă el dreptate? Fondanta aia cu unt de arahide nu stă deloc bine la mine-n stomac în momentul de față.

Candy numără pe degete punctele de pe o listă cu ceea ce trebuie să depozităm în container.

– Mâncare nedesfăcută, chiar și la conservă. Gustări, mixuri de băuturi, pungi cu închidere etanșă. Fiecare bucățică. Toate produsele de toaletă cu miros. Loțiuni, machiaje, deodorante.

– Și apa de colonie? întreabă Lennon.

– Da, zice ea.

– Zic de apa de colonie care miroase *puternic*. Adică, un soi de spray extrem pentru corp...

– Bineînțeles, răspunde femeia, perplexă.

Lennon își îndreaptă repede privirea spre Brett. Dar Brett e total pe dinafară, pentru că momentan încearcă să rearanjeze sticlele de apă în forma unei piramide pe o masă din spatele canapelei.

Candy arată spre baie.

– Dacă aveți nevoie de orice altceva – apă, lame de ras, prosoape, cereți, pur și simplu, la recepție! Desigur, puteți să și sunați, dar semnalul pe telefon e cam cu dus și-ntors pe-aici. Dacă aveți

vreodată nevoie să dați un telefon de urgență, vă dăm voie să folosiți linia de telefonie fixă. Dacă e trecut de ora zece seara, Bundy și cu mine stăm în cabana din lemn, aflată în dreapta clădirii principale.

– Dar permisele pentru sălbăticie pentru King's Forest? întrebă Lennon. Pe site-ul dumneavoastră scrie că puteți aranja să ne fie livrate la ușa cortului?

– Contra cost, spune ea. Trebuie să mergem până la o stație a parcului ca să le luăm.

– Treceți asta pe cardul meu de credit, spune Reagan, în doi peri. Candy îi aruncă lui Reagan o privire usturătoare.

– Poți să te oprești la recepție când consideri de cuviință și să completezi formularul.

„Măiculiță!“

– Nu este permisă muzica în corturile-cabană, ne spune Candy tuturor. Nu vorbiți tare după apus când sunteți în interiorul taberei. S-ar putea ca alți oaspeți să încerce să doarmă, iar pereții ăștia nu sunt izolați fonic. Orele de liniște încep de la zece seara și durează până la șapte dimineața.

– Doamne, murmură Summer în barbă la urechea mea. Dictatură-i aicea.

Candy arată în direcția generală a clădirii principale.

– Avem un mic magazin care comercializează pulovere și echipamente pentru ploaie. Puteți să închiriați și canistre contra urșilor sau plite pentru tabără. Funcționează pe sistemul de onoare, deci trebuie să puneți bani în coș sau să vă scrieți numărul cortului și numele pe foaie ca să vi se adauge la factura finală. De asemenea...

Piramida din sticle cu apă a lui Brett se prăbușește. Sticlele se rostogolesc pe podea.

– Hopa, scuze! zice el.

Candy se oprește, iar strădania ei interioară de a avea răbdare se vede după sprâncenele încruntate.

– Perioada de socializare a serii începe de la ora șase. Servim băuturi, apoi o cină cu patru feluri. Vă încurajăm să vă amestecați

printre ceilalți oaspeți la focul de tabără din fiecare seară după cină. Pavilionul se închide la ora nouă. Dacă aveți întrebări, veniți la biroul de înscriere.

Dacă am întrebări acum? Nimeni altcineva nu mai e atent la Candy, dar eu îmi doresc să fi listat chestiile-astea pe site-ul lor sau să ne fi dat o foaie scoasă la imprimantă, ca să o pot analiza și să pot memora totul. Mă mănâncă pielea să o rog să repete totul, ca să apuc să scriu pe ceva. De fapt, mă mănâncă la propriu pielea și rezist impulsului de a mă scărpinga. Privirea lui Lennon se îndreaptă repede spre brațele mele și mă simt de parcă ar ști, ceea ce nu face decât să agraveze mâncărimea.

Dacă reușesc să trec de săptămâna asta fără să am o cădere nervoasă, o să mă consider câștigată.

Pentru că e deja după-amiază târziu, n-avem timp să facem nimic înainte de cină. Așa că băieții se retrag în cortul lor, iar noi despachetăm bagajele. Depozitez mâncarea și produsele de toaletă în containerul pentru mâncare de afară și verific dacă telescopul meu a suferit daune vizibile; pare să fi trecut cu bine de drumul cu hopuri făcut în partea de sus a SUV-ului și să fi sosit intact. Apoi încerc s-o sun pe mama ca să-i spun că *eu* am ajuns intactă. Dar nu e semnal în cabana-cort. E Wi-Fi în clădirea principală, așa că-i dau înainte și scriu mesaje – mai întâi ei, apoi lui Avani – și să am încredere că mesajele mele vor ajunge la ele atunci când voi avea semnal.

Reagan dispăre, iar Summer și cu mine ne apucăm să explorăm secțiunea Tabăra Bufnița din complex, numai noi două. E o masă de picnic între cortul nostru și cortul băieților și o mică potecă în spațele nostru, cu o pancartă ce ne avertizează că poteca duce în pădurea națională; Complexul de Camping Muir se absolvă de orice responsabilitate în cazul în care drumeții aleg să iasă de pe proprietatea lui. Un grup de puști nebuni, nesupravegheați, aleargă pe-aici, deci n-are cum să fie chiar atât de rău.

Ne ferim de puștii care zbiară și urmăm o potecă pe care vedem un peisaj superb: stânci de culoare crem, înconjurate de câte-un tufiș cu flori și un șir constant de lumini pentru potecă. Poteca asta duce la o baie cu țigle din lemn de cedru.

– Mamă! șoptește Summer, cu admirație, când aruncăm o privire înăuntru, și așa simt și eu.

Practic, e un spa, unul adaptat tematic pentru a se potrivi cu frumusețea din jurul nostru, și chiar mai frumos în realitate decât era în pozele de pe net: are blaturi din lemn pătat, bănci din piatră, felinare frumoase care-atârână din cârlige de fier, în apropierea oglinzilor. Spre deosebire de corturile noastre, aici este și curent electric, iar o femeie își încarcă telefonul în timp ce se usucă pe păr cu föhnul. E și-o mică saună în spate.

– Eu mă dezbrac și intru în sauna aia cu Kendrick mai târziu, îmi spune Summer când ieșim din nou.

– Prea multe informații, zic eu.

Ea râde.

– Dacă vrei să te dezbraci cu cineva, pe mine nu mă deranjează.

Încă-ți revii după Brett?

– Ăăă...

– Mi-a zis că v-ați cuplat.

Ce?

– Nu ne-am – nu așa. A fost doar un sărut, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce ușor te rușinezi, spune ea, zâmbind larg. Știi că ți se înroșesc urechile? E superdulce!

Iisuse!

– Măi, glumesc și eu cu tine, zice ea, plesnindu-mă în joacă peste braț. Brett e un dulce. Și-mi place cât de fain se comportă el cu toată lumea. Adică, eu n-aș fi stat nici într-un milion de ani cu Lennon, pentru că habar n-aveam că-i așa meseriaș.

Nu prea știu cum să iau lucrul ăsta. Cred că înțeleg ce vrea să spună, și probabil că există o esență sinceră acolo. Dar cred că sugerează și că Lennon nu era OK până n-a hotărât Brett că era.

– Tu și Lennon ați fost combinați, nu?

Rămân nemișcată.

– Cine ți-a zis asta?

– Pur și simplu țin minte că vă vedeam mereu împreună la școală.

– Am fost doar prieteni, insist eu. Nimic mai mult.

Minciună.

O minciună pe care Summer pare s-o creadă. Ridicând din umeri, spune:

– Eu cred c-ați forma un cuplu frumos.

– Nu, zic eu, și parc-aș fi un câine care latră. Categorie nu. Nici măcar prieteni nu mai suntem.

Ea ridică ambele mâini, de parcă s-ar preda.

– Măi, eu nu fac decât să spun lucrurile așa cum le văd eu. Ia gândește-te, domnișoară astrolog!

N-o să mă gândesc. Și nu-mi bat capul s-o corectez, nici cu privire la faptul c-a încurcat cuvintele, nici cu privire la Lennon. E adevărat că lumea ne tachina adesea la școală pentru că eram cei mai buni prieteni – cuvinte rostite adeseori făcând cu ochiul și făcând semnul pentru ghilimele în aer cu degetele –, iar zvonurile care se răspândeau spuneau că eram ceva mai mult. Exact asta e unul dintre motivele pentru care ne-am hotărât să facem Marele Experiment în privat. Ca să evităm bârfele de la școală. Totuși, în mare, ca să evităm să afle taică-meu. Pentru că Dan Diamantul nu și-ar lăsa nici de-al *dracului* fiica să iasă cu fiul a două păgâne.

Oricum, nu știu de ce dau importanță faptului că Summer presupune că s-a întâmplat ceva între mine și Lennon. Cred c-ar trebui să fiu mai preocupată că Brett i-a spus lui Summer că ne-am combinat. Poate că Summer a auzit greșit sau a făcut presupuneri. La cum povestește ea, pare că el s-ar fi lăudat, dar n-ar trebui să mă aștept la ce e mai rău. Din câte știu eu, ar fi putut să-i spună că-i plăcea de mine.

Orice e posibil. Dar în momentul de față mi-e rușine de faptul că urechile mele parcă au luat foc, lucru ce mă face să vreau să ocolesc de tot subiectul. Mă asigur discret că tunsoarea mea bob acoperă roșeața care mă dă de gol și nu mai spun nimic.

Când terminăm de mers pe poteca din jurul zonei noastre din tabără, îi zărim pe Reagan și pe băieți relaxându-se la masa de picnic dintre corturile noastre. Sunt cam îngrijorată că Summer ar putea face mișto de mine în legătură cu Brett de față cu grupul, dar ea nu face decât să fugă spre Kendrick, cuprinzându-l cu brațele și implorându-l să o care în spate. Toată discuția despre Brett și Lennon e ca și uitată.

Bine.

E aproape timpul pentru servirea cinei, așa că ne hotărâm să ne îndreptăm înapoi spre clădirea principală. Nu suntem singurii. Grupuri mici de oameni veniți în camping se îndreaptă în aceeași direcție și, odată ce se vede pavilionul, mergem alături de zeci de oaspeți. Cu paharele de vin în mână, socializează așezați pe piese de mobilier din lemn cioplit acoperite cu ratan pe care sunt puse foarte multe perne de pluș, pe o verandă înconjurătoare masivă cu vedere la o superbă vale stâncoasă. Totul e scăldat într-o lumină aurie de la soarele care apune. E de fotografie. La propriu. Brett scoate telefonul să facă niște poze, în timp ce un chelner circulă cu o tavă cu aperitive.

Brett fluieră.

– Cred că ăștia câștigă de mori încet aici.

– S-ar putea să nu, spune Kendrick, cu ochii pe un bar instalat în afara zonei de luat cina, pe o verandă laterală, departe de priveliștile uluitoare. Vinul ăla pe care-l servesc aici nu e ieftin.

– Crezi că ne-ar servi? întreabă Brett cu un zâmbet malițios.

– Țsta-i tot barmanul de anul trecut, zice Reagan, clătînând din cap. E un dobitoc. Cred că-i vărul lui Candy, sau ceva de genul ăsta. Probabil că mă ține minte.

– Încerc eu, zice Summer. Pe mine nu mă știe și arăt de vârsta legală¹.

¹ În Statele Unite ale Americii, vârsta legală pentru consumul de alcool este de 21 de ani (n.tr.)

Se îndreaptă relaxată spre bar și îi oferă barmanului un zâmbet strălucitor. După câteva secunde de pălăvrăgeală, se întoarce și revine cu mâna goală.

– N-ai cum, zice Brett, dezamăgit. N-a vrut să te servească?

– Ai avut dreptate, Reagan, spune Summer. E un dobitoc. Zice c-a fost avertizat de Candy că un grup de minori, de adolescenți, tocmai a ajuns aici și că nu are voie să ne servească deloc alcool.

– Mai vedem noi, spune Brett. Ne trebuie un plan să facem rost de vinul ăla.

– Mă ocup eu imediat, zice Lennon, sec.

Brett râde. Ori nu-l deranjează sarcasmul lui Lennon, ori nici nu l-a sesizat. Nimic nu pare să-l deranjeze vreodată pe Brett. Mereu e atât de vesel și de împăcat cu viața lui! Mi-aș dori să fiu și eu așa.

Urmărim un grup de pensionari și de bancheri de investiții care poartă haine pentru ieșiri în aer liber impecabile, ca desprinse dintr-un catalog. Reagan observă un loc în care putem sta în interiorul pavilionului și o luăm pe urmele ei, spre o masă mare, rotundă. Are porțelanuri modern-rustice și sunt confuză și intimidată din cauza atâtor pahare și ustensile. Mai stau și între Brett și Lennon, ceea ce mă agită. E palpitant să stau atât de aproape de Brett, iar el se preface că mă înțepă cu furculița în mână. Are o dispoziție plăcută și jucăușă. Dar mie mi-e rușine și încerc să par calmă.

Apoi mai e și Lennon. Pe el mi-aș dori să pot să mi-l scot de tot din minte. În vreme ce prezența lui Brett pare ușoară și capricioasă – a trecut mai departe și se preface c-o înțepă pe Reagan –, a lui Lennon pare... solidă. Cu greutate. Parcă n-aș putea să uit că piciorul lui e la câțiva centimetri de al meu. Dacă Brett e Sirius¹, mai strălucitor decât orice altceva de pe cerul nopții, Lennon e luna: adesea întunecată și ascunsă, dar mai aproape decât oricare stea. Mereu acolo.

La fiecare masă, una după alta, se servește primul dintre cele patru feluri, care e un fel de supă de dovlecel cu busuioc. Imediat

¹ Cea mai strălucitoare stea care se poate observa cu ochiul liber de pe Pământ (n.tr.)

ce-ajunge pe masă, îmi dau seama cât de tare regret faptul că nu am mâncat decât fondanta primită cadou de la Lennon, uit de toate aranjamentele ridicole de pe masă și mai că nu inhalez supă aia. Puțin îmi pasă dacă folosesc lingura corectă. Al doilea fel sunt scoicile la grătar cu un sos de fiște și-o salată mică-mică. Scoicile miros uluitor. Mă bag.

– Cineva are sânge-n instalație, observă Lennon, arătând spre farfuria mea cu cuțitul. De alergie zic.

– Scoicile sunt fructe de mare cu care sunt compatibilă, îi spun, stoică. Creveții și crabii sunt dubioși, dar orice altceva din familia moluștelor prezintă riscuri scăzute.

– A, da, așa-i! zice el, aprobând încet din cap.

Amândoi mâncăm în liniște câteva secunde.

Apoi întreabă:

– Mai știi când am mâncat creveții ăia?

– Un drum la urgențe nu se uită niciodată.

Aveam cincisprezece ani și, pe vremea aia, cina cu familia Mackenzie era ceva obișnuit. De obicei era doar mâncare comandată și un film urmărit în camera de zi. Sunny e bucătăreasa familiei Mackenzie; Mac nu prea le are cu gătitul. Deci a fost mare chestie când Mac s-a hotărât să prepare ceva de la zero. A ieșit destul de bine, dar, din nu știu ce motiv, am avut o reacție alergică puternică. Mi s-a umflat fața, mi s-a înfundat gâtul, n-am putut să respir – tot tacâmul. Mac s-a speriat și a luat toată vina asupra ei. Părinții mei ieșiseră la cină, așa că Sunny m-a dus la spitalul de urgență cu mașina ei.

– Crevete nașpa! Crevete nașpa! zice Lennon, făcând mișto de Sunny cu o voce stridentă.

Sunny ți-pase acele cuvinte la asistentă în fața întregii săli de așteptare de la Urgențe. Tare. Am repetat chestia asta luni întregi, scoasă din context. A devenit o glumă între noi. De câte ori ceva nu mergea cum trebuia, dădeam vina pe „crevete nașpa“. Nu ne-am mai săturat de ea.

Încă e amuzantă. Chicotesc ușor, cu gura plină de scoici, și aproape mă înec.

Privirea lui Lennon alunecă spre a mea. Colțurile gurii i se întorc și se chinuiește să zâmbescă.

Bun, e oficial, a-nghetă iadul. Zboară porcii. Mă trăsnește. Toate se întâmplă dintr-odată. Pentru că ne zâmbim. Chiar ne zâmbim!

Ce se întâmplă aici? Mai întâi fondanta cu unt de arahide, acum asta?

„Păstrează-ți calmul“, îmi spun eu.

Asta nu înseamnă nimic. Și dușmanii mai râd câteodată împreună. Îmi țin ochii în farfurie și încerc să mă comport normal. Dar când vine al treilea fel, un soi de carne înăbușită – cred că-i pulpă de miel –, iar Brett a pus tot grupul să se concentreze pe aflarea locului în care se află barmanul, iau următoarea furculiță de la locul meu și-i ating din greșeală mâna.

E stângaci, așa că ține mâna dreaptă sprijinită de marginea mesei. Și acolo rămâne și când eu îmi retrag mâna.

– Scuze! spun eu.

El dă din cap, cu dispreț.

– Atâtea furculițe pe-aici. Și de ce ne trebuie două linguri? Am folosit deja una pentru supă. Astea-s linguri de rezervă?

– O pereche de bețișoare de-alea de fițe i-ar fi scutit p-ăștia de spălatul vaselor, zic eu.

– Amin!

Mama m-a învățat cum să folosesc bețișoarele. De-alea coreene, din inox.

– Cum era citatul din filmul ăla cu arte marțiale, *A fost odată în China*¹? Jet Li² îl zice când vede o masă aranjată în stil occidental.

¹ *Once Upon a Time in China*, film cu arte marțiale lansat în 1991, în regia lui Tsui Hark, cu Jet Li în rolul principal (n.tr.)

² Pseudonimul lui Li Lianjie (n. 1963), actor chinez cunoscut pentru numeroasele sale roluri din filme cu arte marțiale (n.tr.)

– De ce atâtea săbii și pumnale pe masă? citează Lennon.

– Ăla-i. Doamne, ce obsedat mai erai de filmele-astea cu arte marțiale!

– Jet Li e regele, spune el înainte să ia o gură de apă din pahar.

– Parcă era Bruce Lee.

– Bruce Lee e un zeu.

– A, corect! M-ai obligat să mă uit la o grămadă de filme de-alea!

– Și cele mai multe dintre ele ți-au plăcut.

Așa e.

Lennon își scobește bucata de miel înăbușit.

– Îmi aduc aminte și că m-am uitat la o grămadă de episoade vechi din *Star Trek* numai pentru că-i căzuse cuiva cu tronc un anume klingonian.

E adevărat. Worf era centrul universului meu. Încă îl urmăresc pe actorul care l-a interpretat, pe Michael Dorn, pe net. Și cred c-am văzut fiecare meme cu Worf de pe net.

– Nu mi-e rușine.

Înainte să apuc să mai zic ceva, brațul lui Brett îmi apare brusc în față. Sunt nevoită să mă las pe spate, în timp ce el se apleacă peste mine să-l bată pe Lennon peste umăr.

– Bă, tu vezi? zice Brett.

– Tu ești conștient că ea stă aici, nu? întreabă Lennon, redevenind brusc sumbru și acru.

Brett îmi aruncă o privire.

– Aa, scuze, Zorie!

Chicotește și-mi zâmbește stângaci, apoi se concentrează din nou asupra lui Lennon.

– Da', ia fiți atenți. Barmanul lasă barul nesupravegheat. Toate sticlele-alea stau acolo, pur și simplu.

Privirea dezinteresată a lui Lennon nu are niciun efect asupra lui Brett.

– Numai bune de luat, dezvoltă Brett.

– Sunt o sută de oameni pe-aici, spune Lennon.

Brett geme și-și lasă capul să atârne pe spate o clipă.

– Nu acum. Mai târziu. După cină. Doar n-or sta oamenii aici o veșnicie!

– Toată lumea se duce la focul de tabără sub Veranda pentru Admirat Apusul, confirmă Reagan.

– Barmanul se duce înapoi spre bar, indică Lennon.

– Păi, atunci, găsim o cale de a-i distrage atenția, spune Brett. Trebuie doar ca atenția oamenilor să se concentreze asupra focului de tabără până reușim să găsim o cale de a-l face să plece de la bar. Pe urmă, bum! Îi șterpelim prada.

Nu-mi place planul ăsta. Suntem înconjurați de oameni. Nu e ca atunci când vrem să le facem farse profesorilor, ca atunci când domnul Soniak a ieșit de la ora de engleză ca să meargă la toaletă și și-a lăsat telefonul deblocat pe catedră, iar Brett a sărit din scaun și s-a folosit de el ca să-și pozeze fundul înainte ca domnul Soniak să se întoarcă... Brett a spus mai târziu că a meritat toată detenția pe care-a primit-o.

Kendrick îi aruncă lui Brett o privire plină de neîncredere.

– Poate zici că-s nebun, dar nu se cheamă că furi?

– E însăși definiția furtului, bombăne Lennon.

– Te și știi tu cu de-astea, zice Brett, ridicând din sprâncene.

Arunc o privire spre Lennon și pare... stânjenit. Mă-ntreb care-i treaba.

– Uitați care-i faza, prieteni! susține Brett. Țștia nu vând vinul. E gratis pentru toată lumea. Dacă eu aş cere încă o porție de oaie de-asta înăbușită...

– Miel, îl corectează Lennon pe un ton obosit.

– Mi l-ar aduce. Totul intră în preț. Nu facem decât să primim ce-am plătit.

– Ce-a plătit *maică-mea*, vrei să zici.

Brett zâmbește larg.

– Maică-ta-i bună-n draci!

– Ce scârbos, zice Reagan, plesnindu-l peste umăr cu degetele.

Și *chiar* e scârbos, dar pe ea nu pare s-o deranjeze foarte tare. Nici asta și nici propunerea îndrăzneată a lui Brett. Chiar și Kendrick, pe care eu îl consider un tip cu scaun la cap, e convins de argumentele lui Brett. Deci poate că presentimentul meu nefast în legătură cu asta e nejustificat.

După ce Reagan ne informează pe toți că mergem mâine la călărie, Brett continuă să urzească un plan de șterpelire a vinului pe toată durata cinei. Se servește desertul – o ciudățenie de șербet de căpșuni cu oțet balsamic. Sar peste el, deoarece căpșunile se află pe lista de alimente „interzise” de vreme ce am probleme cu alergia. Iar când oaspeții încep să se adune afară la Veranda pentru Apus ca să meargă la focul de tabără, atrași de mirosul fumului de lemne și de sunetul de chitară acustică, scad șansele de a atrage atenția barmanului.

– Mă descurc io cumva, ne asigură Brett. Noaptea abia a-nceput. Reagan îl trage de braț.

– Hai să ne plimbăm pe-aici!

El îi arată repede zâmbetul lui amețitor și se lasă târât de la masă, cuprinzându-i încet brațul cu al lui de la cot, în timp ce spune o poantă pe care nu reușesc s-o aud. Sunt atât de naturali împreună, atât de tandri și de jucăuși. Mi-aș dori să fiu la fel de îndrăzneată cum e Reagan. Mi-aș dori să-mi cuprindă mie brațul.

Dar mai presus de orice, mi-aș dori să nu mai simt privirea lui Lennon pe fața mea. Tot ce-am descoperit scotocind printre amintiri la cină mi se suprapune-n creier cu presupunerile anterioare ale lui Summer despre relația mea cu Lennon. Și un gând ce mă deranjează îmi apare deodată.

Bârfe aiurea despre așa-numita mea „combinație” cu Brett au ajuns la urechile lui Summer.

Oare-or fi ajuns și la urechile lui Lennon?

Mă deranjează posibilitatea, și mă deranjează că îmi pasă de ea. Dar, la urma urmei, problema n-a fost niciodată dacă mie-mi pasă de Lennon, ci dacă lui îi pasă de mine. Și o fondantă cu unt de arahide și câteva amintiri dragi despre creveții nașpa n-o să mă convingă că s-a schimbat ceva.

Urmându-i pe Brett și pe Reagan, mergem cu toții afară, pe o verandă ticsită de felinare din tablă. E chiar frumos aici afară. Soarele încă n-a apus de tot, dar momentul se apropie, iar munții sunt parcă zugrăviți în portocaliu și roz, după siluetele întunecate ale pinilor. Totul e în perioada aia de mijloc dintre zi și noapte, ceea ce, într-un fel, pare mai palpitant aici în sălbăticie decât la oraș. Parcă stă să se întâmple ceva mareș.

Veranda se umple în tăcere de oameni, unii stau lipiți de balustradă ca să urmărească apusul, iar alții iau loc pe mobilierul masiv de pe verandă ca să asculte muzică folk cântată la chitară. Chelnerii încep să circule cu ceaiul și cafeaua de după cină. Trecem de Candy, care conversează cu câțiva dintre oaspeții ei, iar când ne vede, o cheamă pe Reagan să le iasă în întâmpinare. Restul dintre noi coboară în pas alergător treptele largi și ne îndreptăm spre groapa cu foc a complexului.

E un foc de tabără superb, cu bănci din bușteni crăpați în jurul lui. Câțiva oaspeți prăjesc nalbe la flăcări și există și un fel de post unde fiecare-și poate face bezele cu cremă¹ pe o masă. În

¹ În original se folosește termenul colocvial *s'mores*, un desert foarte popular la focurile de tabără, preparat dintr-o beza moale și o bucată de ciocolată pe un biscuit graham. (n.tr.)

apropiere de o pergolă de cedru sunt atârdate ghirlande luminoase, dedesubtul cărora sunt așezate trei piste de potcoave pe pământul nisipos.

– Vrei să jucăm? îl întreabă Kendrick pe Lennon. Trebuie să te avertizez că-s genial la potcoave, deci probabil c-o să te bat.

– Așa să fie?

– Legendar sunt, confirmă Kendrick. Cel puțin eram când aveam zece ani, c-atunci e ultima... bine, și *singura* dată când am jucat.

Lennon chicotește.

– Dacă-i ca ăla cu aruncatul inelelor de la bălci, io-s mortal la ăla. Hai să trecem la treabă!

Îmi aruncă o privire.

– Te bagi?

– Coordonarea mână-ochi nu e punctul meu forte, îi spun.

De fiecare dată când am fost nevoită să particip la un joc în care să ies în fața celorlalți, să fiu în centrul atenției – cum ar fi popice sau mimă –, am fost, în general, prea preocupată de cine mă privea și am ajuns să arăt penibil.

– Mai mă uit la o rundă de joc să văd cum se joacă.

– Arunci o potcoavă și încerci să dai în stâlp, zice Lennon.

– Faci să pară ușor.

– Nu, eu cred că *tu* faci să pară mult mai greu decât e de fapt, zice el.

O parte a gurii i se strâmbă.

– Uneori e bine să zici că-ți bagi picioarele și să încerci, pur și simplu.

Summer se bagă și ea-n seamă spunând că vrea să joace, iar eu abia acum îmi dau seama că Brett lipsește. Poate c-a rămas în urmă cu Reagan ca să discute cu Candy. Sau poate că îl pândește pe barman. Cine știe? Dar mi-aș dori să fie aici ca să vorbim din nou despre interesul pe care și l-a exprimat pentru a face poze cu luna – și poate ca să fie un fel de tampon natural între mine și Lennon.

Cât am vorbit noi, toate pistele de potcoave s-au umplut de echipe. Așa că stăm la marginea pergolei și așteptăm să se elibereze un stâlp, urmărind runda în desfășurare. Atunci simt o bătaie ușoară pe umăr.

Ridic privirea și văd o femeie cam de vârsta mamei mele, cu pielea de un cafeniu-deschis și părul strâns într-o coadă de cal netedă.

– Tu nu ești fiica lui Dan Everhart?

– Ba da.

Strâng umerii. Apoi o recunosc pe femeie. Razan Abdullah. Am văzut-o pe la clinică. E șefa unei companii de producție video. E una dintre pacienții lui taică-meu.

– Mi s-a părut mie că te recunosc, spune ea, zâmbind. Ești cu familia aici?

– Nu, sunt doar în vacanță cu niște prieteni.

Arunc o privire spre Lennon și Kendrick. Lennon salută cu un gest din cap.

– Aha! zice ea. Frumos tare locul ăsta, așa-i? Eu sunt aici de vreo câteva zile, filmez un clip promoțional cu o echipă mică.

– Foarte tare!

Ea aprobă din cap.

– A fost foarte faină filmarea. Mâine-dimineață plecăm. Ce face taică-tău? Nu l-am mai văzut de când mi-a lucrat pe spate în primăvara asta.

– E bine, zic.

Mi-aș dori să pot spune ceva mai pozitiv, dar, sincer, nu-s în stare să-mi găsesc cuvintele.

– Aaa, scuze!

Face o grimasă, strângând din dinți.

– Maică-ta mai e cu taică-tău?

Sunt șocată.

– Bineînțeles. De ce n-ar fi?

– Probabil că i-am... confundat cu alt cuplu.

Ochii ei care clipesc repede privesc într-o parte, în timp ce ea pare că se gândește la altceva, că ezită.

– Știi cum e... mă întâlnesc cu atâția oameni la lucru... uneori mi se mai amestecă prin minte.

– Așa-i, zic eu.

Dar în momentul ăsta, o panică stranie, tăcută, mă cuprinde. Oare chiar l-a confundat pe taică-meu cu altcineva sau o fi auzit vreun zvon. Doamne, Te rog, Te rog, *Te rog* dă să nu fie ea cineva cu care taică-meu are vreo aventură! Cred că e căsătorită, dar nu sunt sigură.

Înainte să apuc să-i cer mai multe informații, i se-aprinde telefonul, iar ea-și cere scuze.

O urmăresc plecând. Sunt zăpăcită de tot de cap și-mi dau seama că, dacă are semnal la telefon, înseamnă că trebuie să fim în apropiere de Wi-Fi. Îmi verific telefonul și, desigur, descopăr că am semnal. Am și câteva mesaje. Două sunt de la mama, dar în timp ce mă îndepărtez ca să răspund la ele, nu pot să nu mă gândesc la întrebarea lui Razan. Nu durează mult ca gândul să devină obsesie, iar acum mi-i închipui pe părinții mei despărțindu-se.

Dar nu pentru mult timp. Smulgându-mă dintre gândurile mele, Brett se îndreaptă spre mine în pas alergător, cu Reagan pe urmele lui.

– Hai, că-i dăm drumul, zice el, încântat, făcându-mi semn să-l urmez, în timp ce Reagan atrage atenția restului grupului. Trebuie să plecăm... acum.

– Nu înțeleg, spun eu.

Lennon își scutură mâna de praf.

– Ce se întâmplă?

– Barul, zice Brett. Am convins unul dintre oaspeți să comande trei mixuri de băuturi.

– Bun, și...?

– *Adică*, spune el, barmanul o să se ducă înapoi în bucătărie să le aducă. Barul o să rămână nesupravegheat. Acum e șansa noastră.

Ce-o să faceți, o să stați pe-aici să aruncați cu bucăți de fier vechi alături de niște moși damblagiți sau vreți distracție?

– Distracție! zice Summer.

– Hai, atunci! spune Brett, rânjind ca un sălbatic.

Îmi face semn cu ochiul.

– Hai, Everhart!

Pornește, iar eu o iau pe urmele lui, strecurându-mă prin partea din spate a pavilionului. Summer și Reagan o iau la goană peste gazonul care începe să fie cufundat în întuneric, iar când ajung la un șir de trepte de pe cea mai mică verandă laterală, se opresc câteva secunde, apoi Sharon face un semn rapid cu degetul mare ridicat.

– Oaspetele pe care l-ai convins să comande băuturile e o tipă care s-a dus pe Veranda dinspre Apus cu prietenele ei, anunță Summer, într-o șoaptă apăsată. Cred că-i zicea barmanului s-aducă băuturile aici, afară.

– Excelent! spune Brett, zâmbind larg și făcându-le semn lui Reagan și Summer din spate. Unde mi-e însoțitorul?

Îmi dau seama că vorbește despre Lennon și mă uit în jur. Nu-i nici urmă de el.

– Nu e timp de așteptat. Zorie, tu îi iei locul! Stai aici lângă trepte și ții de șase din umbră. Ceilalți, veniți după mine când vă zice Zorie!

Să țin de șase? De ce eu? Privesc disperată în jur, iar ceilalți se adună în grabă pe veranda laterală. Ce-ar trebui să caut? Verific gazonul. Nu văd foarte bine focul de tabără de-aici. Iar oamenii care socializează pe Veranda dinspre Apus nu par să ne acorde foarte multă atenție. Singura persoană care pare să aibă vedere la bar e tipul care cântă la chitara acustică. Oare ne vede? Nu-mi dau seama.

– E liber? șoptește Brett.

E prea multă presiune. Mai studiez o dată pavilionul interior și aștept până când se întoarce un chelner cu spatele.

– Bun, acum!

Brett urcă treapta de sus și face trei pași mari spre bar, strecurându-se în spatele lui. Trage un pumn triumfător în aer, apoi se face nevăzut. Când apare din nou, are două sticle de vin. I le dă lui Summer. Ea încearcă să i le dea mai departe lui Kendrick, iar el face semn că nu-i trebuie așa ceva – cel puțin nu pentru început. Summer vorbește cu el, dar nu reușesc să aud și-i lipește cu forța una din sticle de burtă. El cedează și o acceptă.

Mai multe sticle își fac apariția. Clinchetul unor sticle grele răsună prin tot barul. Le ia o veșnicie. Ce tot chicotesc atât? O să-i audă cineva. Și cam câte sticle de vin le-or trebui? Summer are deja trei în mâini.

Deodată, simt miros de nalbe prăjite.

– Ce, ai rămas de șase? murmură o voce groasă la urechea mea.

Un chiuit scurt îmi scapă din gură. Îi trag lui Lennon un pumn în braț.

– Au! se plânge el, frecându-și mâneca.

– Nu te mai furișa așa pe la spatele meu, șoptesc. O să-mi provoci un atac de cord!

Dinții lui albi sclipesc în lumina amurgului.

– Asta-mi sună a provocare.

– Mă bucur că ești atât de entuziasmat de posibilitatea morții mele înainte de vreme.

– Înainte-ți plăcea când mă furișam prin întuneric.

Amintiri din toamna trecută îmi trec prin minte. Cum mă furișam din casă și-l vedeam așteptând lângă palmierul din partea de jos a treptelor. Cum îmi ținea mâna peste gură ca să nu râd. Cum simțeam că-mi bate inima să-mi spargă pieptul de dorința de a-i simți brațele în jurul meu.

„Nu te gândești la asta! Nu-i răspunde. Prefă-te că nu a zis nimic, pur și simplu. Poartă-te relaxat.”

– Unde ai fost mai devreme, totuși? reușesc să-l întreb.

– Nu făceam prostia asta. Și am și găsit – ține ridicată o beza cu cremă – asta. Niciodată să nu refuzi nalbe prăjite. E păcat!

– Aaa, da? șoptesc, iritată de faptul că încă-mi bate inima.

Pentru că m-a speriat. Nu pentru că a spus ceea ce a spus. Sau pentru că stă atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul de fum de pe tricou. Dar *de ce* stă aici?

– Sunt destul de sigur c-așa a zis predicatorul duminica asta la biserică.

– Tot mai mergi cu Mac la biserică?

La New Walden Chapel. Țin slujbele într-un mic amfiteatru exterior și acolo merg oameni de confesiuni religioase diferite. Cred că există în mare parte ca să-i hrănească pe cei fără adăpost și să facă alte opere de caritate de genul ăsta în zona Golfului; Mac a fost fără adăpost când era de vârsta noastră și obișnuia să ia masa la cantina lor. Tata zice că aia nu-i o biserică adevărată – dar ce știe el despre divinitate?

– N-am ce face. Zice că port prea mult negru?

Pufnesc.

– Bun, stai așa, să pricep și eu. Mac crede că Dumnezeu o iartă pentru că vinde chestii precum...

– Inelele pentru sculă? sugerează el.

Nu era prima mea variantă. Nonșalanța lui mă șochează și intru un pic în apărare.

– Și Dumnezeu nu te iartă când citești toate benzile-alea desenate horror scârboase? Când te uiți la toate filmele-alea grețose cu zombi?

– Mie unul așa mi-ar plăcea să cred. E de bun-simț să fii pregătit pentru apocalipsa zombi.

– Mda, sunt destul de sigură c-am auzit că se pomenește de asta în Biblie, spun eu, sarcastică.

– E un amendament la Cele Zece Porunci, spune el. Amendamentul cu numărul treisprezece. Să te înarmezi cu macetă și cu pușcă și să ții minte să țințești spre cap.

Mă întorc ca să fiu cu ochii pe Brett.

Lennon se întinde peste umărul meu, ținând în mână o bucată de bezea.

– Vrei de-asta?

Are-o voce sumbră și catifelată, atât de aproape de urechea mea, încât să-mi trimită o mie de fiori pe șira spinării. Un tremur involuntar mi le alungă, iar eu mă rog ca el să nu-l fi văzut.

– Nu.

– Ești sigură? întreabă el, cu o voce și mai joasă – și mai groasă, seducătoare.

Nu, nu e seducătoare. Vedeți voi, aici am greșit eu data trecută. Ceea ce aud este echivalentul unui miraj. Doar pentru că o persoană simte ceva, nu înseamnă că altă persoană a intenționat să fie așa. Doar pentru că trupul meu vrea să se întoarcă încet și să-l găsească privind lung în jos, spre mine, și ca ochii noștri să se întâlnească, și...

Ce-i cu mine? Trebuie neapărat să mă opresc.

„Pentru numele lui Dumnezeu, ai și tu un pic de orgoliu, Everhart!”

– Nu, mulțumesc, spun eu, cu mai multă hotărâre.

– Tu pierzi, zice el, părând plictisit.

Brațul lui dispare.

Și acum mă întorc să privesc spre el. Încet. Dar nu pentru că aștept ceva. Vreau să văd dacă e într-adevăr plictisit, sau dacă...

Ochii lui nu se uită în ai mei. Bineînțeles că nu. Privește în depărtare.

– Ia uite, zice el, relaxat. Să vezi ce și-o ia Jack Kerouac în bot. Ce?

Mă întorc și-l văd pe barman îndreptându-se direct spre ei.

Rahat, rahat, rahat!

– Brett! șoptesc apăsător.

Nu mă aude.

– Băieți! spun eu, mai tare, panicată.

Summer aruncă o privire în jur, de parcă s-ar fi putut să mă audă, dar nu e *chiar* sigură. Ce mă fac? Dacă fac un pas spre lumină, mă vede barmanul. Dar dacă nu reușesc să-i atrag atenția lui Brett...

Lennon fluieră.

Brett privește în sus.

Eu fac semne frenetice cu mâna și arăt spre pavilion.

Acum înțelege.

Se creează o mică harababură cu sticlele de vin, apoi ei încep să alege spre noi. Problema e că, atunci când ajung la trepte, barmanul poate să...

Of, băga-mi-aș scoica!¹

Au fost văzuți.

– Fugiți! ne spune Brett.

Traversează în goană gazonul. Instinctul de autoconservare îmi spune să fug după el. Mirosul ierbii umede și al acelor de pin mi se ridică de sub picioare în timp ce pantofii mei lovesc puternic pământul. Alergăm cu toții de parcă viețile noastre ar depinde de asta, ca o cireadă de bizoni care intră în beznă. M-am întors de tot. Unde-i tabăra? Nu țin minte toți copacii și toate tufișurile-astea.

Brett virează la stânga chiar în clipa în care eu zăresc aleea principală. E luminată de niște becuțe mici, aurii. Brett și Reagan sar peste niște tufișuri înflorite ca să ajungă pe cărare. Ceva cade cu zgomot.

– O, Doamne! țipă Summer.

Strivesc sticla sub pantofi. Mirosul vinului îmi inundă nările.

– Mergi înainte, zice Brett, gâfâind. Nu te opri.

Arunc o privire în urmă spre pavilion. Nu pare că aleargă nimeni după noi. Lăsăm sticla spartă în urmă și mergem în continuare pe cărarea principală până când ajungem în vârful unui deal abrupt. Apare prima zonă de corturi. Brett încetinește și se oprește. Ne tragem cu toții sufletele și privim în jos, în vale.

Tabăra asta-i toată numai iurte, toate de forma unor corturi de circ. Sunt frumoase, într-un mod ușor macabru, scăldate într-o lumină caldă, galbenă – niște sanctuare în pădurea ce se întuneacă,

¹ În original *Son of a sea cook!* (eng, n.tr.)

o pădure care se dă la o parte și dezvăluie un cer întunecat. Și pretutindeni – *pretutindeni* – pe acel cer sunt stele.

Stelele mele.

Parc-au apărut de nicăieri. Cerul de aici este cu totul diferit de cerul nopții de acasă. Noi le vedem destul de clar de la Observatorul din Melita Hills, dar orașele din jurul Golfului produc la nivel colectiv foarte multă poluare a luminii.

Aici nu-i niciun oraș.

Mamă, ce poze-aș putea face cu telescopul!

– Zorie! strigă Lennon.

Rahat! Grupul s-a pus din nou în mișcare și toată lumea a coborât deja jumătate de deal în afară de noi doi.

– Scuze! spun eu.

Îmi pun fundul în mișcare și-i explic:

– M-am pierdut în spațiu.

Chicotesc și-mi trag sufletul.

– La propriu.

Ce glumă răsuflată. Îmi mor neuronii de-atâta activitate fizică.

– De stele zici? întreabă el, aruncând o privire fugară în sus. Sunt minunate. Știam eu c-o să-ți placă la nebunie să le vezi aici, afară.

Mărește viteza ca să ajungă grupul din urmă, iar eu o iau la goană în urma lui. Confesiunea lui surprinzătoare îmi zburdă prin minte. Dar nu pentru mult timp, pentru că, în momentul în care ajungem la câțiva metri de tabără, Reagan se oprește.

– Care-i treaba? întreabă Kendrick.

– Pe cărare, aproape de a treia iurtă, zice ea.

Privesc repede în față și observ problema. Un bărbat masiv cu o geacă închisă la culoare stă cu spatele la noi, vorbind cu doi turiști veniți în camping. Pe partea din spate a gecii e scris cu alb cuvântul MUIR.

– Domnul Randall, spune Reagan. Paznicul complexului. Dacă vi s-a părut că paznicul e un dobitoc, păi ăla-i Moș Crăciun pe lângă

domnul Randall. Nu putem fi văzuți cu atât vin asupra noastră. Probabil c-o să pună să fim arestați!

Summer aruncă o privire prin jur.

– Ce ne facem? Oare să ne-ntoarcem?

– Acolo unde-i plin de oameni care ne-au văzut fugind? Întreabă

Lennon. Sigur, hai să ne întoarcem la locul faptei!

– Nu știu! zice Summer, cu ochii lucind de spaimă. Poate reușim să ne-ascundem undeva până trece domnul Randall ăsta.

Fac un gest spre iurte.

– Nu e singurul obstacol din calea noastră, spun eu. Oamenii se plimbă pe-aici.

– Se întorc și oaspeții de la focul de tabără, zice Lennon, aruncând o privire în spatele nostru, de unde se-aud râsete și sporovăieli de aproape.

– Ne-a prins, geme Summer. Ce nașpa e situația asta! Sunt plină de vin pe picioare și-o să mergem la pușcărie!

– Sau am putea să ascundem sticlele undeva, spune Lennon calm, și, știi tu, să nu mergem la pușcărie. Dar merge și planul tău.

Kendrick arată spre un container de gunoi. E unul din metal, rezistent la urși, cimentat, cu un zăvor ciudat.

– Mă îndoiesc că o să le curețe în noaptea asta. Putem să ascundem vinul aici și să ne întoarcem după el mai târziu, când toată lumea doarme.

– Băieții mei! îi laudă Brett, ajutându-l pe Kendrick să tragă zăvorul containerului de gunoi. Geniu în stare pură! Lennon, crezusem că m-ai dezamăgit acolo, la bar, când n-ai venit să-mi acoperi spatele, dar te-ai scos din poziția ta de însoțitor.

– Toate visurile mele s-au împlinit, spune Lennon, cu sarcasmul picurându-i din voce.

În timp ce Reagan se chinuiește să ascundă sticlele aproape de resturile de mâncare, ei reușesc să elibereze un spațiu în interiorul tomberonului, pentru douăsprezece sticle. Ultima dintre ele nu

încapă, așa că Brett și-o bagă-n pantaloni. Se fac glume porcoase. Nu le bag în seamă, mai ales pentru că sunt cu ochii pe paznic.

– Băieți, zic eu. Închideți containerul. Vine încoace.

Nu cred că ne vede chiar atât de bine, dar, la urma urmei, eu îl văd. Iar când Lennon ne atrage atenția că sărim în ochi stând lângă containerul de gunoi, plecăm de-acolo și pornim pe potecă. Încet. Cu calm. N-avem cum să-l ocolim pe paznic. Mă pregătesc sufletește în timp ce ne apropiem de el.

– Seara bună! spune domnul Randall, privindu-ne din cap până-n picioare. Vă răătăcirăți, copii?

– Nu, îl asigură Kendrick. Ne îndreptăm și noi înapoi spre tabăra noastră.

– Care e...?

– Tabăra Bufnița, spune Reagan.

El mijește ochii la ea.

– Tu-mi pari cunoscută.

– Părinții mei vin aici destul de des, spune ea.

– Atuncea nu-i nevoie să-ți reamintesc că-ncep orele de liniște în curând. Să v-organizați cum trebe!

– Mulțumim, spune Reagan!

Domnul Randall aprobă din cap, dându-se la o parte ca să ne lase să trecem. Nu sunt sigură dacă nu-i cumva imaginația mea de vină, dar mi se pare că aduhmecă prin aer. Deci acum sunt paranoică în legătură cu faptul că simte că mirosim a vin. Adică, noi *chiar* am călcat în picioare o sticlă de vin.

Dar chiar dacă bănuiește ceva, nu ne oprește. Și după ce privesc pe furiș în urmă, spre el, răsuflu de ușurare când trece de containerul de gunoi și urcă în continuare dealul spre clădirea principală.

– Cred c-am scăpat, spun eu grupului nostru în timp ce ne îndreptăm pe poteca întunecată spre tabăra cu iurte.

– Ce noroc pe noi! zice Lennon, fără convingere.

Pentru prima dată-n viață sunt de acord cu el.

Se pare că „orele de liniște“ chiar înseamnă liniște. Deși corturile-cabană din Tabăra Bufnița sunt separate, când e beznă afară și zgomotele obișnuite de fundal ale vieții de la oraș – traficul, aerul condiționat, televizoarele – sunt înlocuite de greieri, se-aude orice.

Și vreau să zic *ab-so-lut* orice. Apa trasă la toaletă. Râsetele din depărtare. Scrâșnetul pietrișului în timp ce merge un străin. Până și cel mai mic zgomot e amplificat. Deci când ne adunăm toți șase să vorbim despre cum o să recuperăm vinul ascuns, ne hotărâm curând că Lennon și Brett o să se trezească devreme și o să care vinul în rucsacuri. De fapt, Brett îl înscrie *voluntar* pe Lennon, iar cel din urmă spune sec:

– Am visat mereu să fiu contrabandist cu alcool...

Băieții se retrag în cortul lor, iar noi ne pregătim de culcare. A trecut ceva vreme de când n-am mai dormit într-un pat suprapus – și n-am dormit *niciodată* într-un cort. Dar după ce consemnez evenimentele din ziua aceea în minijurnalul meu și după câteva ore petrecute trează, catalogând zgomotele din timpul nopții, reușesc să cad într-un somn neliniștit și tulburat, trezindu-mă periodic.

Când zorii alungă întunericul, renunț la somn și mă dau jos din pat.

Mi se pare ciudat să mă trezesc atât de devreme. Dar Reagan e matinală din fire și, când cobor din pat, o găsesc întinsă cu fața-n jos pe un pat încă făcut. Nu s-a băgat sub așternut? E un frig aici de înnebunești. Sunt cam îngrijorată că s-a întâmplat ceva, așa că o scutur de umăr.

– Pleacă de-aici, îmi zice, cu vocea ei răgușită și estompată de pernă.

Sună jalnic. Și scoasă din sărite. Așa c-o las în pace și-mi adun hainele în liniște. Summer încă doarme și mă tem c-o să le trezesc pe-amândouă dacă folosesc baia de alături, așa că mă duc în clădirea băii din tabără.

E mult mai răcoare în afara cortului decât înăuntrul lui, dar văd lumini în celelalte corturi și siluete care se mișcă, deci nu sunt singura persoană care s-a trezit așa devreme. Dar reușesc să prind un un loc liber la duș, așa că nu mă grăbesc, mă spăl pe cap și mă rad, astfel încât telefonul meu să aibă timp să se încarce. Când termin cu uscatul părului, merg pe jos înapoi prin tabără, simțindu-mă mult mai civilizată. În cortul băieților este întuneric, iar ambele fete din cortul meu sunt încă adormite. Dacă nu vreau să rămân aici și să o ascult pe Reagan cum sforăie, cel mai bine-ar fi să mă îndrept spre clădirea principală pentru micul dejun luat devreme.

Lumina albăstruie-cenușie pătrunde printre pini în timp ce merg pe poteca principală. Complexul arată altfel în lumina asta, deci nu reușesc să dau de containerul în care am lăsat vinul. Poate că Lennon și Brett au recuperat deja toate sticlele.

Când intru în pavilionul în care am luat cina, găsesc un bufet generos pentru micul dejun, instalat pe două mese. Ouă, bacon, produse de patiserie. Și un automat de cereale cu douăsprezece variante de topping, pe care le consultă un oaspete. E un mister pentru mine de ce ar vrea cineva așa ceva peste cârnați. Luând o farfurie, ridic capacul unei oale electrice argintii și, prin aburii calzi de la cârnați, văd în ceață silueta oaspetelui care consultă automatul de cereale. E înalt, brunet și...

O, DUMNEZEULE, mă holbez la Lennon!

E ca spionatul cu telescopul, dar mai rău, pentru că e la un metru de mine și nu pot să mă aplec la podea și să mă ascund. Măcar nu-i semidezbrăcat.

– O fi venit apocalipsa de te-ai trezit înainte să se lumineze? spune el, cu colțurile buzelor curbate a zâmbet.

– Nu puteam să dorm. Cântau cocoșii.

El râde.

– Te gândești la o fermă.

– Păi, nu știu decât că suna ca o pasăre și că era enervant de zgomotos.

Streacor repede un zâmbet către el.

– Deci era vreun cocoș-de-munte, sau cum le-o zice.

– Cred că le zice șoimi, spune el, amuzat.

– Tot un drac.

Îmi umplu farfuria cu cârnați și bacon.

– Deci, terci de ovăz. Pe bune? Nu poți mânca de-ăsta și acasă?

– Îmi place la nebunie terciul de ovăz! Terciul de ovăz e viața mea!

Își toarnă o lingură de migdale peste terci.

– Știi, cred că Samuel Johnson¹, în dicționarul ăla de notorietate din secolul al XVIII-lea, descria ovăzul drept ceva cu care englezii hrănesc caii, iar scoțienii hrănesc oamenii.

Clatin din cap, râzând pentru mine.

– Tu și informațiile tale trăsnite!

– Iar tu ești disperată după carne doar pentru că locuiești cu Joy, zice el, făcând un gest spre farfuria mea.

E adevărat. Nu că i-ar păsa ei că-s eu carnivoră, dar dacă gătește ea, atunci e mâncare vegană de băgat în congelator.

¹ Samuel Johnson (1709-1784), poet, eseist, bibliograf și lexicograf englez, cunoscut drept autorul lucrării *A Dictionary of the English Language*, considerată unul dintre cele mai importante dicționare ale limbii engleze, publicat în 1752 (n.tr.)

– Aseară am mâncat prima oară carne săptămâna asta, spun eu. Deci o să devin întru totul femeia peșterii aici. Numai carne și cafea. Poate și niște zahăr, zic, adăugând o chiflă uriașă cu scorțișoară peste grămada mea de cârnați. Găsesc niște zahăr brun și mă gândesc pentru o perioadă scurtă să-mi pun un pic peste bacon.

– Aaa, draga noastă dietă paleo¹ pentru diabetici!

– Sunt întruchiparea nutriției moderne! spun eu.

– Îți dă un luciu sănătos în obraji.

Cu ochii veseli, mă privește în față pentru prima oară în dimineața asta, mă privește *cu adevărat* și îmi simt urechile încălzindu-se.

– Asta nu-i decât o frică sănătoasă, ca-n vremurile bune, îi spun eu, concentrându-mă pe masa cu micul dejun, redeschizând o oală electrică pe care-am studiat-o deja o dată. Am adormit foarte greu azi-noapte. Prea multe zgomote.

– E diferit, nu-i așa? Chiar și când dormi în corturi-cabană. E tot... sălbăticie.

Într-adevăr, așa e.

Lennon îmi dă niște tacâmuri învelite într-un șervețel din stofă.

– Vrei să mâncăm pe verandă și să privim răsăritul? Au instalat radiatoare pentru verandă și se pare că o să aducă și cafea.

– Nu zi mai multe, spun eu, sperând că par relaxată, nu nesperat de fericită că urmează să iau micul dejun alături de el.

Ne ducem farfuriile afară și găsim un loc departe de ceilalți care s-au trezit devreme, lângă unul dintre radiatoarele pentru verandă. Suprapunerea dintre căldura care suflă blând și briza de dimineață care pișcă se potrivește cu sentimentele mele în legătură cu ideea de a fi singură cu el. Mi-e și cunoscut, și străin, și sunt într-o stare permanentă de tensiune atunci când suntem împreună.

¹ Dietă inspirată de alimentele aflate la dispoziția strămoșilor omului, în care este încurajat consumul de alimente de origine vegetală și animală în stare cât se poate de naturală. Se recomandă carnea, fructele, legumele (fără mazăre, fasole verde și cartofi) și sunt interzise orice fel de alimente procesate. (n.tr.)

– Ești toată numai stofă ecosez azi, comentează el, strecurându-mi o privire fugară.

Îmi netezesc cu mâna pantalonii ecosez, roșu cu negru. Sunt strâmți și puțin punk rock – destul de îndrăzneți, chiar și pentru mine. Nu *cred* că mă tachinează, deși uneori e greu să-ți dai seama.

– Mersi?

El aprobă din cap, iar eu mă relaxez.

– Ia zi, spun eu, apucându-mă să mănânc grămada de mâncare. Tu și Brett ați reușit să recuperați vinul?

– *Eu* n-am reușit, zice el. El voia ca eu și Kendrick să mergem cu el aseară, după ce ne-am întors la cortul nostru cabană. Amândoi am refuzat. Brett a zis că se duce el, dar nu sunt sigur cum avea de gând să care douășpe sticle, pentru că a plecat fără rucsac. Dar putea ca un restaurant franțuzesc când m-am ridicat din pat azi-dimineață – ceea ce, sincer, e mai bine decât spray-ul ăla scârbos de corp cu care se tot dă și care-l face să miroasă a criminal de-ăla cu secure după el.

– S-a îmbătat singur?

– Sau poate-a făcut ca Summer și-a mai scăpat o sticlă, zice Lennon, ridicând ușor din umeri. Dar când am venit aici azi-dimineață, am verificat containerul de gunoi și sticlele dispăruseră, așa c-am presupus că a reușit să le recupereze.

O vreme, mâncăm în liniște. Nu sunt sigură că mai vreau să discut cu el despre Brett, iar el nu-mi mai dă informații. În cele din urmă, își pipăie buzunarul și spune:

– Am luat permisul pentru sălbăcie de la recepție, de la soțul lui Candy, deci suntem în regulă din punctul ăsta de vedere. Am aruncat un ochi și pe la magazinul din clădirea principală. Au canistre contra urșilor de închiriat. Dacă ești prins cu mâncare și n-ai una, te amendează. E pe foaia cu informații de la King's Forest care vine la pachet cu permisul, dacă vrei să vezi.

Încearcă să scotocească prin buzunar după el, dar eu îi fac semn cu mâna.

– Te cred.

– Dar...?

– E doar faptul că... nu știu, zic eu, rupând o bucată de bacon ars. Am glumit cu mama că o să văd animale sălbatice în drumeții, dar niciodată nu m-am gândit că ar putea prezenta așa un pericol.

Lennon chicotește.

– Pericolul pândește la orice pas. Și vorbesc de pericol mortal.

– Excelent..., murmur eu.

– Și nu-i vorba numai despre animalele sălbatice. În munții Sierra, au murit oameni uciși de alunecări de pietre, înecați, căzând de pe stânci, de infarct de la drumeții pe poteci grele, striviți de copaci în cădere.

– Iisuse!

– De insolatie, de hipotermie, fierți în izvoare termale, omorâți de criminali în serie nebuni, otrăviți de plante, contractând hantavirus¹.

– Hanta cum?

– Se transmite prin excrementele șoarecilor de pădure.

– Alo, băi! Încerc și eu să mănânc aici.

– Nu vreau să zic decât că e o grămadă de chestii letale acolo afară. Dar asta nu-i decât jumătate din distracție.

– Nu-s surprinsă că gândești așa.

– Nu spun asta ca un om care caută senzații tari. O spun referindu-mă la ideea de a învăța să identifici pericolul și să-l eviți atent și responsabil. Trebuie să înțelegi mediul înconjurător. Să-l respecti. Crezi că părinții mei mi-ar da voie să plec în drumeție cu rucsacul dacă n-ar crede că sunt în stare să am grijă de mine acolo? Au încredere-n mine pentru că iau lucrul ăsta în serios. Și de-asta au vrut să vin. Adică, tu știi că ele n-ar fi de acord să aibă grijă de reptilele mele o săptămână dacă n-ar fi vorba de ceva important.

E adevărat.

¹ Virus foarte puternic transmis de obicei prin saliva, urina și fecalele rozătoarelor (n.tr.)

– Stai așa, zic eu. Mamele tale au *vrut* să vii aici?

Ridică și coboară brusc un singur umăr.

– Îmi făceam griji că Brett o să o ia de capul lui prin pădure ca un tăntălău, ca să caute de unul singur cascada aia ascunsă, dacă nu fac eu ceva să-l ajut. Și știm amândoi cât de cretin poate fi. Fără supărare! Adică, știu că-ți plăcea de el. Sau poate încă-ți place...

Scurt, privirea lui coboară și se îndreaptă către a mea. Nu știu ce să spun. Nici măcar nu sunt sigură cum ar trebui să mă simt. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost ciudate. Mă gândesc c-am avut impresia c-avea să fie mai palpitant să fiu în preajma lui Brett în afara școlii, dar abia apucăm să petrecem timp împreună singuri. Poate dac-am petrece mai mult timp separați de grup, ar lăsa-o mai moale cu atitudinea lui de supertovarăș. Știi că face asta pentru atenție și că are și o latură diferită. Dar, la urma urmei, abia am ajuns aici.

A mai apărut și Lennon. Nu făcea parte din planul meu. Și când nu tresăream la zgomotele făcute de animale prin pădure noaptea trecută, îmi petreceam momentele de foială și suceală rederulând în minte toate discuțiile noastre, încercând să-mi dau seama dacă mai suntem prieteni sau dacă el mai vrea să fim... dacă *eu* mai vreau să fim. N-am ajuns la nicio concluzie.

Dar acum ceva face clic în mintea mea.

– Părinții tăi te-au încurajat să vii în excursia asta, zic eu, din cauza lui Brett? Știi că e aici?

Lennon ridică din umeri.

– Mda!

– Sunny și Mac știu că *eu* sunt aici?

Un vânt răcoros suflă în timp ce el freacă partea interioară a farfuriei lui, culegând o ultimă gură de terci.

– De-asta au vrut să vin aici. Ca să... mă asigur că ești în siguranță.

Mă izbesc tot felul de sentimente deodată. Nu pot cu niciun chip să încerc să fac ordine prin ele, așa că-mi descarc nervii în primul mod care-mi vine:

– Să știi că nu-s vreo idioată. Pot să-mi port singură de grijă. N-oi fi eu în formă de atlet olimpic, ca Reagan, dar mă descurc cu o porcărie de drumeție.

– Bineînțeles că poți.

– Pot să identific mii de stele, deci sunt destul de sigură că mă descurc să citesc o hartă.

– Eu n-am zis niciodată că n-ai putea. Ești cea mai deșteaptă de-aici de departe.

– Și-atunci de ce te porți de parc-aș fi vreo incompetentă!

El scoate un geamăt.

– Ești competentă. Mai mult decât competentă. Am de un milion de ori mai multă încredere în tine decât în oricine altcineva de-aici din complex.

Chiar are? Chiar și după luni întregi de când nu ne-am vorbit? Asta face ceva ciudat cu inima mea.

– Gândește-te în felul următor! spune el. Dacă aș vrea să aflu dacă Pluto e o planetă reală...

– Și nu e.

– ...atunci te-aș întreba pe tine. Dacă aș vrea să aflu cum se face un bong¹, l-aș întreba pe Brett. Cu toții avem domeniile noastre în care ne pricepem. Al meu sunt drumețiile prin sălbăticie cu rucsacul.

– Dar eu n-am știut treaba asta niciodată! îi spun, exasperată. Domeniul în care te pricepi tu ar trebui să fie cum supraviețuiești într-o casă bântuită.

– Într-un fel, nu-s lucruri atât de diferite.

Mă simt frustrată, ăstuia-i arde de glume! Nu pot să-mi dau seama ce-i cu el.

– E vorba despre fotocartea aia? întreb eu, fiindu-mi, deodată, rușine.

– Poftim?

¹ Dispozitiv de filtrare utilizat pentru fumatul de marijuana (n.tr.)

– De-aia ai venit? De-aia te-au obligat părinții să vii? Dacă ție și mamelor tale vă pare rău pentru mine fiindcă taică-meu e infidel, n-aveți decât să vă țineți compasiunea pentru voi! N-am nevoie de ea! Sunt bine.

– Nu îmi pare rău pentru tine. Sunt *furios* pentru tine. Îmi vine să-i tai lui taică-tău brațele cu o foarfecă pentru gard viu ruginită. Să-i tai picioarele cu drujba. Să...

– Bine, m-am prins, m-am prins.

Doamne! La urma urmei, e taică-meu. Deși, recunosc, în secret sunt încântată de faptul că e indignat.

– Dac-o să-l taie cineva în bucăți ca în *Masacrul din Texas*¹, atunci aia o să fie Joy. Și cred că o să-i taie altceva, nu picioarele.

El tace o clipă.

– Nu m-a forțat nimeni să vin în excursia asta. Am vrut eu. Speram doar să...

Se oprește brusc, geme și clatină din cap.

– Ce? întreb eu. Ce sperai?

El ezită.

– Ție nu ți-e dor de noi uneori?

Cuvintele lui sunt ca un junghi în coaste. Mă mir că nu cad de pe scaun.

Îmi vine să țip „BA DA!“ Îmi vine și să țip, pur și simplu. Câte nopți am stat eu trează și-am plâns după Lennon? Nu eu am fost cea din cauza căreia relația noastră s-a destrămat. Spectacolul lui Zorie și Lennon se desfășura în forță până la porcăria aia de bal de deschidere a anului școlar, iar sfârșitul acestuia poate fi rezumat în patru pași simpli. Credeți-mă! L-am rezumat în agenda mea de mii de ori.

(1) În ultima săptămână din vacanța de vară, eu și Lennon ne-am sărutat din greșală în timpul uneia dintre plimbările

¹ *The Texas Chainsaw Massacre*, celebră serie de filme horror lansată în 1974, avându-l ca personaj negativ pe criminalul în serie Leatherface, un maniac cu o mască făcută din piele umană care-și tranșează victimele cu o drujbă (n.tr.)

noastre nocturne. Și înainte să întrebați cum se poate ca un sărut să fie din greșeală, dați-mi voie să vă confirm, pur și simplu, faptul că se poate. Râsul și lupta pentru o carte pot duce la rezultate neașteptate.

- (2) Ne hotărâm să facem Marele Experiment, în care am încercat să includem reprize intense de sărutat cu patimă în relația noastră normală, fără să spunem nimănui, în caz că nu funcționa, ca să ne putem salva prietenia și să ne scutim de bârfe și de părinți băgăcioși. Mai ales un părinte: taică-meu, care nu a suportat niciodată familia Mackenzie.
- (3) Câteva săptămâni mai târziu, când experimentul pare că funcționează de minune, am fost de acord să ieșim de sub umbrela¹ prieteniei neplatonice și să ne facem prima apariție în calitate de cuplu, ca iubit și iubită, la balul de deschidere a anului școlar.
- (4) N-a mai venit. Nu mi-a dat niciun motiv. Nu mi-a răspuns la mesaje. N-a mai venit la școală. Și așa s-a terminat. Ani întregi de prietenie. Săptămâni întregi de *ceva mai mult* decât prietenie. S-au dus.

El a terminat-o cu noi.

Și pe lângă moartea mamei mele biologice, pierderea lui a fost cel mai greu lucru prin care am fost nevoită să trec. Și-acum, el vrea... ce? Ce vrea de la mine, mai exact?

Mă încurc de câteva ori în propriul răspuns, încep și mă opresc, nesigură de ceea ce vreau să spun, și sfârșesc prin a suna ca o proastă.

– Eu...

Un chelner vesel se îndreaptă spre noi, ținând o tavă cu cafea în cești separate. Eu și Lennon acceptăm câte una, în timp ce chelnerul face conversație. Sunt recunoscătoare pentru intervenție,

¹ În original se folosește expresia *to come out of the closet*, care denotă recunoașterea publică a unei orientări sexuale diferite, însă traducătorul a optat pentru o altă variantă întrucât ambele personaje implicate sunt heterosexuale. (n.tr.)

dar nu-mi dă suficient timp cât să formulez un răspuns la întrebarea lui Lennon.

„Bineînțeles că mi-e dor de noi.“

Nu ții la cineva ani întregi, după care te hotărăști să renunți. Sentimentele-alea nu dispar la comandă. Credeți-mă, am încercat! Dar în prietenia noastră veche s-au încurcat și alte sentimente intense. Cel puțin din partea mea. Și asta face ca situația să fie complicată și confuză. Mie-mi plac lucrurile care au sens. Care urmează un tipar ușor de identificat. Problemele care au soluții. Nimic din ceea ce simt pentru Lennon nu mi se pare ceva de genul ăsta. Dar cum să-i spun așa ceva fără să risc să repet situația de la balul de deschidere a anului școlar? Nu-i spun. Uite-așa! Deja m-am ales o dată cu inima frântă. Nu vreau să se mai întâmple niciodată.

Și totuși...

Speranța e un lucru cumplit.

– Stai liniștită! spune el și se ridică. Nu trebuia să zic nimic.

– Stai așa! îi zic eu, sărind să-l opresc în timp ce se îndepărtează.

Se întoarce și deodată suntem mai apropiați decât intenționam.

Răsuflu puternic și privesc fix între noi.

– Vrei să... mergi cu mine la magazinul din clădirea principală, să iau o chestie de-aia de depozitat alimentele, contra urșilor?

Trece un moment destul de lung, iar pulsul meu capătă un ritm nebunesc. Mă scarpin pe braț prin mâneca gecii.

– Bine, zice el în sfârșit, iar eu scot un oftat de ușurare.

„Bine“, repet eu în gând.

Dacă nu poate fi așa cum îmi doresc, atunci poate reușim să găsim o cale spre vremurile când totul era mai simplu.

Când eram doar prieteni.

Până la urmă, iau câteva lucruri de la magazin: o canistră contra urșilor, un filtru pentru apă de buzunar și un dispozitiv multifuncțional care are o lopătică. Lennon spune c-o să am nevoie de el ca să

sap gropi cu foc și haznale¹. Nu prea sunt sigură ce-i aia hazna, dar am o presimțire de rău în legătură cu ea.

Drumul de întoarcere spre tabără este în mare parte tăcut. E tot răcoare, dar soarele alungă ceața și, din câte spune Lennon, ar trebui să fie o zi frumoasă. Eram prea fixată pe discuția noastră ca să utilizez Wi-Fi-ul.

Când luăm o curbă și intrăm în tabără, Lennon spune:

– Ia stai așa!

Privirea mea o urmează pe-a lui și observ problema. Candy și paznicul peste care-am dat aseară coboară treptele ce duc spre cortul fetelor. Se întorc și se îndreaptă către nord, în direcția opusă. Așteptăm să se facă toți nevăzuți înainte de a merge mai departe.

– Despre ce crezi c-ar putea fi vorba? întreb eu.

– Nu știu, dar nu-i de bine. Ascultă!

În momentul ăla o aud pe Reagan. Vocea ei răgușită răsună puternic și e furioasă. Alergăm spre cabana-cort și ne trezim în mijlocul unui conflict.

– Nu, nu vreau să mă calmez, îi spune Reagan lui Summer. Tu ai habar ce probleme o să am când o să afle maică-mea?

Kendrick și Brett nu fac nimic, așa că Lennon se bagă între cele două fete.

– Ce dracului se întâmplă aici? întreabă el.

– Totul s-a dus de râpă, spune Reagan, dând înapoi din fața lui Summer și trântindu-se pe canapea, cu fața-n mâini. Aia se întâmplă.

– Au găsit vinul, dezvoltă Kendrick, în timp ce Brett se plimbă agitat după canapea. O să fim dați afară.

– Parcă era vorba că te duci tu după vin azi-noapte, îi spun eu lui Brett.

¹ În original se folosește termenul *cat hole*, care desemnează, în limbajul colocvial american, o groapă pe care oricine campează o face pentru a defeca în pădure și o astupă mai apoi cu pământ sau frunze. (n.tr.)

Pe fața lui Brett apare o expresie tulburată. În loc să-mi răspundă, geme și izbește masa cu pumnul.

– Ce penibilă-i toată faza asta! Și-au primit vinul înapoi. N-a murit nimeni. Nu înțeleg de ce o fac atâta pe durii.

– Pentru că te-ai pișat tu pe-o iurtă, de-aia, țipă Reagan la el.

– Ăă... poftim?

– Eram beat, spune el, apoi începe s-o implore pe Reagan. Amândoi eram.

– Ați fost împreună afară azi-noapte? întreb eu, alarmată.

Reagan se freacă în cap.

– Am băut sticla aia pe care-a adus-o Brett înapoi, pe furiș.

O fi aia ce și-a băgat-o-n pantaloni.

– Și voiam să ne întoarcem împreună și să luăm celelalte sticle, dar...

– Dar eram piliți, zice Brett, încercând să se apere în fața grupului. Am uitat să luăm cu noi un rucsac gol ca să ducem sticlele. Așa că am luat doar două și...

– Aveam de gând să ne întoarcem după celelalte, spune Reagan. Doar că... ne-am luat cu altele.

Așa ceva nu-i stă în fire lui Reagan. Nu-i o mare bețivană. Am fost la petreceri cu ea, chiar și la *acea* petrecere – la care Brett m-a sărutat – și ea n-a băut niciodată. Îi afecta timpii de alergare la maraton și se pregătea mereu pentru Jocurile Olimpice.

Se pare însă că acum lucrurile stau altfel.

– Voi ați ieșit toți la băute? spun eu, întrebându-mă dacă așa se puteau explica unele dintre zgomotele ce m-au ținut trează azi-noapte. Sunt iritată și rănită și de faptul că am fost lăsată pe dinafară.

– Nu vă uitați la mine, zice Summer. Eu și Kendrick ne-am dus la saună, pe urmă eu m-am întors aici și am adormit.

– Și io, zice Kendrick.

– Mai contează? bombăne Brett, aruncând mâinile în aer. Suntem în vacanță, iar Reagan și cu mine ne relaxăm și noi un pic. Hai, că doar n-om fi infractori!

– Teoretic, având în vedere faptul că amândoi sunteți minori..., spune Lennon.

– Și distrugerea de bunuri, adaugă Kendrick, fără a se sinchisi să își ascundă dezgustul. Știi tu, când te-ai pișat pe cort.

Brett oftează din greu.

– Nu-i momentul de care-s cel mai mândru, asta știu sigur. Dar ce-a fost, a fost!

Se trănțește lângă Reagan pe canapea și se freacă în cap.

– Toată povestea asta-i o mare tâmpenie.

– Aaa, sunt de acord cu asta, spune Lennon, cu vocea mustind de sarcasm.

Se întoarce spre Kendrick.

– Ce-a zis Candy, mai exact?

– Că ar putea pierde licența pentru servirea băuturilor alcoolice în cadrul complexului dacă se va constata că au lăsat cu bună știință să se întâmple așa ceva și n-au luat măsuri. A zis că, dac-ar fi găsit doar echipa de oameni de serviciu sticlele ascunse în tomberon, ar fi lăsat să treacă de la ei. Dar i-a informat alt turist venit în camping – o fi fost familia care era în iurtă.

Dumnezeule Mare! Era o familie în iurtă când Brett...?

– S-ar putea să fi fost ceilalți turiști veniți în camping, ăia care s-au plâns de gălăgia din pădure de la două noaptea, adaugă Summer.

Reagan geme și-și freacă tâmpile.

– Deci, da. Complexul e într-o situație nasoală. Și avem timp până la prânz să eliberăm corturile, c-altfel cheamă poliția.

– Mă omoară maică-mea! zice Reagan.

– Poate nu-i zice Candy, spune Summer, luându-și o față optimistă.

– Voi nu-nțelegeți? întreabă Summer. Părinții mei pleacă în Elveția abia mâine. Asta înseamnă că, dacă mă întorc în seara asta acasă cu coada între picioare, o să fiu nevoită să le spun de ce m-am întors atât de devreme acasă.

Nu spune nimeni nimic. În cort se lasă o liniște de zici că urmează să vină prăpădul. Măcar eu n-am fost implicată, deci maică-mea n-o să se supere. Dar, sincer, sunt distrusă că s-a terminat totul atât de brusc. Mi-am revizuit planurile de vară în funcție de excursia asta. Nu vreau să merg acasă și să mă confrunt cu problemele legate de infidelitatea lui taică-miu. Și cu adunarea astromică cum rămâne? E abia peste patru zile, deci nu pot să iau, pur și simplu, un autobuz spre Condor Peak în după-amiaza asta. N-o să fie nimeni acolo.

De parcă asta n-ar fi de ajuns, mă agită și din cauza faptului că Summer a fost cu Brett azi-noapte. Nu-i cam ciudat? Ei nu zic că s-ar fi întâmplat ceva între ei, și poate că nu s-a întâmplat nimic. Încerc să-mi reamintesc c-am fost mereu prieteni... doar prieteni. Și Reagan știe ce simt pentru el.

Atunci de ce sunt atât de neliniștită?

Poate e pentru că și eu, și Lennon am fost cândva tot „doar prieteni“, până când am început să ieșim împreună noaptea, pe furiș.

– Deci s-a terminat? întreabă Summer. Trebuie să plecăm? Nu mai călărim, nu mai plecăm în drumeții?

– Am putea să luăm mașina mea și să mergem la cabana familiei mele din Valea Napa, îi spune Kendrick lui Summer încet. N-o folosește nimeni acum. Măcar putem să mai salvăm ceva din vacanța asta.

Când vede că Reagan întoarce capul, îi spune, cerându-și scuze:

– Aș invita pe toată lumea, dar e o cabană cu o singură cameră. E casa de vacanță a părinților mei. Nici măcar nu e loc să doarmă lumea pe podea, îmi cer scuze.

– Băi! Ne purtăm ca niște proști, spune Brett, brusc revigorat. De ce să mergem acasă? Planul nostru era să mergem în drumeție până la cascada aia ascunsă din King's Forest, deci hai să facem, pur și simplu, asta. Petrecem restul săptămânii acolo.

– Planul nostru era să petrecem vreo două nopți la cascadă, subliniază Lennon. Asta e cu totul altceva față de șase nopți. Dacă am

sta atât de mult, ne-ar trebui provizii. De trei ori mai multă mâncare. Și acolo nu-s dușuri și toalete cu apă curentă. Măcar are cineva dintre voi lucruri absolut elementare, cum ar fi hârtia igienică? V-am dat o listă cu lucruri de care o să avem nevoie și ați ignorat-o.

– Eu n-am ignorat-o! insistă Brett. I-am dat-o lui Reagan.

– Atunci, de ce n-are niciunul dintre voi canistre contra urșilor sau filtre pentru apă? Ce credeți, că este vreo chiuvetă pe-acolo? Trebuie să filtrați apă din râu ca să puteți s-o beți.

– Am eu filtru pentru apă, zice Reagan. Nu credeam că ne trebuie un milion. Și am cumpărat și niște pachete de mâncare congelată pentru camping.

Mă privește, ca să-i confirm.

– Am patru în rucsac. Și Brett zice că putem să agățăm, pur și simplu, mâncarea prin copaci.

– Nu e deloc practic, spune Lennon.

– Bă, așa a funcționat secole întregi omenirea! zice Brett. Acum chiar ești paranoic.

– Regulile parcului spun clar că, dacă n-ai canistră contra urșilor, n-ai ce să cauți la camping în sălbăticie.

– Cum o fi, zice Brett. Nu te mai stresa pentru detalii. O să ne distrăm de-o să *prostim*!

– Ai dreptate, pe jumătate, cu asta, spune Lennon.

Pe fruntea lui Brett apare o cută.

– Hă?

– Sunt canistre de închiriat în magazinul din clădirea principală, spun eu repede, înainte ca Brett și Lennon să se ia la bătaie. Și mai au și mâncare congelată.

– Dar oare avem voie acolo acum? întreabă Summer. Nu avem interdicție în clădirea principală?

Reagan se ridică greoi de pe canapea.

– Dă-o-n pana mea de treabă! Ne-au dat timp până la prânz. Hai să ne facem un stoc de provizii! Brett are dreptate. Ni s-au schimbat

planurile. Așa, și? Ce mare chestie? Ne adaptăm. Oricum o să fie mult mai mișto de unii singuri.

– Deci facem treaba asta? întreabă Lennon. Vreți să petrecem o săptămână în sălbăticie?

– De ce nu? zice ea. E mai bine decât să merg acasă. Dacă le zice Candy ceva părinților mei, oricum o să fiu pedepsită. Măcar să mă distrez cât pot. Eu zic să-i dăm bătaie. Cine-i cu mine?

Unul câte unul, toți sunt de acord. Până și Lennon, dar nu cred că-i prea încântat de asta.

„Plan nou: nu mă panichez. Totul o să fie bine. E la fel cum a fost, doar că vor fi câteva zile în plus la cascadă. Pot să vin, pur și simplu, pe jos până aici și să prind autobuzul spre Condor Peak când vine vremea plecării. Corect?”

Reagan se uită la mine.

– Zorie? Tu te bagi, nu? Că n-am chef să te duci mai devreme acasă, să mă dai în gât, și-apoi toată povestea asta s-ajungă la maică-mea.

Îmi cam vine să-i trag un pumn în țate.

Mă cuprind gânduri neliniștite. Despre campingul în pădure. Despre Brett și Reagan, care-au petrecut noaptea de ieri bând împreună. Despre discuția mea cu Lennon din dimineața asta. Toate-mi ridică semne uriașe de întrebare care-mi trec prin cap.

Dar, la urma urmei, rămân și eu cu un factor incontestabil.

Marele noroc al lui Reagan e faptul că nici eu nu vreau să dau ochii cu părinții mei în momentul de față.

– Mă bag! confirm.

Reagan zâmbește pentru prima dată de când am intrat aici.

– În regulă! Mergem în camping în sălbăticie. Dar, mai întâi, o să fac un duș și o să iau micul dejun. Am nevoie de unsoare și drojdie. Am o mahmureală dată dracului.

— Pe unde-o luăm, frăție? îl întreabă Brett pe Lennon, aranjându-și rucsacul la o răscruce. Nu-i niciun indicator.

— Păi, asta-i literalmente definiția unei poteci nemarcate.
Brett râde.

— A, da! Cred și eu că ai dreptate. Dar tu cum ai găsit cascada asta ascunsă dacă poteca nu-i marcată?

— Am citit despre ea. Cascada nu e trecută oficial pe listele din publicațiile parcului, pentru că există cascade mai mari și mai ușor accesibile publicului de pe potecile principale, explică Lennon. Asta nu-i convenabilă pentru cei care fac doar excursii de-o zi. Și când am găsit-o prima oară, veneam din direcția opusă, deci dă-mi o secundă să găsesc cărarea ce se îndreaptă spre sud.

E mijlocul după-amiezii. Am așteptat până în ultimul moment posibil să plecăm, făcându-ne cu toții stocuri de sandviciuri de la pavilion pentru prânz și umplând sticle sport cu apă. Pe urmă a trebuit să mergem pe jos înapoi până la mașina lui Reagan și să conducem câteva ore pe niște drumuri înspăimântătoare, șerpuite, de munte, ca să ajungem într-o parcare dintr-un parc național. De-acolo, începem să mergem pe poteci marcate spre cascadă.

Și continuăm să mergem...

De trei ore suntem pe poteca asta. N-am mai mers în viața mea atât de mult. Dar nu asta mi-e grija cea mai mare. Încep să mă întreb

cum o să reușesc eu să merg pe jos și să prind un autobuz spre adunarea astronomică de săptămâna asta.

– Poteca asta n-ar trebui să se bifurce spre est, murmură Lennon pentru sine, studiind o hartă GPS pe telefon.

– Cum de ai tu semnal pe telefon? întreb.

Mi-am verificat telefonul de câteva ori ca să mă asigur că mama a primit ultimul meu mesaj în care îi spun să nu-și facă griji dacă nu primește vești de la mine câteva zile. Dar nu. Zici că țin o cărămidă-n mână, așa folositor îmi e telefonul.

– GPS-ul funcționează independent de semnalul de la telefon, spune Lennon. Toate hărțile mele digitale sunt salvate în telefon. Dar asta face figuri. Uneori, nu poți să ai încredere în tehnologie. Spre norocul meu, am un plan de rezervă.

Pune telefonul deoparte și scoate un mic jurnal din piele, cu coperta neagră și umflată. Dacă jurnalele mele sunt îngrijite și subțiri, al lui... nu e. Înlăturând o bandă de elastic cu care ține paginile laolaltă, deschide jurnalul, iar eu văd o adunătură de lucruri: hărți din hârtie împăturite, broșuri din parcuri și pagini pline de scrisul caracteristic, pătrășos, al lui Lennon, și câte-un desen – copaci, flori sălbatice, indicatoare de pe poteci, veverițe. Văd cu coada ochiului și ceea ce pare-a fi o schiță rudimentară în stil anime a lui Sunny și Mac.

Mă gândesc la toate hărțile pe care le-a desenat când eram copii. Și la harta pe care-a făcut-o pentru mine, care stă în sertarul de jos al noptierei mele de-acasă. Și simt un fior puternic de nostalgie.

S-a schimbat în atât de multe feluri, dar nu și în asta!

Ăsta e Lennon pe care-l știam eu.

Lennon mă surprinde privindu-i jurnalul și scoate repede o hartă din hârtie împăturită, apoi închide jurnalul cu un pocnet puternic.

Sunt o proastă dacă mă simt jignită. Ce-i acolo înăuntru nu mă privește. Nu mă mai privește.

Întinde harta peste o stâncă mare. Descifrând niște linii topografice încurcate, urmărește poteci invizibile cu un deget.

– A, stai așa! Am înțeles acum. Stânga! O luăm spre stânga!

– Cum reușești tu să pricepi ceva din chestiile-astea? întreabă Brett. Măcar ești sigur?

– La fel de sigur cum ai fost tu că iurta-i pisoar, domnu' Fac Pi Mini!¹ spune Lennon, împăturind harta și punând-o la loc în jurnal.

– Ai dat-o sub centură, frate, zice Brett.

– Io nu-ți zic decât că, dacă te piși pe cortul meu, se lasă cu eviscerare!

Brett zâmbește larg.

– Îmi place cât ești de sadic.

– Ia-o la stânga, spune Lennon cu o voce calmă, dar privirea îi e dură ca oțelul. O să ajungem acolo într-o oră.

– O luăm la stânga, echipă! strigă Lennon către grup, vesel, cu mâinile făcute căuș și duse la gură. Brett o ia înainte, alături de Reagan. Summer și Kendrick merg în urma lor, iar eu rămân în spate, cu Lennon.

Chiar și cu greutatea corect distribuită, rucsacul e greu și-mi alunecă tot mai tare pe spate. Îmi omoară picioarele și labele picioarelor. Mă bucur foarte mult că nu mi-am luat bocanci pentru drumeții, ca Reagan, care se plânge deja de bătăături de la încălțările noi. Pe lângă asta, observ că Lennon își poartă pantofii negri cu bot înalt, cu niște blugi negri rupți, așa că mă gândesc că bocancii pentru drumeție ar fi deja prea mult.

– Trebuie să strângi chinga de la șold, spune Lennon, când ridic din umeri încercând să-mi așez rucsacul pe umeri.

– Parcă făcusem deja asta, zic eu, oprindu-mă și chinuindu-mă cu chingile.

Am impresia că una dintre ele s-a înțepenit cumva.

– Îmi dai voie? întreabă el, întinzându-mi o mână.

– Ăă, în regulă!

¹ În original, jocul de cuvinte intraductibil este *I.P. Freely* (eng., n.tr.)

Vine mai aproape. Îi inspir mirosul de rufe proaspăt spălate. Degetele lui lungi și grațioase umblă cu cingătoarea din jurul taliei mele. Măinile-i sunt mai musculoase decât îmi aduceam eu aminte. Înainte, erau mâinile unui prieten. Acum sunt mâinile unui băiat. E ciudat să simt cum mă atinge din nou. Nu ciudat în sensul rău. Și nu, nu pune mâinile peste tot pe mine – nici n-aș vrea asta. Doar că nu se întâmplă în fiecare zi ca un tip să mă atingă, concentrându-se atent asupra unei sarcini aflate chiar dedesubt de sânii mei. Nici măcar nu se uită la ei – de fapt, nici n-aș vrea. Fir-ar ale dracului ele de ovare hiperactive!

„Calmează-te, Everhart“, îmi spun eu. Nu pot să-mi permit să las imaginația să mi se dezlănțuie în prezența lui. Ultima oară când s-a întâmplat așa, m-am trezit în poala lui, pe o bancă, în parc, cu mâinile lui băgate pe sub bluza mea.

Chinga se desface.

– Așa, zice el. Cum ai reușit s-o înnozi în halul ăsta?

– Am tot felul de talente, spun.

El scoate un sunet amuzat.

– Atunci, te ocupi tu de nodurile de la toate corturile! spune el.

– Nu-i nevoie. Corturile pe care le-a cumpărat Reagan sunt fără noduri. Practic, se ridică singure. Sau cel puțin așa zicea tipul de la magazinul de echipamente pentru ieșirile în aer liber. Dar cred că încerca să se dea la Reagan. Poate că era încântat de faptul că ea cheltuia atâția bani.

– Cred. Unele dintre echipamentele pe care le aveți sunt de primă clasă. Aproape c-aș fi impresionat dac-aș crede pentru vreo clipă că Reagan are habar ce face.

Trăgând tare, îmi strânge chinga cingătorii de la șold, iar eu casc gura.

– Prea strâns? întreabă el.

– Doar neașteptat. Cred că-i în regulă.

– Trebuie să fie strâns bine, dar nu incomod.

Îmi studiază hamul de pe umeri.

– Bun, astea chiar trebuie strânse. Aici n-ar trebui să fie spațiu gol, vezi?

Degetele lui calde alunecă între omoplatul meu și chingă. Le mișcă pentru a-mi demonstra cum trebuie să fie. Un val de fiori îmi străbate brațul.

– Strânge cât de tare vrei, spun eu.

Într-un mod ciudat, toate atingerile astea metodice seamănă cu o tunsoare la salon. E ceva aproape senzual, dar nu chiar așa. Sau, cel puțin, nu vrei să fie așa. Norvegianul care mă tunde pe mine e mai în vârstă decât tata și poartă multe inele care scot un clinchet când se ating unul de altul într-un fel derutant, dar ciudat de plăcut, atunci când folosește foarfeca. Nu vreau să mă bucur de senzații sexy în prezența lui Einar și *categoric* nu vreau să mă bucur de senzații sexy în prezența lui Lennon. E mai bine să încetez să mă mai gândesc la așa ceva.

– Deci, băi, zic eu, obligându-mi mintea să se concentreze în altă direcție. Acum că știu că unele dintre zgomotele pe care le-am auzit azi-noapte veneau probabil de la Reagan și Brett care tropăiau prin zona de camping, mă simt mai bine în legătură cu discuția pe care-am avut-o mai devreme. Știi tu, aia despre toate animalele sălbatice. Adică, știu că aici o să fie diferit, dar...

– Aici o să fie cu totul diferit, spune el, trecând la cealaltă chingă de pe umărul meu.

– Dar n-are cum să fie atât de rău dacă nu ești îngrijorat.

– De fapt, m-am speriat de mi-am ieșit din minți prima oară când am plecat singur într-un camping în sălbăticie. Eram atât de convins că o să vină lupii după mine, încât aproape c-am făcut în sacul de dormit.

Pufnesc și scot un hohot de râs surprins.

– Și cum ai trecut peste asta, spune-mi, rogu-te?

– Cunoașterea e un lucru minunat. Am aflat că nu există lupi în California.

– Nu există?

– În afară de câțiva lupi cenușii răătăciți care trec din când în când pe-aici, e o singură haită. Haita Shasta¹. E aproape de granița cu Oregon. Cum ți se pare-acum? E mai bine?

De fapt, da, e mult mai bine! Rucsacul mi se pare mai degrabă o extensie a mea decât o pedeapsă. Tot greu e, dar mă descurc cu el.

– Oricum, spune el, suntem în siguranță aici, din punctul de vedere al lupilor. Avem șanse mai mari să întâlnim un vârcolac.

– Ți-ar plăcea ție, măi, Bram Stoker, măi, nu-i așa?

– Ăla scria despre vampiri.

– Tot un drac!

– Ție-ți place să n-ai dreptate?

– Îmi place cu câtă pietate iei apărarea unor personaje fictive!

El chicotește.

– Iau cu bucurie apărarea tuturor creaturilor fictive care locuiesc în pădure. Vârcolaci, Bigfoot², și în mod sigur orice Wendigo³. Dar fii atentă! O să fii bucuroasă să afli că nici Wendigo nu sunt specifici zonei Californiei. Deci nu trebuie să-ți faci griji c-o să te devoreze vreun monstru canibal la cină în miez de noapte.

– A fost o discuție foarte plăcută, spun eu. Mulțumesc că mi-ai alungat temerile!

El îmi zâmbeste, cu același zâmbet cald, de băiețandru, pe care-l cunoșteam și-l iubeam atât de mult – iar stomacul mi se zbate nebunește.

¹ Haită de lupi descoperită pentru prima dată în 2015 pe teritoriul Californiei, alcătuită din cinci pui și doi adulți. În prezent, se presupune că toți membrii acestei haite au decedat. Haita Shasta a fost prima haită de lupi de pe teritoriul Californiei din ultimii 90 de ani. (n.tr.)

² Creatură legendară asemănătoare unei primate uriașe bipede, despre care circulă legende mai ales în partea de nord și nord-vest a Americii. Este cunoscută și sub numele amerindian *Sasquatch* sau *Oh-Mah*, printre altele (n.tr.)

³ Monstru din mitologia amerindiană, creat printr-un blestem, și care se hrănește cu carne de om (n.tr.)

- Eu trăiesc ca să-ți provoc coșmaruri, Zorie! spune el.
- Măi, mă plâng eu, în glumă, nu-i frumos.
- Nu-i frumos deloc, zice el, zâmbind în continuare.

Și încă simt căldura celui zâmbet, deși el a plecat de mult timp ca să prindă grupul din urmă.

La câteva minute după ce începem următoarea porțiune din drumeția noastră, poteca nemarcată se curbează în sus, și-acum ne trezim că trebuie să urcăm. Să urcăm într-o zonă stâncoasă, uscată și neplăcut de caldă, căci temperatura crește odată cu înălțimea. Dar după ce urcăm până la jumătatea dealului, intrăm într-o pădure de brazi roșii¹. Crengile le sunt încărcate de conuri și ne-ajută cu umbra... dar nu și cu înclinația. Drumețiile pe teren plat nu-s atât de nașpa; drumețiile pe un teren înclinat, cu pietre ieșindu-ți din pantofi, sunt iadul de pe pământ. Mă concentrez pe clopotul contra urșilor purtat de Lennon. Zdrăgănitul lui, precum și cel al clopotului meu, care parcă-i răspunde, sunt ciudat de liniștitoare, iar ritmul ăsta care mă liniștește mă ajută să mai pun un picior în fața celui alt.

Ar putea fi mai rău. Măcar eu nu-s mahmură, ca Reagan, care se plânge de cap și a fost deja nevoită să se oprească și să se întindă, de teamă să nu i se facă rău. E supărată și pe Brett, care insistă că el se simte bine, și nu încetează s-o tachineze. Îi urmăresc sporovăind de la distanță și încerc să-mi dau seama dacă par cumva diferiți după o noapte de petrecut împreună. Mi-e greu să-mi dau seama.

Mă uit la ceas pe telefonul meu. Drumeția lui Lennon „care durează doar trei ore“ se apropie mai mult de patru. Poteca a devenit plată, ceea ce e bine. Nu mai trebuie să urcăm. Dar mă doare partea superioară a coapselor de înnebunesc și o să trebuiască să fac în curând pipi. Chiar când am impresia că n-o să mai pot face un pas, Lennon ridică privirea.

¹ Denumirea populară a speciei de brad *Abies magnifica*, răspândită în pădurile Californiei (n.tr.)

– Stop! spune el grupului. Ascultați!

Ascultăm.

– Auziți? întreabă el.

Ne uităm cu toții unii la alții. Apoi *chiar* aud.

– Apă, spun eu.

– Nu *orice* apă, cascadă, mă corectează el.

Pe față îi apare un zâmbet triumfător.

Mergem după el printr-o livadă deasă – care pare a se îndesi tot mai tare –, atât de deasă că mi-ar veni greu să cred că-i apă pe-aici pe undeva dacă nu s-ar auzi atât de tare. Dar pe urmă, livada se bifurcă, iar noi ajungem pe malul verde al unui râu. Și e chiar acolo.

Cascada lui Lennon.

Apa albă, aburindă, se prăvălește de pe straturi cenușii de stâncă și se adună într-o băltoacă albastră-verzuie. Pietre rotunde enorme înconjoară balta și punctează râulețul ce curge în direcția opusă ei, alcătuind un pod natural din pietre care duce până pe malul celălalt. În jurul copacilor sunt adunate ferigi zdrene, iar mușchiul verde-deschis urcă pe părțile laterale ale pietrelor.

Nu e o cascadă mare, dar e ferită de ochii lumii, bogată și minunată.

– Mamă, spune Kendrick, privind în jur mulțumit. E mult mai bine decât m-aș fi așteptat!

– E frumoasă, spune Summer. Uitați-vă la apă! Ce limpede e!

– Colțul nostru privat de rai! aprobă Reagan. Dați-vă naibii cu Campingul Muir!

Kendrick arată spre o cărare îngustă ce duce spre partea stângă a cascadei.

– Se pare că poți să mergi până-n vârf și să sari de-acolo. E supertare!

– Ce părere ai? întreabă Lennon, aproape de umărul meu.

– Mi se pare de vis, spun eu, sincer!

– Da, așa-i, zice el, părând mulțumit. Exact la asta mă gândeam și eu.

Cu toții suntem ușurați să ne lăsăm rucsacurile jos, în timp ce Lennon ne explică situația. Pentru că a mai fost aici în camping, a scotocit prin fiecare colțișor. Peste podul din piatră din partea de nord a râului este cel mai bun loc pentru a aduna lemne pentru foc. Zona în care stăm e bună pentru a ne pune corturile, iar focul de tabără poate fi construit într-un adăpost din granit, unde bolovanii uriași formează o barieră naturală.

– Uitați, zice Lennon, aproape încântat... aproape.

El merge mai mereu pe-o singură frecvență și care rămâne constantă. Dă la o parte niște rămășițe de pe podeaua adăpostului din granit și scoate la iveală niște cenușă.

– Nu mai trebuie săpată nicio groapă. E deja aici. O încărcăm pe-asta cu surcele și cu lemne, și gata: bucătărie instant!

– Belea! zice Brett.

Iar livada aia din spatele nostru, pe lângă care-am trecut, e zona toaletei. E în direcția opusă rezervei de apă, semiprivată, și are destul loc pentru săparea haznalelor, care sunt exact ce bănuiam eu că sunt. Sapi, îți faci treaba, îngropi. Face parte dintr-o înțelegere între drumeții prin sălbăticie, numită „Nu Lăsa Urme”¹. Un loc de camping trebuie lăsat exact așa cum era în momentul în care l-ai găsit. Asta înseamnă să nu distrugi nimic, să nu tai copaci, să stingi mereu focurile și să nu lași gunoi. Adică, deloc. Teoretic, ar trebui să ducem cu noi hârtia igienică folosită într-o punguță cu fermoar până când ieșim din parc sau găsim un tomberon conceput pentru așa ceva. Asta se numește „împachetare la plecare”². Când Reagan se arată oripilată de asta, Lennon subliniază faptul că e ilegal să lași gunoi aici. Dar eu îi țin partea lui Reagan. N-o să fiu *au naturel* și să mă șterg cu frunze. Nu-s vreo barbară. Lennon recunoaște că, deși nu e tocmai legal, există alternativa de a folosi hârtie biodegradabilă, de a o îngropa adânc și de a o astupa bine. Mie-mi convine și așa.

¹ În original *Leave No Trace* (eng., n.tr.)

² În original *packing it out* (eng., n.tr.)

Brett se plimbă cu telefonul în mână, filmează cascada în timp ce face pe naratorul. Când Brett termină, Lennon propune c-ar fi bine să ne-apucăm să instalăm tabăra de bază. Dar nimeni nu e interesat de lucrul ăsta. Reagan vrea doar să se odihnească, Brett vrea să înoate, iar Summer și Kendrick mor de nerăbdare să exploreze vârful cascadei. Parc-ai vrea să mâni niște mâțe, iar când Lennon renunță să mai încerce și pleacă de unul singur să-și găsească un loc pentru cort, mă simt de parc-aș fi prinsă la mijloc. Știu că are, probabil, dreptate, că e deja trecut de ora cinci și că mai avem la dispoziție doar câteva ore de lumină ca să ne-apucăm să facem ceva. Dar în același timp, sunt epuizată și mă doare tot. Și e cald. Atât de cald, încât Brett se dezbracă deja în pantaloni scurți și se îndreaptă spre marginea râului.

– Băi, e minunată apa! zice el, dându-și părul castaniu și ondulat de pe frunte.

Îl văd pleoscăind prin apă, care-i acoperă gleznele. Nu mă holbez la el. Am mai văzut eu priveliștea asta. Deși a fost dat afară din echipa de fotbal european a școlii, încă are un corp superb de fotbalist – unul pe care se simte în largul lui să-l arate lumii întregi. Literalmente. Instagramul lui e 75 la sută numai poze cu Brett Seager la bustul gol. Dar acum ne informează că renunță la pantalonii scurți ca să înoate în boxeri.

– Cu toții suntem prieteni aici, nu-i așa? întreabă el, zâmbindu-mi larg în timp ce țopăie într-un picior, încercând să-și scoată pantalonii scurți fără să-i ude.

– Te bagi, Zorie?

– Nu știu, spun eu.

Mi-am adus costum de baie, dar unde să mă schimb în el – în pădure?

– Eu mă bag, spune Reagan, așezându-se să-și dezlege bocancii. Apoi îmi spune: Te-am văzut cum te-apropii de Lennon și te făceai comodă cu el în drumeție. Poate-ar trebui să mergi să-i ții de urât!

Are un ton jucăuș. Confuz de jucăuș. Știe că Lennon și cu mine nu vorbim. Nu știe despre Marele Experiment. Iar Lennon și cu mine nu făceam altceva decât să vorbim în drumeție. Nu flirtam. N-a făcut decât să-mi aranjeze rucsacul! Și-atunci de ce mă face comentariul lui Reagan să mă simt atât de vinovată? Mă asigur că Lennon e destul de departe încât să nu ne audă. Cred că așa e. A găsit deja o bucată de pământ plat și-și descarcă rucsacul.

– Nu ești de acord, Brett? întreabă Reagan, mai tare.

El duce mâna făcută căuș la ureche.

– Cu ce?

– Să se ducă Zorie să-l ajute pe Lennon, zice ea, mai tare.

Dumnezeule mare! Te rog eu, taci din gură!

– Dacă Lennon vrea s-o facă pe Cercetașul¹ mititel și cumișel, n-are decât. Avem timp berechet pentru asta mai târziu. În momentul de față, mă gândesc la un paragraf scris în *Vagabonzii Dharma*²: „Fericit. Doar în slip, desculț, cu părul vâlvoi, în întunericul luminat de focul roșu, cântând, trăgând o dușcă de vin, scuipând, alergând, sărind – așa se trăiește.

Brett își ridică pantalonii scurți și face un semn spre mine.

– Prinde!

Mă arunc stângaci și îi prind din aer. Brett chiuie, apoi se întoarce brusc și intră în balta făcută de cascadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ți ochii înapoi în cap, îmi zice Reagan.

Îmi îndrept repede atenția spre ea

– Nu mă...

– Ba te...

¹ Boy Scouts of America, organizație americană de tineret fondată în 1910, cu scopul de a modela caracterele băieților, învățându-i, printre altele, importanța muncii în echipă și tehnici de supraviețuire în natură (n.tr.)

² Roman al scriitorului american Jack Kerouac, publicat în 1958, marcat de puternice influențe din filosofia budistă, mai ales Zen, de care autorul era extrem de interesat (n.tr.)

Își scoate bocancii de drumeție și spune cu o voce mai scăzută:

– Ți-am zis înainte să vin în excursia asta că nu vreau să ajungem la chestii de astea. Mi-ai promis că n-o să ajungem!

– Nu i-am zis io s-arunce cu pantalonii-n mine! șoptesc drept răspuns.

– Vezi, vezi!

Acum sunt iritată. Și bănuitoare. Oare ce făceau ei azi-noapte, când tropăiau prin zona de camping ca niște alcoolici adolescenți? Îmi vine s-o întreb asta, dar, în schimb, zic:

– Ce te interesează pe tine?

Ea-și scoate tricoul. Poartă pe sub el un costum de baie. Scoate un oftat prelung și obosit. Cred că încă-i mahmură.

– Ai înțeles greșit toată chestia asta. Am avut o dimineață de căcat și o vară și mai de căcat.

Oftez adânc.

– Știu, Reagan. Și-mi pare rău pentru probele de la Jocurile Olimpice.

Obrajii ei se închid la culoare.

– Nu-mi trebuie mila ta!

Aproape imediat, pare să-și dea seama că s-a răstit la mine și închide ochii înainte să vorbească pe un ton mai domol.

– Vreau doar ca toată lumea să se bucure de asta, bine?

– Și eu, spun, confuză. Dar ce treabă are asta cu Brett?

– Știi ce? Nu ești singura persoană care l-a „încercat”. Și Summer a fost cu Brett.

– Ce?

Pentru mine, asta e o... noutate. Discuția mea aiurea cu Summer despre Brett și Lennon îmi revine brusc în minte, iar acum mă întreb de ce nu mi-a spus chestia asta.

– N-am vrut să te fac să devii teritorială și să simți că-ți sunt călcate sentimentele-n picioare, cum s-a întâmplat în primăvara asta, după petrecerea aia.

Oare încearcă să-mi salveze sentimentele sau să mi le rănească? Pentru că se descurcă destul de bine cu cea din urmă variantă. Și cum eram eu teritorială, pentru numele lui Dumnezeu?

Reagan aleargă deja spre cascadă. Iar eu rămân confuză și suferindă, simțindu-mă vinovată pentru ceva ce nici n-am făcut, și irațional de geloasă pentru informația aia despre Summer.

Arunc o privire în urmă spre Lennon, care dă de zor pietre la o parte ca să-și facă loc să-și pună cortul, în timp ce Brett chiuie tare sub spumele cascadei, implorând-o pe Reagan să-i facă o poză.

În tot acest timp, m-am speriat de animalele sălbatice. Poate c-ar fi trebuit să mă concentrez asupra pericolului mai mare și să încerc să-mi dau seama unde este locul meu în civilizație.

— **Z**ine-ne o poveste de groază, îi spune Summer lui Lennon, din cealaltă parte a focului de tabără.

Soarele a tot coborât de jumătate de oră, chiar mai bine, și ne-am adunat în jurul focului din adăpostul de granit, privindu-l pe Lennon cum mai aruncă un băț în foc. Avea dreptate în legătură cu bolovani: pot fi folosiți foarte bine pe post de bănci. Stăm cu toții aici de o oră, ne uscăm după ce am înotat în balta de la cascadă, mâncăm din pun-gile cu mâncare rehidratată. Încă mi-e foame, și-aș mai mânca una. Dar ar mai trebui să fierbem apă și e atât de întuneric, încât abia văd marginea râului. Categorie nu merită să ne obosim.

– De ce credeți voi că aș ști eu vreo poveste de groază? întreabă Lennon.

Un cor de zgomote răsună în jurul stâncilor, în timp ce toată lumea-l încurajează.

– Hai, băi, că tu *chiar* știi una! zice Brett. Nu te mai juca!

Lennon își ridică privirea dinspre foc.

– Poate că știu.

– Ha! face Summer. Știam eu. Zi-ne una cu țărănoi ucigași de prin păduri.

– Mai bine, nu, spun eu.

– Dar nu zice niciuna despre un bau-bau care atacă oamenii care se mozalesc în mașini parcate, spune Kendrick. Nu-mi plac cârligele.

Summer râde și încearcă să-l gâdile.

Toată lumea e relativ binedispusă. Reagan, în felul ei, a încercat să se revanșeze pentru ceea ce mi-a spus mai devreme. A adus un ciocănel – una dintre multele ei achiziții de la magazinul de echipamente pentru ieșiri în aer liber – și m-a ajutat să bat țăruii pentru o prelată la intrarea în cortul meu. M-a întrebat dacă sunt în regulă și am mințit-o, spunându-i că sunt. Pe urmă, m-a bătut foarte tare pe umăr, cum face ea de obicei, și asta a fost tot. Cred că suntem în regulă. A stat pe aceeași stâncă pe care stăteam și eu, iar Brett s-a băgat, pur și simplu, între noi. Ar trebui să fie palpitant – să-l simt cum stă lipit de mine –, dar nu pot să mă bucur de senzația asta. Sunt prea ocupată să mă gândesc la tot discursul ei de mai devreme, cum c-aș fi eu „teritorială” și la cum mi se pare că-ncearcă să mă îndepărteze de Brett.

De ce?

– Hai, măi, îl imploră Reagan pe Lennon. Tu, cu fetișurile tale goth ciudate... știm noi că ai o poveste de groază bună.

– Ai vocea perfectă pentru povești de groază, spune Summer. Zici că ești unul dintre actorii ăia din filme de-alea de groază vechi, alb-negru. Omul-Lup, Dracula, de-astea!

– Vincent Price¹, ghicește Kendrick.

– Nu, celălalt. Dracula. A jucat în *Stăpânul Inelelor*.

– Christopher Lee, îl informează Lennon.

– Da! zice Summer. Dă-ne fiori, Christopher Lee!

Lennon se ridică din poziția ghemuită în care stătea și se scutură pe mâini.

– Bine, spune el. O să vă zic ceva ce am auzit cu câteva luni în urmă. Dar nu e ficțiune. E ceva ce mi-a spus într-adevăr cineva. Sunteți siguri că vreți s-o auziți?

¹ Vincent Leonard Price Jr (1911-1993), actor american cunoscut pentru numeroasele sale roluri în filme de groază, dar și pentru colaborarea cu starul pop Michael Jackson, pentru melodia *Thriller*, unde recită niște versuri cu vocea lui de bariton, potrivită pentru tot ce are legătură cu genul horror (n.tr.)

Nu, nu vreau s-o aud, mulțumesc foarte mult! Nu-mi place să mă sperii. Și acum că se întunecă, încep să-mi fac griji cu privire la dormitul pe pământ. Corturile pe care le-am ales cu Reagan sunt destul de mișto, presupun, pentru niște corturi. Sunt mici, dar sunt concepute pentru două persoane, ceea ce înseamnă că, dacă e o singură persoană înăuntru, e un pic de loc de foială. Dar tot nu-s destul de înalte ca să se poată sta în picioare în ele, și gândul că mai târziu o să fiu nevoită să stau în spațiul ăla minuscul, cu doar o fâșie subțire de nailon între mine și toate animalele nocturne care folosesc balta de la cascadă pe post de adăpătoare, începe să mă ia cu toate alea.

Dar se pare că toți ceilalți sunt de un milion de ori mai curajoși decât mine și vor toți ca Lennon să-i bage în sperieți.

– Sunt foarte pregătită! zice Summer.

– Să nu ziceți că nu v-am avertizat.

Cu picioarele lui lungi îndoite, Lennon stă pe marginea unui bolovan și se apleacă în față, punându-și antebrațele pe coapse.

– Bun, deci după ce s-a terminat școala, urmam niște cursuri de supraviețuire în sălbăticie în weekenduri, de partea cealaltă a muntelui Diablo¹. Era condus de foste cadre militare și de un tip care se ocupa de căutări și salvări și care, în restul timpului, lucra în Yellowstone². Îl chema Varg.

– Varg?

– E suedez, spune Lennon. Și n-aveai cum să te-ncurci cu gagiul ăsta. Era unul de-ăla mare cât casa, la un metru nouășcinci, plin tot de cicatrice. A salvat oameni din alunecări de teren și de la prăbușiri de peșteri. Din incendii. A găsit o grămadă de cadavre. Oamenii dispar mai mereu în sălbăticie și, dacă se rătăcesc, uneori rămân fără

¹ Munte din Lanțul Diablo, situat în partea de nord a Californiei, cu înălțimea de 1 173 de metri (n.tr.)

² Parc național american, întins pe teritoriul a trei state (Wyoming, Montana și Idaho), primul de pe teritoriul Statelor Unite și considerat de opinia publică și primul parc național din întreaga lume (n.tr.)

mâncare sau sunt atacați de animale sălbatice sau zdrobiți de pietre care cad. Sau cad în gheizere fierbinți.

– Iisuse! se plânge Reagan.

– Iarna, mor înghețați. Varg zicea c-a găsit o familie întreagă înghețată bocnă în munți. Au rămas blocați pe o margine. Un animal îi mâncase soțului piciorul.

– Îîî! face Summer.

Îmi notez în minte să nu merg *niciodată* în camping iarna.

Lennon își împreunează relaxat degetele.

– Dar Varg a spus că, deși a găsit zeci de cadavre în cariera lui – ceea ce înseamnă multe trupuri neînsuflețite –, n-a crezut *niciodată* în posibilitatea existenței fantomelor. Până n-a călătorit în Venezuela.

– Ce-i în Venezuela? întreabă Brett, ținând telefonul ridicat.

– Înregistrezi chestia asta pe video? întreabă Lennon.

– Bineînțeles. Acum o să trebuiască să editez partea asta.

În timp ce cascada curge constant în spatele lui, Lennon îi aruncă lui Brett o privire prelungă, tulburătoare.

Brett închide telefonul și-l bagă în buzunar.

Apoi Lennon continuă.

– Când Varg era în afara orașului Caracas, participa la un soi de seminar de căutare și salvare alături de niște paznici forestieri din zonă, au petrecut noaptea în munți, într-o noapte cu lună plină. Nu s-a întâmplat nimic extraordinar. Au făcut un foc. Au mâncat. Au vorbit. Semăna foarte mult cu ce se întâmplă aici, îmi imaginez, spune Lennon. Dar când s-a făcut târziu și toată lumea s-a dus la culcare, el a rămas lângă focul de tabără, să se asigure că s-au stins tăciunii. Și când stătea acolo, a simțit cum i se ridică părul de pe ceafă. Avea senzația că îl urmărește cineva.

– O-o! murmură Kendrick.

Lennon arată spre creanga ce atârână deasupra adăpostului de granit.

– Varg a ridicat privirea spre un copac din apropiere și a văzut un băiat cam de vârsta noastră stând pe o creangă. Era foarte sus,

copacul nu avea vreo creangă care să atârne în jos, așa că Varg nu-și putea da seama cum ajunsese acolo, sus. A strigat la băiat, dar acesta n-a răspuns. Și pentru că era întuneric, Varg nu-l vedea bine, dar mintea lui a încercat să-și explice într-un mod rațional prezența băiatului și – presupun că din cauza naturii meseriei lui – își făcea griji că s-ar fi putut bloca acolo. Că ar fi putut avea probleme, știți? Că ar fi putut avea nevoie de ajutor.

– Nu-mi place în ce direcție o ia povestea asta, zice Summer, lipindu-se de Kendrick, ghemuită.

Lennon continuă.

– Când s-a apropiat mai mult și s-a așezat sub creangă, lumina lunii i-a permis să-l vadă mai bine pe băiat. Purta niște haine ciudate. Lui Varg i-a trebuit ceva timp ca să-și dea seama că era o uniformă de soldat... de prin o mie opt sute și ceva.

– O, băga-mi-aș picioarele! murmură Reagan.

Brett îi pune brațul după umeri. Ea se lasă pe el. Când Brett observă că îi privesc, zice:

– Hai, fată, c-am destul pentru toată lumea.

Apoi pune brațul și după umerii mei și mă trage mai aproape.

N-aș putea spune cum mă simt în legătură cu asta. Stânjenită. Cred că așa mă simt. Foarte, *foarte* stânjenită. Mai ales când privirea plină de prejudecăți a lui Reagan se îndreaptă spre a mea. Iar Lennon s-a oprit din povestit, așa că arunc o privire spre el. Parc-ar omori pe cineva. Așa arată privirea lui Lennon. Nu spre mine, ci spre Brett. Umbrele pâlpâitoare aruncate de flăcări îi adâncesc scobiturile obrazilor și-i conturează trăsăturile ascuțite ale feței.

„Nu ți-e dor de noi?”

O, Doamne! Înainte să apuc să mă gândesc la asta, mă prefac că tușesc și mă trag de sub brațul lui Brett, dându-mi o palmă peste piept ca să par și mai credibilă.

– Ești în regulă? întreabă Brett, sincer îngrijorat.

Aprob energic din cap și mai tușesc o dată, apoi mă mut pe nesimțite la câțiva centimetri mai încolo. Nu mai încercă să pună

mâna pe mine, iar eu n-am fost în viața mea mai ușurată. Creierul îmi transmite cât de aiurea-i toată situația – n-am venit în excursie tocmai din motivul ăsta? Adică tocmai ca să petrec timp cu el? Dar corpul îmi spune să mă mut un pic mai încolo.

Ce-o fi, oare, cu mine? Oare ce-a zis Reagan mai devreme mă face să nu mai gândesc limpede?

– Așa se termină povestea? îl întreabă Summer pe Lennon.

El îmi aruncă o privire indescifrabilă înainte să-i răspundă.

– Chiar vreți s-auziți și restul?

– Da! zic Summer și Kendrick.

Lennon se supune.

– Deci, Varg a fost alarmat când a găsit un băiat îmbrăcat așa, dar a încercat să se comporte rațional. L-a mai strigat o dată, dar băiatul n-a vrut să răspundă. Varg se întreba dacă era posibil să nu înțeleagă engleză, așa că a fugit spre unul dintre corturile aflate la câțiva metri depărtare și l-a trezit pe unul dintre localnici, ca să-l ajute la traducere. Când s-au întors la copac, băiatul dispăruse.

– Oooo! face Summer.

Mi se face pielea de găină pe brațe. Îmi trag mânecile hanoracului și îmi pun brațele încrucișate pe burtă.

– Normal că pe Varg l-a afectat foarte puternic chestia asta, spune Lennon. Nu știa dacă fusese o fantomă sau dacă era doar imaginația lui. Poate că adormise lângă foc și visase chestia aia. Și-a spus tot felul de chestii. Dar noaptea aia era ultima lui noapte în munții de acolo și a doua zi s-au dus cu mașina până-n oraș, iar el a luat un avion și s-a întors în Statele Unite. Când s-a întors în Wyoming, era noapte înainte să apuce să ajungă în Yellowstone. Locuia în interiorul parcului, într-o clădire tip internat, cu alți paznici. Și când a urcat în camera lui, care era la etajul al doilea al clădirii, și a deschis geamul ca să aerisească, chiar afară, pe o creangă aflată la o înălțime nefirească, era soldațelul cel tăcut. *Îl urmărise până acasă.*

Mie îmi dau lacrimile. Nu o să vă mint: m-am speriat de-a binelea!

– Bestial, șoptește Brett.

– Nu cred, zice Summer. Doamne! Ce-a făcut?

Lennon se ghemuiește mai aproape de foc.

– Păi a...

– Ce-a făcut? Ce-a făcut? întreabă Summer.

Lennon înclină capul.

– Voi ați auzit?

– Taci dracului din gură! șoptește Reagan, vizibil înspăimântată. Termină, Lennon!

– Te-ai speriat? o întreabă Brett pe Reagan, strângând-o mai tare la piept. Dumnezeu! Tu chiar te-ai speriat!

– Băi! strigă Lennon. Vorbesc serios. Ia ascultați!

În jurul focului de tabără e liniște. Nu aud decât susurul constant al cascadei. Și...

„Aha.“

– Ce dracului? șoptește Brett.

Vine dinspre corturi, și se-aude de parcă...

De parcă ne-ar scotoci careva printre lucruri.

Lennon îi avertizează pe toți să rămână pe loc și-și pune o mică lanternă pentru cap, aprinzând lumina în timp ce sare de pe stâncă și iese din adăpostul de granit.

Zeci de scenarii mi se învâlmășesc prin minte, și niciunul nu-i de bine. Sunt înspăimântată, dar nu rămân aici în timp ce Lennon se îndreaptă spre moarte în pași de marș. Sar și mă iau după lumina lanternei lui, care saltă, până când îl ajung din urmă.

– Rămâi în spatele meu! șoptește el.

Aud grupul dezbătând dacă să ne urmeze sau nu și curând ajung toți în spatele nostru, făcând la fel de mult zgomot ca băgărețul misterios.

Sunetul pașilor noștri îndreptându-se spre corturi se aude prea tare în urechile mele. Ramurile se rup. Frunzele foșnesc. Ocolim un copac care marchează limita exterioară a zonei de camping. Corturile

noastre sunt toate împrăștiate. Unele sunt mai aproape de râu, altele mai aproape de pădure. Primul e al lui Lennon. Al meu e chiar în stânga, aproape de un bolovan mare. Ne furișăm între cele două corturi, atenți la fiecare pas. Aud zgomote, dar vuietul surd al cascadei mă zăpăcește de cap. Mă uit frenetic prin jur, încercând să dau de pericol, când Lennon întinde brusc mâna în spate să mă oprească.

Mi se izbește inima de cutia toracică. Apoi îl văd lângă râu.

La câțiva metri în față, siluetele îmbrăcate în albastru-închis ale lui Reagan și Brett stau în lumina lunii. Formele lor de dom se înalță ca niște igluuri de pe malul întunecat al râului. Unul dintre corturile-alea nu arată normal. E diform. Ca o minge de fotbal uriașă, pe jumătate dezumflată. Iar în momentul în care lumina lanternei lui Lennon strălucește asupra ei, o siluetă uriașă și închisă la culoare se întoarce cu fața spre ea.

Un baribal.
Un baribal mare.

Un baribal mare care face varză cortul lui Brett.

Grupul ne ajunge din urmă, în timp ce pe mine mă străbate un șoc. Reagan se lovește în fugă de spatele meu, iar eu aproape mă răstorn. Summer scoate un țipăt de spaimă.

– Iisuse, șoptește Brett, dând cu ochii de urs. Iisuse, Iisuse!

Mintea mi se golește. Parcă-mi cântă fiecare nerv din corp.

De parcă mi-ar auzi gândurile cuprinse de panică, ursul înalță capul și adulmecă prin aer. Ochii lui mici au o strălucire de un verde aprins, reflectând lumina lanternei lui Lennon.

– Nu te mișca! spune Lennon, privind în spate. Nu fugi! S-ar putea să se ia după tine.

Și-atunci ce mama dracului ar trebui să facem? Vântul suflă mirosul de mosc al ursului în direcția noastră, iar picioarele mele vor s-o ia la fugă, în ciuda avertismentului lui Lennon.

Cu toții stăm în liniște. Privind fix. Ursul ne privește la fel de fix. Adulmecă din nou prin aer și se linge pe o parte a botului cu o limbă uriașă și roz. E curios în legătură cu noi și nu e speriat absolut deloc. De fapt, orice miros ar simți în aer l-a făcut să prindă curaj. Iese din cortul lui Brett, sfâșiind țesătura cu laba în timp ce întoarce piciorul.

O să ne atace!

O să murim! Dacă în timpul poveștii lui Lennon îmi era frică, acum sunt de-a dreptul înmărmurită. Inspir tremurând. *Chiar* îmi doresc să fie Andromeda aici cu noi. Ar lătra până când ar su-pune ursul.

Sau și-ar băga coada-ntre picioare și-ar fugi, exact așa cum vreau eu să fac.

– Băi! strigă Lennon, cu o voce bubuitoare, care mă face să tresar. Ia pleacă tu dracului de-aici! Pleacă!

Flutură mâinile pe deasupra capului de parc-ar fi costumat de Halloween într-un vampir și vrea să sperie niște copilași. Doar că el pare de-a dreptul furios. Și pentru că vocea lui puternică e atât de profundă, ajunge peste râu și produce un ecou care bubuie.

Ursul devine atent. Se oprește chiar în timp ce făcea un pas, iar capul îi rămâne nemișcat.

Lennon se năpustește înainte – dintr-un singur pas mare. Dar mai zbiară o dată în timp ce face asta, iar prin fața ochilor mei străfulgeră imagini cu el aruncându-se ca prostul în fața ursului. Sânge. Țipete. Groază. Văd toate astea desfășurându-se, și sunt mult prea îngrozită pentru a face ceva ca să le opresc.

– Ți-am zis să pleci! țipă Lennon, bătând zgomotos din palme de câteva ori.

Culege repede ceva de pe jos și o aruncă în urs. O piatră? Nu-mi dau seama. Dar lovește ursul în nas.

DE CE AI FACE AȘA CEVA?

Ursul se scutură după ce e lovit cu proiectilul. Corpul meu se pregătește să fugă. Apoi...

Corpul lui mare și blănos se întoarce încet. Ursul se îndepărtează târșându-și picioarele și strivind cortul sub el din doi pași.

Lennon bate din nou din palme și pornește spre el, încet, relaxat. Strigă de parc-ar vrea să facă un cal să pornească la galop. Apoi ursul mărește viteza și fuge în pădurea întunecată.

S-a dus.

Mă holbez la marginea pădurii de mă ustură ochii. Oare chiar o fi plecat? Sau ne păcălește și-o să se întoarcă gonind spre noi pe picioarele din spate. Stai, baribalii stau pe picioarele din spate? Sau numai urșii grizzly¹ fac asta? Nu știu.

„De ce nu știu?”

– E-n regulă, acum, spune Lennon.

Mâna lui e șocant de fermă și de caldă pe gâtul meu.

– Hei, e în regulă, a plecat!

Arunc o privire spre el, amețită. Îmi ia câteva momente să-mi regăsesc vocea, iar atunci când o fac, îmi simt limba greoaie în gură.

– Ești sigur?

– Destul de sigur, spune Lennon, aruncând o privire fugară în urmă, spre pădure.

– Ascultă! Poți să-l auzi cum se retrage. Alea-s conuri de pin care fac așa o gălăgie sub picioarele lui.

Abia dacă aud ceva. Ceea ce-i de bine. Nu vreau s-aud picioare de urs cum fac gălăgie.

– Să-mi bag picioarele, ce m-a speriat faza asta! zice Brett. Chiar a plecat?

– Deocamdată, zice Lennon.

– Cum adică? Întreabă Reagan. Se mai întoarce?

Lennon îndreaptă lanterna spre cortul distrus.

– În cazul în care caută ceva, probabil. Al cui e cortul ăla?

– Sunt destul de sigură că-i al lui Brett, spune Summer, pornind o lanternă portabilă.

Are dreptate. Atât Reagan, cât și Brett și-au ales locuri pentru corturi lângă râu.

¹ Denumirea populară sub care este cunoscut *Ursus arctos horribilis*, specie de urs întâlnită în America de Nord și Canada. Masculii pot cântări, în medie, între 180 și 360 de kilograme, iar femelele, între 130 și 180. Este considerat prădătorul suprem din lanțul trofic al faunei nord-americane. (n.tr.)

Lennon bombăne ceva în barbă și se îndreaptă spre cortul căzut, iar noi îl urmăm, inspectând pagubele. Bănuiesc că e destul de nasol, dar când Lennon ridică o bucată de nailon, îmi dau seama că e ireparabil. Nu e o simplă sfâșiere. O gaură mare se întinde cât e cortul ăla pentru o persoană de lung. Lennon se lasă pe vine și se uită după bucata de pânză.

– Băi, faci mișto de mine?

– Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Lennon ridică rămășițele unui pachet de fursecuri cu ciocolată cumpărate din supermarket. Cad firimituri. A sfâșiat toată șandramaua. Când Summer îndreaptă lanterna spre podeaua cortului, luminează punguțe cu ton. Bomboane. Covrigei.

Toată mâncarea depozitată de Brett.

Se revarsă dintr-o canistră contra urșilor deschisă – una pe care Lennon l-a obligat să o cumpere. Capacul e la câțiva metri distanță, îngropat sub resturile de mâncare.

– Canistarele nici măcar nu trebuie să fie în corturile noastre, spune Lennon. La focul de tabără – acolo trebuie depozitate. Și ăsta de ce-i deschis?

– L-o fi deschis ursul? întreabă Summer.

– N-au cum să fie deschise de un urs, spune Lennon. Asta-i toată chestia!

Privesc în jur.

– Ăăă, unde-i Brett?

– Aici sunt! spune o voce.

Capul cu păr creț al lui Brett se ițește de după un copac, iar el pune mâna la ochi pentru a se feri de cele două lumini ale lanternelor lui Lennon și Summer.

– Tu nu ți-ai pus capacul peste mâncare? întreabă Lennon, devenit brusc foarte furios.

– Ba da, normal, spune Brett, analizând pagubele cu telefonul. Filmează totul.

– Mamă, să-mi bag!..., zice el. Chiar și-a făcut de cap ursul, nu-i așa?

– Nu-i de râs, spune Lennon. Și n-ai pus capacul, că altfel n-ar fi simțit ursul mirosul de mâncare.

Brett mijește ochii.

– Băi, ți-am zis că l-am pus. Era defectă canistra.

– Hmm, zice Kendrick, încruntându-se la cort. E un capac și se înșurubează. Ce-ar putea să fie defect la el?

– Nu-i defect. A uitat el să-l pună, spune Lennon.

Brett se zburlește.

– Mă faci mincinos?

– Nu știu, răspunde Lennon. Tu mă faci?

– Ho! face Reagan. Să se potolească toată lumea. Lennon, dacă Brett spune că era defect, înseamnă că așa era.

Lennon se ridică în picioare și se bagă în fața lui Brett.

– Unde-ai fost?

– Băi, ia nu-mi mai băga drăcia aia de lanternă-n ochi! se plânge Brett.

– Mai înainte. Nu erai cu grupul. Unde erai? Ai fugit cumva de urs?

– Ăă, nu.

Lennon face un gest exagerat.

– Ți-am zis să nu fugi. Ei te văd ca pe o pradă și fug după tine. Baribalii fug mai repede decât oamenii.

– Nu și decât Reagan, zice Brett, încercând să destindă atmosfera.

– Ba da, chiar și decât Reagan, insistă Lennon. Chiar și decât Usain Bolt¹, dar-ar dracii-n el, dacă ursul e furios și aleargă cu viteză maximă. Ăla de-acolo avea pe puțin o sută treizeci și șase de kile. Ar fi putut omorî pe oricare dintre noi.

– Gagiule, ia mai relaxează-te tu un pic! Atitudinea ta de rahat, mai catolică decât papa, începe să pută rău.

¹ Usain Bolt (n. 1986), atlet jamaican, recordmen la proba de 100 de metri, cu timpul de 9,58 secunde (n.tr.)

– Da, păi o să încetez să predic în momentul în care o să mă ascuți și n-o să mai tratezi treaba asta ca pe un joc.

– Eu n-am făcut nimic...

– *Tu* ai uitat să pui capacul pe canistra contra urșilor, spune Lennon, împungând aerul cu un deget acuzator. Pe urmă, *tu* ai fugit de urs după ce eu ți-am spus să nu fugi.

Brett îl îmbrânțește cu brutalitate pe Lennon.

– Ghici ce? Nu ești șeful nimănui.

Lennon îl înghiontește pe Brett în umăr.

– *Tu* ne-ai pus pe toți în pericol, *gagiule!*

– Bă, bă, bă, face Kendrick! băgându-se între cei doi băieți și despărțindu-i cu forța. Nu așa se face! Hai să ne liniștim și să rezolvăm ce-i de rezolvat!

– Nu-i nimic de rezolvat! spune Lennon.

Reagan intră în cerc.

– Măi! Poate că trebuie să iei în considerare faptul că Brett spune adevărul.

– Mulțumesc, Reagan, spune Brett, încă furios. Mă bucur că are cineva de-aici încredere în mine.

Toată lumea încearcă să vorbească în același timp. Kendrick vrea să se potolească toată lumea. Lennon vrea ca Brett să recunoască faptul că a greșit. Reagan vrea ca Lennon să-l lase pe Brett în pace. Summer vrea să știe dacă ursul o să se întoarcă – lucru la care ar trebui să ne gândim cu toții. Deci, cu ajutorul ei, încep să pun rămășițele din mâncarea lui Brett în canistra contra urșilor care-a rămas goală, adunând firimituri în palmă. Privirea mi se îndreaptă spre capacul canistrei, care se ițește dintre resturi.

Îmi trece prin cap că tot ce-ar trebui să fac e să-l iau și să-l încerc pe canistră, ca să văd dacă Brett mințea că era defect. Chiar *vreau* să știu? Dacă Brett a mințit, o să pară un idiot. Sau o să-l omoare Lennon. În pieptul meu se zvârcolesc sentimente contradictorii, așa că fac curățenie în continuare, evitând capacul.

– E varză totală aici, spune Summer, după ce se potolește cearta, ridicând o bucată sfâșiată din cort. Știu c-am vorbit de animalele sălbatice, dar mă jur că n-aș fi crezut nici într-un milion de ani c-am putea ajunge să vedem unul. Poate niște veverițe sau iepuri. Dar așa ceva, nu.

Posomorât, Lennon îngenunchează lângă mine și ia o conservă strâmbă.

– Ai văzut vreun urs când ai mai fost pe-aici? îl întreabă Summer pe Lennon. De-aia ai știut ce să faci?

El clatină din cap.

– I-am mai văzut pe poteci mai mari de prin alte părți ale parcului, dar păstrau mereu distanța. Țsta pare prea în largul lui în prezența oamenilor. Cred că trebuie să anunț prezența lui, pentru ca pădurarii să fie cu ochii pe zona asta. Dar pentru moment, trebuie să ne asigurăm că mâncarea e depozitată corespunzător, ca să nu se întoarcă.

– Și să ne dăm seama ce-i de făcut cu cortul ăsta, spun eu, aruncându-i o privire lui Brett. Nu cred că se poate dormi în el.

Summer ridică din umeri spre Brett.

– Poți să dormi, pur și simplu, în cortul lui Reagan, spune ea. La urma urmei, tot acolo ajungi, nu? Ce mare chestie?

Înțepenesc.

– O-o! face Summer. Scuze, măi! Nu trebuia să zic nimic.

Arunc o privire dinspre Summer spre Reagan și Brett.

– Voi doi sunteți... împreună?

Brett se întoarce și-i murmură lui Reagan ceva ce nu reușesc să aud, apoi face câțiva pași spre râu.

– Reagan? zic eu. E adevărat?

– Zorie...

Închide strâns ochii.

Dumnezeule. *Chiar* e adevărat.

– Voi doi sunteți împreună? De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică o mână ca să facă un gest, apoi o lasă să cadă pe lângă corp și clatină din cap.

– Nu știu. De-aia!

– Cum adică, de-aia?

– C-am știut c-o să faci ca toate alea, bine? zice ea, încercând să se apere.

– Nu fac ca...

– Și acum faci. Tu nu vezi? Îți ieși mereu din sărite când nu iese ceva exact cum ai plănuit tu, cu toate tâmpeniile tale de scheme și de liste, și poate că n-aveam chef de chestii de genul ăsta.

Mă simt umilită. Și confuză. Dacă ea iese cu Brett, de ce m-a încurajat să merg după el după sărutul de la petrecerea aia de demult?

– Cât timp... Adică, de când...?

– Are vreo importanță?

– Da, poate.

– De ce? întreabă ea, exasperată. Tu nu înțelegi? Încerc să-ți protejez sentimentele. De-aia l-am convins pe Brett să-l invite și pe Lennon.

– Ce tot vorbești acolo?

– Știu că ați avut întâlniri toamna trecută. Un prieten de-al lui Summer v-a văzut cum vă mozoleați într-un mare fel în parcare de lângă patinoar. Toată lumea știe!

O, Doamne. Îmi vine să mor. Nici nu pot să-l privesc pe Lennon. Mă simt umilită de-a binelea.

– Și chestia e, continuă ea, că ai insistat că voi doi erați doar prieteni, chiar și când te-am întrebat verde-n față dacă ieșeați împreună. Am întrebat-o și pe Avani – pentru că Dumnezeu mi-e martor că ei îi spui mai multe secrete decât mi-ai spus mie vreodată –, dar ea te-a acoperit și mi-a spus că nu se întâmplă nimic.

E imposibil. Avani n-a știut nimic niciodată, deci n-avea niciun motiv să mă „acopere” în legătură cu nimic.

Reagan își încrucișează brațele.

– Se pare că nu mai fac parte din cercul ăla restrâns. Sunt doar cineva de care te folosești când îți convine ție, ca atunci când ai nevoie de un loc în care să stai la masa de prânz.

– Nu-i adevărat!

Nu-i așa? Nu eu mă folosesc de Reagan – cel puțin nu mai mult decât se folosește *ea* de mine. Ea copiază după mine la teste. *Ea* mă sună să-mi ceară ajutor cu temele. N-o ajut?

– E clar că n-ai încredere să-mi spui secretele tale, spune ea. Așa că de ce ar trebui să am eu încredere să ți le zic pe ale mele?

Vreau să-i răspund, dar rămân pe loc, privind fix în gol, amuțită.

– Reagan..., zice Summer, cu o voce ezitantă.

– N-ai putut să-ți ții, pur și simplu, gura, nu? întreabă Reagan, întorcându-se împotriva lui Summer. Mai treceau câteva zile și pleca la tâmpenia aia de întâlnire a clubului de astronomie! Tot ce ți-am cerut a fost să nu zici nimic despre mine și Brett până nu pleca ea, dar n-ai putut să te-abții, nu?

– Eu...

– Un lucru frumos am vrut și eu toată vara asta, unul singur!

Ochii lui Reagan se umplu de lacrimi.

– Niciunul dintre voi n-are habar prin ce trec eu. Habar n-aveți cum e să te antrenezi ani întregi – ani întregi! Și pe urmă-mi alunecă piciorul o secundă și trebuie să renunț la visurile mele.

– Nu ești singura persoană de-aici cu visuri, spun eu.

– Dar sunt singura persoană de-aici care are talentul necesar pentru a și le susține.

– Iisuse! zice Kendrick. Ascultă-te și tu un pic, Reagan!

– Nu-mi pasă ce credeți despre mine, rostește Reagan, ridicând sfidător din umeri și ștergându-și lacrimile. Familia ta are bani. Mare brânză – și-a mea are. Dar nu te văd pe tine încercând să faci ceva măreț cu viața ta. Eu mă îndreptam spre Jocurile Olimpice, da? Spre Jocurile Olimpice, dar-ar dracii-n ele de Jocuri Olimpice!

– Știm asta, spune Summer, înțelegătoare. Și ne pare rău!

– N-am nevoie de mila ta, îi zice Reagan. Și singurul motiv pentru care Kendrick e interesat de tine e că îi scoți din sărite pe părinții lui.

– Măi! zice Kendrick, agitat.

– Asta e excursia *mea*, spune ea, bătându-se în piept. *Eu* am plătit toate chestiile-astea și am făcut toate aranjamentele. Toată treaba asta trebuia să mă facă să mă simt mai bine! N-a fost vorba despre niciunul dintre voi!

– Te porți ca o mare dobitoacă în momentul ăsta, știi asta, nu? îi zice Lennon lui Reagan.

– Sunt sinceră, aia sunt! spune ea. Și dacă tot dăm cărțile pe față, permite-mi să-ți zic că te-ai comportat precum cel mai mare tâmpit cu Brett în excursia asta. El a vrut să vii.

– Chiar așa? Pentru că vrea să profite de faima lui taică-meu? Sau pentru că vrea să-i distragă atenția lui Zorie de la faptul că tu și Brett sunteți combinați, pentru că știe că asta ar face-o să sufere? Oricare ți-ar fi motivația, tot de căcat e.

– Nu-i frumos deloc, frăție. Eu încercam doar s-o ajut pe Reagan s-o facă pe Cupidon. Toată lumea știe că ești în limbă după Zorie, deci de ce te plângi?

Ce? N-are cum să fie adevărat.

Reagan arată spre Lennon.

– Vezi, mă? Brett te place, și tu n-ai făcut decât să te porți ca un cretin cu el încă de când am plecat din Melita Hills. Ar trebui să zici mersi că-i impresionat de punkistul ăla expirat de taică-tu.

Buzele lui Lennon se subțiază și devin o linie dreaptă.

– Să nu scoți tu numele lui taică-meu pe gură.

– Nimănui nu-i pasă! Nici măcar nu-și amintește nimeni de el.

L-am văzut pe Lennon supărat de o grămadă de ori. Dar acum e de-a dreptul *furios*. Niciodată nu și-a apărât atât de vehement tatăl. Mamele – da, dar de câte ori aduce cineva vorba de tatăl lui, parcă-i apare un nor de furtună deasupra capului.

– Calmați-vă toți, vă rog frumos! ne imploră Summer.

Brett face un pas în față.

– Uite ce-i, toți zicem lucruri pe care nu le credem cu adevărat. Zorie, îmi pare rău că nu ți-am spus despre noi doi! Dar asta nu

înseamnă că nu ne putem bucura unul de compania celuilalt. Reagan și cu mine vrem același lucru – ca toată lumea să se simtă bine. E așa de rău lucrul ăsta?

– Să se simtă bine? repetă Lennon. Era să ne omori în seara asta.

– Ai vrea să-i faci pe toți să creadă asta, nu? Poate că problema e că *tu* ne-ai adus pe toți într-o zonă cu urși. Poate că ești un ghid prin sălbăticie de tot rahatul.

Pentru mine, asta-i picătura care umple paharul. Toate lucrurile noi pe care le-am aflat în ultimele câteva minute mi se aliniază în minte precum coordonatele de pe o hartă:

Reagan nu doar că nu mi-a spus despre relația ei cu Brett, dar a încercat și să mă păcălească să încep ceva cu Lennon – doar ca să-l aibă pe Brett numai pentru ea.

Îmi tot poartă pică pentru că sunt prietenă cu Avani.

Summer a împrăștiat bârfe despre mine și despre Lennon prin toată școala.

Brett nu e absolut deloc interesat de mine.

Eu nu sunt absolut deloc interesată de Brett. Nu mai sunt. S-a dus fiorul ăla *de tot*.

Toate lucrurile astea se așază unul peste altul, gunoaie stivuite la grămadă, alcătuind mormanul de gunoi ce formează viața mea. Pentru că acasă încă trebuie să mă confrunt cu tatăl meu infidel. Cu mama mea, care n-are habar. Cu faptul că sunt copleșită de rușine la gândul că familia Mackenzie cunoaște problemele noastre sordide de familie.

Și mai e și Lennon. Stând în prezența lui, mi s-a trezit o speranță adormită și faptul că știu că interacțiunile mele cu el au fost manipulate reprezintă cea mai grea trădare. Credeam că începe să-mi placă din nou compania lui, dar oare chiar așa era? Sau ne vorbeam, pur și simplu, după scenariul piesei de teatru de păpuși a lui Reagan? Privind în urmă, nu pot să-mi dau seama ce e real și ce-a fost forțat.

Ceva produce un declic în capul meu.

Iau capacul, îl trântesc pe cutie și-l răsucesc până când mecanismele de siguranță pocnesc de două ori. Apoi îi duc canistra lui Brett, punându-i-o cu forța în mâini.

– Nu-i defect, spun eu.

Brett clipește spre canistră, apoi spre mine. O perioadă lungă, nu zice nimeni nimic. Apoi vocea lui Reagan rupe tăcerea.

– Vrei să fii meschină? întreabă ea. N-ai decât. Poți să uiți de tovărășia mea când începe școala, săptămâna viitoare. Am terminat-o! Du-te înapoi la Avani!

Mă întorc cu fața spre ea. Ochii mi se umplu de lacrimi de furie.

– Avani nu te-a abandonat niciodată. Avani încă te place, din nu știu ce motiv tâmpit! *Tu* ești aia care-a început să umble cu copii de pe la școli private după ce s-au îmbogățit părinții tăi. *Tu* ești aia care-a hotărât că antrenamentele pentru Jocurile Olimpice sunt mai importante decât timpul petrecut cu prietenii tăi. Și cu ce te-ai ales? Cu o mână de prieteni care stau cu tine doar de milă sau din obligație socială. Trezește-te, Reagan! Nu interesează pe nimeni c-ai eșuat la tâmpeniile-alea de probe pentru Jocurile Olimpice. Alergatul nici măcar nu reprezintă un talent – dai din picioare, atât!

– Zorie! spune Lennon, încet.

Privesc în jur și toată lumea se uită fix la mine, de parcă i-aș fi jignit. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că poate-am făcut-o. Și știți ce? Nu cred că-mi pasă. Poate c-a fost nedrept să-l târăsc pe Kendrick în așa ceva, dar restul n-au decât să se ducă dracului. În clipa asta, îl urăsc pe Brett pentru că m-a sărutat, pentru că m-a umplut de speranță. O urăsc pe Summer pentru că a încercat să mă manipuleze. Și *categoric* o urăsc pe Summer pentru că mi-a stricat vacanța.

Până când o privesc.

Pentru o clipă fugară, mi se pare că-i vine să plângă. Și asta mă face să mă simt... groaznic. Eu nu sunt genul ăla de persoană. Nu mă bag în certuri urâte cu oamenii. Certurile îmi provoacă alergii.

Vreau să-i spun că-mi pare rău.

Vreau ca *ea* să-mi spună că-i pare rău.

Vreau să dau timpul înapoi până în dimineața în care mama mi-a zis despre excursie și s-o refuz.

Chiar când deschid gura să-mi cer scuze, Reagan spune:

– Mersi că ai stricat excursia asta.

Face un gest către Lennon.

– N-aveți decât să vă duceți amândoi în pana mea.

Face o piruetă, dând să se întoarcă și să plece, dar apoi se oprește.

– Aaa, și apropo, fustangiul de taică-tu a încercat să se culce cu mama lui Michelle Johnson după strângerea de fonduri pentru Jocurile Olimpice din Berkeley de primăvara trecută. Nu i-am spus niciodată mamei, pentru că am vrut să nu mai privească de sus prostia aia de clinică a părinților tăi, dar acum poți să fii sigură că o să-i spun.

Timpu parcă stă în loc. Nu mă mișc, nu respir, nici măcar nu clilesc. Abia când simt cum îmi curg lacrimi fierbinți pe obraji îmi dau seama că plâng. Și pentru o secundă, rămân încremenită, încercând să reacționez cumva, dar nu pot.

Capul mi-e gol. Aș vrea să dispară totul, pur și simplu: Reagan, Brett, Lennon, dezastrul ăsta de tabără.

Tatăl meu.

Totul mi se adună în gât, dureros, fără cale de scăpare. Mă simt de parcă m-aș îneca în timp ce niște pești piranha¹ mititei îmi ronțăie pielea, rupând bucăți din mândria mea. Și pentru că suntem aici, în plină pustietate, în puterea nopții, cu un urs flămând și cu Dumnezeu mai știe ce prin apropiere, fac singurul lucru de care sunt în stare, adică mă retrag în cortul meu.

Abia văd pe unde merg la lumina lunii. Pare mult mai întuneric aici decât în oraș. Și după ce aproape-mi rup gâtul împiedicându-mă

¹ Specie de pește răpitor foarte agresiv, răspândit în America de Sud, cunoscut pentru apetitul vorace pentru carne și pentru frenezia ce-l caracterizează în momentul în care simte mirosul sângelui (n.tr.)

de lemne uscate și de pietre, reușesc cumva să ajung înăuntru, trag fermoarul și mă izolez de restul grupului. E un înlocuitor fără efect al unui moment cu uși trântite, de genul „ia de-aici!“, mai ales când îmi dau seama că încă aud voci în depărtare. Nu reușesc să înțeleg ce spun, dar îmi omoară iluzia intimității.

Dacă alergia mea era nasoală înainte, acum o s-o ia razna rău de tot. Scotocesc în rucsacul meu după antihistaminice și iau două, înghițindu-le pe uscate, fără apă. Expirând greoi, mă las în sacul meu de dormit și privesc fix în neant. Pământul de sub mine e tare și rece și simt o piatră ascutită cum mă înțeapă în șold. Cearta mi se învălmășește prin minte și mă simt din nou rănită de tot ce s-a întâmplat. Și mai e și taică-meu. Oare toată lumea din Melita Hills știe de el? Oare numai eu și mama habar n-avem? Doamne. Cât de proaste să fim? Un junghi sec îmi străpunge pieptul și îmi doresc ca mama să fie aici, ca să pot vorbi cu ea. Sau poate ca să poată ea vorbi cu mine.

Vântul foșnește într-o parte a cortului meu, în timp ce eu îmi dau jos ochelarii și mă strecor în sacul meu de dormit. Totul are un miros sintetic foarte puternic, de plastic și nailon, aici. Poate-am tras prea tare fermoarul? Oare să deschid o gură de aerisire? Dacă vine ursul înapoi și-mi simte mirosul, cum a simțit mirosul fursecurilor lui Brett?

Mă hotărâsc că nu contează. Brusc, sunt copleșitor de obosită. N-am dormit deloc azi-noapte. M-am trezit devreme. Am mers mult în drumeție. Am luat antihistaminicele alea. Simt că sunt pe cale să adorm și, după o vreme, nu mă mai opun. Îl las să pună stăpânire pe mine.

Când mă trezesc, interiorul cortului meu e pal, cenușiu și înghețat. Degetele și nasul îmi sunt ca țurțurii, iar când încerc să mă mișc, îmi dau seama c-am adormit cu hainele pe mine. Nici n-am făcut ceva cu piatra aia de sub cort și-acum îmi simt șoldul de parcă mi-aș fi rupt ceva.

Pe lângă toate astea, am avut niște vise ciudate cu Lennon. Foarte sucite, foarte erotice. Omora ursul ăla și, *Dumnezeule mare*, de ce

am așa o minte bolnavă? O avea vreo legătură cu comentariul făcut azi-noapte de Brett, cum că Lennon e-n limbă după mine. Ceea ce-i o prostie, pentru că Lennon nu e deloc în limbă după mine. Și pe bune, cum ar putea fi, din moment ce eu sunt aia cu sentimentele neîmpărtășite. Eu sunt aia cu limba. El m-a părăsit pe mine.

Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să rămân în sacul meu de dormit ca într-un cocon, să adorm din nou și să refac visele alea astfel încât să meargă într-o altă direcție, una neerotică. Dar mă ridic să-mi verific alergia – prezentă, dar sub control – și-mi dau seama în curând că trebuie să fac pipi. Tare de tot. Am destul loc să mă ghemuiesc, dar nu prea pot să stau în picioare aici. Așa că, după ce scotocesc prin rucsac după provizii și după o pereche de ochelari, mă târăsc peste sacul de dormit și trag fermoarul spre libertate.

Peste tot e liniște. Afară e cenușiu, dar o lumină aurie strălucește printre copacii dinspre est. Totul este umed, iar izul de pin îmi umple nărilor în timp ce merg. În viața mea n-am fost mai trează. Sunt tensionată, mă gândesc la urs, iar privirea mi se îndreaptă în direcția oricărui cântec de pasăre, a oricărui foșnet de frunză. Nu văd pe nimeni. Nu tu urs, nu tu oameni. Numai epava turtită a cortului distrus al lui Brett, lângă al lui Reagan.

După ce fac un drum în pădure ca să-mi ușurez vezica aia care mă doare, îmi târăsc picioarele înapoi spre tabăra de bază și văd mișcare de partea cealaltă a râului. Neliniștea în legătură cu cearta de aseară pune stăpânire pe mine. Îmi ia câteva bătăi panicate de inimă ca să alung ceața provocată de antihistaminice și să-l recunosc pe Lennon într-un hanorac negru cu glugă. Traversează stâncile de pe malul celălalt, cu o secure într-un toc prins de șold și un braț de lemn pentru foc. Când mă zărește, ridică scurt capul și sunt surprinsă de cât de ușurată sunt să-l văd.

„Nu te gândi la visele alea erotice cu ursul.“

Se îndreaptă spre zona adăpostului din granit, iar eu îl ajung din urmă acolo. Lasă mormanul de lemn pentru foc în apropierea

gropii. Când se întoarce cu spatele la mine, privirea mi se îndreaptă spre geaca de blugi pe care o poartă peste hanorac. E plină de petice textile cu imagini din filme horror și insigne din email de forma pietrelor funerare și a părților din corp retezate. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Salutare, zic eu. Se pare că suntem singurii trei, nu?

– Și da, și nu.

El se ghemuiește aproape de groapă ca să aranjeze tăciunii în centru, scoarța și frunzele moarte.

– Cum și da, și nu?

– Ești mahmură? Întreabă el, mijind ochii. Vorbești cam rar.

– Antihistaminice.

– Aha, droguri tari! Îți face figuri alergia?

– Cam da. Cum și da, și nu? repet eu, uitându-mă prin tabără.

El oftează.

– Acolo, pe canistarele contra urșilor.

Sunt stivuite aproape de bolovanii pe care-i foloseam drept scaune, lângă niște vase și ustensile de gătit pentru tabără. Apoi găsesc o fâșie de hârtie igienică așezată sub o piatră. Scrie ceva pe ea, un mesaj scris cu ceea ce pare a fi rimel. E scrisul lui Reagan. Dau piatra la o parte și citesc biletul:

„Găsiți-vă singuri drumul spre casă!“

Recitesc continuu mesajul lui Reagan, dar nu are nicio logică. Aștia... adică suntem...

– Ne-au lăsat aici, spune Lennon, în sfârșit.

– Toți?

– Toți.

– Nu înțeleg, zic eu. Unde s-au dus?

Aranjează cu grijă niște bețe în forma unui *teepee*¹ în jurul grămezii de tăciuni.

– Înapoi la complexul de glamping.

– Ți-au zis ție asta?

– Reagan și Brett s-au certat după ce te-ai dus tu în cort aseară.

Lennon își ține privirea ațintită asupra sarcinii lui, dar postura lui pare... incomodă.

– Ca să scurtez povestea, el a zis că în excursia asta a fost prea mult scandal pentru el. Reagan a fost de acord. S-au hotărât să meargă înapoi acasă.

Asta-i o glumă? Așa trebuie să fie. Nu?

Cu grijă, el proptește crengi mai mari de bețe.

– Reagan voia să plece azi-noapte, ceea ce-ar fi fost o nebunie. Kendrick și cu mine a trebuit s-o convingem să rămână până când

¹ Cort tradițional nativ-american (n.tr.)

se făcea lumină ca să plece în drumeție și că o să ne întoarcem împreună. Azi-dimineață, mai devreme, mi s-a părut că aud zgomote, dar nu erau puternice, așa c-am adormit la loc. Când m-am trezit și m-am îmbrăcat, ei deja plecaseră.

Vorbește serios. Nu e o glumă.

Mă simt amețită și mă așez pe un bolovan.

– Au plecat toți? Și Summer, și Kendrick?

– Ultimul lucru despre care-am vorbit cu Kendrick azi-noapte, înainte să merg la culcare, a fost o estimare a costului necesar pentru a închiria o mașină la complexul de glamping care să-i ducă pe el și pe Summer la casa de vacanță a părinților lui din Valea Napa.

Se scutură pe mâini și scoate o brichetă din buzunarul blugilor.

– Dar nu credeam c-o să plece chiar în halul ăsta.

– Fără noi?

– Brett mi-a lăsat un mesaj pe interiorul pachetului de fursecuri pe care l-a mâncat ursul. Pe scurt, zicea că e cel mai bine ca drumurile noastre să se despartă, ca să evităm scandalurile, și că știe că pot găsi drumul de întoarcere. Pe urmă am găsit celălalt bilet, pe care ți l-a scris Reagan, în fața cortului tău.

„Găsiți-vă singuri drumul spre casă.“

Face un gest spre malul râului.

– Au lăsat cortul distrus al lui Brett și ceva provizii. Cred că lui Reagan i s-a luat de tot de camping. Frumos din partea ei să lase, pur și simplu, o căruță de mizerie în urmă, ca să curățăm noi după ea.

– De cât timp au plecat? Oare putem să-i ajungem din urmă?

Cum reușește să fie atât de calm și să pară atât de preocupat să aprindă focul, în asemenea condiții?

– Zorie, spune el, dacă zgomotele pe care le-am auzit când m-am trezit prima oară erau făcute de ei, atunci au plecat de vreo două ore. N-avem cum să-i ajungem din urmă.

– Puteai să mă fi trezit! Puteam să încercăm!

– M-am trezit abia de vreo cincisprezece sau douăzeci de minute. Nu înțelegi? Și-acum o oră era prea târziu. Până mergem noi pe jos spre parcare...

Vor fi deja plecați.

Bun. Nu e nevoie să intru în panică. Doar să gândesc. Să fac un plan nou. Ne-au trebuit vreo patru ore ca să ajungem din parcare până aici, pe jos. Încă vreo oră ca să ajungem cu mașina înapoi la complexul de glamping, de unde-am putea să luăm un taxi sau un autobuz spre casă. Dar n-avem mașină.

– Cât ar dura să mergem pe jos din parcare înapoi la complexul de glamping?

– Nu sunt parapeți pe unii dintre munții ăștia prin care-am condus. Nu-s făcuți pentru drumeții. Iisuse, abia dacă-s făcuți pentru vehicule. Ți aduci aminte cum am condus până aici, pe drumul ăla principal șerpuit.

Aproape că ne-am lovit de câteva vehicule care veneau din sens opus când luam curbele. Ne-am cam speriat și chiar n-aș vrea să fiu pe drumul ăla pe ploaie sau ceață. Cu atât mai puțin pe jos.

El clatină din cap.

– Ne-ar fi mai bine pe-o potecă de munte, să ocolim munții, dar asta ar dura... mult mai mult.

– Cât de mult?

– O zi.

– Toată ziua?

– Și noaptea. Ar trebui să campăm pe drum. N-avem drum drept înapoi spre complex din parcare de-aici.

Să-mi bag picioarele. Țsta vorbește serios?

– N-are cum să se întâmple treaba asta, spun, plimbându-mă prin jurul adăpostului și încercând să-mi dau seama ce să fac mai departe. Am intrat de-a binelea în panică, și nici măcar nu mă mai sinchiesc să ascund asta.

– Ne-au abandonat la dracu-n praznic? A fost doar o ceartă?

– Reagan era destul de supărată.

– Reagan? *Eu* am fost cea umilită.

– A fost foarte multă umilință împărțită aseară, din toate direcțiile. Toată lumea a fost supărată. După ce-ai plecat tu, Reagan a plâns... foarte mult. Și a țipat foarte mult. Cred că eșecul de la Jocurile Olimpice o afectează mult mai puternic decât lasă ea să se vadă.

Îl privesc fix.

– Îi iei apărarea?

El ține mâinile ridicate.

– Chiar deloc. Nici măcar nu-mi place de Reagan și, sincer să fiu, n-am înțeles de la bun început de ce tu și Avani ați fost prietene cu ea. Știi bine ce impresie am avut eu despre ea. N-am revenit la sentimente mai bune cu timpul, mai ales că a început s-o trateze pe Avani cu indiferență. Nu spun decât că, deși Reagan se preface că-i în regulă, se vede clar că nu e. Cât o fi Brett de prost, până și el și-a dat seama. Reagan s-a agățat de orice ar fi putut s-o ajute să se simtă mai bine, inclusiv de el. După ce s-au mai liniștit spiritele aseară, mi-a spus că vorbeau din vacanța de primăvară, însă el se gândește să se împace cu fosta lui iubită. Cred că ei doi s-au combinat după dezastrul cu Jocurile Olimpice.

Doamne! Stai așa. Din vacanța de primăvară?... Petrecerea aia – la care Brett și cu mine ne-am sărutat – a fost în vacanța de primăvară.

– Tu știai mai de mult că ei formează un cuplu? întreb. Brett și Reagan?

El clatină din cap.

– Și de mine au ținut ascuns. Dacă n-ai observat, Reagan are probleme de control. Cred că atunci când tu și Brett ați fost împreună la petrecerea aia...

„DUMNEZEULE MARE, ȘTIE!“

– N-am fost *împreună*, spun eu. Nu în felul ăla.

– Nu mă privește!

De unde știe Lennon despre sărut? Oare i-o fi spus Brett? Normal că i-a spus. Nu știu de ce mă tulbură atât de mult chestia asta, dar mă simt... expusă.

– Ce ți-a spus Brett, mai exact?

El își ferește privirea și nu răspunde.

– Aa, excelent! murmur. Oare se putea mai rău de atât? A fost doar un sărut! Și crede-mă când îți spun că îl regret acum.

– N-am pus eu mare preț pe multe dintre lucrurile pe care mi le-a spus, zice Lennon. Știu că are gura mai mare decât creierul. Și nu că n-aș ști că ai ieșit și tu cu alții în ultimul an. Viața merge mai departe, nu-i așa? Și eu am ieșit cu cineva.

A ieșit? Habar n-aveam. Îmi vine să întreb cu cine a ieșit... când a ieșit. Oare mai ies? A spus „am ieșit“, nu? La trecut.

– Nu că una ar avea legătură cu cealaltă, spune el repede. Ca merele și portocalele.

– Așa, zic eu încet. Ca merele și portocalele.

El clatină din cap.

– Ceea ce vreau eu să spun e că Reagan are probleme. E rănită, a fost făcută de rușine și nu gândește limpede. Lumea face greșeli când acționează în urma impulsurilor emoționale.

– Dar eu n-am greșit cu nimic!

El ridică dintr-o sprânceană.

– N-am greșit atât de tare, încât să fiu abandonată, mă corectez eu.

– Nimeni dintre noi n-a greșit. Ei, știam eu bine că nu trebuia să vin în excursia asta, și uite c-am venit, totuși. Deci, într-un fel, m-am înșelat. Dar uite c-au plecat toți agitatorii, iar eu sunt exact acolo unde-mi doresc să fiu, așa că poate s-a rezolvat totul.

– Tu ești nebun? Toată povestea asta-i un dezastru absolut! Ce ne facem? Poate există vreo cale de întoarcere care să nu implice mersul pe jos toată ziua. Transportul public de-aici din munții Sierra trebuie să aibă legătură cu alte orașe din apropiere. Trebuie

să existe un loc în care să prindem vreun Greyhound¹ sau ceva până înapoi în Melita Hills.

– M-am gândit deja la varianta asta, spune el. Am o hartă cu traseele autobuzelor. Cel mai apropiat autobuz e la opt ore cumplite de mers pe jos prin munți, de-aici. Asta fără pauze. Și pentru cineva neobișnuit cu drumețiile...

Adică eu.

– Poți să fii sigură c-o să dureze vreo zece, unșpe ore. De urcat și coborât pante extraordinar de abrupte. E o drumeție pentru drumeți experimentați care vor să-și testeze limitele corpului. Pe hartă e trecută ca fiind „dificilă”. Nu cred că și-au dat seama ce făceau când ne-au lăsat aici, spune Lennon. Reagan e o dobitoacă, dar nu-i fără suflet. Brett, pur și simplu, are impresia că totul o să fie bine, și a reușit să-i convingă și pe Kendrick, și pe Summer cumva. Cel puțin așa sper eu.

Țin în mână biletul lui Reagan, privindu-l fix, inexpresiv, în timp ce Lennon ațâță focul, suflând în tăciuni și rearanjând bețele. Eu cred că intru în șoc. Poate c-ar trebui să-mi bag capul între genunchi sau să suflu într-o pungă de hârtie.

– O să ratez petrecerea stelară, spun eu, mai mult mie însămi decât lui.

Știu că e ultimul lucru la care-ar trebui să mă gândesc, dar am probleme cu concentrarea. Creierul mi se mișcă prea repede, trecând fulgerător printre detalii minore, în căutarea unei soluții pentru situația în care ne aflăm.

Lennon ridică privirea dinspre foc.

– Asta-i întâlnirea aia de care zicea Reagan aseară?

– Da, spun eu. Trebuia să prind un autobuz spre Condor Peak în câteva zile. Cu clubul meu de astronomie – cu doctorul Viramontes, știi?

¹ Companie de transport în comun fondată în 1914, în Minnesota, Statele Unite ale Americii (n.tr.)

Mamele lui Lennon mă duceau din când în când cu mașina la întâlniri, deci sigur știe și Lennon. Când aprobă din cap, îi explic pe scurt despre petrecerea stelară.

– Trebuia să mă întâlnesc cu Avani acolo.

Și acum îmi dau seama de ce era Reagan atât de nerăbdătoare ca eu să plec. Ar fi scăpat de mine și s-ar fi bucurat de compania lui Brett în aer liber. Doamne, ce idioată am fost!

– Mă gândesc c-aș putea, pur și simplu, să îi dau un mesaj lui Avani când ajungem într-o zonă unde e semnal. Aici categoric nu e semnal.

– Sau poți să mergi, pur și simplu, la petrecerea stelară, așa cum ai avut de gând de la bun început, spune Lennon, cu o sclipire drăcească în ochi.

Trilul unei păsări se aude tare de pe o creangă din depărtare.

– E prea devreme ca să prind un autobuz, explic eu. Încă n-o să fie nimeni la Condor Peak. N-am cum să stau pe-acolo și să-mi frec degetele câteva zile și să aștept să vină careva.

– Nu vorbeam de prinsul unui autobuz. Condor Peak nu-i chiar atât de departe de-aici.

– Nu e?

Bagă mâna în buzunarul gecii și-și scoate caietul. După câteva secunde de scotoceală printre lucruri, găsește o hartă și o despăturește.

– Uite, spune el, punând harta pe un bolovan și arătând cu degetul. Aici suntem noi. Și Condor Peak e aici.

Măsoară ceva, face niște calcule, numărând în barbă.

– Vreo două zile de mers pe jos prin King's Forest. Poate trei. Pufnesc.

– Bun, e departe de-nnebunești!

– Nu chiar. Potecile ar fi mult mai accesibile decât cea care duce la singura stație de autobuz, și n-am merge mereu, știi ce zic? Am face pauze. Noaptea, camping!

– Noi?

– Tu și cu mine, da, spune el, serios. Te-aș duce eu până acolo. Noi doi, în drumeție, până pe Condor Peak? Singuri.

– Păi, eu n-aveam de gând să invit și ursul, dar dacă tu crezi că avem nevoie de un însoțitor...

Chicotesc agitată și mă uit la hartă.

– Tu vorbești serios?

– Absolut.

– De ce ai face chestia asta?

El ridică din umeri.

– Încă nu vreau să merg înapoi acasă. Dacă tu vrei, atunci pot să merg cu tine până în stația de autobuz. Poate reușești să prinzi mâine un autobuz. Poate reușești să prinzi semnal și s-o suni pe maică-ta să vină să te ia. Poate faci autostopul.

O grămadă de poate. Categorie nu-mi place.

– Pe de altă parte, spune el, dacă vrei să mergi pe Condor Peak, pot să plănuiesc un traseu mult mai puțin periculos și mai simplu de drumeție până în parcul național.

– Nu știu, zic eu, încercând să mă gândesc la un mod de-a-l refuza fără să par nesimțită.

Adică, eu nu pot să fac asta. E Lennon. Dușmanul meu. Fostul meu dușman. Și fostul meu cel mai bun prieten. Habar n-avem ce suntem unul pentru altul în momentul de față. Tocmai am început să vorbim din nou și corpul meu e atât de prost, încât deja are vise erotice cu el, ceea ce m-a băgat de la bun început în belele cu el. Nu vreau să-mi crească speranțele în legătură cu el. Nici măcar nu vreau să-mi mai fac speranțe!

– Cum aveai de gând să te întorci acasă după ce vei fi ajuns la Condor Peak? întreabă el.

– Cu Avani, răspund eu. Ea merge cu mașina – pe urmele doctorului Viramontes și ale celorlalți de-acolo. Adunarea astronomică ține trei zile, cred. Așa că se întoarce când se termină. Trebuia să plecăm vineri dimineața ca să reușim să ajungem până la prânz.

– Atunci, poate mă luați și pe mine cu mașina și mă duceți înapoi în Melita Hills, spune el, de parc-ar fi culmea logicii. Avani e o tipă mișto. Sunt sigur că n-ar deranja-o.

Nu, n-ar deranja-o. Îi place de Lennon. Creierul meu revine la comentariile pe care le-a făcut, cum că Brett nu-i de nasul lui Lennon. Doamne, ce i-ar mai plăcea să știe ce aiurea s-a comportat Brett în toată excursia asta. Probabil că s-ar lăuda și ar zice că mi-a zis ea.

Sau poate că n-ar face asta, pentru că e prea de treabă.

Nu asta plănuisem eu. De fapt, nimic nu a ieșit cum am plănuit. Absolut nimic.

Cum a degenerat totul în halul ăsta?

– Uite ce-i! zice el. Părerea mea e că, dacă tu te întorci acasă, Reagan câștigă. Pentru că, dacă tot s-a umilit singură și a pierdut controlul asupra vacanței ei perfecte, atunci vrea ca toată lumea să se simtă la fel de nașpa cum se simte ea. Când începe școala, o să-și adune iarăși tribul în curte și-o să le spună o versiune a poveștii ăsteia în care ea arată cel mai bine. Că-ți place sau nu, tu o să fii personajul negativ. Nu crezi că i-ar plăcea *la nebunie* să poată spune tuturor că tu ai fost nevoită să iei o grămadă de autobuze de legătură de prin zone rurale? Sau să plătești un catralion de dolari să închiriezi o mașină – sau mai rău, să o suni pe maică-ta să vină și să te ia?

– Talentul tău de-a mă face să mă simt ca o ratată e de-a dreptul extraordinar!

– *Sau*, spune el, ținând un deget ridicat, *tu* ai putea să spui tuturor că a fugit acasă ca o răzgâiată care nu a obținut ce-a vrut, în timp ce tu te-ai distrat de minune în drumeție cu cel mai mișto tip din școală.

Îmi împing ochelarii pe nas.

– Și poți să le zici c-ai fost la o petrecere stelară, continuă el. Lumea o să spună: „Ooo, ce-i aia?” Și tu poți să zici: „Nu-i cine știe ce, am traversat un parc național întreg într-o drumeție și m-am întâlnit cu colegii mei astronomi, ca să văd...” ce ziceai că vrei să vezi?

– Ploaia Perseidelor.

- Ploaia Perseidelor, care probabil că nu are loc atât de des.
- În fiecare an.
- O dată la trei sute șaizeci și cinci de zile, precizează Lennon, cu o voce misterioasă, trecându-și teatral mâna prin aer.
- Taci, măi! spun, zâmbind ușor, în ciuda situației dificile.
- Măi, eu știu că tu nu pentru sănătatea ta ai cărat telescopul până aici.

Arunc o privire spre cortul meu. Nici măcar n-am avut vreo ocazie să folosesc telescopul.

- Fă ceea ce-ți place! N-o lăsa pe Reagan să te împiedice. Dă-o-n pana mea! Și dă-l în pana mea și pe Brett, cu venerația aia simandicoasă a lui față de Kerouac! Kerouac a băut pân-a murit. Neal Cassady și-a pus-o cu tot ce mișca și era un misogin absolut – ca mai toți poeții generației Beat, care-au fost doar o grămadă de dobitoci imaturi. Dup-aia a murit de abuz de barbiturice. Deci, da, niciunul dintre ei n-a trăit mai mult de patruzeci de ani. Comorile naționale ale curului meu.

„Mamă. Ce sentimente puternice are cineva anume!”

- Nu știam că ai cunoștințe atât de vaste în domeniul literaturii, spun.

– S-ar putea să te surprind, Zora May Everhart!

Deja m-a surprins!

- Îmi pare rău pentru Brett, spune el, pe un ton ceva mai blând. Chiar îmi pare rău pentru el. Mai ales dacă-ți plăcea de el.

– Chestia ciudată-i că nu-s sigură că-mi plăcea. Adică, am crezut că-mi plăcea, până...

– Până ai avut ocazia să petreci ceva timp în compania lui?

– Poate.

– Așa și eu. Când a început să vrea să umble cu mine, eram ceva de genul... nu știu. Adică, e Brett Seager. Toată lumea-l place la nebunie. Dar, Iisuse Hristoase, nu puteam să stau o oră singur cu el fără să mă rog să pice o bombă nucleară, pentru că măcar așa n-aș

mai fi fost nevoit să suport nici măcar o secundă în plus în care să-mi citeze din *Pe drum* sau din *Urlet*¹.

Mă gândesc la cum mi-a spus Brett că i-ar plăcea să învețe să facă poze stelelor și în clipa asta mă întreb dacă era sincer sau dacă încerca să-mi facă pe plac.

– Dar, spune el, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat între noi, că-ți vine sau nu să crezi... eu îmi doresc foarte mult ca tu să fii fericită. Și dacă Brett e tipul care să-ți ofere lucrul ăsta...

– Nu e, spun eu, repede.

– Mă bucur, zice el, cu o voce scăzută. Mă bucur tare, *tare* mult să aud lucrul ăsta.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Lennon. Privirea lui e neclintită. Prea serioasă. Nu pot să mă uit la el, așa că privesc focul.

Între noi se lasă o liniște adâncă. Lennon împunge flăcările aprinse din nou, aranjând tăciunii. Aseară, l-am urmărit făcând același foc de tabără de forma unei piramide și am văzut cum, în cele din urmă, bețele din lateral ard și se prăbușesc în mijloc. E chiar minunat! Habar n-aveam că e o adevărată artă în a face un foc.

Habar n-aveam eu multe.

– Te provoc! murmură el.

Încetez să-mi mai frec coapsele ca să nu înghețe și mă uit la el.

– Mă ce?

– Te provoc să mergi pe Condor Peak. Să mă lași să te conduc acolo. Pot să fac asta. Știu că pot să fac asta. Înainte, aveai încredere în mine.

– Înainte, îmi dădeai motive să am încredere în tine.

– Nu am încetat să-ți dau. Ai încetat tu să mai fii atentă.

Oare ne certăm cumva? Nu prea cred, dar energia dintre noi e cu siguranță aprigă. Parcă stă să ia foc, aproape ca mormanul lui de bețișoare dichisite.

Ce vreau să fac? Poate că are dreptate și întoarcerea acasă ar însemna un soi de capitulare tăcută. Și, sincer vorbind, n-am venit

¹ *Howl*, poezie publicată în 1956 de către poetul american Allen Ginsberg (n.tr.)

aici ca să scap de problemele mele de familie? Chiar vreau să intru direct în mijlocul lor, stând la recepție, prefăcându-mă că-s în regulă, în timp ce taică-meu umblă într-un nor de minciuni?

Dar care-i alternativa? Drumeția prin sălbăticie cu cel mai mare dușman al meu?

Fostul dușman?

Doamne, ce confuză sunt.

Lennon se ghemuiește lângă foc și assemblează un grătar portabil. La fel ca tot ce purtăm cu noi, e ușor și compact. Toate piesele încap într-un singur tub din metal. Când termină de îmbinat toate piesele cu câte-un clic, grătarul stă pe patru picioare. Îl pune cu grijă peste focul de tabără și pune o tigaie cu apă filtrată de pârâu peste el. Flăcările ating o parte din tigaie.

Urmărim amândoi apa cum se încălzește, de parc-ar fi cel mai interesant lucru din lume.

– Hai să gândim chestia asta logic, bine? spune el.

– Da, te rog!

Logic e bine. Logic e sigur. Și pot să-mi dau seama după expresia feței lui că o să folosească logica împotriva mea, pentru că mă știe prea bine. Dar sunt atât de stresată în momentul de față că nici măcar nu-mi pasă. Vreau doar ca lucrurile să mi se alinieze în cap.

El își dă părul închis la culoare la o parte din ochi și enumeră o listă pe degete.

– Unu, grupul ne-a părăsit. Dacă s-au gândit bine la asta și și-au dat seama ce fac, nu mai are nicio relevanță. Suntem blocați aici. Doi, putem să mergem pe jos toată ziua pe niște poteci necruțătoare și să sperăm că un autobuz sau un bun samaritean fără intenții criminale e dispus să ia doi adolescenți care fac autostopul și să ne scoată din munții Sierra.

– O, Dumnezeuule!

– Sau putem să mergem în drumeție pe poteci ușoare toată ziua și să fim mâine la jumătatea drumului spre Condor Peak. Trei, n-ar

trebui să-ți anulezi nimic din ce-ai planificat cu Avani, pentru că ea e o prietenă *mult* mai bună decât a fost Reagan de când se știe. Patru, ai un ghid perfect capabil care te poate duce unde vrei și este destul timp ca să ajungi acolo. Ce-ai de pierdut?

– Destule.

– Cum ar fi? Ți-e teamă că Joy o să uite s-o hrănească pe Andromeda?

Deștept te mai crezi!

– Nu, spun eu.

– Trebuie să te întorci acasă și să-ți calci toate fustele din stofă ecosez până începe școala? Sau aștepți o comandă mare de bandă *washi* importată și trebuie să-ți petreci toată ziua organizând-o după culoare și model?

– Ha-ha! Ești un adevărat Bill Murray¹, ce să mai!

– Atunci ce-i?

– Nu știu ce să zic, tata m-ar omorî cu zile dac-ar afla că faci parte din grupul lui Reagan. Nu pot să-mi închipui ce-ar fi în stare să facă dacă ar afla că mă gândesc să stau câteva zile singură cu tine undeva.

– Că bine zici. Singură.

Fluieră ușor și deschide o canistră contra urșilor.

– O să ne fie greu să ne ținem mâinile acasă.

– Nu la *asta* mă refeream.

Parc-aș fi o învățătoare din epoca victoriană, șocată de însăși ideea de indecență – toată numai „Cerule mare!” și „Cum îndrăzniți, domnule?”

– Nu? întreabă el, prefăcându-se dezamăgit.

Oare flirtează cu mine? N-are cum să fie adevărat. Cred că-mi pierd mințile.

¹ William James Murray (n. 1950), actor american, cunoscut mai ales pentru rolurile sale din filme de comedie și animație. În 2004, i-a dat voce motanului Garfield în lungmetrajul omonim, iar în 2016 a interpretat vocal rolul ursului Baloo din *Cartea junglei*, în regia lui Jon Favreau, considerat unul dintre cele mai reușite remake-uri ale casei de producție Walt Disney Pictures. (n.tr.)

– N-nu, mă bâlbâi eu, apoi spun ceva mai ferm: Nu!

– Dă-mi voie să te duc la Condor Peak. Arată-i degetul mijlociu lui taică-tău într-un mare fel. Zorie și Lennon explorează lumea, ca pe vremuri!

– Ca pe vremuri, mormăi eu. Auzi, Lennon?

– Ce-i?

– Nu prea avem de ales, așa-i? Adică, mersul pe jos până în stația de autobuz... n-a fost niciodată o opțiune.

El îmi zâmbește forțat, apoi clatină din cap.

– O să fie în regulă! Promit! Te duc la Avani întreagă. Și dacă te răzgândești, pot măcar să te duc la o stație a gărzii forestiere din interiorul parcului până mâine.

Apa fierbe. El toarnă cu grijă conținutul tigăii în carafa lui din oțel, apoi pune un capac cu sită peste ea. Pe urmă, pornește un cronometru pe telefon.

– Ce-i aia?

– Presă franceză¹.

– De-aia pentru cafea?

– Mda.

– Cafea pe bune? Nu instant?

– Suntem în camping, Zorie, nu într-un coșmar rupt dintr-o distopie.

– O să încerc să țin minte treaba asta când sap haznale.

Ridică două cești de cafea din email albastru.

– Ar putea să fie mai rău. Ar putea să fie iarnă.

Sau aş putea să fiu blocată în sălbăticie, la kilometri întregi depărtare de civilizație, cu băiatul care mi-a zdrobit inima în palmă.

Stai așa!... Sunt deja!

¹ Dispozitiv folosit la prepararea cafelei, care funcționează, așa cum îi spune și numele, prin presare (n.tr.)

Partea a treia

La o cafea și câteva pungi de gustări rehidratate pentru micul dejun lăsate în urmă de Reagan, Lennon scoate harta topografică mare a regiunii și o busolă neagră din metal care se desface și scoate la iveală câteva cadrane, un ceas și o riglă. Face câteva măsurători și notează repede niște numere cu un creion mecanic. Totul pare atât de complicat!

– Cum te simți? mă întreabă el, privind spre brațul meu, pe care mă scarpin.

– Mă cam mănâncă, mărturisesc eu. Atacul ursului și cearta de seara trecută m-au băgat iar în modul Superalergie¹. Eu am o chestie de dat pe ea, dar...

– Dar ce?

– Dar e chestia aia de la domnișoara Angela.

El face o grimasă.

– Of, *Doamne!* E loțiunea aia minune din buruieni, aia care miroase de zici c-a dat o bombă într-o fabrică de lumânări parfumate?

Arăt spre el.

– Aia-i. Și nu doar că-mi face ochii să lăcrimeze, mi-e și cam frică să o folosesc aici după ce-am pățit noaptea trecută.

¹ În original *Hive Overload* (eng., n.tr.)

– Hmm, face el. Ai dreptate să-ți faci griji! O să încerc să mă gândesc la o soluție. Între timp, uitate traseul la care mă gândeam.

Întoarce harta ca să-mi arate și deschide jurnalul, punându-l peste ea. Pe două pagini din jurnal, a desenat o hartă a traseului nostru, nu la scară. Are chiar și câteva simboluri mici prin diverse locuri de popas. Găsesc o notă despre o cascadă undeva în partea de jos și arăt spre ea.

– Aici suntem noi?

– Aici suntem noi, confirmă el.

– Și corturile-astea-s...

– Locuri de camping. Trebuie să trecem două lanțuri muntoase ca să ajungem pe Condor Peak.

– Alpinism? întreb, începând brusc să mă liniștesc.

– Nu. Răbdare, greieraș¹! Dacă o luăm pe-aici, spune el, urmărind cu degetul o linie punctată, putem să facem o drumeție printr-o rețea de peșteri, care trec pe sub munți. Peșterile au patru ieșiri, iar una dintre ele e în partea de sud a muntelui ăstuia. Imediat ce reușim să trecem, o să găsim o vale excelentă, unde putem să campăm la noapte.

– Stai un pic, ia-o ușor! Explorări de peșteri?

– Dacă mergi printr-o peșteră, nu înseamnă c-o explorezi. Înseamnă că mergi.

– Pe întuneric.

– Păi, o s-avem lanterne pentru cap.

Ridică telefonul.

– Am salvat un exemplar în PDF dintr-o carte despre drumețiile prin sălbăticie. Scrie-n ea că există câteva peșteri de-a lungul dealurilor ăstora, dar asta-i cea mai lungă. Și odată ajunși în partea cealaltă a muntelui, o să reușim să găsim o potecă mai mare.

Mă uit unde arată el pe harta improvizată.

– Văd trei serii de simboluri cu corturi. Trei nopți?

¹ În original *Patience, grasshopper*, replică din serialul *Kung Fu*, lansat în 1971, cu David Carradine în rol principal (n.tr.)

El încuviințează.

– Ca să ajungem la Condor Peak fără să ne sinucidem. Și dacă te răzgândești, aici e cea mai apropiată stație a gărzii forestiere. Orice s-ar întâmpla, nu te las de izbeliște! Dacă te gândești că te-am mai părăsit...

– Nu mă gândeam la asta.

Ba exact la asta mă gândeam.

Strânge din buze, apoi adaugă:

– Putem face treaba asta, îți promit! Atât timp cât ne ținem de reguli, n-ar trebui să mai avem probleme cu urșii. O să fim mai în siguranță decât dacă petrecem trei zile în civilizație. E mult mai probabil să mori într-un accident de mașină decât într-un parc național.

– Așa, adu din nou vorba de posibilitatea morții, zic eu, sec. Uita-sem de ea, dar acum mi-e din nou proaspătă-n minte, mersi frumos!

– Cu plăcere, spune el, zâmbind larg. Acum, hai să ne strângem bagajele și să pornim pe potecă. Avem de mers câțiva kilometri buni înainte să dormim.

Bun, pot să fac asta. Nu e planul pe care mi l-am dorit, dar un plan tot e. Unul care-a fost calculat, desenat pe hârtie. Îmi place asta. Mă face să mă simt mai puțin panicată. Doar că-mi doresc să fi fost planul meu, nu al lui Lennon.

Pregătirile de plecare durează mai mult decât mi-am închipuit. Grupul n-a lăsat în urmă numai epava cortului mutilat al lui Brett. Au lăsat și corturile lui Reagan și Summer și niște provizii pentru camping pe care le-a cumpărat Reagan pentru excursia asta. Mă gândesc că nu mai vrea să se folosească de ele, dar, mamă și măicu-liță, ce risipă de bani. Lennon e furios, pentru că toată tevatura asta este o încălcare flagrantă a legii nescrise a sălbăticiei de a nu lăsa nicio urmă. Și nu putem lua, din punct de vedere fizic, totul cu noi: ar fi imposibil. Tot ce putem face e să punem o parte din mâncare în canistrele alea contra urșilor și să scotocim după niște lucruri de care s-ar putea să avem nevoie. O plită pentru tabără cu un singur

ochi. O sticlă Nalgene¹ în plus. O brichetă de rezervă. Șervețele umede ecologice. Din cauza telescopului, nu prea mai pot să pun mare lucru în rucsac, așa că Lennon cară cea mai mare parte din încărcătură, agățând lucruri de partea exterioară a rucsacului lui cu cârlige Carabiner². Lucrurile de care n-avem nevoie le stivuiește într-o singură grămadă în cortul lui Reagan.

– Putem să raportăm cheștiile-astea când ajungem la stația gărzii forestiere, îmi spune el. O să trimită ei un paznic să le ridice.

– Asta dacă nu se-ntoarce ursul primul și le distruge.

– Sau așa, zice el, oftând.

Când se termină toată povestea asta, e dimineață târziu. Mă schimb în haine noi, mă spăl pe dinți și încerc să-mi împlânzesc buclele zburlite. Când termin cu pregătirile, îmi desfac cortul în formă de dom. E mai greu de împachetat decât a fost de despachetat. Și după ce mă privește pasiv și spune „Nu“ și „Nu așa“, lui Lennon i se face, în sfârșit, milă de mine și mă ajută. Apoi mai trebuie doar să-l bag în rucsac și sunt gata de plecare.

Atât cât pot fi de pregătită, oricum.

Urcăm până în vârful cascadei, acolo unde Kendrick și Brett au făcut sărituri cu rândul ieri. Încă nu-mi vine să cred că au plecat. Sau că sunt singură cu Lennon. E o nebunie. Și e și solicitant fizic. Urcarea unei poteci deluroase, precum cea pe care-am urcat-o ieri, e diferită de cățărutul pe straturi întregi de stânci cu un rucsac uriaș în spate. Îmi ia mai mult decât lui Lennon, dar la jumătatea urcușului încep să mă prind cum stă treaba. Există un fel de ritm la cățărări, unul atent și răbdător. Căutarea punctului de sprijin potrivit pentru mâini, împinsul cu picioarele, cu grijă, și sprijinirea. Până ajung în vârf, respir greu, dar mă simt revigorată.

¹ Marcă de recipiente concepute inițial pentru uzul în laborator, lansată în anii '70 (n.tr.)

² Tip de cârlig folosit în alpinism, explorări de peșteri, la baloanele cu aer cald și în alte asemenea activități în aer liber (n.tr.)

– Adio, Cascadă Mackenzie, spun eu, privind în jos, spre balta cascadei.

Lennon râde.

– În cartea pe care-am găsit-o eu, e trecută Cascada Fără Nume #2, cunoscută și drept Cascada Râului Greaves¹.

– Ce nume nasoale!

– Cascada Mackenzie sună mult mai bine, aprobă el. Când o să scriu o carte despre drumeții, așa o să o numesc.

– Aa, acum ești și scriitor! Cam pe când o să vedem *Ghidul Supergotic al lui Grim pentru sălbăticia întunecată*² pe rafturi?

– Mi-ai ținut minte numele de cod, spune el, zâmbind.

– Normal că l-am ținut minte. Eu am fost aia care ți l-a inventat.

Scoate un geamăt de mulțumire, apoi ne zâmbim și-mi dau seama că o facem de un pic cam prea multă vreme, așa că întrerup legătura până situația nu devine ciudată.

Și mai ciudată.

– Haide, spune el. Poteca pe care-am mers la început ca să gălesc locul ăsta e chiar după bolovanul ăla.

Ne croim drum prin tufișuri și găsim poteca lui Lennon. Foarte asemănătoare cu cea pe care am mers ca să ajungem aici, e îngustă și abia se vede. Poate fi confundată chiar cu o potecă făcută de căprioare sau de alte animale. Asta mă agită un pic, dar Lennon mă asigură că e o potecă adevărată, pentru oameni adevărați. Și cel puțin e printre copaci în cea mai mare parte, pentru că, pe măsură ce se-apropie prânzul, se face tot mai cald. Eram pregătită pentru asta; îmi dau jos tricoul cu mânecă lungă și scot la iveală unul cu mânecă scurtă pe care-l aveam pe dedesubt. Totul se bazează pe straturi.

După vreo jumătate de oră de drumeție în liniște, mă simt mai în largul meu și cu poteca, și cu faptul că sunt doar eu cu Lennon. E foarte concentrat și tăcut, în timp ce merge ușor alături de mine.

¹ În original *Greaves River Falls* (n.tr.)

² În original *Grim's Super Gothic Guide for the Dark Wilderness* (eng., n.tr.)

Ochii lui scrutează neîncetat depărtările. Și, în ciuda zombilor, drujbelor și semnelor anarhiei¹ care-i acoperă geaca de blugi, pare... că are ce căuta aici, într-un mod destul de bizar.

– Când a început marea ta pasiune pentru excursiile cu cortul în spate? întreb.

El își dă la o parte o şuviță de păr închis la culoare, din ochi.

– Anul trecut, cred... treceam prin ceva probleme și Mac a sugerat excursia de familie în Valea Morții. Pur și simplu, mi-a produs un declic. Mi-a plăcut la nebunie totul.

– Dormitul pe pietre?

Încă mă doare șoldul de la piatra ce m-a împuns azi-noapte.

– Nu, dar e mai bine să ai o saltea sub sacul de dormit pentru asta, spune el, întinzând mâna în spate ca să bată ușor în salteaua rulantă atașată de partea inferioară a rucsacului.

Mi-ar fi plăcut să cunosc detaliul ăsta.

– Campingul în sălbăticie mi se părea, pur și simplu, revigorant, spune el. Ești doar tu, de unul singur, cu gândurile tale, fără stres, fără presiune. N-ai program. Poți să citești toată ziua dacă vrei. Îți instalezi tabăra și faci ce vrei tu. Și mie-mi plăcea să fac totul de unul singur. Acasă, ți se pune totul la dispoziție. Școala e cu program, cina e servită. Pornești televizorul și totul e programat. Dar aici, nu se întâmplă nimic dacă nu fac eu să se întâmple. Și s-ar putea să sune ciudat, dar simt că fac ceva adevărat când fac un foc și gătesc deasupra lui. Adică, da, dac-ar veni într-adevăr sfârșitul lumii, aș putea să supraviețuiesc. Cei mai mulți dintre ăia de la școală ar muri după o săptămână sau două în sălbăticie, chinându-se să-și țină de cald, scotocind după hrană sau atacați de animale sălbatice.

– M-ai impresionat cu modul în care te-ai descurcat cu ursul noaptea trecută, spun. Dacă nu mi-ai fi zis, aș fi fugit și probabil c-aș fi ajuns cină pentru urși.

¹ Semnul anarhiei, un A mare de tipar scrijelit într-un cerc, este unul dintre simbolurile emblematice ale mișcării punk rock. (n.tr.)

– Atacurile urșilor nu sunt ceva obișnuit, dar dacă urmezi câteva reguli de bază, ești bine. Dacă ai fi agresivă cu o ursoaică în preajma puilor ei, atunci șansele să sfârșești sfârtecată ar crește. Dar e de bun-simț până la urmă.

– Totuși, ai știut ce-aveai de făcut.

– Secretul stă în a învăța să-i eviți de tot, spune el. Dar când nu poți, și ăia cu care ești în camping sunt niște tăntălăi...

– Nu toți, spun eu.

– Nu, aprobă el, cu o umbră de zâmbet în colțurile gurii. Dar când nu ai cum să eviți animalele, trebuie să le tratezi ca pe un pericol real și să respecti faptul că sunt în avantaj față de tine.

Are logică.

– Deci tu te-ai apucat de drumeții pentru că-ți place să faci focuri de tabără și să păcălești urși?

– Simt c-am reușit ceva măsurabil. Sunt în stare să mă hrănesc singur...

A reușit să facă o cafea aici, ceea ce pentru mine reprezintă culmea desăvârșirii gătitului.

– Și să-mi găsesc drumul fără să-mi spună vreo voce computerizată pe unde s-o iau. Știu elementele de bază ale primului ajutor. Știu să colectez apă dacă nu văd vreun râu prin apropiere. Știu să construiesc un șopron cu acoperiș în pădure. Și e...

– Nu-i de ici, de colo.

– Da, zice el. E vorba de a fi un om capabil, lucru pe care cred că mulți oameni au uitat cum să-l facă.

– Deci vii aici să te simți precum cel mai bărbat dintre bărbați, spun.

– Așa, spune el, sarcastic. Ca un tăietor de lemne de-ăla mare, zdravăn! Ăla-s io!

Păi, partea cu „mare“ i-a ieșit. Când merg pe lângă el, silueta lui înaltă împiedică soarele să-mi bată în față.

– Vin aici datorită tuturor lucrurilor ăstora și pentru că... uită-te și tu ce-i aici, spune el, făcând un gest spre copaci. E senin. Când

Ansel Adams¹ a spus: „Cred în frumusețe!“, era aici, în munții Sierra. Poate mergea chiar pe poteca asta.

Am o senzație ciudată de déjà-vu, pentru că asta pare-a fi Lennon pe care-l știu eu, care dă citate obscure și vorbește despre luminile de deasupra Golfului San Francisco de parc-ar fi magice. Deci poate *chiar* înțeleg de ce ar fi atras de drumeții.

Devine timid și râde ușor.

– Pe lângă asta, nu știi niciodată ce se poate întâmpla aici. Și asta-i partea palpitantă. Un milion de lucruri pot merge prost.

Eu scot un geamăt.

– Nu, asta nu vreau s-aud. Eu vreau ca toate planurile mele să decurgă frumos.

– Nu așa e lumea.

– Așa ar trebui să fie, spun eu. Mie-mi plac planurile ce decurg frumos. Asta e frumusețea-n care cred. Nimic nu-i mai bine decât atunci când lucrurile merg exact așa cum mă aștept să meargă.

– Știu că așa-ți place ție, spune el, mijind ochii la soare ca să-mi arunce o privire. Și există un oarecare confort în asta. Dar există confort și-n faptul că, atunci când de planurile tale se alege praful, poți supraviețui. Că se poate întâmpla tot ce-ți închipui mai rău, dar poți reuși să scapi. De-asta îmi place să citesc ficțiune horror. Nu e vorba despre monștri, ci despre faptul că eroul scapă cu viață și poate povesti.

– E fain că simți lucrul ăsta, îi spun. Dar eu nu cred că am același nivel de confort. Unii dintre noi n-au fost făcuți pentru supraviețuire.

– Ai supraviețuit după ce grupul ne-a abandonat.

– Deocamdată. Au trecut doar câteva ore. Sunt slăbită. S-ar putea să nu rezist noaptea asta.

El chicotește.

¹ Ansel Easton Adams (1902-1984), fotograf american, cunoscut pentru fotografiile sale alb-negru cu sălbăticia Americii (n.tr.)

– De-asta sunt aici. Dacă nu te descurci să supraviețuiești singură, angajezi pe cineva să te-ajute.

– Sper că ești conștient că familia Everhart e falită de-a binelea și că n-o să primești vreo recompensă pentru că m-aduci înapoi acasă vie.

– Vie *sau* moartă, atunci! Excelent! Asta mă scapă de mult stres, spune el, zâmbind drăcește. Ia uite, uite poteca aia care duce spre peșteri! Așa-i că-s tare?

Un stâlp din lemn cu câteva simboluri cioplite pe verticală stă în locul în care poteca pe care suntem noi se încrucișează cu una mai largă. Se pare că peșterile-s la doar cinci ore de mers. În soarele amiezii. Urcând. Fantastic. Totul părea mult, mult mai simplu și mai îndurător pe harta improvizată a lui Lennon.

Mergem până la începutul după-amiezii, conversând ocazional despre punctele de reper din împrejurimi și despre locurile în care Lennon a făcut drumeții în trecut. Dar când nu îi răspund la o întrebare pentru că fixez prea tare cu privirea cărarea aia cu pietre și-mi fac griji că-s aproape să leșin, Lennon se oprește să luăm prânzul.

Ne dăm jos gecile și stăm pe ele, iar după ce golesc jumătate din rezerva de apă, scot pastrama de curcan pe care mi-a luat-o mama, iar el, arahide prăjite și fructe uscate. Ne hotărâm să le împărțim. El mă informează că alimentele cu un conținut ridicat de sare și de calorii sunt cele mai bune de mâncat când ești în drumeție. Astea ar cam fi mâncărurile mele preferate, deci poate că-s mai prietenă cu drumețiile decât aș fi crezut.

După prânz, ne umplem sticlele Nalgene cu apă filtrată dintr-un pârau din apropiere și pornim din nou pe potecă. Aici, terenul e mai stâncos, ceea ce e nașpa, pentru că, după o oră de drumeție, deja încep să obosesc și mi se tot împleticesc picioarele-n pietricele care alunecă în pământul nisipos. Parc-aș încerca să evit mii de mine de teren. Mă gândesc c-ar fi mai buni bocancii de drumeție în situația asta.

– Hai, că nu mai e mult! îmi zice Lennon, după ce alunec și aproape cad.

Nu cred c-o să reușesc. Chiar nu cred asta. Soarele s-a lăsat jos pe cer, iar noi mergem de ore bune pe jos. Sunt la o pietricică alune-coasă distanță de a-mi călca pe mândrie și a-l implora să oprim din nou, când urcăm un deal și găsim o potecuță ce duce în direcția opusă celei principale. Ridic privirea, respirând greu, și sunt surprinsă să văd un munte masiv din granit dincolo de un câmp. Cu o clipă în urmă era în depărtare, acum e aici.

– Asta e, spune Lennon, încântat, arătând spre poteca mai mică. Una dintre intrările în peșteră ar trebui să fie în capătul potecii ăsteia.

– O, Doamne sfinte, credeam că nu mai ajungem, spun, simțind un puseu proaspăt de energie ca s-o iau pe potecă în jos. Nu strică nici faptul că e teren stabil. Nu-mi simt picioarele. Oare-ar trebui să-mi fac griji?

– Nu. Ar trebui să te bucuri de amorțeală. Mai târziu, când o să te doară atât de tare c-o să mă rogi să le tai, atunci o să privești în urmă spre momentele astea cu nostalgie. A, ia uite-o! O vezi?

O văd. E ca o gură neagră ce duce în interiorul muntelui. Și, în timp ce traversăm câmpul și ne apropiem de ea, sunt șocată de cât e de mare. Poteca se termină, pur și simplu. Fără avertisment. Fără indicator.

– Parcă ziceai că peștera a fost explorată, spun eu. N-ar trebui să fie vreun indicator al parcului care să anunțe treaba asta?

– Asta numai în peșterile exploatare comerciale. Câteva dintre ele au lumini agățate prin ele pentru turiști. Aici vin o grămadă de speologi¹.

– Speologi.

– Oamenii care explorează peșteri.

– Credeam că ăia-s exploratorii.

– Exploratorii sunt idioții ăia care se rătăcesc prin peșteri și trebuie să fie salvați de speologi.

¹ În original *cavers* (eng., n.tr.)

Lennon aruncă o privire spre fața mea.

– Brett ar fi bun de explorator.

Îmi dau ochii peste cap, dar în în sinea mea mă gândesc că probabil are dreptate.

– Deci, care-i planul? întreb, în timp ce ne oprim să ne desprindem rucsacurile din spate și să ne recuperăm lanternele pentru cap. Mă hotărâsc s-o iau repede pe cea pe care a lăsat-o Reagan în urmă, mai ales că Lennon a subliniat faptul că a costat cu câteva sute de dolari în plus față de modelul meu banal, și ar fi păcat.

– Sunt doar vreo trei kilometri de-aici și până la ieșirea din partea cealaltă, spune el, în timp ce-și pune lanterna pe cap. E total sigură, deci nu-ți face griji. Au fost mii de oameni aici înaintea noastră.

– Bun, spun, simțind aerul răcoros învăluindu-mă din întunericul dinăuntru. Parcă-i aer condiționat natural. E plăcută senzația. Care-i faza aici? Nu e vreun trol de peșteră pe care să trebuiască să-l înfrângem?

– Aici nu-i Moria¹, Zorie! Nu traversăm Munții Cețoși².

– Armate diabolice de pitici mineri, ceva?

– Tu te referi la orci. Piticii nu erau răi. Noi nu ne-am uitat în fiecare an de Crăciun la *Stăpânul Inelelor* la cinele de duminică din fiecare decembrie?

– Ba da, din păcate.

– Ți-au plăcut la nebunie.

Chiar mi-au plăcut.

– Bine, măi, Gandalf³! Care-i faza cu peștera asta?

¹ Capitala neamului piticilor din trilogia *Stăpânul Inelelor* a lui J.R.R. Tolkien (n.tr.)

² Cel mai important lanț muntos al Pământului de Mijloc, tărâmul fantastic creat de J.R.R. Tolkien (n.tr.)

³ Gandalf cel Sur, devenit ulterior Gandalf cel Alb, este vrăjitorul care îi însoțește pe hobbiți în călătoria lor spre Mordor, unde trebuie să arunce inelul într-un vulcan, pentru a-l distruge. În trilogia de filme în regia lui Peter Jackson, este interpretat de actorul britanic Ian McKellen, într-unul dintre rolurile sale emblematice. (n.tr.)

– Nu trebuie să ne batem cu niciun Balrog¹. Nu-i nicio fază. Adică, niciuna de care să știu eu. Eu n-am fost niciodată în peștera asta.

– Dar ai fost în altele, nu?

– Numai în Cavernele și pe Tirolienele Melita Hills², spune el, ridicându-și colțurile gurii.

– În excursia aia cu școala?

– Când a vomitat Barry Smith în autobuz după ce s-a dat pe tiroliene.

– Nici eu n-am vizitat alte peșteri în afară de acelea, spun alarmată.

Și, practic, erau doar un motiv ca să construiască ăștia un magazin de suvenir și să ceară tuturor un milion de dolari pe Cola. Poate că n-ar trebui să facem treaba asta.

– Ne descurcăm, mă asigură el. În carte scrie că partea complicată e că toate tunelurile sunt conectate. E un mare labirint. Ar trebui să fie două frânghii care să ducă la un nivel mai înalt al tunelurilor, și asta căutăm noi.

– Ne cățărăm pe frânghii?

E oroarea de la orele de sport, repetată.

– Nu.

– Slavă Domnului! murmur.

– Frânghiile sunt doar reperul nostru vizual. Sunt câteva ieșiri, iar cea pe care trebuie s-o găsim se află în apropierea frânghiilor. O să ne ducă pe partea de nord, unde e o potecă mare ce duce spre valea aia de care ți-am zis.

Își pune repede hanoracul cu glugă.

– S-ar putea să vrei să-ți iei geaca pe tine. O să fie frig înăuntru. Și o să ne ia vreo oră să ne croim drum prin ea. Apoi e o potecă ușoară spre valea din cealaltă parte, unde putem să ne instalăm tabăra lângă un râu și să luăm cina.

¹ Monstru uriaș, din foc, cu un bici din flăcări. Din cauza lui este posibilă transformarea lui Gandalf cel Sur în Gandalf cel Alb. (n.tr.)

² În original *Melita Hills Caverns and Zip-Lines* (n.tr.)

O oră. Mă descurc. E mai bine decât să escaladăm poteca aia stâncoasă din spatele nostru. Și măcar am ieșit din soare. Ar fi trebuit să-mi iau o șapcă, așa cum a zis mama. Cred că mi-a ars soarele cărarea din păr. Sunt sigură că și obrajii mi i-a ars. Dar acum cine mai are deficiență de vitamina D?

Pornesc lanterna lui Reagan în timp ce intrăm în gura peșterii. Intrarea e o încăpere mare și rotundă. Pietrele împrăștiat zac grămadă, dar și vreo două sticle goale de apă și ceea ce pare a fi un morman de hârtie igienică. S-a zis și cu ideea de a „nu lăsa urme.”

Un tunel mare din spatele încăperii duce mai departe în munte și într-acolo ne îndreptăm noi. Odată ajunși înăuntru, lumina soarelui pălește în spatele nostru, iar lanternele devin noul nostru soare. Aici e mult mai răcoare, iar aerul miroase a umezeală și a mucegai – miroase-a piatră, cred. Nu m-aș fi gândit niciodată că piatra ar putea avea un miros puternic. Dar nu e unul neplăcut, iar aerul rece îmi dă o senzație plăcută în plămâni. Curat. Necomplicat. Seamănă mult cu cărarea noastră. Tunelul e destul de larg încât să putem merge amândoi unul lângă altul, iar plafonul e la câțiva metri deasupra noastră. Vinișoare colorate se întrepătrund pe pereții de stâncă – marmură, presupune Lennon – și, deși podeaua e de stâncă, e mai bine decât să mergi pe jos afară.

– Nu-i așa de rău, spun, lăsându-mi lumina lanternei să se lovească de pereți.

Curând, ajungem la un alt tunel. De fapt, două: unul la stânga și altul la dreapta. Amândouă sunt cam de aceeași lățime precum cel în care mergem noi.

– Acum ce facem? întreb.

– Nu trebuie să vorbești în șoaptă, Zorie.

– Aici se-aude totul cu ecou.

– Ecou, ecou, ecou, spune Lennon, cu vocea lui groasă, ducându-și mâna căuș la gură. Dacă ecoul se lovește de pereții unei peșteri din mijlocul pădurii, îl aude cineva?

– Ai terminat?

– Deocamdată.

Lennon desprinde busola neagră de la cureaua pantalonilor și o desface.

– Trebuie să ne îndreptăm către sud. Se pare c-asta-i partea cu labirintul, de care ți-am spus.

– Asta n-o să fie ca labirintul ăla din gard viu din *The Shining*¹, nu? întreb.

– Doamne, așa sper! Ador filmul ăla, zice Lennon. Știi că în carte există o armată de animale din gard viu care prind viață?

– Te rog eu mult, nu vorbi de așa ceva când suntem în mijlocul unei caverne întunecate din mijlocul sălbăticiei, unde nu ne poate veni nimeni în ajutor! zic. Și nu mai spune povești de groază, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar ți-a zis profesorul tău ăla expert în supraviețuire povestea aia? Nu mai contează. Nici nu vreau să știu.

– Ar trebui să-mi câștig existența spunând povești de groază, zice el. A fost mișto. Până la faza cu ursul. Bine, și-aia a fost mișto. Până la ceartă.

Raza strălucitoare a lanternei cade pe fața mea.

– Prea repede?

Ridic o mână pentru a bloca lumina.

– Poți să nu faci chestia asta?

El întoarce capul ca să lumineze cu lanterna în fața noastră.

– Scuze.

– Nu sunt tristă în legătură cu Brett, dacă ai cumva impresia că despre asta e vorba aici, îi zic.

¹ Roman al scriitorului american Stephen King, publicat în 1977, despre un hotel bântuit din Colorado și un băiat, Danny Torrance, fiul unui scriitor ratat și alcoolic pe nume Jack. Danny are puterea de-a vorbi cu spiritele, abilitate pe care-o numește „Shining”. În 1980, romanul a fost ecranizat în regia lui Stanley Kubrick, cu Jack Nicholson în rolul lui Jack Torrance și Danny Lloyd în rolul lui Danny Torrance. (n.tr.)

– Bun. Nu merită ăla lacrimile tale. Deși, așa, ca să se știe, ai niște gusturi groaznice în materie de tipi, spune Lennon, luminând iarăși cu lanterna busola din mâinile lui.

– Poftim? spun, înghiontindu-i ușor mâna cu busola.

El chicotește.

– Ești grațiată. Și iertată. Și dezlegată de toate păcatele tale. Așa că hai să ne concentrăm și să reușim să trecem, că eu unul mor de foame!

Își reglează din nou busola.

– Bun, deci, cum am zis, toate tunelurile astea duc, în cele din urmă, la o cavernă uriașă. Dacă dăm de aia, înseamnă c-am luat-o prea spre vest. Deci, cred că putem s-alegem un tunel și să încercăm să ne îndreptăm spre nord.

– Atunci, o luăm la dreapta? întreb.

– Nordul greșit. Adică sud. Ia-o la stânga!

E al naibii de vesel pentru cineva care n-are decât o idee vagă încotro ne îndreptăm. O luăm spre stânga și înaintăm în peșteră, mergând în tăcere câteva minute. În tunelurile îndepărtate răsună un zgomot, iar asta-mi crește pulsul. Poate c-ar fi trebuit să întreb de lilieci. Sau poate că mi-e mai bine să nu știu.

În timp ce ia o curbă bruscă în tunel, meditez la cuvintele lui, fierbând în suc propriu.

– Păcate? întreb eu.

– Poftim?

– Ai zis că-s dezlegată de toate păcatele mele.

– Te tachinam și eu.

Nu cred că mă tachina.

După o perioadă scurtă de tăcere, spune:

– Știi ce simți în legătură cu Brett. Dar și Andre Smith? Ce, îți plac sportivii, sau ce? Care-a fost faza acolo?

Discuția asta se îndreaptă într-o direcție pe care nu mai vreau să mi-o reamintesc.

– Andre s-a purtat frumos cu mine când aveam nevoie de un prieten.

– Da, l-am văzut. Cum se purta frumos cu tine.

Face o pauză.

– Dar nu știam că vă vedeți serios. Brett m-a adus la zi și mi-a spus... mai multe decât trebuia să știu.

Mă opresc din mers.

– Ce ți-a zis Brett?

– Putem să vorbim despre altceva? întreabă Lennon.

– Nu, nu putem! Pentru că, dacă Brett bârfea despre mine, cred că am dreptul să știu.

Lennon se gândește la asta în timp ce merge în continuare, până când nu mai am de ales și ori îl prind din urmă, ori rămân în labirint.

– Zi-mi! insist.

– Bine, aprobă, în sfârșit. Brett a zis că tu și Andre, știți voi, faceați schimb de căldură corporală.

E un mod haios de-a pune problema. Într-un fel, pare mai grav așa. Parcă Lennon – care vede zilnic tot felul de jucării sexuale dubioase – nici nu-i în stare să spună ce-am făcut eu și Andre cu voce tare.

– Andre și Brett discută des, spune Lennon. Pe multiplayer.

– Pe ce?

– Jocuri on-line. Unul dintre alea de sport. *FIFA* sau *Madden*. Eu nu știu. Eu mă joc doar jocuri *survival horror*. Poate un pic de *Minecraft*. Bine, și un pic de *Final Fantasy*, dar să nu spui la nimeni.

– Nu mă interesează.

– Măi, eu n-am cerut asta, zice Lennon. Brett mi-a zis de bunăvoie.

– M-am văzut cu Andre doar vreo două săptămâni.

– V-am văzut la Thai Palace o dată.

– Ne spionai?

– Restaurantul ăla e vizavi de locul meu de muncă, spune el, iritat. Deci nu, nu vă spionam. Eu nu am telescop.

Of. Și eu care speram c-o să evităm să aducem vorba despre gafa aia. Adică, pentru totdeauna.

– Și dacă vrei să știi adevărul adevărat, spune el, cu o voce morocănoasă, mi s-a părut cam de rahat faptul că ai ales să îmi arunci chestia aia în față.

– Nici măcar n-am știut că ne vezi! Ce să-ți arunc în față?

– Aveai un milion de restaurante la dispoziție și tu l-ai ales fix *p-ăla*?

De fapt, are perfectă dreptate. Chiar am ales intenționat restaurantul ăla. Încă sufeream după Lennon la vremea aia, deci, da, am vrut să mă vadă cu altcineva. Știu că par foarte superficială, dar mă durea.

Ce mă nedumerește acum e faptul că se plânge de asta. Pentru că, dacă nu l-aș ști mai bine de-atât, aș putea crede că e supărat pe mine că am ieșit cu Andre, și de ce ar fi așa? Oare să fie ceva adevăr în remarca lui Brett, cum că ar fi în limbă după mine?

Oare are îndoieli în privința noastră? De ce? Ce s-a schimbat?

Poteca se bifurcă din nou, dar, de data asta, unul dintre tunelurile laterale duce numai spre est. Lennon ezită și-și verifică busola, aruncând o privire spre tunelul în care ne aflăm în momentul ăsta. Pare a lua o curbă în față și acolo ajungem în locul din care-am venit, așa că el arată spre tunelul de est.

Ăsta e și mai larg, iar pereții încep să se schimbe. Gata cu piatra netedă. Acum e aspră precum țesătura unei perdele, iar plafonul e mult mai înalt. Am și impresia că urcăm.

– Mi se pare ciudat c-ai auzit toate astea despre mine, spun, după câteva minute de mers. Pentru că eu nici nu știam că tu te vezi cu cineva.

Îmi aud propria voce și mi se pare meschină. Ce-o fi cu mine? Poate că-s morocănoasă pentru că temperatura tot scade aici. Degetele-mi par de gheață și chiar îmi doresc să nu fi purtat pantaloni scurți.

– Poate că nu erai atentă.

A mai spus chestia asta și nu înțeleg de ce. Oare-mi scapă mie ceva? Înainte să apuc să întreb, mă ia prin surprindere și zice:

– Am ieșit cu Jovana Ramirez.

Aha!

Jovana. Ea-i una din gașca puștilor deveniți mai nou emo, care pierde vremea prin parcul pentru skateri cu tovarășii ei drogați. Nu știu mare lucru despre ea. În mod cert, n-aveam habar că ea și Lennon sunt combinați.

– Când?

– Am început să ne vedem acum câteva luni. Avem foarte multe trupe în comun.

Deodată, toate măsurile de siguranță pe care mi le-am luat de-a lungul ultimului an se prăbușesc ca în urma unei mișcări neinspirate la un joc de Jenga, iar o căldură groaznică îmi inundă pieptul.

Ce-i sentimentul ăsta ciudat? Gelozie?

– Mai ieșiți? întreb, și regret imediat.

„Retrage-ți întrebarea, retrage-ți întrebarea, retrage-ți întrebarea!“

Nu vreau să știu.

Iar în momentul în care nu-mi răspunde imediat, mă tem de ce-i mai rău.

Atunci mă izbește ca un șut în coaste.

Încă nu mi-a trecut dorul de Lennon.

Am încercat din răspuțeri. L-am ignorat. M-am descotorosit de toate lucrurile ce mă duceau cu gândul la el. Am încetat să mai merg în locurile în care mergeam împreună. Am plâns până n-am mai avut lacrimi care să-mi oprească furia. Apoi am mers mai departe.

Doar că n-am făcut-o.

Cum de nu mi-am dat seama de asta mai devreme?

Ceva mă lovește în umăr.

Ridic lanterna și văd brațul lui Lennon blocându-mi drumul. Privește fix spre un tunel bifurcat. Îi urmăresc privirea și mijesc ochii în întuneric, dincolo de raza lanternei mele. O umbră se mișcă.

– E cineva aici cu noi, șoptește Lennon.

Pulsul meu prinde viteză, dar nu înțeleg de ce. Peștera asta e deschisă publicului. Probabil că e doar un alt drumeț. N-am niciun motiv să intru în panică.

– E cineva? strigă Lennon.

Vocea lui puternică reverberează pe pereții stâncoși.

Nu răspunde nimeni.

Bun, treaba asta începe să mă îngrijoreze. Era în regulă pe întuneric când eram numai noi doi. Destul de liniștitor. Îmi inspira pace. Dar acum, pacea aia pare în pericol.

Lennon îmi face semn să dau un pas înapoi, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche.

– Mi s-a părut că văd un bărbat. Dar poate că mi l-am închipuit.

– Atunci de ce vorbim în șoaptă?

Ceva îmi picură pe braț, speriindu-mă. E doar apă de pe o stalactită. Sau stalagmită. Niciodată n-am știut care e care. Aia care crește pe plafon.

Lennon clatină din cap, iar chicotitul lui sună forțat.

– M-a speriat puțin.

„Mda, păi și pe mine.“ Ascultăm un minut. Nu aud nimic. E o liniște lugubră aici. Imagini cu mineri careucid cu târnăcopul îmi copleșesc gândurile și așa anxioase.

– Nu trebuia deja să fi ieșit de-aici? întreb.

– Trebuie să fim aproape de ieșire.

– Pe-acolo trebuie s-o luăm? Pe unde n-ai văzut un trol fioros din umbre?

Lennon își studiază busola și privește în jur. Mijind ochii, mi se pare că zăresc încă două tuneluri bifurcate în fața noastră. Poate chiar trei. Labirintul ăsta devine tot mai complicat.

Vede și el tunelurile.

– Rămâi aici! Mă duc să le văd pe-alea.

Îl văd dispărând dincolo de raza lanternei mele. Nu-mi place treaba asta. Deloc. Încep să am o senzație ușoară de claustrofobie și sunt nevoită să mă forțez să mă calmez când apa îmi picură pe umăr din nou. Îmi schimb poziția ca să evit picăturile din peșteră și dau din greșală cu piciorul într-o piatră mare, desprinsă.

Tresar și mă uit în jos. Ceva se mișcă. Parcă e o minge cu dungi albe și negre. Doar că o parte din minge se destramă precum ața. Ață lucioasă.

E un șarpe, fir-ar mă-sa a dracului de șarpe!

Încremenesc.

Șarpele se desfășoară mai repede. I-am deranjat ascunzătoarea, iar acum înalță capul, uitându-se în jur după persoana care-a îndrăznit să-l supere.

Habar n-am ce să fac. Arunc repede o privire spre tunelul din față, dar nu văd imediat lanterna lui Lennon, și sunt prea speriată ca să-mi iau ochii de la șarpe. Poate-ar trebui să stau nemișcată, așa cum m-a învățat Lennon la incidentul cu ursul. Oare șerpilor au vedere bună? Nu are cum să-mi simtă mirosul, nu? Poate că-l orbesc și dacă stau nemișcată...

Lanterna mea pâlpâie. Asta-i atrage atenția șarpelui.

„UNDE ESTE LENNON?”

– Creveți nașpa, spun eu, în șoaptă, în timp ce capul șarpelui se ridică.

Scutură din coadă, lovind-o de pavajul din piatră. Pare... nasol.

Capul șarpelui țâșnește.

Eu mă îndepărtez tresărind.

Lanterna mi se stinge.

Intrând în panică, dau cu disperare înapoi și mă lovesc de perețele din spatele meu. Parcă mi-am prins piciorul în ceva. Îl smucesc, dar nu ajută la nimic. Pare greu, și...

O, sfinte Dumnezeule, târăsc șarpele după mine! S-a încolăcit în jurul gleznei mele și nu-mi dau seama ce se întâmplă. Scutur

picioarul și-mi dau seama că șarpele mă mușcă. Gura lui e încheștată pe picioarul meu, chiar deasupra de șosetă. Abia simt ceva – de ce nu simt? Oare-o fi veninul, el mă amorțește?

Țip.

Lumina lanternei lui Lennon apare săltând.

Aleargă spre mine și abia acum văd șarpele dungat încolăcit în jurul gleznei mele. E uriaș. O să mor.

– Ușor, ușor, ușor! zice Lennon, ridicând mâinile. E în regulă. Liniștește-te! Nu mai da din picioare!

Respir suspinând și aproape cad la pământ.

– E doar un șarpe regal¹, îmi spune el, cu o voce calmă, dar fermă, lăsându-se în fața mea. Doar un șarpe regal de California. Stai să-l iau de pe tine. E-n regulă. E doar speriat. Vreau să stai nemișcată până-l fac să-ți dea drumul.

Nu știu ce înseamnă niciun cuvânt pe care îl rostește. La fel de bine ar putea vorbi în limbi². Și probabil că-și dă seama de chestia asta, pentru că începe să-mi facă încet „Șșșș!“, sau poate șarpelui, nu-s sigură. Dar înfinge degetele în șarpele strâns încolăcit, căutându-i capul, care e prins de picioarul meu.

– Căca-m-aș! murmură Lennon.

– Ce-i?

– Stai așa, spune el. Te doare?

– Probabil. Da. Nu știu. Mă cam pișcă. Mă strivește. Parcă mi-ar zdrobi ceva glezna încet. Ia-l de pe mine. Te rog, Lennon!

– Încerc. Nu vrea să-și dea drumul. O să trebuiască să...

– Îl omori.

– Nu o să-l omor, spune el, desprinzând chingile rucsacului și dându-l jos de pe umeri cu un icnet. Pot să-l dau jos de pe tine. Încearcă doar să rezisti. Am nevoie de ceva.

¹ Specie de șarpe neveninos endemică în statul american California (n.tr.)

² Vorbirea în limbi, sau glosolalia, este considerată unul dintre darurile Duhului Sfânt, iar în cultul penticostal i se acordă o importanță absolută. (n.tr.)

Desprinde repede canistra contra urșilor din partea de sus a rucsacului lui și o deschide, vărsând o parte din conținutul ei, până găsește o sticlă din plastic cu lichid albastru. Abia când deșurează capacul recunosc conținutul sticlei.

Apă de gură.

Sprijinind sticla de piciorul meu, Lennon toarnă o cantitate mică într-o parte a gurii șarpelui. Mirosul înțepător de alcool și de mentă umple aerul. Nu se întâmplă nimic. Oare vrea să-i împrăștieze respirația? Ce mama dracului se întâmplă?

El mai toarnă câteva picături. Brusc, simt gura șarpelui dându-mi drumul. Dungile albe și negre i se mișcă, iar el se descolățește țeapăn de pe glezna mea, în timp ce Lennon îl ține de după cap și îl desprinde cu forța.

Casc gura și încep să respir mai repede. *Mult* mai repede. Parc-aș fi pe cale să nasc, dar nici măcar nu-mi pasă, atât de ușurată mă simt. În secunda în care Lennon îl ridică și-l ia de lângă mine, un răcnet ca de animal îmi iese din gură.

– E-n regulă, spune el. L-am luat.

Simt miros de sânge. *Văd* sânge. Îmi picură pe partea interioară a șosetei și mi-o pătează cu roșu aprins.

– O să leșin.

– Ba nu, spune el.

Am spus asta cu voce tare?

– Ai intrat în hiperventilație, doar, spune el. Stai jos și respiră mai încet! Trebuie să-l duc p-ăsta undeva de-aici și să îl pun jos, că altfel n-am cum să te ajut.

Să-l ducă undeva departe, departe. Sau și mai bine, să mă ducă pe mine și să lase șarpele aici.

– Respiră mai încet, spune el, din nou.

Închid o clipă ochii și încerc să mă calmez. Îmi țin respirația până când plămânii par a fi pe cale să-mi plesnească. Apoi, după ce inspir de câteva ori, chinuit, reușesc să mă controlez.

– În regulă? întreabă el.

Eu încuviințez.

– Ce s-a-ntâmplat cu lanterna ta? întreabă el.

– Nu știu. S-a oprit.

– Încearcă s-o oprești și s-o repornești.

Caut cu disperare întrerupătorul cu degetele.

– Nu merge, îi spun.

– E-n regulă. Ai una de rezervă.

– E-n rucsac, zic.

Dar nu-mi prea pasă de treaba asta, vreau doar ca șarpele pe care-l ține el în mână să nu se mai miște.

– Bine. O să ți-o aduc imediat ce mă întorc.

Își mută brațul, în timp ce șarpele încearcă să i-l înconjoare cu coada.

– O să lipsesc doar o secundă. Chiar acolo unde primul tunel virează la stânga o să fiu. Vezi?

Văd. Dar oricât de mult mi-aș dori să piară șarpele ăla din ochii mei, nu mai vreau ca Lennon să plece. Un nou val de panică mă copleșește în timp ce întunericul învăluie partea din tunel unde mă aflu. Nu pot să mă gândesc la asta. Sau să mă întreb dacă nu era cumva o mamă-șarpe, și există posibilitatea ca alți șerpi să se târască prin întuneric. Așa că alunec încet pe perete în jos, până când dau cu fundul de lespede rece din piatră. Și mă sprijin de rucsac, privind lumina albă, în mișcare, a lanternei lui. Când se apleacă pentru a intra în tunelul bifurcat, lumina dispare.

Beznă absolută.

Gândurile mi se învălmășesc în cap și-mi aduc deodată aminte de copilărie, când m-am trezit într-o casă întunecată, fără să știu unde mă aflu. Câteva secunde, am intrat în panică, încercând să-mi dau seama unde era ușa și cum ajunseseam acolo. Dar cel mai rău a fost momentul de care *chiar* mi-am amintit. Mama mea biologică murise cu două zile înainte, iar taică-meu mă trimisese la

părinții lui – oameni pe care abia-i cunoșteam. Străini. Și nu știam când avea să se întoarcă tata după mine sau dacă avea să se mai întoarcă vreodată, iar la momentul acela nu mă mai simțisem vreodată atât de singură.

„E în regulă. Ești în regulă, îmi spun. Ești într-o peșteră, iar el se va întoarce.“

Când Lennon se întoarce și aleargă din nou spre mine, lumina e ca soarele, și n-aș putea fi mai recunoscătoare.

– Să nu mai pleci de lângă mine! îi spun.

– Nu mai plec!

– Așa faci tu de obicei, pleci fără nicio explicație, părăsești oamenii!

Plâng și s-ar putea să cam delirez. Mă simt ca o tâmpită pentru că-s atât de lașă, și sunt furioasă pe el că m-a târât în porcăria asta de peșteră.

– Sunt aici, spune el, ținându-mă de ambele brațe. E-n regulă. Ai intrat în panică, dar totul va fi bine. Îți promit.

– Nu ai de unde să știi lucrul ăsta.

– Ba am. Pot să mă uit la mușcătură? Te doare?

– Da, spun, furioasă. Cred...

Îi simt mâna caldă pe picior. Cum de mâinile nu-i sunt la fel de reci ca ale mele în congelatorul ăsta de peșteră? De ce-s băieții atât de calzi mereu? Taică-meu încearcă mereu să ne facă pe mine și pe mama să-nghetăm în apartament, scăzând temperatura aerului condiționat sub zero grade.

El trage de vârful șosetei ca să mă șteargă de sânge.

– Doare?

Mult mai puțin decât m-aș fi așteptat după ce m-a sfârtecat diavolul ăla de șarpe.

– Cam ustură, zic.

– Te-a prins destul de tare.

– O să am nevoie de antiviperin?

Lennon chicotește.

– Șerpii regali de California nu sunt veninoși.

Așa. Știu chestia asta. Cred.

– Ești sigur?

– E una dintre cele mai populare specii de șarpe pe care le vin-dem la Insula Reptilelor. Am ținut vreo câteva sute de exemplare în mâini. M-au și mușcat câțiva.

– Chiar?

– Și mult mai răi de-atât. Știu exact ce simți acum și te asigur că va trece. Trebuie să dezinfectăm mușcătura, dar nu o să mori. Am o trusă de prim ajutor în rucsac.

Aruncă o privire în tunel, de parcă s-ar teme de ceva. Și atunci îmi aduc aminte de trolul din umbre pe care Lennon a avut impresia că l-a văzut în cavernă.

Mi-e clar că și el se gândește la același lucru.

– Scoate-mă de-aici! îl rog cu o voce tremurândă.

Lanterna lui se îndreaptă din nou spre fața mea. Trăsăturile lui sto-ice sunt aspre, parcă dăltuite, în lumina ce-i strălucește de pe frunte.

– Poți să te ridici în picioare?

Da, pot. Și după ce-mi pun la încercare piciorul, îmi dau seama că pot să și merg. Cred că avea dreptate: nu mor. Dar sunt într-o stare de anxietate atât de intensă, obligată fiind să mă bazez pe lanterna lui Lennon ca să pot vedea. Mușchii-mi sunt atât de încordați, încât mă dor fizic. Și nu pot să văd drept în față, ceea ce mă încetinește.

– Am găsit ieșirea! strigă el. E chiar în tunelul ăsta.

– Ai văzut frânghiile?

Reperul nostru din apropierea ieșirii dinspre nord.

– Nu, dar se vede lumina soarelui. O vezi?

O văd. Chiar mai bine decât niște tâmpenii de frânghii. O lumi-niță la capătul tunelului, la propriu. Îmi iuțește pașii stângaci. Pot să fac asta. Ieșim din văgăuna asta infernală, cu șerpii ei care atacă și trolii ei inexistenți din umbre cu tot.

Ieșirea e mult mai mică decât intrarea pe care-am folosit-o ca să ajungem aici. Nu încap decât o persoană o dată, iar Lennon e nevoit să dea la o parte o pânză veche de păianjen ca să putem trece. Dar când ieșim la lumina soarelui de după-amiază târzie – atât de caldă, atât de aurie –, sunt atât de fericită, că-mi vine să pup pământul.

Doar că nu am mare lucru de pupat.

– Maamă! zic eu, mijind ochii.

Stăm pe o stâncă scăldată în lumina soarelui de după-amiază. Între versantul muntelui din care tocmai am ieșit și o prăpastie, în care orice ființă vie ar muri dacă ar cădea, e o distanță de numai câțiva metri. Suntem mult, mult deasupra unei văi întinse, plină de șiruri întregi de copaci. Munții se înalță peste tot în jurul nostru. Unii sunt de granit; alții sunt verzi și plini de copaci.

E cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată.

Sunt uluită. De-a dreptul uluită.

Apoi arunc o privire după stâncă și uimirea mi se prefăce în îngrijorare. Pământul pe care stăm nu-i mai mult decât un balcon care se întinde pe tot versantul muntelui. Cresc câțiva copaci și câteva tufe pe-acolo, dar nimic important. Nu-i niciun pârau. În mod sigur nu e nicio potecă ușoară care să ducă în valea de dedesubt, așa cum a promis Lennon. O pasăre uriașă zboară pe deasupra copacilor, dându-le ocol până când se face nevăzută în coronament.

– Cum coborâm de-aici? întreb.

Lennon tace. Nu-i a bună. Dă ocol stâncii, trecând de un pin singuratic, și studiază împrejurimile. Poate că poteca aia care urcă în vale e ascunsă. Dar chiar și așa, suntem foarte, foarte sus.

– Căcat! murmură Lennon.

– Ce-i? întreb.

Când privirea lui o întâlnește pe a mea, îmi dau seama că e grav.

– Cred c-am luat-o pe unde nu trebuia.

Puține cuvinte mi-ar pica mai prost să aud acum. Nu vreau decât să știu (A) Cât de „pe unde nu trebuia“ am luat-o și (B) Cum ne întoarcem pe drumul care trebuie?

Lennon scoate repede telefonul ca să studieze cartea pe care a salvat-o. Privirea lui se îndreaptă spre ecran, apoi scoate un geamăt ușor.

– Știam eu. Asta nu-i ieșirea care trebuie. Cumva am ocolit aiurea. Știam eu că mi se pare că o luăm în sus. Doar că...

– Unde suntem?

– Suntem la ieșirea dinspre est. Trebuie să fim spre sud, care are o elevație mai scăzută. Mult mai scăzută.

„Nu intra în panică.“

– Există vreo hartă a peșterii?

– Dacă ar exista o hartă a peșterii, n-ar trebui să stăm aici, nu?

Doamne! Nu-i nevoie să sară așa la mine. Io-s aia mușcată de șarpe. Și apropo de șerpi, arunc o privire spre ieșirea întunecată și plină de pânze de păianjen.

– Eu acolo nu mai intru. Poți să uiți.

– Nu cred că e nevoie să intrăm acolo, spune el, dând la o altă pagină ca să recitească un pasaj. Versantul ăsta se întinde chiar până la ieșirea pe care-ar fi trebuit s-o luăm noi. Dar...

– Dar... ce?

El scoate busola din buzunar.

– Trebuie s-o luăm pe ocolite. Cealaltă ieșire ne-ar fi dus direct la poteca din vale. E cam la un kilometru și jumătate de-aici până la ieșirea dinspre nord, în linie dreaptă. Dar mai degrabă vreo trei, cinci de mers pe jos pe stânca asta. Pe urmă încă un kilometru și jumătate până jos, în vale.

– Deci cam despre cât timp vorbim?

– Două ore. Un pic mai mult. N-o să fie o drumeție ușoară. De fapt, asta nu-i o potecă.

Lennon privește în jos spre glezna mea plină de sânge. Începe să se umfle.

– Hei, ia uite, spun eu, zărind ceva întunecat pe versantul muntelui, la câțiva metri distanță de locul prin care am ieșit noi. Poate că Lennon se înșală. Poate că suntem în locul potrivit. Poate că aia de-acolo e ieșirea dinspre sud.

Dar în timp ce mă îndrept șontăcând spre ea, iar Lennon luminează cu lanterna înăuntru, îmi pierd speranța. Da, este o altă intrare într-o peșteră, dar nu în rețeaua de tuneluri prin care tocmai am mers. E doar o singură peșteră, largă și rotundă, de parcă natura ar fi folosit un feliator de pepene și ar fi scobit o gaură în versantul muntelui.

– Auzi, asta nu-i peșteră de animale, nu? Întreb, închipuindu-mi că trezim vreo familie de urși care hibernează.

– Pare-a fi liberă, anunță Lennon.

Suntem nevoiți să ne lăsăm capetele-n jos ca să intrăm în gura peșterii, dar imediat ce intrăm, plafonul e înalt, așa că putem să stăm în picioare și să ne plimbăm pe-aici. Are vreo trei metri și șaizeci lățime și e de două ori mai adâncă. Nu e niciun animal care hibernează. Niciun pârâu. De fapt, nu prea e mare lucru pe-aici, în afară de o adâncitură în podea, aproape de gura peșterii, unde stau rămășițele lemnului de foc arse.

– Au mai campat și alții pe-aici, spune Lennon, aplecându-se ca să le studieze. Nu cred c-a fost recent. Dar, uite...

Lovește cu piciorul o conservă de mâncare abandonată, goală, din colț. E plină de murdărie și uscată ca iasca, deci e acolo de ceva vreme.

– Nenorociții. Care parte din „nu lăsa urme“ n-o înțeleg ăștia?

Acum numai de asta nu-mi pasă mie. Mă întorc spre gura ca o semilună a micii peșteri și privesc spre valea plină de copaci. Parcă m-aș uita la un tablou înrămat.

– Uite ce-i, nu așa plănuisem eu, dar cred c-ar trebui să campăm aici, spune Lennon. E o zonă plată și protejată. E evident c-a mai fost folosită de drumeți. Avem destul loc ca să ne ridicăm amândoi corburile în peștera asta și să facem un foc.

– Și cu apa cum rămâne? întreb eu.

– Eu am luat doar o gură din sticla mea. Tu cât mai ai din a ta?

Toată sticla. Nu m-am atins de ea de la prânz, când ni le-am umplut.

– Ne ajunge, spune el. Adică, n-o să ne spălăm pe cap, sau ceva de genul ăsta, dar, dacă avem grijă, putem să ne descurcăm până când ajungem jos, la pârâu. Sau, dacă te simți în stare, putem să pornim acum în drumeție într-acolo.

El se uită la unul dintre cadranele busolei ca să vadă cât e ceasul.

– E aproape șase. La nouă o să se întunece. Ar trebui să fie destul timp, dar o să fim cam la limită. Nu-i o potecă mare, deci s-ar putea să fie destul de dificil să mergem pe ea la amurg. Mai trebuie să avem grijă și de glezna ta.

Îl contrazic. Aș vrea niște apă proaspătă. Mă îngrijorează faptul că avem doar extrem de puțină apă din sticlele noastre. Dar îmi privesc glezna umflată și, dintr-odată, greutatea rucsacului meu pare a se dubla.

Sunt obosită, flămândă și rănită.

Vreau să mă opresc.

– Hai să rămânem aici, spune Lennon, pe un ton încurajator.

– Și cu harta ta cum rămâne. Asta nu făcea parte din plan.

– Nu, dar ne putem descurca. Harta era doar un punct de reper general. Aici se întâmplă tot felul de lucruri, și te adaptezi.

Nu stau bine cu adaptarea.

– Peștera asta mică-i destul de mișto, spune el. Și fac pariu că poți să vezi o mie de stele de pe stânca asta.

Probabil are dreptate. Mă uit la cerul senin de deasupra munților.

– Hai, dă-ți rucsacul jos, îmi zice el. Hai să te dregem. Le luăm pe rând.

Poate că are dreptate.

Ținând cont de sugestia lui, îmi desprind chingile rucsacului și mă trântesc pe un bolovan din apropierea micii noastre peșteri din vârful stâncii, în timp ce el scoate trusa de prim ajutor. Îmi văd sticla Nalgene albastră, iar asta mă face să-mi dau seama că mor de sete, dar rezist impulsului de a bea.

„Trebuie s-o păstrez.“

Acum mă întreb dacă trebuie să păstrăm apă și pentru curățarea rănilor mele, dar Lennon a scos bețișoare îmbibate în alcool și se lasă pe vine lângă mine ca să folosească unul.

– Rece, zic eu, tresărind. Auu!

– Stai liniștită și lasă-mă să ți-o curăț, spune el.

– Mă ustură.

– Așa-ți dai seama că-și face efectul.

Îmi ia călcâiul într-o mână și curăță mușcătura.

– Pe mine m-a mușcat un boa smarald de copac¹. Frumoși șerpi, dar, frate, ce nașpa e mușcătura!

Ține mâna ridicată și o răsuțește ca să-mi arate mușcătura. Un șir de cicatrice în formă de U i se arcuiesc în jurul încheieturii și-n podul palmei.

– Să-mi bag picioarele! Când ai pățit asta?

– Acum vreo șase luni. Avea doi metri patruzeci și trei lungime și era cam atât de lată.

¹ Specie de șarpe boa neveninoasă endemică în pădurile din America de Sud (n.tr.)

Îmi arată cu mâinile.

– Am fost nevoit să merg la urgențe și să-mi pună câteva copci. Șarpele era supărat că urma să fie mutat într-un habitat nou. Era femelă, bătrână, și nu era în ale ei. Am parte de-o grămadă de mușcături mici la lucru, dar, de obicei, nu mă dor. Asta m-a speriat. Am fost atât de tulburat de toată întâmplarea asta, încât n-am mai luat în mână un șarpe câteva zile.

– Eu nici nu mai vreau să văd vreunul, darămite să-l mai și iau în mână! Dacăș fi știut că trebuia să mă aștept să găsesc șerpi în peșterile-astea, n-aș mai fi fost de acord să intru.

– Nimeni nu se-așteaptă la Inchiziția Spaniolă.

– Să nu îndrăznești să-mi citezi din Monty Python¹ în momentul ăsta! Sunt supărată pe tine!

El pufnește în râs.

– Ba nu, nu ești. Ești doar morocănoasă că ai dureri.

– Sunt morocănoasă pentru că m-ai târât în cuibul ăsta de șerpi diabolici!

– Șerpilor au o reputație proastă, spune el. Atacă numai când sunt flămânzi sau speriați. În ochii lor, noi suntem niște monștri. Iar șarpele ăla care te-a mușcat n-avea ce căuta în peștera aia. Temperatura era prea scăzută pentru un șarpe regal. Mă gândesc că s-o fi rătăcit cumva pe-acolo. Sper să reușească să găsească drumul spre ieșire.

– Atât timp cât n-o face printr-o crăpătură mică din pereții ăștia. Asta-i peștera noastră, ai auzit, băi, șarpe? strig. Mă întreb cum s-a format peștera asta. Adică, în urmă cu mii de ani.

¹ Grup britanic de umor alcătuit din comedianții Graham Chapman (1941-1989), John Cleese (n. 1939), Terry Gilliam (n. 1940), Eric Idle (n. 1943), Terry Jones (n. 1943), și Michael Palin (n. 1943), cunoscut pentru umorul cu nuanțe suprarealiste. Serialul lor, *Monty Python's Flying Circus*, difuzat de BBC, a durat patru sezoane și a însumat 45 de episoade. Monty Python sunt cunoscuți și pentru lungmetrajele: *And Now, For Something Completely Different* (1971), *Monty Python and the Holy Grail* (1975), *Monty Python's Life of Brian* (1979) și *Monty Python: The Meaning of Life* (1983). (n.tr)

– Nu știu, dar îmi aduce aminte de *The Enigma of Amigara Fault*¹.

– Aia ce-i?

– Păi, domnișoară Everhart, mă bucur că ați întrebat! zice el, vesel. Vedeți dumneavoastră, este o povestire japoneză, manga, horror...

– Of, Doamne! bombăn eu.

– ...în care, în versantul unui munte apar mii de găuri de forma unor oameni după un cutremur. Oamenii descoperă în curând că există o gaură perfectă pentru fiecare persoană, doar pentru ea, și când își găsesc gaura, înnebunesc și vor să urce în ea.

– Sună... ciudat. Ce se întâmplă când reușesc să intre?

– Ești sigură că vrei să știi?

Clatin din cap.

– Chiar nu vreau. Gata cu poveștile-astea înfiorătoare! Mai ales dacă trebuie să dormim aici la noapte.

El chicotește.

– Eu mi-am terminat treaba pe-aici. Și da, cred cu tărie c-ar trebui să rămânem aici la noapte. Deci declar oficial că ăsta e noul plan. De acord?

– În regulă.

Mă sprijin în palme și mă las pe spate, în timp ce el îmi curăță rana. Cred că s-a umflat destul de tare. El zice c-o să fie în regulă până mâine. Găsește un leucoplast cu care să țină mușcătura acoperită ca să nu se infecteze.

– Nu, apropo, spune el, rupând învelișul de hârtie al unui bandaj.

– Poftim?

– Jovana și cu mine nu mai ieșim împreună. Ne-am despărțit înainte de vacanța de vară. Adică, ea s-a despărțit de mine.

Aha.

E neașteptat faptul că el aduce din nou vorba despre asta. Și mă simt cam rușinată de faptul că sunt atât de ușurată să aflu lucrul ăsta.

– Îmi pare rău! spun. Adică, dacă ai fost supărat.

¹ Povestire manga horror semnată de Junji Ito, publicată în 2002 (n.tr)

Ce prostie am putut și eu să spun. Bineînțeles că...

– N-am fost, spune el, luându-mă prin surprindere.

Privirea lui se îndreaptă spre glezna mea, în timp ce-mi aranjează bandajul.

– La început a fost mișto, relația dintre mine și Jovana. Dar niciodată nu ne-am... conectat. Am încercat. Chiar am încercat. Doar că mi se părea că lipsea ceva. Spunea că sunt distant, distras și că sufăr după altcineva.

Inima îmi bubuie repede în piept.

– Și chiar sufereai?

– Da.

Îmi țin respirația, nefiind sigură ce înseamnă asta. O parte din mine și-ar dori să îi dea un bilețel pe care scrie: „Îți place de mine? Bifează DA sau NU“. Dar sunt prea lașă ca să-i spun asta cu voce tare. Mi-e prea teamă c-o să râdă. Și că situația dintre noi o să fie prea penibilă tot restul excursiei.

– Între tine și Andre a fost o chestie serioasă? întreabă el.

Îmi ia mult să-i răspund.

– Sufeream după altcineva.

Îi ia și mai mult să întrebe:

– Încă suferi?

Oare știe că e vorba de el? Sau crede că e vorba de Brett? Nu îmi dau seama dacă el chiar e curios cu privire la viața mea personală, sau doar încearcă să facă conversație. Dacă e politicoș. Nu-mi dau seama de nimic după fața lui inexpressivă și după mormăitul lui monoton. Nu-mi dau seama dacă-mi vorbește strict ca de la prieten la prieten, ca atunci când era îndrăgostit în secret de Yolanda Harris și eram nevoită să suport trăncănelile lui nesfârșite despre cât de mișto era ea și mă tot întreba dacă-l ajut să discute cu ea.

Dar uite speranța aia, cum își ițește capul tocmai când nu vreau eu. „Spune ceva!“

Dar nu spun nimic. Și nici el nu spune. Nu face decât să adune rămășițele învelitoarei bandajului și să se ridice în picioare.

– Nu știu de tine, dar eu sunt lihnit. Hai să facem tabăra!

Petrece următoarea jumătate de oră asamblând ambele noastre corturi în interiorul peșterii, iar eu găsesc un loc pentru canistrele noastre contra urșilor afară, iar mai departe după stâncă descopăr niște locuri ascunse pe după tufișuri, potrivite pentru a fi folosite drept toalete în aer liber. Stâncă e îngustă, dar e lungă – se întinde pe kilometri întregi – și acum, că văd cu ochii mei distanța, sunt recunoscătoare că nu o parcurgem pe jos, pentru că glezna mea începe să se resimtă.

Găsesc câteva bucăți de lemn uscat și le duc înapoi la peșteră. Lennon aranjează corturile unul lângă celălalt și scoate niște becuri led cu vârf curbat care-i încap în palmă. Îmi arată cum să mă folosesc de mânerul de deasupra al becului ca să-l prind de o buclă de pe plafonul cortului meu. Micile luminițe scaldă interiorul corturilor noastre, ceea ce mă face să mă simt mai bine când mă gândesc la întunericul ce se apropie odată cu lăsarea amurgului

În timp ce desfășor sacul de dormit și scotocesc printre lucruri, Lennon adună mai multe lemne și surcele. Găsește niște pietricele și le folosește pentru a înconjura vechea groapă cu foc, ca să se asigure că focul rămâne concentrat acolo. Pe urmă, mă învață cum să fac focul lui special în formă de piramidă, ceea ce pare complex, pentru că are o grămadă de reguli mici cu privire la tăciuni și la cât de gros trebuie să fie lemnul. Dar îmi place că e atât de atent la detalii și de precis. Eu am onoarea de a aprinde tăciunii și după câteva încercări nereușite – îi trebuie mai mult oxigen – aprind, în sfârșit, focul de tabără. Mi se pare... satisfăcător.

Imediat ce lemnul ajunge la locul lui, Lennon pune micul grătar portabil cu tigaie peste flăcări, apoi măsurăm cu grijă cantitatea de apă care ne trebuie ca să rehidratăm niște mâncare congelată. N-am fost niciodată atât de nerăbdătoare să gust stroganoff¹ de vită. De

¹ Preparat rusesc pe bază de carne de vită, smântână și legume. Poartă numele contelui Pavel Stroganoff, căruia bucătarul personal i-a gătit-o în 1890. Există și variante cu carne de porc sau de pui, însă preparatul clasic este cel de vită. (n.tr.)

fapt, n-am fost deloc nerăbdătoare să gust stroganoff de vită, dar când turnăm apa fiartă în punguțe, miroase uimitor.

N-avem bolovani mari pe care să stăm așa cum am avut când eram la cascadă, așa că întindem straturile exterioare ale corturilor noastre pe jos, în apropierea focului, și ne folosim de canistrele pentru urși pe post de mese. Iar când terminăm de mâncat, folosim un șervețel umed ca să ne ștergem furculingurile¹, pentru a păstra apa. Lennon adaugă lemne pe foc și stăm și privim apusul. Stelele se văd deja și sunt tare bucură că Lennon a propus să rămânem aici.

– Cum te simți acum? întreabă el, aruncând o privire spre glezna mea.

E greu să te faci comod pe pământ.

– Încă-i umflată, spun eu. Și doare.

El îmi îndreaptă laba piciorului spre poala lui.

– Pune-o aici și lasă-mă să mă uit la ea!

Ezitănd, pun călcâiul pantofului meu pe coapsa lui, iar el îmi studiază bandajele de pe gleznă.

– Cred c-o să fii în regulă. Las-o aici! spune el, împiedicându-mă să mă îndepărtez cu o mână blândă pusă pe genunchiul meu. Dac-o ții ridicată, o să ajute la diminuarea umflăturii.

– Sau o să forțeze saliva de șarpe, plină de microbi, să ajungă în sângele meu.

– Asta s-a întâmplat deja.

– A, e în regulă.

– De fapt, asta e cea mai mare problemă la mușcăturile șerpilor neveninoși. Bacteriile dăunătoare. Nu știi când a mâncat șarpele ultima oară și e posibil să fi halit ceva putred sau bolnav.

– Tu *chiar* vrei să mă îngrozești?

El zâmbește.

¹ Tacâm hibrid, pe jumătate lingură, pe jumătate furculiță. În engleză, poartă numele de *spork*, de la *spoon* („lingură”) și „fork” („furculiță”). (n.tr.)

– Cam așa ceva. Îmi place să te văd cum te transfigurezi și cum îți apar expresii de groază pe față. Ți se citește totul pe față.

– Nu e adevărat!

– Ba este. Ca pe-o carte te citesc.

Mă cam intimidează chestia asta și..., în plus, ce mai caută mâna lui pe genunchiul meu? Nu că m-aș plânge. Mi se pare... plăcut.

– Păi, eu nu te pot citi deloc, că tu n-ai expresie.

– Asta-i fața pe care-o afișez la pocher.

Mă face să râd.

– Joci groaznic pocher! Mai ții minte când ne-a învățat tatăl tău să jucăm? Mamă, câți biscuiți Oreo¹ ai pierdut în seara aia în fața mea!

N-am petrecut foarte mult timp alături de tatăl lui Lennon, Adam, pentru că Adam îl vizita mai des în San Francisco decât venea tatăl lui în Melita Hills. Dar din când în când, tatăl lui venea în vizită, iar vara trecută a adus un pachet de cărți și un pachet de Oreo pe care să-l folosim la pariuri. Am stat la masa unde luau Sunny și Mac cina și am jucat Texas Hold'em până după miezul nopții. Mama a fost nevoită să vină să mă ia, pentru că-mi oprisem soneria telefonului și nu-mi dădusem seama că era atât de târziu. Pe urmă, a ajuns și ea să joace câteva mâini de pocher – până când taică-meu a sunat la ora două noaptea și am dat amândouă de belea.

Lennon zâmbește.

– Ce ne-am mai distrat! Îmi aduc aminte c-am râs atât de tare, c-am făcut entorsă la coaste.

– Asta ne-a făcut să râdem și mai tare.

– Mama ta a rupt tot, nu? A luat toți banii. Nu știam că joacă așa strașnic pocher.

Și pe mine mă surprindea. Era foarte gălăgioasă când câștiga. Probabil că trezea și jumătate de cartier cu strigătele ei de victorie.

– Și tatăl tău era tare amuzant, cu costumația de crupier și cu șapca aia cu cozoroc verde. Când făcea ceva, o făcea până la capăt, nu?

¹ Biscuiții Oreo au fost lansați în 1912 în Manhattan, Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

Un rid îi apare pe frunte.

– Mda! spune el, încet.

Sunny și Mac au fotografii înrămate cu Lennon și Adam îmbrăcați în costume asortate și superdetaliat de Halloween. O cutie de lapte și un fursec. Batman și Robin¹. Mario și Luigi. Un surfer și un rechin. Luke Skywalker și Yoda. De fapt, asta a durat de când era Lennon bebeluș și până când m-am mutat eu pe Mission Street. Lennon era prea mare ca să mai meargă la colindat, iar Adam plecase în ceva turneu de reunire cu punkiști.

– N-am reușit să-mi dau seama de unde a făcut rost de pachetul ăla uriaș de Oreo. Erau sute de biscuiți în el.

– Cred că l-a furat de la serviciu. Sau l-a „împrumutat“, cum zicea el, spune Lennon, ridicând un colț al gurii. Mac i-a făcut ditamai scandalul mai târziu când a aflat. Știi bine ce părere are despre furt.

Are toleranță zero în legătură cu furtul. Probabil că are legătură cu faptul că a fost fără adăpost în tinerețe. Ferească-l Dumnezeu p-ăla care încearcă să fure vibratoare de la Toys in the Attic, că o să aibă parte și de-un discurs moralizator în timp ce sună la poliție.

Acum, Lennon pare melancolic. Nu sunt sigură ce-am zis de i-am stricat dispoziția, dar înainte să apuc să-l întreb, el gonește o molie care zboară pe lângă focul nostru, atrasă de lumină, și mă apucă mai puternic de genunchi, scuturându-mi piciorul ca să-mi atragă atenția.

– Hei, spune el. Mi-am adus acum aminte. Am cărți în rucsac. Pentru Solitaire. Vrei să jucăm pocher?

– Cu ce? N-avem biscuiți. Și m-ar omorî Joy dac-ar afla c-am pariat banii pentru urgențe pe care mi i-a dat.

Lennon se gândește o clipă.

Am putea să jucăm cu bomboanele M&M din punga ta cu gustări.

¹ Batman, celebrul justițiar mascat din benzile desenate marca DC Comics, a fost creat de Bob Kane și Bill Finger, în 1939, iar partenerul lui, tânărul Robin, i s-a alăturat în 1940. (n.tr.)

Am putea.

– Apucăm vreo două partide până se face beznă aici, chicotește el. Dup-aia poți să-ți scoți telescopul și să te uiți la niște stele.

Chicotesc.

– În regulă. S-a făcut, amice! Pregătește-te să pierzi!

Se face prea întuneric ca să vedem bine la foc, iar canistarele contra urșilor nu sunt destul de mari ca să putem juca pe ele. Așa că ne hotărâm să ne înghesuim ambele rucsacuri în cortul lui Lennon și să jucăm cărți în al meu – care e cel mai mare dintre cele două –, unde putem să împrăștiem cărțile. Becul led cât palma pe care mi l-a împrumutat Lennon îmi oferă lumină și deschidem faldul exterior și tragem fermoarul paravanului pentru a permite circulația aerului și a ține gândacii la distanță. Ne ia o bucată de vreme să culegem toate M&M-urile din pachetul pentru drumeții și câteva mâini până să ne amintim cum se joacă. Eu tot confund chinta de culoare cu full house, iar Lennon a uitat jumătate din reguli. Probabil că încă jucăm greșit, dar niciunuia din noi nu-i pasă. Suntem prea ocupați să râdem.

Și ni se pare natural și plăcut. Ușor.

Jucăm până când luna răsare afară, iar stelele apar pe cerul întunecat. Focul aproape că se stinge. Uit până și de mușcătura de șarpe, până când el se lovește din greșală de glezna mea, cerându-și insistent scuze când strig în gura mare. Apoi îmi freacă piciorul, întrebându-mă de alergia mea. Am luat un antihistaminic ușor înainte de cină, deci în momentul de față nu mă deranjează *prea* tare, sau poate e vorba doar despre faptul că palma lui caldă care alunecă pe pielea mea dezgolită îmi distrage atenția de la mâncărime. *Categoric* mă face să uit iarăși de mușcătura de șarpe. De fapt, uit de tot, inclusiv de mâna mea de pocher de la momentul actual. Câștigă tot potul de M&M-uri.

În ciuda faptului că nu-mi mai freacă piciorul, tot fericită sunt. Zâmbesc ca pentru mine în timp ce adun cărțile și le stivuiesc într-un singur pachet.

– Să știi că nu-i deloc corect, spun eu.

Îmi distrăsese atenția.

– Ba e cu totul și cu totul corect, zice el, băgând cu grijă toate M&M-urile în pungă ca să le pună înapoi în canistra contra urșilor.

– Măine, tu o să mănânci amestecul ăla plictisitor de nuci și fructe pentru drumeții, și o să te gândești: „Sinele meu, de ce-oi fi luat-o eu razna cu pariurile alea penibile? Tare mi-aș dori să am niște ciocolată“. Iar eu n-o să fac decât să râd ca un conducător diabolic.

Demonstrează râsul de care pomenea, cu vocea lui groasă.

– Bine, bine, zic eu, înghiontindu-l în umăr. Tatăl tău o să fie mândru că te-ai ridicat la nivelul potențialului tău la pocher. Data viitoare, când îl vezi, va trebui să-i spui că ai câștigat, în sfârșit.

Lennon își trage nasul și mișcă din genele închise la culoare. Ține privirea ațintită asupra pachetului de cărți în timp ce eu îl îndrept spre el.

– Mda, asta o să fie greu...

De ce?

Privirea lui se ridică pentru a o întâlni pe-a mea.

– Pentru c-a murit.

Încremenesc.

– Ce tot spui acolo?

– Tatăl meu a murit.

– Când?

– Toamna trecută.

Cum se poate așa ceva? Toamna trecută?

– Dar...

Nici să vorbesc nu-s în stare acum.

– Ce vrei să spui? Cum așa?

– S-a sinucis.

Fără vreun avertisment, ochii mi se umplu de lacrimi.

– Nu, e imposibil.

Lennon strecoară cărțile în pachetul lor de carton.

– A încercat o dată și n-a reușit. L-a găsit iubita lui și l-a dus la spital la timp pentru ca doctorii să-i facă spălături stomacale. A spus c-a luat doar o supradoză de analgezice și că n-a vrut, dar ea nu l-a crezut, pentru că după câteva zile a făcut-o din nou. Și a reușit.

În momentul ăsta plâng. Nu scot niciun sunet, dar lacrimile usturătoare îmi pișcă obrazii, picurând pe podeaua de nailon a cortului.

– Nu am știut.

Expresia lui Lennon e sumbră.

– Știi că n-ai știut. Aproape nimeni de la școală nu a observat. Mă gândeam că *tu* ai fi putut afla... a scris în ziar. A fost pe net vreo câteva ore.

Clatină ușor din cap.

– N-am auzit, șoptesc eu, ridicându-mi ochelarii ca să-mi șterg lacrimile. Îmi pare atât de rău. Dar nu înțeleg de ce nu am auzit. Și nu înțeleg... Tatăl tău era fericit. Era atât de haios, râdea mereu. Cum...?

– Era pe antidepresive de ani întregi, și n-a spus nimănui că încetase să le mai ia. A început să fie obsedat de încheierea carierei lui muzicale. Era deprimat că nu-i păsa nimănui și că nu-și mai amintea nimeni de el.

– Dar nu-i adevărat! Oamenii cumpără încă albumele trupei.

– Cu greu. Iar el avea o idee sucită cu privire la succesul lui. Ce vreau să zic: câți oameni pot spune că și-au auzit melodia difuzată la radio? Dar el nu vedea lucrurile așa. Nu mai câștiga mare lucru din drepturile de autor, iar trupa n-a fost niciodată uriașă – nu cum au fost altele. Nu știi. Probabil că faptul că era nevoit să aibă o slujbă obișnuită era un eșec în ochii lui. Nu putea să facă față normalității.

– Of, Lennon!

El aprobă din cap, cu privirea îndreptată în jos.

Oare nu știa nimeni din grupul nostru? La cum vorbeau Brett și Summer despre tatăl lui când ne-a dus Reagan cu mașina la complexul de glamping – și la ce s-a spus despre el în timpul certei de azi-noapte –, sunt aproape sută la sută sigură că nu și-au dat seama de ce s-a întâmplat.

Știi că Lennon nu-și vedea tatăl în fiecare zi – nici măcar în fiecare lună –, dar Lennon era mai apropiat de Adam decât sunt eu de taică-meu. Și-acum mă gândesc la Sunny și la Mac, la faptul că trebuie să-l fi jelit și ele. Și eu n-am dat niciun semn c-aș fi conștientă de asta. Oare ce fel de monstru or crede că sunt?

– Când a fost înmormântarea?

– În octombrie, anul trecut.

Când s-a destrămat totul între noi. Când am dansat la balul de deschidere a anului școlar. Când s-a deschis sex-shopul. Când s-a certat taică-meu cu Sunny și Mac.

Oare ăsta e motivul?

N-are nicio logică.

De ce m-ar fi lăsat pe dinafară?

– Trebuia să fiu la înmormântare.

Privirea lui îndurerată se îndreaptă repede spre a mea.

– Mda.

– De ce nu mi-ai spus?

Chipul lui devine împietricit, iar el ia punga de gustări pentru drumeții.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Na, păi vreau eu! Ar fi trebuit să fiu acolo! Nu m-ai vrut acolo?

– Ba da, te-am vrut acolo! strigă el, sperându-mă. Tatăl meu a murit. A fost cel mai groaznic moment din viața mea. Normal că te-am vrut acolo, dar...

Închide strâns ochii și coboară vocea.

– Auzi, hai că se face târziu și suntem obosiți amândoi. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Lennon!

– Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta acum. Dă-o dracului de treabă, Zorie! Ce nu-înțelegi?

Mă ustură replica asta. În clipa asta, tremur, încă luptându-mă cu lacrimile. Și sunt cu totul confuză. Dar Lennon trage fermoarul ușii de plasă și iese din cortul meu înainte să apuc să mă gândesc care-ar fi cuvintele potrivite pentru a-l opri.

Amețită, încerc să-mi aranjez în minte evenimentele anului trecut. Să încerc să-mi dau seama ce-au însemnat. Să încerc să înțeleg furia lui Lennon. În ultima săptămână din vacanța de vară, Lennon și cu mine ne-am sărutat. Am făcut Marele Experiment în secret. Am decis să ne facem prima apariție în calitate de cuplu la petrecerea de

deschidere a anului școlar. Lennon mi-a dat papucii și n-a mai vorbit cu mine. Sex-shopul familiei Mackenzie s-a deschis. Taică-meu a început să se certe cu ele.

Informație nouă: tatăl lui Lennon a murit. El n-a spus nimănui lucrul ăsta.

Asta unde se încadrează pe harta drumului nostru de la prieteni la dușmani?

În tot acest timp, eu am trăit cu impresia că el se speriasse înaintea dansului de la petrecerea de deschidere a anului școlar și se hotărâse că nu voia să facă publică relația noastră. Că experimentul nostru eșuase, iar el era prea laș ca să-mi spună asta în față.

Și totuși, îmi reproșează că nu am fost la înmormântarea tatălui lui. Acum cred că-l macină faptul că ne-am despărțit... că ar fi cumva vina mea.

Oare ce-mi scapă?

Ies târându-mă din cortul meu, dar Lennon nu e pe-aici. Lumina din cortul lui arată silueta întunecată a rucsacului lui. Mi-a trântit rucsacul în fața cortului meu, de parc-ar fi vrut să-mi transmită că am terminat de vorbit pentru noaptea asta.

Păi, am o veste pentru el: n-am terminat.

Sunt prea fricoasă ca să o iau cu pași hotărâți pe urmele lui și, categoric, nu vreau să-l surprind răspunzând chemării naturii prin vreun tufiș. Așa că aștept lângă tăciunii aprinși, îmbrățișându-mă ca să-mi țin de cald. Avea dreptate. Stelele sunt minunate aici. Gălesc constelația Lebăda¹, apoi Lira² de lângă ea, dar sunt prea supărată ca să pot aprecia ceea ce mă bucură în mod obișnuit.

Trec câteva minute, iar Lennon nu se întoarce. Acum sunt îngrijorată și un pic furioasă. Ne trebuie un soi de sistem. Trebuie să-mi spună unde merge, așa încât să nu stau să mă întreb dac-ar trebui să mă duc să-l caut. Dacă-l atacă vreun urs sau cade de pe stâncă?

¹ Constelație din emisfera nordică a cerului, situată în planul Căii Lactee (n.tr.)

² Constelație de mici dimensiuni situată în emisfera boreală (n.tr.)

Neliniștită și iritată, mă retrag în cortul meu și desfac sacul de dormit. Îmi scot pantofii. Mi-i pun la loc. Mi-i scot din nou, pentru că-mi simt glezna mai bine fără ei în picioare, apoi mă hotărâsc să mă schimb în haine lejere, pentru dormit. Pe la jumătate, îmi dau seama că la lumina din cort se vede tot și o sting și mă îmbrac pe întuneric.

Se pare că tot el are ultimul cuvânt.

Nu-l aud pe Lennon până nu am tras deja fermoarul sacului de dormit, dorindu-mi să dormim pe pământ mai moale, în loc de piatra necruțătoare de pe podeaua peșterii. Îi ascult mișcările și-l aud făcând ceva tăciunilor de la focul de tabără – probabil că-i stinge – înainte să intre în cortul lui.

Peștera amplifică orice sunet. Trasul fermoarului. Trosnetul plasticului. Scotocitul. El își drege glasul, ceea ce mă face să tresar. Apoi lumina lui se stinge și, după ceva foșnete, toate zgomotele încetează.

Iar liniștea e apăsătoare.

E o nebulie. Nu pot să dorm când sunt supărată. Și ce-i și mai rău e faptul că mintea mea începe să scoată alte neliniști la iveală. Glezna mea umflată. Șerpii. Umbrele care se mișcă prin peșteri. Prostia aia de povestire manga a lui Lennon cu găurile în formă de oameni care-apar în versanții munților. Pe urmă, nu mai suport.

– Lennon? zic eu, încet.

Niciun răspuns.

Încerc din nou, de data asta, mai tare.

– Lennon?

– Te-am auzit de prima oară.

Vocea lui e estompată, dar apropiată. Încerc să-mi dau seama unde e în raport cu mine și mă întreb dac-aș putea să întind brațul și să-l ating dacă n-ar fi corturile.

– Mai ții minte când ți s-a părut c-ai văzut o umbră care se mișca prin peșteră? Dacă există într-adevăr cineva care se furișează, iar acel cineva vine încoace?

– Probabil că deja ar fi venit dacă ar fi avut de gând să vină.

– Sau s-ar putea să aștepte să ne omoare în somn.

– Sau așa.

– Eu vorbesc serios, îi spun.

– Și ce vrei să fac, Zorie?

Nu trebuie să fie atât de bosumflat.

– Nu știu.

– Păi, când te gândești la ceva, zi-mi!

Expir prelung.

– Auzi, Lennon?

– Tot te-aud.

– Tu ești sigur că nu-s găurele în peștera asta?

– Ce tot spui acolo?

– Găuri prin care să poată să se strecoare șerpilor.

Îl aud cum înjură în barbă.

– Sunt sigur. Nu-i nicio gaură. Culcă-te, Zorie!

Da, n-ai să vezi așa ceva.

– Auzi, Lennon? șoptesc eu.

– Dumnezeuule!

Tresar și strâng din dinți în întuneric.

– Mă gândeam și eu la o chestie. Dacă tot există posibilitatea ca trolii de peșteră să se strecoare pe-aici și să ne omoare, probabil c-ar trebui să ții securea la îndemână. Pentru orice eventualitate.

– Dorm cu ea lângă mine.

– Chiar dormi?

– Pentru orice eventualitate.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine, îl contrazic. Mă face să mă simt de parcă ar exista *pe bune* pericole afară, noaptea.

– Normal că sunt. Vezi vreo ușă pe care să poți s-o închizi? Suntem complet neprotejați aici. Se poate întâmpla orice.

Mă ridic în șezut în sacul de dormit.

– Auzi?

– Nu știam că am de-ales.

Nu-l bag în seamă.

– Cred c-ar trebui să dormi aici.

Tăcere. Câteva secunde. Apoi zice:

– Ăăă, poftim?

– Cortul ăsta-i pentru două persoane, îi spun. Nu încerc să fac schimb de căldură corporală, cum ai spus tu într-o manieră foarte elocventă mai devreme. Doar că m-aș simți eu mult mai bine dacă aș ști că ești aici când mă omoară trolul de peșteră.

El nu zice nimic.

– Lennon?

– Te-am auzit.

– Și?

– Mă gândesc.

Aștept, cu inima bubuind. După niște foșnete, aud un fermoar, apoi o siluetă apare în fața cortului meu. Fermoarul se trage, iar capul închis la culoare al lui Lennon își face apariția înăuntru.

– Dă-mi rucsacul tău!

Îl târăsc pe podeaua cortului și îl înghiontesc spre ușă. Dispare și aterizează în apropiere cu o bufnitură. Cred că l-a pus în cortul lui. Se aude un alt sunet de fermoar tras. Apoi ușa mea cu plasă se dă la o parte, iar ceva se desfășoară lângă mine. Un soi de saltea de dormit din spumă. Cea pe care o poartă rulată, prinsă cu chingi de partea superioară a rucsacului lui. E urmată de un sac de dormit, pe care-l aruncă peste ea.

Lennon se târăște în cort și trage fermoarul deschizăturii. Înainte să apuc să-mi dau seama ce face, se bagă în sacul de dormit, îi văd cu coada ochiului boxerii negri, picioarele musculoase...

Apoi se întinde lângă mine. Deodată, cortul pare mult mai mic.

– Mulțumită? zice el, părând brusc mohorât.

Zâmbesc pentru mine.

„Da.“

– Depinde. Ți-ai luat securea?

Oftatul lui sună într-un mare fel.

– O să trebuiască să-l sugrum pe trolul de peșteră. E bine-așa?

– E bine, porcușor, spun eu, imitându-l cât de bine pot pe James Cromwell¹. E bine².

Partea superioară a sacului lui de dormit pare mai pufoasă decât a mea, iar el o turtește cu pumnii până când o face pernă. Apoi se întinde pe spate, cu un braț peste cap. Cu fața spre el, mă culc pe o parte, ghemuindu-mă, și privesc fix în lumina neclară, până când ochii mi se obișnuiesc cu el. Privirea mea îi urmărește linia ascuțită, dreaptă, a nasului și şuvițele țepoase de păr de deasupra frunții.

– Îmi pare rău că n-am fost acolo, șoptesc eu, în întuneric.

– Aveam nevoie de tine, șoptește el, drept răspuns. A fost de-a dreptul cumplit, și aveam nevoie de tine.

O imagine a tatălui lui Lennon îmi umple mintea, apoi, pe neașteptate, mă gândesc la mama mea biologică. La chipul ei. La râsul ei. La cât de goală m-am simțit când a murit. Știu exact ce simte Lennon, și asta face totul să fie mult mai rău. Pentru că nici într-un milion de ani nu mi-aș fi dorit ca el să sufere atât de tare.

Un sunet ciudat, înăbușit, umple spațiul cortului și-mi ia o clipă până să-mi dau seama că plânge. Lennon nu plânge niciodată. Absolut niciodată. N-a plâns nici în copilărie, nici când am mai crescut. Mi se sfâșie inima când îl aud.

Din instinct, mă întind spre el. Când pun mâna pe pieptul lui tremurând, îmi apucă mâna cu niște degete ca de oțel. Nu-mi dau seama dacă urmează să mă îndepărteze și, pentru o clipă, suntem încremeniți la jumătatea drumului spre ceva.

¹ James Oliver Cromwell (n. 1940), actor american cunoscut pentru roluri în filme precum *Babe*, *The Green Mile*, *I Robot* și seriale precum *Halt and Catch Fire* și *Six Feet Under* (n.tr.)

² În original, *That'll do, pig, that'll do*, replica din încheierea filmului pentru copii *Babe*, din 1995, în regia lui Chris Noonan, cu Christine Cavanaugh în rolul vocal principal al porcușorului Babe și James Cromwell în rolul fermierului Arthur Hoggett (n.tr.)

E un fel de amurg tensionat.

Se întoarce spre mine, iar eu îl trag mai aproape. El își lipește capul de gâtul meu, suspinând încet. Simt lacrimi fierbinți pe pielea mea, iar brațele mele îl cuprind. Mirosul lui îmi umple nările, miroase a șampon, a prospețime și a fum de lemne, are un iz înțepător de transpirație și de ace de pin. E mai dur, mai puternic și mult mai masculin decât a fost ultima oară când l-am îmbrățișat. Parc-aș ține în brațe un zid de cărămidă.

Treptat, încetează cu plânsul și se lasă moale de tot în brațele mele.

Suntem într-o peșteră străină, ne-am cam pierdut. N-am respectat planul și categoric n-am respectat traseul.

Dar pentru prima dată de când am plecat de-acasă, nu sunt neliniștită.

Mergem deja de câteva ore și abia am reușit să trecem de valea de sub peștera noastră. Spatele și picioarele mă dor, în ciuda ibuprofenului pe care mi l-a dat Lennon la micul dejun. Mi l-a pus pe o canistră contra urșilor când m-am trezit, alături de una din ceștile albastre de cafea. Nu înțeleg cum a ieșit din cort fără să-mi dau eu seama. Tot ce știu e că, de fiecare dată când m-am trezit în timpul nopții, brațul lui era tot în jurul meu. Apoi, undeva aproape de ivirea zorilor, mi-am dat seama deodată că era mult mai frig. Până m-am trezit, făcuse deja un foc și pregătea micul dejun, iar caruselul de emoții din noaptea trecută a fost înlocuit de promisiunea unei cafele fierbinți și a unei zile noi.

Nu e un mod prea rău de-a te trezi. Doar că-mi simt corpul de parcă l-ar fi lovit un camion ce-a dat cu spatele de câteva ori peste el, așa, de-al dracului.

Drumețiile dor.

Și dor și mai tare atunci când urci un deal abrupt. Dar nu contează, pentru că sunt nerăbdătoare să văd unde mergem. Lennon a mai desenat o hartă. A desenat-o în interiorul jurnalului lui, în dimineața asta, și și-a recalculat traseul în timp ce eu am încercat să nu mă holbez la începutul de barbă care-i crește peste maxilar, pentru că-mi dă niște sentimente nepotrivite în legătură cu el. După ce-am virat greșit și-am ajuns în peșteră ieri, mi-a spus c-o să o

luăm pe o potecă mai cunoscută, care o să-mi placă mai mult: e marcată pe harta oficială a parcului King's Forest și nu duce doar la o stație a gărzii forestiere, ci și la ceva mai spectaculos – doar că insistă că partea aia spectaculoasă e o surpriză. Știe că nu suport surprizele, dar mă duce cu vorba și-o accept. Sau poate c-o accept din cauza bărbii nerase. E o barbă nerasă foarte plăcută.

Suntem la o răscruce unde se despart două poteci. Un indicator ne spune că poteca mai mare din fața noastră e Poteca Împăratului¹. Iar într-un spațiu gol dintre copaci, ne fixăm privirile pe munții cu vârfuli albe, ce sclipesc în lumina puternică a soarelui.

– Uau! murmur eu.

– Nu-i așa? întreabă Lennon. Piscul maroniu din stânga e muntele Topaz, iar ăla crestă din dreapta e muntele Thunderbolt. Mor atât de mulți alpiniști acolo.

Nu *par* mortali. De fapt, *par* frumoși. Maiestuoși. Da, înțeleg pe deplin de ce spun oamenii chestia asta despre munți. Îmi întind brațele și-mi umplu plămânii cu aer curat de munte. Ceva mă pișcă. Mă plesnesc peste braț.

– A, intrăm pe teritoriul țânțarilor, zice Lennon, întorcându-se și arătând spre rucsac. Scotocește prin al doilea buzunar. E acolo o sticlă de soluție împotriva insectelor.

Trag fermoarul buzunarului și îmi strecor degetele înăuntru, găsind sticlă cu pricina. Ne dăm pe rând cu ulei cu miros de citronelă², care-mi face ochii să lăcrimeze. După ce ne dăm ca lumea și ne blindăm de tot contra țânțarilor, pornim pe o cărare ce ne duce într-o livadă de cedri. Nu durează mult și se întâmplă două lucruri: (1) vedem alți drumeți în fața noastră și (2) îi vedem îndreptându-se spre un șir impunător de trepte din granit care-a fost ciosplit în munte.

– Ce dracului e aia? întreb.

¹ În original *Emperor Trail* (eng., n.tr.)

² Ulei esențial obținut din arborele *Cymbopogon Nardus*, o specie de lămâiță (n.tr.)

– Scara Împăratului, spune Lennon, ridicând din sprâncene.

Poartă o căciulă pleoștită, neagră, cu un craniu, iar vârfurile țepoase ale părului i se ȳtesc de sub ea. Mi-aș dori să am o șapcă, să pot acoperi dezastrul care e masa mea de bucle zburlite. Natura e necruțătoare.

– Urcăm treptele alea de piatră? ȳntreb.

– Nu sunt doar niște trepte de piatră, Zorie. Sunt nobilele trepte ale naturii, răspunde el, cu vocea lui impunătoare. Mai mult de opt sute de trepte cioplite ȳn granit la sfârșitul anilor 1800. ȳn timpul construirii lor au murit trei oameni, iar de-atunci, ȳn fiecare an, a murit câte un om pe scările alea. Cincisprezece ȳn ultimul deceniu. La ora actuală, e cea mai mortală potecă din toate parcurile naționale din Statele Unite.

– Ce? ȳntreb eu, alarmată.

El zâmbește larg.

– Nu-ți face griji! spune. Ȇia ce mor de obicei sunt idioții care cad peste margine ȳncercând să facă tot felul de tâmpenii. O să ȳnțelegi de ce când o să mai urcăm. Dacă ar fi Brett aici, i-aș da șanse de supraviețuire fifty-fifty, pentru că n-ar reuși să reziste chemării morții. Ceea ce aproape că mă face să-mi doresc să mai fie cu noi.

– Nu-i frumos, ȳl dojenesc eu, deși nu mă pot abține să nu schițez un zâmbet.

– Dar, insistă el, eu și cu tine nu o să o luăm pe urmele cascadorilor ăstora.

– Ȇă, eu așa sper!

– E-n regulă. Mii de oameni cu bun-simț elementar fac drumeții pe cărările astea și trăiesc ca să povestească. E una dintre atracțiile cele mai populare ale parcului. O să-ți placă la nebunie, o să vezi! E o surpriză mare de tot ȳn vârf.

– Un jacuzzi și o pizza?

El chicotește.

– Nu chiar, dar o să-ți placă. Facem pauză de prânz la jumătatea drumului. Hai să trecem la treabă, Everhart! spune el, entuziasmat, și un zâmbet molipsitor ȳi apare pe față.

Și astfel ne începem urcușul.

Trebuie să urcăm o potecă ascendentă normală, vreo jumătate de oră, până când ajungem la trepte. Sunt aspre, late, și printre ele cresc flori sălbatice frumoase și ierburi mătăsoase. Șerpuiesc încet în sus, pe munte, iar treptele din vârf sunt ascunse vederii, prin partea din spate a piscului. Treptele sunt pe alocuri abrupte și un pic cam strâmbe, dar în afară de faptul că-mi sunt suprasolicitate coapsele, nu înțeleg de ce-ar putea fi considerate periculoase. Aud o apă care devine tot mai zgomotoasă pe măsură ce urc, așa că-mi dau seama că e un râu prin apropiere, doar că nu se vede.

Urcând, îmi dau seama că mă simt tot mai bine fizic. Nu sunt la sută la sută, dar Lennon spune că trebuie să mi se acomodeze corpul cu drumeția. E o probă de rezistență lentă și constantă, nu o cursă. Iar peisajul superb ajută categoric la motivație.

Problema cu drumețiile e că te lasă fără tot confortul modern. Nu ți-e distrasă atenția de verificarea rețelelor de socializare. N-ai televizor. Nu trebuie să te ții de niciun program. Ești numai cu gândurile tale și ritmul constant al picioarelor care ți se mișcă pe terenul stâncos. Și chiar și când încerc să-mi păstrez capul limpede, lucrează în fundal, căutând să rezolve lucruri pe care eu nu le vreau rezolvate.

Cum ar fi Lennon.

Și eu.

Noi.

N-am vorbit despre noaptea trecută. Nici despre dormitul în același cort și, categoric, nici despre moartea tatălui lui. Am întrebări peste întrebări, dar aștept ca el să-mi dea un semn că e pregătit să răspundă la ele.

Sau poate că nu sunt eu pregătită să aud răspunsurile.

Nu suport dilemele.

După ce-am urcat pe trepte mai bine de douăzeci de minute, și capul, și picioarele parcă stau să-mi explodeze. Oricât aș reflecta și oricât aș contempla peisajul frumos, nu-mi pot distra atenția de la durere.

– Nu pot să merg mai departe, îi spun, cu răsuflarea tăiată. Cel mai greu antrenament StairMaster¹ din toate timpurile. Urăsc treptele-astea tâmpite! Le urăsc, le urăsc, le...

– Ia-o ușor! Suntem aproape de jumătatea drumului. Chiar acolo, sus, îmi spune el, iar eu observ un loc în care treptele se întrerup.

De-a lungul traseului, au fost câteva zone de odihnă, dar aici e un platou neted de granit, cu câteva bănci din piatră cioplită. Una este ocupată de o familie de turiști cu rucsacuri – doi copii, o mamă și un tată. Sunt și zgomotoși, strigă unul la altul, peste vuietul omniprezent al râului nevăzut. Mi se pare șocant, după ce ieri n-am văzut și n-am auzit suflet de om toată ziua.

Lennon își trânteste rucsacul pe o bancă aflată la umbră, de pe versantul muntelui dinspre platou, iar eu mă prăbușesc lângă el, stând o clipă cocoțată pe marginea băncii, apoi desprind chingile rucsacului. Suntem într-o zonă privată, semiprotejată, iar zgomotul râului nu se-aude atât de tare aici.

– Transpir, îi spun.

Nu-mi amintesc când am transpirat ultima oară înainte de excursia asta.

El deschide canistra contra urșilor și scoate din ea același prânz pe care l-am mâncat și ieri.

– Îți face bine.

– Pe tine drumețiile astea te-au transformat dintr-un slăbănog într-un atlet?

Ochii lui mijiți îi fixează pe ai mei.

– Nu-mi dădusem seama că arăt ca un atlet.

– O, ba ești, spun eu, în timp ce gâtul mi se încălzește.

„Șmecheră mai ești, Everhart!“

Mă apropii prea mult de ideea că l-am spionat în camera lui cu telescopul meu și mă hotărâsc să renunț cât mai am timp și s-o las baltă.

¹ Companie americană producătoare de aparatură de fitness, fondată în 1983 (n.tr.)

– N-ai apucat să te uiți la stele aseară, spune el, după o clipă.

Of! Și el se gândea la faptul că l-am spionat. Teribil.

– E în regulă, îl asigur eu.

– Promit c-o să ai parte de niște momente minunate de privit stelele în seara asta, spune el și, după câteva clipe de reflecție, își drege glasul. Nu te-am întrebat azi dacă vrei să mergi tocmai până la Condor Peak. Stația gării forestiere de care ți-am spus e de partea cealaltă a muntelui. Ar trebui să ajungem acolo în după-amiaza asta. Adică, știu că eu am presupus că o să fii aici și-o să privești stelele, dar dacă vrei, poate ar fi bine să sunăm după o mașină la stația gării forestiere...

A, de fapt, *nu* mă gândisem la asta.

– Nu-i nevoie să iei o decizie acum, spune el. Doar să te gândești la asta și să-mi spui. Ca să fac planuri de rezervă.

Eu încuviințez, iar subiectul e lăsat baltă. Măncăm în liniște, mai ales pentru că sunt prea obosită ca să fac două lucruri deodată. Mă descurc doar cu mestecatul. Dar când începem să împachetăm din nou, familia de turiști e deja plecată, iar noi rămânem singuri pe stâncă. Atunci îmi dau seama că piciorul lui Lennon sare ca un cioncan pneumatic. Face așa când se concentrează prea tare – când dă teste – sau când e agitat în legătură cu ceva.

Când mă vede că-i privesc fix piciorul, încetează să-l mai facă să sară și oftează:

– Ce tâmpenie. Ar trebui să vorbim despre asta, și gata.

– Poftim?

– Despre toamna trecută. Auzi, eu ți-am spus despre taică-meu. Acum vreau să știu despre al tău.

– Despre taică-meu?

Mijește ochii și-i îndreaptă repede spre mine.

– Vreau și eu să știu ce ți-a zis despre mine după petrecerea de deschidere a anului școlar. Presupun că ți-a spus ceva.

– Nu te înțeleg, zic eu, clătinând din cap.

– După petrecerea de deschidere a anului școlar. Vreau să știu ce ți-a zis.

Îl fixează cu privirea.

– Ăăă, păi a avut, pur și simplu, o discuție cu mine și mi-a spus că ar fi bine să stau departe de tine. C-ar fi cel mai bine să ne despărțim și să mergem mai departe, pentru că asta-mi producea... stres.

– Asta-i tot?

Nu știu ce s-ar aștepta să-i zică.

– Cam așa ceva. Nu i-am zis de... știi tu. De experiment.

– Și n-a adus vorba despre asta?

– De ce-ar aduce-o?

Dă să-mi răspundă, dar se răzgândește. De două ori. După ce-și mușcă buza inferioară și saltă de două ori din picior, spune, în sfârșit:

– Încerc să-mi dau seama de ce m-ai dat la o parte din viața ta și ai început să te vezi cu Andre.

– M-ai lăsat de izbeliște la petrecerea de deschidere a anului școlar!

– Ți-am trimis mesaj.

– O singură dată. „Îmi pare rău.“ Asta-i tot. Atât ai zis. Ți-am răspuns la mesaj de un milion de ori, și tu n-ai răspuns.

– Păi, scuză-mă că eram ocupat cu tentativa de sinucidere a lui taică-meu!

Rămân nemișcată.

– Asta a fost... în ziua petrecerii?

– A fost una dintre multele chestii de căcat care s-au întâmplat în ziua aia.

– Ăăă... vrei să împărtășești lucrurile astea cu cei din clasă?

El fixează cu privirea munții din depărtare, de parcă astfel le-ar crește picioare și-ar fugi.

– De-asta te-am întrebat de taică-tău. Nu a zis nimic despre ce s-a întâmplat în ziua aia? La hotel?

– Care hotel?

El închide ochii și murmură ceva pentru sine, pleoștindu-se pe banca din parc.

– N-are importanță.

– Ba nu, nu faci tu de-astea, zic eu, începând să devin iritată. Categoric nu! Tu ai adus vorba de povestea asta, tu s-o închei! Care hotel?

El își acoperă ochii cu o mână și geme.

Ceea ce-mi ridică nivelul anxietății. Dacă Lennon crede că e grav, trebuie să fie mult mai nasol decât îmi închipuiam eu.

– Te rog, spune-mi! îl implor.

El se plesnește cu ambele mâini peste genunchi, de parc-ar da să se ridice, dar în loc să facă asta, inspiră puternic și răsuflă tare.

– Toamna trecută... ei bine, lucrurile începuseră să se schimbe între noi. A avut loc Marele Experiment.

– Eram de față, îi reamintesc.

– Credeam că merge bine. Destul de bine încât am căzut de acord să le spunem părinților noștri și să ieșim în public, spune el, lăsându-se pe spate pe bancă și aplecându-se mai jos, cu brațele încrucișate pe piept. Și cred că... am fost mult prea entuziasmat în legătură cu importanța petrecerii de deschidere a anului școlar. Mă gândeam... știi tu. Mă gândeam că ne descurcăm bine la faza cu prietenii. Eram experți în prietenie. Pe urmă... Adică, Dumnezeule! Ce-am făcut pe banca aia din parc...

– Nu totul, spun eu, simțind cum încep să mi se încălzească urechile.

– Nu, dar ce vreau să spun eu e c-a fost bine. Adică, foarte, *foarte* bine. Așa-i?

A fost uluitor. Cam aiurea câteodată, mai ales la început. E ciudat să-ți săruți cel mai bun prieten. Și, în același timp, nu e deloc ciudat. Și e și foarte plăcut. Atât de plăcut, încât nu pot să mă gândesc la asta acum, pentru că mă face să mă fâstâcesc. Toată conversația asta mă face să mă fâstâcesc. Cred că iarăși încep să transpir.

Se relaxează când aprob din cap ca să confirm.

– Deci, da! Lucrurile mergeau bine. Am căzut de acord să ieșim în public. Părea decizia corectă. Dar, la urma urmei, se apropia

petrecerea de deschidere a anului școlar, iar tu erai destul de stresată de ideea de-a-i spune lui taică-tău...

Încep să-mi cam amortească degetele.

– Și nu te învinovățesc. Nu e nici prietenos, nici sociabil. Și știi că nu m-a suportat niciodată.

Nu-l contrazic pentru că știu că e adevărat. Când eram copii, tata nu părea să aibă vreo opinie despre Lennon – până când a aflat că are un tată musulman și două mame. Atunci a început să spună chestii obraznice despre familia Mackenzie.

Lennon continuă:

– Vreau să zic doar că înțeleg de ce la momentul ăla nu i-ai spus lui taică-tău. Dar înțeleg și mai bine după ce s-a întâmplat în ziua petrecerii de deschidere a anului școlar.

– Ce anume s-a întâmplat?

El oftează din greu.

– Știam niște elevi din ultimul an care-și rezervau camere de hotel pentru noaptea de deschidere a anului școlar.

Se întâmplă în fiecare an, și la petrecerea de deschidere a anului școlar, și la absolvire. Uneori, camerele sunt rezervate de grupuri de puști care vor să petreacă, alteori e vorba doar de cupluri.

– M-am gândit să iau o cameră pentru noi doi, spune Lennon. Singuri.

Scot un sunet de parcă m-ar sugruma cineva. Asta... nu e ceea ce m-așteptam să aud. Deloc.

– Privind în urmă, spune el, sunt conștient că pare c-am făcut niște presupuneri foarte mari în legătură cu direcția în care se îndrepta relația noastră. Și cred că așa a și fost. Dar, sincer să fiu, am crezut că suntem pe aceeași lungime de undă. Sau cel puțin asta mi-am spus mie.

Habar n-am ce simt în momentul ăsta. Pielea parcă mi-a luat foc și mi-e amorțită în același timp.

– Nu puteai să mă întrebi și pe mine de chestia asta?

Sincer, poate că, la momentul ăla, mi-aș fi ieșit din minți de bucurie, dar în clipa asta mi se pare ciudat să aud de așa ceva.

– Adică, nu puteai să te consulți și cu mine în prealabil?

– Am crezut c-o fac pe romanticul dacă te surprind.

– Închiriind o cameră în care să facem sex?

El mijește un ochi, apoi îl închide.

– Păi, dacă pui problema așa, da, sună destul de obraznic. Dar nu te-aș fi forțat niciodată. Știi asta, nu?

– Dar nu asta ai avut de gând?

– Cum ziceam, credeam că suntem în asentiment pe subiectul ăsta. Cel puțin la vremea aia.

Bine, e adevărat, poate că eram. Nu poți să ai parte de prea multe ture extreme, în stil heavy metal, de tip „unde mi-a dispărut sutienul?“, fără să-ncepi să îți ieși un pic din minți.

– Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat mai departe în planul tău romantic cu hotelul, spun eu, sec.

El oftează din nou. Țsta nu-i semn bun. Când oftează mult, e semn că urmează să spună ceva ce nu ar vrea să spună.

– Deci, oricum, s-ar putea să nu-ți amintești tu de treaba asta, dar eu, în ziua deschiderii anului școlar, nu eram la prânz.

Eu aprob din cap.

– Ieșisem pe furiș din incinta școlii, ca să rezerv camera la hotel. Doar că eram îngrijorat că ăia de la hotel n-aveau să mă lase, că aveam șaispe ani, și știam că puștii ceilalți care luau camere la hotel se foloseau de cardurile de credit ale părinților lor, așa că eu am... cam împrumutat cardul de credit al lui Mac.

– Ai...

– Bun, recunoaște el. Cred că l-am cam furat.

– O, Doamne!

– Știu. A fost o mare prostie. Nu gândeam limpede. Am crezut c-o să pot să dau buzna în cameră, să strecor cardul de credit înapoi în poșeta lui Mac, să înhaț factura când venea și să plătesc înainte

să apuce Mac să-și dea seama. Iar verișoara Inei Kipling lucra la recepția Hotelului Edgemont.

– Mamă. Ąla-i...

– De fițe, știu. Ne-a zis Ina câtorva dintre noi la ora de teatru. Spunea că verișoară-sa încălca politica vârstei minime a hotelului, așa că am ieșit pe furiș din școală și m-am dus la Hotelul Edgemont în ziua deschiderii anului școlar. Am ajuns la recepție și verișoara Inei era acolo. M-a întrebat pe ce nume să facă rezervarea și eu n-am vrut să folosesc numele noastre adevărate, și-am intrat în panică și-am folosit numele lui taică-meu. Și în timp ce-i dictez verișoarei Inei „Ahmed” pe litere, mă întreabă dacă-s arab, ceea ce mă scoate din sărute, pentru că eu nu-s vreo limbă¹, în primul rând, iar în al doilea rând, așa se comportă, de zici c-aș fi vreun terorist, sau ceva de genul ăsta.

Dau din mână ca să-i fac semn lui Lennon să meargă mai departe. Dă-i, măi, omule, înainte!

– Și în timp ce purtăm noi discuția asta, și eu recunosc că, de fapt, Ahmed este numele real al tatălui meu, îmi spune că trebuie să dau nume reale, pentru că altfel o să aibă ea probleme. Așa că-i dau numele meu și al tău, și pe urmă, de nicăieri, mă îmbrânțește taică-tău.

Stai așa. Ce?

– Taică-meu?

– Taică-tău, repetă el, cu vocea plină de resentimente.

– Ce Dumnezeu căuta acolo?

– Se pare că era în spatele meu la coadă și-a auzit toată tărășenia. Și-a făcut un scandal de pomină. Eram în mijlocul unui hotel de lux, cu majordomi și cărucioare aurite pentru bagaje, și ăsta zbiera la mine că, dacă mai îndrăznesc până și să mă uit la fiica lui, mă bate de mă cac pe mine.

Tresar, acoperindu-mi îngrozită ochii, în timp ce Lennon continuă.

¹ În original se folosește termenul *Arabic*, care desemnează în mod obișnuit limba și cultura arabă. (n.tr.)

– Dup-aia, începe s-o amenințe pe Ina, zicând c-ar trebui să fie concediată pentru c-a dat o cameră de hotel unui minor și...

Lennon oftează tare.

– A fost *groaznic*. Îmi venea să mor. Pe urmă, taică-tău a înhățat cardul de credit de pe birou și a cerut să știe dacă mamele mele au fost de acord cu așa ceva. Le-a făcut „păgâne lesbiene“¹.

– Iisuse Hristoase!

– Da. Atunci mi-am ieșit din minți.

– Ce s-a întâmplat?

– I-am ars una.

CE? Îl privesc fix pe Lennon și nu-mi vine să cred.

– Mda, spune Lennon, lovindu-se ușor și repetat cu încheietura pumnului peste coapsă. I-am tras un pumn în falcă. A durut ca toți dracii. Am avut pumnul vânăt zile întregi.

Prin minte, îmi străfulgeră amintiri de anul trecut. Taică-meu a avut obrazul umflat și falca-i era vânătă. Ne-a spus că l-a lovit o schelă în cădere când trecea pe lângă un șantier.

– După ce l-am lovit, continuă Lennon, a încercat să mai sară la mine, dar s-a băgat unul dintre angajații hotelului între noi. Dup-aia, Ina a fugit să-l aducă pe manager. Și... ca să scurtez povestea, taică-tău a spus că nu cheamă poliția și nu pune să fiu arestat pentru agresiune dacă mă țin la distanță de tine. Fără dans la petrecerea de deschidere a anului școlar. Fără vizite acasă. Fără stat de vorbă la școală. Fără telefoane și mesaje. A zis c-o să-ți monitorizeze telefonul.

– Iisuse! spun eu, șocată.

Oare chiar poate să-mi monitorizeze telefonul? Oare o fi făcut-o deja? Părinții mei mi-au acordat mereu destul de multă libertate. N-am crezut nici într-un milion de ani c-o să ajungă să-mi invadeze intimitatea.

– Deci, practic, asta a fost, spune Lennon. Oricum aveam de gând să-ți zic. Cel puțin, după ce plecam cu mașina prin oraș și

¹ În original *dyke heathens* (eng., n.tr.)

încetam să mă mai agit. Atunci i-am trimis un mesaj lui Avani și i-am spus să te anunțe c-o să ne întâlnim la dansul de la petrecerea de deschidere a anului școlar, pentru că planul în care eu veneam la tine acasă și le spuneam părinților tăi că noi doi suntem împreună... nu avea să se mai întâmple. Deci m-am gândit să-ți spun, pur și simplu, ce s-a întâmplat la hotel cu taică-tău și să încercăm să ne dăm seama ce să facem. Dar pe urmă a sunat Sunny și a zis că taică-meu a încercat să se sinucidă, și ne-am dus repede în oraș ca să așteptăm la spital, neștiind dacă o să mai trăiască sau nu.

El înghite în sec, iar gâtul îi saltă.

– Tata a reușit să supraviețuiască până după weekend. Iar mamele mele s-au asigurat că prietena lui era pregătită să se ocupe de el acasă – i-au dus și cumpărături, și tot tacâmul. Oricum, ne-a stors pe toți de puteri. Și am ajuns înapoi în oraș abia duminică seara. Aveam de gând să stau de vorbă cu tine la școală a doua zi, ca să-mi cer scuze pentru faza de la petrecerea de deschidere a anului școlar și să-ți explic ce s-a întâmplat, dar tata a avut a doua tentativă de sinucidere, și de data asta n-a fost nimeni acolo ca să-l oprească.

– Vai, Lennon!

– Da...

Îmi arată un zâmbet forțat, care piere imediat.

– Atunci ți-am dat ultima oară mesaj.

„Îmi pare rău!“

Văd mesajul la fel de clar în minte precum în ziua în care l-am primit.

– Eu am crezut... că spuneai că nu vrei să avem o relație. Că erai prea laș ca să-mi spui chestia asta în persoană.

– Îmi era teamă să nu-ți monitorizeze taică-tău mesajele, și eram în plin coșmar. Nu gândeam limpede. Mi-am spus doar că, după ce mă-ntorc de la înmormântare, o să rezolvăm treaba asta. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat a fost să mă întorc la școală și să te văd cu Andre.

Of, Iisuse!

Acum încep să mi se așeze toate în minte.

Îmi aduc aminte de luna aia cu o claritate perfectă. Plânsesem tot weekendul, crezând că el considera că e prea ciudat să fim altceva în afară de prieteni și că mă lăsase baltă. Nu voiam să mă întorc la școală. M-a obligat mama să mă duc, după ce i-am mărturisit despre Marele Experiment. Mi-a spus să încerc să vorbesc cu el și să află ce s-a întâmplat. Să-i acord circumstanțe atenuante. Și...

– Taică-meu a avut o discuție lungă cu mine, spun eu, prea agitată ca să stau jos.

Sar de pe bancă și mă plimb de colo colo pe platou.

– A zis că mama i-a spus că sunt supărată și că mi-ar fi mai bine să nu mai vorbesc cu tine. Să uit de tot, că relațiile se schimbă, și că e mai bine să am mândrie decât să fiu eu aia care imploră. El...

Mă opresc și pun mâinile-n șolduri ca să mă țin în echilibru. Cred c-o să mi se facă rău.

– Credeam că se comportă ca un tată grijuliu. De ce l-ar fi interesat pe el ce facem și ce nu facem?

Lennon ridică mâinile brusc.

– Așa-i? N-am înțeles niciodată chestia asta. Adică, știu că părinții mei sunt mult mai puțin înțepați în legătură cu sexul...

Dumnezeule mare! Simt cum roșesc.

– Dar a fost superciudat să-l văd cum explodează-n halul ăla.

– Da, explodează, să știi, spun eu, începând din nou să mă plimb. Zici că-i butoi cu dinamită.

– E și meschin rău. A păstrat cardul lui Mac... ca să facă presiuni, zicea el. Când ea a început să se dea de ceasul morții să-l găsească, după înmormântarea lui taică-meu, n-am putut să suport ideea de-a o fi mințit. Așa c-am mărturisit toată povestea. A fost furioasă pe mine. Știi cum e cu furatul.

– Știu.

– Dar dup-aia a fost și mai furioasă pe taică-tău. Pe toate porcăriile pe care le-a zis despre sex-shop. Aia a fost prima ceartă urâtă,

cu țipete, dintre familiile noastre, știi tu. A fost în legătură cu noi doi. Mama s-a dus la clinica alor tăi cât eram noi la școală și le-a rupt verbal fundurile.

– Despre noi a fost? Toată harababura asta a dat naștere tuturor resentimentelor dintre familiile noastre?

El aprobă din cap.

– Voiam să vorbesc cu tine despre toate astea, dar după înmormântarea lui taică-meu, când m-am întors la școală, am dat peste tine, sărutându-te cu Andre în fața vestiarului.

– Credeam că se terminase totul între noi! M-am făcut de rușine plângând la petrecerea de deschidere a anului școlar, iar el s-a purtat frumos cu mine. El a fost acolo, tu n-ai fost, iar eu am crezut că nu... n-aș fi făcut asta niciodată dacă știam adevărul! Nu știam că tatăl tău murise... puteai să-mi spui!

– Credeam că ai aflat. S-a dat și la știri. Dar tu n-ai zis nimic, iar eu n-aveam voie să m-apropii de tine, că mă omora taică-tău. Singurul moment în care puteam să vorbesc cu tine fără ca el să știe era când eram la școală, și tu erai acolo, cu Andre. Andre! Și nici măcar o privire nu-mi aruncai. M-am simțit ca o boală. Te-ai mutat în curte la prânz, ca să stai cu Reagan și cu Andre, și după aceea v-am văzut ieșind la întâlnire, la Thai Palace...

– Credeam că mă urăști. Credeam că totul s-a terminat între noi.

Își scoate căciula ca să-și treacă mâna prin păr, apoi o pune din nou pe cap, mai strâns, lăsând-o jos, pe frunte.

– Eram varză din cauza a ceea ce se întâmplase cu taică-meu... habar n-aveam ce să fac. Toată povestea aia era sucită de tot, și credeam că nu vrei să mai ai de-a face cu mine. Eram făcut bucăți, Zorie! Bucăți.

Aud suferința din vocea lui și se potrivește cu ceea ce simt și eu în sufletul meu.

Copleșită, mă îndrept spre marginea platoului și arunc o privire spre treptele curbate. Par desprinse dintr-o altă lume, precum treptele

străvechi ale unui templu tibetan. Doar că nu-i decât California, și aici nu-i nimic sfânt. Nu tu călugări, nu tu altare...

Doar muntele, soarele, noi doi și toată durerea asta la mijloc.

Un grup de drumeți urcă treptele, venind de foarte jos. Parc-ar fi furnici. Fac câțiva pași și mă îndrept spre băncile ce înconjoară o balustradă scurtă din lemn și privesc spre peisajul aspru. Mă întreb dacă ăsta-i unul dintre locurile alea în care cad oamenii de pe munte. Categorie nu pare genul de loc în care oamenii ar trebui să moară. Arată prea frumos.

Îl aud pe Lennon apropiindu-se, dar nu mă întorc. Nu știu ce să spun. Simt că nu pot să fac față. Încerc, dar sunt furioasă, am inima cu totul frântă și mă simt de parc-aș fi carne vie.

Oare toate astea sunt din vina mea, c-am plâns pe umărul lui Andre și c-am presupus ce era mai rău despre motivațiile lui Lennon?

Sau toate astea sunt din vina lui Lennon, c-a presupus ce era mai rău în legătură cu mine?

Pe urmă, mai e și taică-meu...

– Tot ce s-a întâmplat la hotel..., reușesc eu să spun în cele din urmă, vorbind mai mult cu munții decât cu el. Adică, tot ce ți-a făcut ție taică-meu, e aproape șantaj.

– De fapt, chiar asta e. Vezi tu, mă tot zgândărea pe mine ceva. Ce căuta el să se cazeze la hotelul ăla? Era ziua-n amiaza mare. Și cui îi trebuie hotel în oraș când stă la douăzeci de minute distanță? Nu m-am mai gândit foarte mult la toată povestea asta după ce s-a dus totul dracului. Asta până n-a ajuns pachetul ăla la magazinul părinților mei din greșeală.

Rămân nemișcată, iar inima începe să-mi bată haotic.

– De ce? întreb eu, aproape-n șoaptă.

Nici măcar nu sunt sigură că vreau să știu.

– Pentru că femeia din pozele alea... mi-am dat seama c-am mai văzut-o undeva. Era în holul hotelului, stătea în picioare, aproape de registrul de cazare. Apoi am văzut-o din nou, lângă ușile rotative, când m-a târât taică-tău afară după el.

Lennon face o pauză, apoi spune:

– Mai târziu, când m-am gândit la asta, am crezut că poate făcuse un scandal atât de mare ca să nu o văd.

E lovitura finală. Vreau să ridic mâinile a predare. Am murit acum, așa că puteți să nu mai trageți, vă rog frumos și mulțumesc mult. Nimic nu mă mai poate răni. Am depășit faza durerii. Sunt amortită, pur și simplu.

Mă îndrept cu pași mari spre banca noastră și-mi iau rucsacul în spate, ridicându-l pe umeri.

– Ce faci? întreabă Lennon.

– Trebuie să mă gândesc, îi spun. Da... trebuie să mă gândesc.

Si exact asta și fac. Singură cu gândurile mele, cântăresc în minte tot ce s-a întâmplat, în timp ce urc ultima sută și ceva de trepte spre munte. Mă întreb dacă o să-mi treacă vreodată supărarea pe taică-meu. Mă întreb dacă sunt cumva supărată și pe Lennon. Și sunt atât de ocupată să mă pierd în propriile gânduri egoiste, încât nici nu-mi dau seama că apa se aude mai tare. Și mai tare. Iar când treptele iau o curbă bruscă la dreapta, înțeleg de ce.

Cascade. Două. Nu mici și liniștite precum Cascada Mackenzie. Dacă *ăla* era *vuiet*, aici vorbește însăși Dumnezeu¹. Și e aprig.

Apa albastră se prăvălește de pe o stâncă așezată în unghi ascuțit, la o înălțime foarte mare, iar jos e doar spumă albă și involburată. Curge cu o asemenea sălbăticie încât o treime, dacă nu chiar mai bine, din cascade e doar ceață. Simt ceața până și pe picioare – iar baza cascadei trebuie să fie la vreo patru sute de metri buni în jos.

Fac ultimii câțiva pași spre o zonă mare de observație de pe un platou de două ori cât cel de jos. Nu-i nimeni aici? Cum se poate-așa ceva. Văd un alt șir de trepte în capătul zonei de observație, trepte ce duc chiar până-n vârș. În jurul cascadelor pare-a fi o potecă, iar în vârful cascadei e un loc în care turiștii fac poze și se uită prin dispozitive speciale. Dacă nu mă înșel, văd un tramvai și câteva toalete

¹ Personajul principal se referă la Dumnezeu la feminin: *God herself*. (eng., n.tr.)

acolo sus. Se pare că mulți oameni aleg să meargă cu tramvaiul acolo în loc să urce pe cele mai periculoase trepte din lume.

Mă îndrept spre marginea zonei de observație și îmi trântesc rucsacul pe o secțiune de stâncă uscată. Arunc o privire spre prăpastie, ca să privesc cascadele.

– Cascadele Împăratul și Împărăteasa, spune Lennon, tare, din lateralul meu, trântindu-și rucsacul lângă al meu. De fapt, fac parte din același râu, dar formațiunea aia stâncoasă asimetrică dintre ele, care iese în evidență, le separă cursul. O sută șase metri înălțime.

Sunt frumoase. Sunt de-a dreptul uluită. Și de priveliște, și de toată discuția pe care tocmai am purtat-o. Mă întreb dacă sunt în stare să mă uit în continuare la cascade, să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic până-mi vine un plan în minte.

– Zorie, mă imploră el. Spune ceva! Te rog mult!

Trebuie să vorbesc mai tare decât de obicei pentru a mă face auzită peste vuietul cascadei, și se cam transformă în țipăt.

– Dacă ai mărturisit totul părinților tăi, atunci taică-meu n-avea cu ce să te preseze.

Mă întorc cu fața spre el, cu vocea plină de amar.

– De ce nu mi-ai spus atunci?

– Nu vorbeai cu mine.

– Pentru că trăiam cu impresia că mă urăști!

– Nu te-am urât niciodată. Eram furios că m-ai dat la o parte și al dracului de supărat pe Andre. Când l-am văzut cu tine în fața vestiarului tău, a fost una dintre cele mai grele zile din viața mea – și crede-mă, am avut *o grămadă* de zile nasoale anul trecut.

– Am fost cu Andre doar pentru că încercam să trec peste suferința provocată de tine.

În clipa asta plâng – pe jumătate de furie, pe jumătate de durere – și mă simt de parcă o să-mi plesnească pieptul, o să cad peste marginea zonei de observație și-o să mor în spuma cascadei. Pentru că nu mă gândesc numai la ce-am făcut cu Andre, mă gândesc și la faptul

că Lennon a făcut același lucru cu Jovana Ramirez. Și nu știu care imagine-i mai nasoală.

– Dup-aia, strigă el, a trebuit să-l ascult pe Brett – dintre toți oamenii, tocmai pe nemernicul ăla de *Brett* – cum se lauda cât a fost el de aproape să „dea lovitură“.

– A fost doar un sărut! spun eu. Un singur sărut, și nici măcar n-a fost atât de bun cu Andre. Iar cu Brett a fost mai puțin decât nimic. Asta vrei s-auzi?

– Sincer să fiu, nu mă deranjează să aud chestia asta, spune el, cu obraji roșii de indignare.

– Și cu Jovana cum rămâne? Eu și Andre am făcut sex o singură dată. O singură dată! Tu probabil că i-ai tras-o Jovanei de i-au sărit creierii din cap câteva luni întregi.

– N-o să m-apuc să fac să pară totul mai nobil decât a fost. E o persoană de treabă.

– Aha! zic eu. Ai evitat întrebarea.

– A fost o întrebare? Pentru că eu n-am auzit decât o aluzie. Și da, am făcut sex. Dar nu eram îndrăgostit de ea.

– Și de-aia-i totul mai bine?

– Tu ai auzit ce-am spus? *Nu eram îndrăgostit de ea.*

– Te-am auzit.

– Mi-a dat papucii pentru că sufeream după tine.

– Și-atunci de ce n-ai vorbit cu mine? întreb eu.

– Pentru că mi-ai transmis clar că nu vrei să o fac. Pentru că erai prea ocupată să te mozelești cu Brett pe la chefuri. Pentru că ți-ai făcut prieteni noi și mă evitai la școală. Pentru că taică-tău era mereu cu ochii pe mine.

– Trebuia să lupți pentru mine! strig eu. De ce n-ai luptat pentru mine?

– Tu ai renunțat la mine! țipă el, drept răspuns. Cum pot să lupt pentru cineva care se preface că nu există?

– Eu încercam să mă apăr. M-ai rănit. Toată lumea mea s-a dus de râpă.

– Și. A. Mea.

În clipa asta, tremur. Cel puțin am încetat cu plânsul de furie.

– N-ar trebui să fie așa! îi spun.

– Ce n-ar trebui să fie așa?

Fac un gest furios dinspre mine spre el.

– Toată povestea asta! Dacă așa ar fi menit să fie, ar fi mai ușor.

Poate că încearcă universul să ne spună ceva.

– Da?

El se furișează mai aproape și ajunge-n fața mea. Stă deasupra mea, impunător.

– Chiar așa să fie?

– Da, spun eu, mai puțin sigură.

– Chiar vreau să știu, Zorie! Ce crezi *tu* că încearcă universul să ne spună?

– Că...

Rămân cu gura căscată și nu pot să-mi termin gândul. E prea aproape. La câțiva centimetri. Capul mi s-a golit; mi-au pierit cuvintele de pe limbă. Nu știu ce-ncerc să spun. Ce simt. Am doar sentimentul că am ajuns într-un moment decisiv și că o să se rupă ceva-n două. Parcă energia dintre noi a atins un punct maxim și-acum vibrează. Cum m-avertizează și indicatorul din spatele meu: STAȚI DEPARTE DE MARGINE. STÂNCILE SUNT ALUNECOASE.

– Vrei să știi ce cred eu? întreabă Lennon, lăsând capul mai jos ca să încerce s-ajungă la același nivel cu ochii mei. Cred că, dacă universul încearcă să ne țină departe unul de celălalt, face-o treabă de tot căcatul. Pentru că, dacă n-ar fi așa, atunci n-am fi aici împreună.

– Îmi doresc să nu fi fost! spun eu.

– Ba nu, răspunde el, ferm.

– Ba da. Îmi doresc să nu fi venit în excursia asta. Îmi doresc să nu fi știut nimic din toate aste.

Fără vreun avertisment, gura lui e peste a mea. Mă sărută cu asprime. Nu cedează deloc. Ține mâinile pe ceafa mea, ținându-mă pe loc. Iar preț de-o clipă prelungită, suspendată, sunt încremenită,

nesigură dacă vreau să-l îmbrâncesc, dându-l la o parte. Apoi, deodată, căldura mi se împrăştie prin corp şi mă topesc.

Îl sărut şi eu.

Şi *ah*, cât de bine e.

Măinile i se relaxează, degetele i se încurcă în părul meu, limba lui moale se împinge în a mea. Iar în momentul în care rămân fără aer şi sunt nevoită să mă retrag, mă sărută în colţul gurii. Pe obraz. Pe frunte. Un şir de săruturi pe maxilar. Pe lobul urechii – şi aici sunt pe cale să leşin de plăcere. Trage şi de gulerul bluzei şi mă sărută pe pielea ascunsă dedesubtul lui. Gura lui e fierbinte, barba-i e aspră în cel mai plăcut mod cu putinţă. Săruturile sunt lungi, încete, premeditate şi foarte, *foarte* încrezătoare. Şi mi se pare că desenează o hartă pe corpul meu, urmând un traseu cu toate punctele de reper pe care şi le-a stabilit în cap.

Mă explorează neîncetat, iar eu scot nişte gemete ciudate, pe jumătate stânjenitoare. *Dar, pur şi simplu, nu mă pot opri.* Iar acum mă chinuiesc să ajung din nou cu gura pe pielea lui, pe orice bucată de piele la care pot ajunge, şi-l cuprind cu braţele, şi-l trag mai aproape, şi i-am regăsit gura şi, DUMNEZEULE, CE BINE E.

Cum aş fi putut să uit vreodată de asta?

Oare a devenit mai bun la asta? Oare eu am devenit mai bună?

„Pentru că... Dumnezeu mare.“

Ceaţa de la cascadă îmi acoperă picioarele, iar genunchii îmi cedează. Nu mă mai ascultă oasele. Parc-ar fi apăsât el vreun întreprător înlăuntrul meu şi sunt la mila corpului meu – căruia-i place la nebunie corpul lui şi vrea cu disperare să se arunce la pământ şi să-l lase pe Lennon să-şi facă poftele necurate cu mine, chiar aici, în faţa Vocii lui Dumnezeu. Şi eu aş face lucrul ăsta, categoric. În clipa asta, sunt o panaramă. O uşuratică neruşinată. Sunt ca un foc năvalnic de sentimente, şi nu le pot stinge.

Vai de mine. Vorbesc serios! Nu pot să respir. Cred că trebuie să-nvăţ cum să-mi dozez comportamentul de panaramă. Sau cel puţin să învăţ să respir pe nări când mă sărut.

Încerc să mă pun pe picioare. În clipa aceea, vocile din capul meu încep să șoptească.

„Te-a rănit. Te-a părăsit.“

Sunetul unor drumeți care se apropie îmi intensifică sentimentele de neliniște. Mă desprind de Lennon.

El mă trage înapoi.

– Vin niște oameni, îi atrag eu atenția.

– Zorie, spune el, cu mâna umblându-i în jos pe spinarea mea.

Vreau să încercăm din nou. Nu vreau să fim dușmani. Sau prieteni. Vreau... totul. Tu și cu mine. Nu-mi mai pasă de taică-tău. O să lupt pentru noi, dacă trebuie să fac treaba asta. Ne descurcăm noi cumva împreună. Spune-mi că și tu vrei asta.

Și pentru o clipă, aproape cedez și cad de acord, dar apoi unul dintre drumeți râde – sunt *mult* mai aproape decât credeam eu –, iar asta întrerupe momentul ca o găleată de apă cu gheață aruncată peste toată căldura pe care am împărtășit-o. Și, după o străfulgerare de luciditate, îmi aduc aminte de faptul că Lennon mi-a împărtășit exact aceleași sentimente înainte de petrecerea de deschidere a anului școlar, când am hotărât să facem Marele Experiment public.

Oare putem fi din nou împreună?

Oare-mi doresc eu lucrul ăsta?

Oare ceea ce mi-a dezvăluit el a schimbat sentimentele mele cu privire la toamna trecută?

De ce îmi e atât de greu să iau decizii?

Și în cele din urmă: „Oare ce-o fi în neregulă cu mine?“

– Trebuie să mă gândesc la niște lucruri, îi spun eu.

Expresia chinuită de pe fața lui e de neconfundat.

Închide ochii, apoi clipește rapid, de parcă ar vrea să se adune. Apoi aprobă din cap și face un pas înapoi, lăsând distanță între noi.

– Îmi pare rău, spun eu. Doar că... e prea mult dintr-odată, și...

Și nu-s în stare să mă comport ca o ființă umană obișnuită.

El aprobă din cap.

– Știu. Înțeleg.

– Lennon...

Drumeții care se apropie năvălesc pe platoul nostru. E un grup de băieți, de vârstă potrivită pentru facultate. Râsetele lor îmi împrăștie gândurile și ridică un zid invizibil între mine și Lennon.

– Haide. Hai să plecăm de-aici, spune el, făcând un gest spre rucsacurile noastre.

Toată emoția îi dispare din voce și din postură, iar el devine din nou imposibil de descifrat.

Îmi vine să urlu. Îmi vine să-l implor să se întoarcă. Vreau să fiu singură ca să mă gândesc la fiecare detaliu legat de ceea ce s-a întâmplat. Vreau să pot să încetez cu gânditul.

Dar nu pot să fac nimic din toate astea, așa că ne întoarcem pe potecă, amândoi adânciți în gânduri... niciodată mai apropiați, niciodată mai îndepărtați.

După ce plecăm de la cascade, mergem pe Poteca de Smarald¹, comunicând doar strictul necesar și abordând ocazional subiecte sigure. Sistemul de parcuri naționale. Vremea. Păstrăm unul față de celălalt o distanță politicoasă, de parcă am fi doar două cunoștințe care merg pe aceeași potecă. De parcă nu ne-am fi sărutat de ne-au picat fețele. De parcă lumea mea nu s-ar fi întors cu susu-n jos ca o țestoasă de-aia eșuată, care se zbate.

Deși trecem pe lângă destul de mulți drumeți, când ajungem la capătul potecii, la lăsarea serii, sunt șocată să văd nu doar o stație a gărzii forestiere, ci și o întreagă zonă de camping plină de oameni. O șosea. Mașini. Miros de carne gătită pe grătare. Muzică răsunând din rulota cuiva.

– Tabăra de Argint², mă informează Lennon. Aici începe poteca. E nevoie de rezervări ca să faci drumeții pe Poteca de Argint³ în perioada asta a anului. Se încearcă să se mențină numărul oamenilor la un anumit nivel, ca să nu fie chiar cot la cot.

– Păi, acum mi se pare că-i cam cot la cot, zic eu, studiind zona de camping.

¹ În original *Emerald Trail* (eng., n.tr.)

² În original *Camp Silver* (eng., n.tr.)

³ În original *Silver Trail* (eng., n.tr.)

– Toată lumea vrea să meargă pe unde-a făcut Ansel Adams fotografii, spune el. Poteca urcă până la Coroană¹, care are vedere la tot parcul.

Cred c-am auzit despre asta. Îmi sună cunoscută, deci trebuie să fie o atracție turistică mare.

– Sunt zone de camping pe ici, pe colo, pentru oamenii care-și doresc unele dotări moderne, dar asta e, probabil, cea mai mare, spune Lennon. Și uite și stația gârzii forestiere de care ți-am spus!

Stația este o căbănuță din lemn maroniu-închis, la marginea zonei de camping. În fața ușii stă un avizier cu anunțuri scoase la imprimantă – anunțuri despre vreme, despre starea fiecărei zone de camping, despre care poteci sunt închise. E și un avertisment despre un leu de munte² care umblă prin zonă, despre câțiva oameni dispăruți și altul despre un avion cu două motoare care s-a prăbușit în munți. Drumeții sunt rugați să stea departe de zona epavei până când reușește personalul parcului să o transporte de-acolo.

– Ce Dumnezeu? murmur eu, citind pliantele. Nu sunt sigură care anunț e mai nasol.

Lennon nu pare îngrijorat în legătură cu leul de munte, pentru că bate ușor în anunțul cu avionul prăbușit și fluieră ușor.

– Am auzit despre chestii de-astea, spune el. Întregul lanț muntos Sierra Nevada e un cimitir pentru avioane dispărute. E numit Triunghiul Nevada.

– Ca Triunghiul Bermudelor³?

– Exact. Din Fresno până în Las Vegas – practic e o ditamai zona moartă peste granița California-Nevada, unde avioanele se prăbușesc sau dispar cu totul. Unii spun că e vorba de o combinație

¹ În original *Crown* (eng., n.tr.)

² Numele sub care este cunoscut cuguarul sau puma, felina mare endemică zonelor muntoase din nord-vestul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

³ Zonă aproximativ triunghiulară, cu cele trei colțuri situate în insulele Bermude, Puerto Rico și Fort Lauderdale, Florida. Este cunoscută pentru dispariția a numeroase nave și avioane, în condiții misterioase. (n.tr.)

dintre vremea în schimbare rapidă, vânturile puternice și piscurile ascunse. Dar toată zona asta are un aer mitic și lugubru, de Zona 51¹. Mai bine de două mii de avioane au dispărut aici din 1960. Unele au dispărut, pur și simplu, de pe radar și n-au mai fost găsite niciodată.

– Mamă! zic eu, impresionată, cum e și firesc.

Buzele lui se curbează ușor – doar pentru o secundă. Pe urmă, devine serios și tace.

– Deci, Poteca asta, Argintie..., întreb eu, încercând să-mi readuc aminte de hartă. Într-acolo trebuie s-o luăm ca să ajungem pe Condor Peak?

El clatină din cap.

– N-avem rezervări pentru drumeții, și asta duce către sud. Noi trebuie să ne-ndreptăm către vest de-aici. E o potecă mai mică, prin sălbăcie. Am mai fost pe ea, deci n-o să avem parte de surprize, cum am avut în peșteri.

– Am înțeles.

El face un gest spre stația gărzii forestiere.

– Asta dacă nu cumva te-ai hotărât să mergi acasă.

Oare m-am hotărât? M-am gândit la decizia asta toată după-amiaza. Cu tot cu ce mi-a spus despre petrecerea de deschidere a anului școlar. Și despre sărut.

Categoric mă gândesc la sărut.

Aș putea să merg mai departe (Dar dac-am ajunge să ne certăm?)

Aș putea să sun după o mașină care să mă ducă acasă (Dar dac-aș regreta că n-am rămas?)

Energia dintre noi pare ridicată, forțată și ușor ciudată. Dar Lennon e răbdător, nu mă obligă să iau o decizie, și pentru asta-i sunt recunoscătoare. El aruncă o privire spre telefonul lui.

– Tot nu-i semnal. Ar trebui să fie un telefon în interiorul stației.

¹ Zonă din deșertul Nevada, unde entuziaștii teoriilor conspirației presupun că guvernul american ar ascunde informații cu privire la existența vieții extraterestre (n.tr.)

– Ar trebui s-o sun măcar pe mama, spun eu. Ca să-i dau de știre că-s în viață.

Mă privește mai intens. Îmi studiază fața, încearcă să-și dea seama ce-am de gând să fac. Dac-aș ști, i-aș spune, pur și simplu.

– Și eu, spune el. Și trebuie să anunțăm și de echipamentele abandonate lăsate-n urmă de Reagan și de Brett. Mergem?

Aprob din cap și respir adânc, ca să mă liniștesc. Deși planul de nivel al clădirii e mic, tavanul înalt e străbătut de grinzi aspre din lemn, ceea ce-l face să pară mai mare. În partea din față e un mic birou și un stand cu cărți despre sălbăticia din zona de vânzare. În mijlocul încăperii, niște scaune stau adunate în jurul unei plite vechi de încălzire, iar în spate, lângă o hartă uriașă a parcului, agățată pe perete, e un telefon cu plată.

– Sara bună, zice un paznic, încet, zâmbind. Vrem să-nchidem pă azi.

– Plecăm repede, îl asigură Lennon, apoi îmi face semn să mă apropiu de telefon, ferindu-și privirea.

– Vrei să suni tu prima?

Trec de scaune, în timp ce Lennon începe să-i povestească paznicului despre echipamentele lăsate-n urmă de Reagan și de Brett. Dar pare în regulă, pentru că Lennon pare încrezător și că știe ce vorbește, iar paznicul îl ia în serios. Ei nu-mi acordă deloc atenție, iar asta-mi dă timp să respir adânc și să mă concentrez.

Oare să rămân sau să plec?

Oare să plec sau să rămân?

Dacă rămân, nu cred că Lennon și cu mine o să putem uita, pur și simplu, de tot ce s-a întâmplat și să redevenim prieteni. Atât știu sigur. Avem un trecut prea complicat, iar sărutul ăla a șters cu buretele un an întreg de încercări de a îngropa sentimente vechi. Acum sunt din nou unde am fost și înainte, cu coastele sparte, dezvelită și cu inima în văzul tuturor.

Mi-aș dori să-i pot cere sfaturi mamei mele, dar dacă ar ști că sunt singură aici cu Lennon... Ei, nu în legătură cu ea îmi fac eu cele

mai multe griji, ci-n legătură cu taică-meu doar. Dar oricum ar afla până la urmă. Mi-aș dori să am timp să mă gândesc exact la ce aș putea să-i spun. Poate să scriu un scenariu. Dar stația urmează să se închidă, așa că, dacă o sun, e acum sau niciodată.

Îmi ia ceva până să-mi dau seama cum să folosesc telefonul ăla cu plată, vechi, antic și de demult, dar după ce citesc instrucțiunile afișate acolo, scot niște monede și le strecur înăuntru. Pe urmă formez numărul de mobil al mamei.

– Joy Everhart, spune vocea mamei, auzindu-se cu trosnituri de la capătul liniei.

– Mamă?

– Zorie? Tu ești? Ești în regulă?

Pare foarte agitată.

– Sunt complet în regulă, spun eu, ridicând privirea spre harta uriașă agățată de perete. Sunt în King's Forest.

Respiră cu zgomot.

– Fir-ar să fie, Zorie. Câte griji mi-am făcut. Nu mi-ai răspuns la mesaje.

– Aici nu-i semnal, spun eu. Am vorbit despre asta, mai ții minte?

– Așa-i. Ai dreptate, zice ea. Dar sunt ușurată să-ți aud vocea. Stai, ai zis că ești în parcul național? De ce nu ești la complexul de glamping?

– Ăă...

Oare să-i spun ce s-a întâmplat? Nu suport s-o mint. Dar dacă rămân aici cu Lennon, nu pot să-i spun că asta fac. Acum că sunt obligată să iau o decizie, închid ochii și las orice-mi iese întâi pe gură să fie alegerea mea.

Unu, doi, trei...

– Mai ții minte că-ți ziceam că s-ar putea să mergem pe poteca aia prin sălbăticie? Acolo sunt. Am plecat în drumeție până la petrecerea stelară.

O, Doamne, chiar fac asta! Rămân cu Lennon?

Da, rămân.

– Abia te-aud. Ai zis că mergi în drumeție până la Condor Peak? întreabă mama, ridicând vocea o octavă. Credeam că iei autobuzul. Mergi singură?

– Nu-i așa departe, și nu sunt singură, o asigur eu. Doctorul Viramontes și Avani o să fie la adunarea astronomică pentru a mă întâmpina când ajung acolo.

– În regulă, dar acum cu cine mai ești?

Rahat cu mac. De ce n-oi fi scris eu un scenariu?

– Ne-am schimbat planurile pentru săptămâna asta. Și sunt cu un ghid, deci nu trebuie să-ți faci griji.

– Un ghid?

– Un om care cunoaște bine de tot sălbăticia. Chiar acum suntem într-o zonă de camping de la o stație a gărzii forestiere.

– Zorie!

– E-n regulă, crede-mă! Sunt familii venite în camping aici și e și un paznic din parc. Te rog să ai încredere-n mine, sunt în siguranță deplină. Am nevoie să ai încredere în mine, altfel n-o să am cum să mă bucur de asta. Mi-ai spus să fiu atentă, nu prudentă, mai știi?

Ea oftează.

– Dar *chiar* ești deșteaptă, nu?

– Cât pot de deșteaptă. Mă jur pe rucsacul meu.

– A, bine! Bun. În regulă.

Aud după voce cât de ușurată e.

– Alergia?

– Sub control.

– Slavă Domnului. Ai destulă mâncare?

– Da. Mai am și banii de urgență de la tine.

Ea face o pauză.

– Te distrezi?

Arunc o privire în urmă, spre Lennon. E cu câțiva centimetri mai înalt decât paznicul și arată o zonă de pe o hartă laminată de pe

birou. Arată înnebunitor de bine. Nu cred că mi-am dat voie să mă gândesc prea mult la asta în ultimul an, dar mă gândesc în clipa asta. Vocea aia, buzele-alea...

– Zorie?

Ei, rahat!

– Da? O, da, mă distrez!

M-a mușcat un șarpe, m-am întâlnit cu un urs și m-a sărutat băiatul visurilor mele.

– Mă dor toate alea de la drumeții și trebuie neapărat să fac un duș, dar e tare frumos aici.

– Mă bucur foarte tare. E excelent, spune ea, părând fericită.

Îmi place când e fericită. Merită pe cineva mai bun decât rahatul de taică-meu. Întâmplarea de la hotel, povestită de Lennon, îmi străpunge gândurile, iar greutatea aventurii ăsteia secrete devine din ce în ce mai mare. Dar încă sunt prea lașă ca să-i spun de taică-meu. Nu pot să fac asta la telefon, nu așa. Mi-e teamă să n-o rănesc, dar și mai tare mi-e teamă să n-o pierd. Așa că-i spun în ce zi o să fiu la Condor Peak și o asigur din nou că totul e în regulă.

Sunt foarte, foarte egoistă.

– Iubire? zice ea, iar vocea-i capătă un alt ton. Mai ai altceva ce vrei să-mi spui?

Îmi crește pulsul.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Vreau să zic că tu știi bine că mie nu-mi plac secretele.

– Știu.

– Și că, de obicei, când le țin, oamenii o fac din motive proaste.

O, Doamne. Oare știe că sunt aici cu Lennon? Sau vorbește de aventura lui taică-meu? N-are cum. Sunt eu paranoică.

– Știu că uneori ți se pare că...

Face o pauză.

– Zorie, țin la tine mai mult decât ți-ai putea închipui vreodată. Dar...

– Dar ce?

De ce există un „dar“?

– Vreau doar să știi că-mi poți spune absolut orice, rostește ea, mai ferm.

– Știu asta.

– În regulă, asta-i tot.

Asta-i tot? Ce se întâmplă? De ce-mi vorbește așa codat? Poate c-ar trebui să-i spun despre Lennon. Dar dacă-i spun, mi-e teamă că o să vorbească cu taică-meu și vin amândoi aici cu mașina și mă obligă să merg acasă. M-am hotărât deja. Știu că mi-a luat o veșnicie, dar acum, că m-am hotărât pe bune, *chiar* nu vreau să mă întorc în Melita Hills.

Nu suport s-o mint.

Dar îmi doresc să rămân aici, cu Lennon.

De ce nu poate fi chestia asta mai ușoară?

Telefonul derulează un mesaj de-ăla înregistrat în fundal, care-mi cere să depun mai mulți bani.

– Nu mai am fise, deci trebuie să plec, îi spun. Dar voiam doar să văd ce faci și să-ți spun că sunt în siguranță și că... ei bine, așa cum spuneam, am un ghid foarte bun aici, pe potecă. Așa că nu trebuie să-ți faci griji.

– Stai! Când o să ajungi la Condor Peak?

– Poimâine. Târziu.

– Promite-mi că-mi dai mesaj cum ajungi acolo.

– Îți promit. Și te iubesc!

– Și eu te iubesc, dulceață!

Pare tristă. Sau o fi dezamăgită?

– Te rog să ai grijă de tine.

Of. Îmi frânge inima. Și nici nu mai apuc să spun altceva, pentru că telefonul cu plată-și dă seama că nu mai bag bani în el și-mi întrerupe discuția. Închid și-mi lipesc fruntea de receptor.

– Toate bune? întreabă Lennon pe o voce joasă, stând lângă umărul meu.

– Așa cred. Așa sper.

– Ce te-ai hotărât?

Mă scarpin absentă pe braț.

– Sper că nu te-ai răzgândit și că mai vrei să mă duci la Condor Peak, pentru c-ai rămas cu mine pe cap acum.

Oftează. De două ori. La al treilea oftat, întinde șovăind mâna spre o parte a feței mele și-mi dă la o parte o buclă rebelă din ochi. Degetele lui rămân acolo.

– Mă bucur. Mă bucur foarte, foarte mult!

– Te bucuri?

– Da. Nu fac nicio presupunere. N-o să închiriez nicio cameră de hotel pentru noi, sau ceva de genul ăsta.

Scot un geamăt ușor, un pic rușinată.

– Prea devreme? întreabă el, cu o urmă de zâmbet.

Clatin din cap și-i zâmbesc și eu.

Mâna-i cade din părul meu, iar înainte să vorbesc din nou, încercând să mă îndepărtez de dificilul subiect „noi“, se lasă o clipă de liniște stânjenitoare.

– Îmi fac griji c-ar fi trebuit să-i zic mamei de cucoana aia pe care-ai văzut-o tu anul trecut la hotel cu tatăl meu. Și de fotocarte. N-am putut, pur și simplu.

– Poate că așa e cel mai bine. Unele lucruri chiar nu vrei să le spui la telefon. Crede-mă. Cum ar fi: „Hei, sunt un idiot care-a încercat să ia o cameră la hotel pentru că habar n-are să aibă o relație, și, da, i-am tras un pumn lui taică-tău, și nu avem voie să ne mai vedem. Știi tu, chestii de-astea“.

Eu chicotesc un pic.

– Încă nu știu, șoptește el.

– Ce nu știi?

– Să am o relație.

– Aa, bine, că nici eu nu știu.

– Ne descurcăm noi cumva până la urmă. Asta dacă-ți dorești și tu.

– Așa cred, șoptesc eu.

Zâmbetul lui e aproape timid, dar când oftează pentru ultima oară, respirând puternic pe nări, pare mulțumit. Și asta mă face mai puțin neliniștită cu privire la toată povestea.

Își drege glasul.

– Deci... am închiriat o zonă de camping pentru noi, spune el, ținând ridicat un card mic, perforat, cu un număr pe el. Apropo, nu-i o presupunere. Dacă ai fi plecat, aș fi avut nevoie de un loc unde să dorm la noapte, și chiar n-aveam chef să...

– Calmează-te. Te cred.

– Bun, zice el, apoi ne zâmbim din nou.

„Concentrează-te, Zorie!”

– Zonă de camping. Deci nu stăm în sălbăcie?

– Zonele de camping simplifică un pic lucrurile, deci m-am gândit că ar fi bine să profităm de condiții confortabile pentru o noapte, nu? Și avem noroc că putem avea parte de ele. Erau ocupate toate până la alarma aia cu leul de munte pe care-am văzut-o noi afișată afară. Se pare că unul a încercat să atace un copil mic la o altă tabără.

Brusc, devin alarmată, iar Lennon ridică o mână pentru a mă liniști.

– Leii de munte evită de obicei zonele populate, dar dacă încearcă să atace, copiii mici par pradă în ochii lor. Noi nu suntem copii. O să ne descurcăm, mai ales că mai sunt și alți oameni veniți în camping acolo. Și pe lângă asta, incidentul a fost raportat la câțiva kilometri de-aici, și băiețelul ăla a scăpat nevătămat.

Tot nu mă simt mai liniștită în legătură cu povestea asta...

– Acum, ușchește-o mai încolo. Trebuie să-mi sun elementele parentale până nu ne dă paznicul afară-n șuturi.

Mi se pare ciudat să-i ascult conversația la telefon, deci îmi caut ocupație în fața stației. Iau o hartă gratuită a parcului dintr-o cutie acoperită din plastic, în timp ce soarele apune, aruncând o lumină portocalie printre copaci. Când apare Lennon, e tot numai zâmbet,

vervă și aroganță. Orice schimb de replici ar fi avut loc între el și mama lui, i-a îmbunătățit considerabil starea de spirit. Dar înainte să apuc să-l întreb ceva despre asta, îmi flutură permisul de camping în față.

– Bine, măi, Medusa. Căutăm o zonă de camping deschisă pe-aici pe undeva. Hai să facem o tabără aici. Și bonus, avem și toalete, și dușuri calde.

(A) Nu m-a mai strigat cu porecla aia de-o veșnicie și

(B) Dușuri. DUȘURI!

– Chiar te pricepi să cucerești inima unei fete! spun eu, zâmbind larg.

– Încerc și eu cât pot, zice el, și simt cum mi se oprește inima în loc.

Rătăcim prin tabără, salutând din cap străinii care ne fac cu mâna. O fi o chestie tipică pentru camping. Nu sunt obișnuită cu așa o atmosferă deschisă și prietenoasă între străini. Oare hipioții ăștia nu știu că așa poți să te trezești tâlhărit? Capu-n jos, ochii la trotuar – ăsta-i mottoul meu. Dar, până la urmă, poate că-s atât de veseli pentru că au toți mașini, fie trase chiar lângă corturi, fie în parcare din apropiere, iar Car Camping pare să fie ca un joc (cu mingi) complet diferit¹. Oamenii ăștia au lăzi frigorifice cu mâncare adevărată – nu gustări congelate – și scaune portabile. De când am devenit eu atât de geloasă pe un scaun și un pachet de hotdogi? Dar, zei din Ceruri, ce apetisant arată!

– Exact, zice Lennon, arătând spre o porțiune cu pământ, părăsită.

– Paznicul Bob a zis că sunt două zone deschise și putem să alegem dintre ele. Mai văd una în apropiere de toalete, dar mă gândeam să zicem pas, pentru că eu am mai făcut camping în apropiere de toalete. Seamănă cu momentele în care stai lângă toalete în avion, dar e mai rău. Mult mai rău.

¹ În original *Car Camping* (eng, n.tr.)

– Nu mai zice! Asta arată și miroase perfect.

Ei, am cam exagerat. E cam pustie și zonele aflate de-o parte și de cealaltă a ei sunt mai apropiate între ele decât mi-ar plăcea mie. Dar, pe de altă parte, e plată și nu sunt pietre sau ramuri de dat la o parte. Are o masă privată de picnic, un container contra urșilor și o groapă cu foc alcătuită dintr-un cerc ruginit din metal cu un grătar.

– Am înscris. De-am avea niște hotdogi...

– Avem macaroane cu brânză de-alea congelate și, dacă ești drăguță cu mine, îți dau ceva din proviziile mele de M&M-uri.

– S-a făcut! zic eu.

Se lasă un moment de tăcere stânjenitoare, când ne punem ruc-sacurile pe masa de picnic ca să scotocim după corturile noastre. Nu știu la ce se gândește el, dar eu îmi aduc aminte de cum am dormit cu el noaptea trecută. Dar acum...

Mda. Mă uit la el și-i văd confirmarea în ochi. Și el tot la asta se gândește.

Acum e diferit.

– Ăă... oare să punem corturile unul lângă altul, aici? întreabă el, după câteva secunde tensionate.

– Pare-a fi în regulă.

Nu ne ia mult să ne instalăm corturile, iar Lennon pune ochii pe zona împădurită din apropierea zonei de camping.

– Probabil că pot să adun lemne de-acolo, dar o să-mi ia ceva timp, pentru că și alții vânează lemne. Vrei tu să faci un duș cât mă uit eu?

El mijește un ochi și ridică un deget.

– N-am vrut să sune așa. Cât mă uit eu după lemne. În pădure. Eu pufnesc un pic în răs.

– Sau cealaltă chestie, zice el.

– Ia lemnul ăla odată!

Zâmbetul lui e jucăuș.

– Dacă te răzgândești, trage-un chiot.

– Să trăiți, domn' căpitan.

Înainte să iasă în pădure, Lennon mă informează că acum e momentul potrivit pentru a spăla orice haine trebuie spălate și scoate o sticlură de săpun de Castilia¹. Șosetele mele mușcate de șarpe, pline de sânge, trebuie neapărat curățate, dar și chiloții mei și câteva maiouri. Le adun, îmi iau câteva produse de toaletă, niște haine de schimb și mă îndrept spre clădirea dușurilor, care e o altă cabană rustică din lemn, care pare asemănătoare cu stația gărzii forestiere. După ce privesc un alt turist făcând paradă prin zona de camping în halat de baie și șlapi, îmi dau seama că aici chiar e teritoriul hipioților și nu e nimeni preocupat de etichetă.

Ăsta nu-i complex de glamping.

Un paravan cu o poartă din șipci e pus în fața unei uși pe care scrie FEMEI. Când intru în clădire, găsesc vestiare pentru haine și chiuvete mari și lungi, puse în fața unor oglinzi. Acolo, apa e rece și ca să ai apă caldă la una dintre cele trei cabine de dușuri calde, trebuie să bagi bani într-o mașinărie mică. Am destule fise pentru cinci minute de apă caldă, și chiar dacă mă grăbesc să mă dau cu șampon, să mă spăl și să mă rad, tot rămân fără ea când îmi desprind bandajul de pe mușcătura de șarpe, și scot un chiot de surprindere când curge rece ca gheața. Dar reușesc s-o suport destul încât să termin și după ce mă șterg cu un prosop mic din microfibre – una dintre achizițiile lui Reagan –, mă spăl pe dinți și-mi spăl și hainele în chiuvetă.

O problemă cu dușul făcut în sălbăticie e lipsa uscătoarelor de păr și temperatura de afară începe să scadă odată cu apusul soarelui. Nu e frig, dar cu un cap plin de bucle ude, nu-i nici tocmai cald. Din fericire, până să ajung înapoi la locul nostru, Lennon a făcut deja focul. A atârnat și-o frânghie joasă între cortul lui și masa de picnic, pentru a întinde rufe la uscat. Mă simt cam ciudat punându-mi chiloții în vâzul tuturor, dar toți ceilalți oameni veniți în camping o fac și ei la locurile lor, așa că mă gândesc, pur și simplu, că ăsta-i

¹ Săpun cu ulei de măsline produs în regiunea spaniolă Castilia (n.tr.)

unul dintre momentele alea în care trebuie să-mi înghit mândria și să zic că-mi bag picioarele-n tot. Atârn toate rufe, apoi iau loc pe o canistră contra urșilor din fața focului, lăsând căldura să-mi usuce părul în timp ce Lennon își ocupă locul în clădirea dușurilor.

Tabăra e plină, acum că toată lumea se întoarce din drumețiile de peste zi. Mi se pare ciudat să fiu în prezența atât de multor oameni. Parcă acum o viață ne abandonase Reagan și eu mă dădeam de ceasul morții că rămăsesem singură cu Lennon. Urmăresc toată activitatea, întrebându-mă de unde-au venit toți oamenii ăștia și ce i-a făcut să se hotărască să vină aici, în camping. Sunt categoric diferiți de glamperi. Nu știi dacă-i de bine sau de rău, sau dacă, pur și simplu, *este*. Dar măcar nu sunt tensionată și nu mă-ntreb ce furculiță să folosesc la o cină cu patru feluri. Pe lângă asta, toți cei de-aici par a fi mai binedispuși. Și în ciuda faptului că încă-mi fac niște griji cu privire la telefonul ăla dat mamei mele, mă gândesc că și eu sunt.

După câteva minute în care-mi pieptăn buclele cu capu-n jos în fața focului, aud un fluierat ușor.

Ridic brusc capul și văd picioarele lungi ale lui Lennon îndreptându-se spre zona noastră.

– Vai de mine. Ia uite ce-ți mai atârnă toate alea-n bătaia vântului. Adică, uau. Chiar mă duce cu gândul la lenjeria franțuzească și, sincer să fiu, m-așteptam la stofă ecosez.

– O, Doamne! spun eu, trăgându-i un șut în picior. Nu te mai uita, băi, perversule!

El își atârnă chiloții lângă ai mei. Are un prosop în jurul umerilor și părul negru și umed îi stă ridicat în cel mai adorabil mod posibil.

– O să termin cu uitatul când termini și tu.

– La ce să mă uit? La niște boxeri negri? P-ăia i-am văzut deja azi-noapte, când intrai în cortul meu.

– Și te-ai gândit la mine-n budigăi¹ toată ziua?

– Nu mai vorbi, te rog eu!

¹ În original se folosește termenul argotic *skivvies*. (n.tr.)

– Să nu mai vorbesc deloc, sau...?

El râde și se dă la o parte, parcă dansând, în timp ce eu încerc să-i mai trag un șut. Îmi miroase-a cremă de ras și observ c-a scăpat de barba aia țepoasă.

– Bine, bine. Încearcă să te stăpânești și o să încerc și eu să fac la fel. Avem probleme mai importante de rezolvat, cum ar fi faptul că stomacul meu încearcă să se halească singur. Hai să ne-apucăm să facem macaroanele-alea cu brânză, ce zici?

În timp ce scoate ustensilele de gătit, țin ochii pe celelalte zone de camping, urmărind copiii și adulții cum vin și pleacă. E și o zonă ocupată de câțiva adolescenți, iar unul dintre ei despachetează o chitară acustică. Lennon îmi zice că-n fiecare zonă de camping e câte-un chitarist de ocazie. Practic, a devenit ceva obligatoriu.

În timp ce apa pentru cina noastră se încălzește, Lennon îmi verifică mușcătura de șarpe și fixează un nou bandaj peste rana care se vindecă, declarând-o „mult mai bine”. Pe urmă pregătim și mâncăm cina noastră nu tocmai spectaculoasă cu macaroane, care, pe lângă un sos înecăcios de brânză, mai are-n ea și bucăți de carne uscată de vită, așa că facem împreună un soi de număr comic, imaginându-ne cu nostalgie că ar fi același hamburger al cărui miros îl simțim din tabăra de lângă a noastră. Când ne-am mâncat deja jumătate din cină, e destul de întuneric pentru ca Lennon să fie nevoit să aprindă luminițele noastre din tabără – ca să-mi vadă chi-loții mai bine, după cum glumește el, iar eu arunc cu furculingurița în el. Când se prefăce că-i rănit, tipul cu chitara începe să cânte un imn religios. Tare.

– Nuuu, șoptesc eu. Ăsta-i un coșmar. Nici măcar nu-i pe linia melodică.

– Și nici măcar nu e un imn fain. Cum rămâne cu *Holy, Holy, Holy*¹? Ăla da imn cu care să poți să faci ca toate alea.

¹ Imn creștin compus de Reginald Bishop (1783-1826), episcop anglican (n.tr.)

– Aha! spun eu. Tocmai mi-am dat seama de ce te pune Mac să mergi la biserică. Nu e vorba de adunătura ta drăcească de haine complet negre. E pentru că i-ai furat cardul de credit.

Pare stângaci.

– M-ai prins. Dar eu *chiar* m-am predat de bunăvoie, deci trebuie să conteze și chestia asta un pic. Dar, da, mă obligă să stau și să ascult imnuri ca să mă căiesc.

– Totul mi-e clar acum.

– Deci, practic, e vina ta.

– A mea? zic eu.

– Ești o fată ispititoare, Zorie. Dacă nu m-ai fi sărutat pentru prima oară anul trecut, n-aș fi vrut niciodată să iau camera aia la hotel și...

– Eu să te sărut? Țăla a fost un accident.

– Un sărut nu e niciodată un accident. Niciodată în istoria săruturilor n-a fost un accident.

– Am alunecat, pur și simplu, pe bancă.

– Și ți-a aterizat din întâmplare gura peste a mea?

– Andromeda trăgea de lesă, încerca să fugă după o veveriță!

– Continuă să te minți! Între timp, eu m-am împăcat cu rolul jucat de mine în povestea asta, anume cel de nevinovat desăvârșit.

– Dacă n-a fost un accident, atunci e vina amândurora.

– Nu și potrivit creștinilor după Evanghelie¹.

Trece la o voce de predicator de stradă.

– Și iată că deși am fost ispitit de demonul păcătos, de parte femeiască, din grădină...

– Băi! Tu ești ăla cu grădina de vibratoare la fereastra magazinului.

– Cu *pădurea* de vibratoare, Zorie! Zi și tu corect. Eu am ajutat la instalarea ei, apropo. Am făcut o poză cu Ryuk plimbându-se prin vitrină.

¹ Mișcare neoprotestantă transdenominațională, care pune accentul pe Evanghelie drept pilonul central al vieții oricărui creștin și pe convertire, cunoscută în cadrul acestei mișcări drept „naștere din nou” (n.tr.)

– O să vreau s-o văd p-asta, spun eu, dar cuvintele mele sunt acoperite de imnurile cântate la foc automat la cortul aflat de partea cealaltă a potecii.

– Mamă, ce de oameni, mă plâng eu. Mi-aș dori să fi făcut noi camping în sălbăticie. Nu mă-nțelege greșit, că dușurile-s faine de tot și e mult mai ușor să iei apă potabilă de la robinet decât din râu și s-astepti să se filtreze. Dar, Doamne, gălăgioasă mai e și civilizația asta.

– Măi, măi, măi, zice Lennon, arătând spre mine. Ia uite pe cine-a mușcat gândacul.

– Care gândac?

Agitată, arunc o privire spre picioarele și hainele mele.

– Nu, gândacul drumețiilor, spune el, râzând. Preferi liniștea și pacea. Așa a fost și pentru mine la început. Voiam să mă îndepărtez, pur și simplu, de oameni și să gândesc.

– Păi, nu-s pregătită să fac treaba asta în mod regulat, dar încep să înțeleg de ce te-atrage.

El face un gest spre partea din spate a taberei.

– Știi ceva? Când adunam lemne pentru foc, am coborât dealul ăla mare de-acolo. E doar iarbă și poieni pe-acolo, dar fac pariu că stelele se văd destul de bine. Măcar ești departe de luminile din tabără. Vrei să-ți duci acolo telescopul până nu-ncap ăștia să cânte *Kumbaya*¹?

Da. Da, vreau. După ce curățăm și punem deoparte totul, iar Lennon stinge focul, adunăm învelitoarea pentru ploaie a cortului nostru și telescopul meu. După ce ne punem lanterne pe cap – și aruncăm lanterna scumpă și stricată a lui Reagan la gunoi –, luăm în cârcă toate proviziile din tabără și ne îndreptăm spre deal.

Nu ne ia mult să găsim un loc în care să stăm cu spatele la luminile din tabără. Încă auzim oamenii, dar nu se mai aud atât de tare. Lennon întinde învelitoarea pentru ploaie și ne așezăm pe ea, ca la

¹ Imn creștin afro-american de la mijlocul secolului al XIX-lea. Se pare că ar fi tradițional în comunitatea afro-americană numită *Gullah*, din Louisiana. (n.tr.)

picnic. Sting lumina lanternei mele. Stelele se văd minunat aici. Cred că n-o să mă obișnuiesc niciodată să le văd așa, fără poluarea luminii din oraș. Sunt mii și mii, puncte sclipitoare de lumină. Parcă m-aș uita la un cer cu totul diferit.

– Uite, spun eu, arătând în sus, spre o dâră albă, ca un abur. Calea Lactee¹. Pe-asta nu poți s-o vezi acasă, fără telescop. Nici măcar la Observator.

Lennon își scoate lanterna de pe cap și se lasă pe spate, sprijinindu-se în palme.

– Pare ireală. Știu că nu e, dar mintea mea refuză să accepte că asta nu-i un spectacol de-ăla artificial de lumini, cu proiectoare.

Nicio proiecție n-ar putea arăta așa. Privim amândoi fix în sus, spre cer, o perioadă lungă.

– Nici măcar nu cred că vreau să folosesc telescopul, spun eu. Vreau doar să mă uit la ele. E ciudat?

– Deloc. Nu ai ocazia să vezi în fiecare zi așa ceva.

Telefonul meu mai are un pic de baterie, așa că aprind repede ecranul ca să-l folosesc pe post de lanternă, să văd încotro să îndrept telescopul. În momentul ăsta observ ceva.

– Avem semnal!

– Ei, ce să vezi? zice Lennon, scoțând telefonul. Ia uitate. Am mesaje de la Brettster.

– Ai? Singurele pe care le am eu sunt de la mama și de la Avani.

– Își cere scuze că ne-a abandonat. Bine, e un fel de non-scuza. Stai, că și-o retrace. Ba nu... Iarăși își cere scuze. Auzi, părinții lui Reagan nu-s prin Elveția, sau ceva de genul ăsta?

– Ba da, de ce?

– Că ăsta n-are nicio logică. Acum dă vina pe Reagan că ne-a părăsit. Sau cel puțin așa cred! Are-o ortografie cumplită, apropo.

¹ Galaxia din care face parte și planeta Pământ are o legendă foarte interesantă în spate: dorindu-și nemurirea pentru fiul său, Hercule, Zeus l-a pus la sânul Herei, în timp ce aceasta dormea, iar Hera, surprinsă, l-a smuls de la sân. Astfel, micul Hercule a lăsat în urmă o dâră albă de lapte care a alcătuit galaxia Calea Lactee. (n.tr.)

– Câte mesaje ți-a trimis? întreb, aruncând o privire către ecranul telefonului lui.

– Unul, două, trei, patru... opt. Și în ultimul mă-ntreabă iarăși dacă pot să-i fac rost de iarbă.

– Iarăși?

– M-a întrebat deja o dată. Țsta trăiește cu falsa impresie că, dacă taică-meu a fost într-o trupă, eu am, cumva, acces nelimitat la droguri. Mă jur, Brett e ceva de groază! Nici măcar n-o să mă obosesc să-i răspund.

Mesajul lui Avani confirmă, pur și simplu, că ea se îndreaptă spre adunarea astronomică mâine și că o să ne vedem acolo. Mă hotărâsc repede să-i spun că sunt cu Lennon, că facem drumeție prin parc – superrelaxată și fără să dau detalii – și o întreb dacă e în regulă dacă vine și el cu noi cu mașina până acasă. După ce confirmă și-i spun când o să ajungem, citesc mesajul mamei: „Mă bucur că ai sunat azi. Te rog să ai grijă de tine și să-mi dai un mesaj când ajungi la Condor Peak. Știi că sunt aici dacă vrei vreodată să vorbești cu mine despre ceva, nu?”

De ce tot spune asta? Îmi derulez din nou în minte conversația noastră prin telefon și ceva începe să mă deranjeze.

– Am lăsat fotocartea aia în sertarul de la biroul de-acasă, spun eu.

– Poftim? întreabă Lennon, oprindu-și telefonul.

– Îmi fac griji să n-o fi găsit-o cumva maică-mea. Mă tot întreabă dacă am ceva să-i spun, parcă ar încerca să mă facă să mărturisesc ceva. Și e ori fotocartea, ori faptul că știe că sunt aici cu tine.

– De unde să știe?

– Părinții tăi știu că noi suntem singuri acum?

El ezită.

– De fapt, da. Și sunt destul de încântate de treaba asta.

Chiar sunt?

– Uite ce-i, spune el, ele știu că părinții tăi nu-și dau seama că tu ești aici cu mine, dar n-ar alerga la maică-ta ca să-i spună chestia asta. Știi că suntem în siguranță, și asta e tot ce contează.

– Atunci despre fotocarte trebuie să fie vorba.

– Joy era supărată?

– Nu chiar. Părea... dezamăgită.

El nu spune nimic o perioadă.

– Auzi, dacă vrei părerea mea, eu fac pariu că ea bănuia că nu-i ceva în regulă cu taică-tău de multă vreme. Deci, dac-a găsit fotocarta, asta e! Oricum n-ai ce să faci acum în legătură cu asta.

Știu că are dreptate. Faptul că-mi fac griji n-o să-mi facă niciun bine. Doar că e greu să mă stăpânesc. Nu-mi place să mă simt neliniștită.

Dar încerc să nu mă gândesc la asta, închid telefonul și-l îndes în buzunar. Apoi mă întind pe spate și mă uit la stele.

– Suntem sub același cer înstelat, spun eu.

– Mereu suntem.

– Nu împreună, îl contrazic eu.

– Eu cred că noi am fost mereu împreună, chiar și atunci când eram despărțiți, spune el, iar mâna lui o cuprinde ușor pe a mea.

– Știi că e un clișeu, dar câteodată mă uitam în sus la stele și mă întrebam dacă te uiți și tu la ele în același moment, recunosc eu.

– Când priveam în sus, spre stele, ne vedeam pe noi. Tu erai stelele, iar eu eram cerul întunecat din spatele tău.

– Fără cerul întunecat, nu poți vedea stelele, spun.

– Știam eu că-s bun de ceva!

– Ești esențial.

El scoate un geamăt de mulțumire și-și bagă mâna sub cap.

– Când eram despărțiți, încercam mereu să găesc constelații și-mi imaginam cum vorbești tu despre ele. Cum ar fi Pisica Mare.

– Pisica Mare? Adică Ursa Mare¹ sau Leul²?

¹ Ursa Mare sau Carul Mare, constelație vizibilă din emisfera nordică. I se spune astfel datorită asemănării cu conturul unui urs. (n.tr.)

² Una dintre cele douăsprezece constelații ale zodiacului, Leul reprezintă Leul din Nemea, unul dintre monștrii legendari doborâți de Hercule. (n.tr.)

– Care-i Felis Major¹?

– Nu există Felis Major. Există Ursa Major, care e Marele Urs. E aia cu grupul de stele care alcătuiesc Carul Mare.

– Puteam să jur că există o constelație cu o pisică mare. Marele Motan.

– Marele Motan! zic eu, exasperată.

– Puteam să jur că există o constelație de forma unui motan cu o coadă lungă. Chiar acolo.

– Unde?

Arată în sus.

– Stă pe gard.

– Te referi la Taur²?

– Taurul e pisică?

– E un taur!

– Știu, spune el, rostogolindu-se spre mine. Voiam doar s-aud cum te-agiți cu stelele.

– Ești un măgar, știi asta? râd eu, împungându-l în mod repetat în coaste.

El se ridică brusc și încearcă să mă prindă de deget.

– Mare măgar. Dac-aș fi în locul tău, n-aș înghiți toate proștiile-astea.

– Chiar așa? Și ce pot să fac? Să te las aici să găsești constelații cu pisici și să mă întorc în tabără?

Mă prefac că mă ridic, dar el mă apucă de braț și mă trage înapoi, jos.

– Nuuu!!

– O să-mi strivesc telescopul din cauza ta.

El îl ridică și-l mută în spatele lui.

– Așa. Mai bine-acum?

¹ „Pisica Mare“ (lat., n.tr.)

² Una dintre cele douăsprezece constelații ale zodiacului, Taurul reprezintă cel mai probabil o figură emblematică a panteonului antic asiro-babilonian, unde taurii jucau un rol foarte important în ritualurile religioase. (n.tr.)

– Păi, acum nu mai pot să-l folosesc.

– Oricum nu-l foloseai. Asta dacă n-aveai cumva de gând să-i spionezi pe puștii din tabăra de studiu biblic din vârful dealului. Dar mă îndoiesc c-ai avea să-mi spui vreo chestie sordidă, și știm amândoi bine că-ți place să vezi un pic de piele când spionezi.

– Măi!

Se apără cu un singur braț, râzând.

– Au! Nu mai da! Eu nu te-am spionat pe *tine* când erai goală. Eu sunt victima aici.

– Nu erai gol.

– Dacă mai treceau cinci secunde, aș fi fost. Ți-ai fi ferit privirea dacă nu te prindeam?

Aștept prea mult ca să-i răspund.

El mă prinde de talie și mă trage mai aproape. Mult mai aproape. Sâni mei sunt lipiți de pieptul lui.

– Sau ai fi făcut poze?

– Mă jignești, domnule! Eu nu-mi folosesc telescopul ca o perversă.

De obicei.

– Și-ar trebui să te cred pe cuvânt? Așa cum te cunosc eu, s-ar putea să mă fi fotografiat deja în secret cu obiectivul tău de spioană, spune el, aproape de buzele mele. Ar trebui să-mi fac griji?

– Din ce-am văzut, n-ar trebui să-ți faci griji.

– Mă șochezi, domnișoară! Tu m-ai urmărit făcând prostii la mine-n cameră?

– Tragi mereu jaluzelele. Strici distracția oricui.

El chicotește cu vocea aia groasă a lui, iar sunetul vibrează din pieptul lui în al meu.

– Zorie?

– Da.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Acum o să-ți dau un sărut accidental.

– Bine.

Blând, încet, buzele lui trec peste ale mele. Gura lui e moale, iar mâna lui îmi umblă pe spate. Expir tremurând, iar el mă sărută.

O dată, scurt.

Căldura parcă mi se aprinde în piept.

A doua oară, mai lung.

O căldură ce mă topește îmi clocotește în partea de jos a burții.

De trei ori, și...

Sunt pierdută.

Parcă m-aș topi în ființa lui. Toată sunt numai fiori, și endorfine care bâzâie, și plăcere care-mi năvălește prin piele. Nu simt nimic, în afară de gura lui, care face legătura dintre noi doi, și vârfurile degetelor mele care îi alunecă pe sub bluză ca să danseze pe spinarea lui netedă și puternică. Nu simt nimic, în afară de brațele lui, care mă cuprind precum o pătură călduroasă.

Nu e nimic, în afară de noi și de stelele de deasupra noastră.

E perfect. Parcă facem asta de ani întregi. Parcă știe exact cum să-mi dea fiori, iar eu știu exact cum să-l fac să geamă. Suntem exploratori curajoși. *Cei mai buni* exploratori. Lewis și Clark¹. Ferdinand Magellan² și Francis Drake³. Neil Armstrong⁴ și Sally Ride⁵.

¹ Expediția întreprinsă de căpitanul Merriwether Lewis (1774-1809) și William Clark (1770-1838), în perioada 1804-1806, a fost prima expediție de explorare a continentului american, concentrându-se pe regiunea de nord-vest a Statelor Unite. (n.tr.)

² Ferdinand (sau Fernando) Magellan (c. 1480-1521), explorator de origine portugheză care a organizat prima expediție de circumnavigație a globului pământesc, desfășurată în perioada 1519-1522 (n.tr.)

³ Sir Francis Drake (c. 1540-1596), căpitan de vas, corsar, pirat și neguțător de sclavi, cunoscut pentru reputația sa de „Piratul Reginei”, ca urmare a faptului că regina Elisabeta I îi acordase autoritatea de a prăda nave inamice (n.tr.)

⁴ Neil Alden Armstrong (1930-2012), astronaut și inginer aeronautic american, rămas în istoria lumii drept primul om care a pășit pe lună, în misiunea Apollo 11, pe 20 iulie 1969 (n.tr.)

⁵ Sally Kristen Ride (1951-2012), astronom și fizician american, a treia femeie trimisă în spațiu (1983) după cosmonautele din URSS Valentina Tereshkova (1963) și

Zorie și Lennon.

Suntem *tare* buni la asta.

Și înainte să apuc să mă dumiresc, ne rostogolim. Ni se-ncurcă brațele și picioarele, suntem jumătate pe învelitoarea din nailon, jumătate pe iarbă, în noapte. Așa cum făceam pe vremea Marelui Experiment. Ochelarii mei sunt pe undeva, mâna lui e pe sub bluza mea și spune niște lucruri șocante, nebunești, intime, pe care vrea să mi le facă, lucruri ce-ar trebui să-mi facă urechile să mi se înroșească, dar acum totul sună ca o poezie. Și degetele mele se îndreaptă spre catarama curelei lui, și...

Un țipăt.

Nu am fost eu. Și nici Lennon nu a fost. E în pădure.

E o femeie. Și a dat de belea.

Mai urmează un țipăt. Dintr-o zonă diferită. Un țipăt de răspuns.

Nu e un țipăt de om. O fi un animal?

– Ce căcat se-aude? șoptesc eu, cu mâna pe mușchii tari ai abdomenului său dezgolit.

Cineva i-a ridicat bluza într-un mod cu totul indecent. Stai așa, eu am fost.

– E-n regulă. E doar un pui de leu de munte. Nu-i niciun pericol, șoptește Lennon, îndreptându-mi mâna mai în jos.

Aha!

Mamă!

Chiar are emoții în legătură cu leul ăla de munte.

Asta-mi dă și mie emoții.

Stai așa. Leu de munte?

– *Leu de munte?* șoptesc, agitată.

– Zbiară. Probabil încearcă să-și găsească o pereche, confirmă Lennon, cu o voce amețită. Doamne, ce plăcută-i mâna ta!

– Oare-o să fim atacați?

Și vocea mea pare amețită. Știu c-ar trebui să-mi iau mâna de pe blugii lui, dar am o problemă cu transmiterea acestui mesaj către degetele mele, care *chiar* își doresc să rămână acolo și să continue cu

explorarea. Corpul meu spune: „Ahoy!¹ Am navigat luni întregi pe o mare pustie și am găsit, în sfârșit, pământ. Pământ rodnic. Pământ mai bun decât îmi aduceam eu aminte. Acum nu mai întorc cu niciun chip nava asta“.

– Poftim? șoptește el.

– Am spus chestia asta cu voce tare?

– Țasta-i ceva număr pervers cu pirați? Pentru că-mi place *la nebunie* Anne Bonny².

Un alt țipăt străpunge aerul nopții.

– Iisuse! zic eu, cu inima bubuind, și nu în sensul bun. Parc-a fost un om!

– Și părea a fi și foarte, foarte aproape, spune el.

Vocea-i prinde din nou putere.

– Oricât de tare mi-ar plăcea să nu te oprești niciodată, absolut niciodată, *în vecii vecilor*, cred c-ar trebui să...

Și mai multe țipete. Bun, acum zici c-a turnat careva o găleată cu apă rece ca gheața pe mine. Acum sunt speriată de-a binelea și-mi imaginez c-o să sară ceva din întuneric și-o să-mi facă fața bucați. Natura-i un film de groază. Iar noi suntem aici, în mijlocul unui câmp, și ne urmăresc niște animale ucigașe.

Intru în panică, nereușind să dibuiesc nici ochelarii, nici lanterna, dar mi le găsește Lennon. Nu reușim să ne adunăm destul de repede lucrurile. Pe urmă, urcăm din nou dealul în fugă, în timp ce pisicile sălbatice cu chef de năbădăi urlă în spatele nostru.

Când ajungem înapoi în tabără, câțiva dintre cei veniți în camping stau afară îmbrăcați în pijamale, ascultând cu atenție zbieretele. Privirile tuturor se îndreaptă spre noi și – minunat – eu roșesc ca o persoană vinovată. Păi, teoretic, *sunt* vinovată, dar acum sunt și curviștina taberei, deci, da?

¹ Exclamație din engleza veche, tipică marinarilor care văd pământ la orizont (n.tr.)

² Anne Bonny (posibil 1697 – posibil 1782), femeie-pirat irlandeză care a navigat în Caraibe, devenind un personaj-simbol în istoria pirateriei (n.tr.)

Lennon, pe de altă parte, are un comportament calm și sigur pe sine. Conversează scurt cu ceilalți oameni veniți în camping, în timp ce cară învelitoarea după el, anunțându-i că, da, cel mai probabil sunt doi lei de munte în liziera de la poalele dealului, dar nu, probabil că n-o să vină aici, sus. Altcineva, un bărbat între două vârste cu un accent jamaican, care se recomandă Gordon, spune că el s-a întâlnit cu câțiva lei de munte în parcul ăsta de-a lungul anilor și e de acord cu Lennon. Le spune celorlalți să se asigure că ai lor copii nu umblă prin zonă și să aibă grijă.

Pentru că paznicul taberei a plecat când s-a făcut noapte, câțiva oameni, printre care și Lennon, se oferă voluntari să stea un pic de veghe. Și după ce ne punem lucrurile deoparte, scoate o lanternă de rezervă din tabără – tot una din aia cât palma – și o pune pe masa noastră.

O vreme, în tabără se aude zumzetul discuțiilor murmurate, iar în câteva zone de camping se aprind focurile în gropi. Mâncăm câteva dintre M&M-urile lui Lennon, într-un puseu de anxietate de la miezul nopții, iar când iau al doilea pumn, el face ochii mari.

– Ei, căcat!

– Ce-i? întreb eu, agitată, uitându-mă după vreo pisică sălbatică.

– Nu, nu, spune el, întorcându-mă din nou spre el. Alergia.

Privesc în jos, spre locul de unde trage el cu blândețe de gulerul tricoului meu. Tot gâtul și pieptul mi s-au umplut de bubițe roz. Îmi ridic bluza. Am și pe burtă, și pe brațe.

Primul meu gând e după cum urmează:

Cumva, am devenit alergică la Lennon. *Bineînțeles* că universul trebuia să mă pedepsească într-un fel pentru toată tăvăleala cu el prin fân, la figurat. Curviștina taberei, până la urmă! Sunt blestemată. Dar analiza lui Lennon e ceva mai puțin paranoică.

– Toată iarba aia lungă de pe deal. Orice-ar fi, alergia ta nu reacționează bine la ea.

Îmi studiază corpul și mă-ntreabă dacă am dificultăți de respirație. N-am. Nu-mi pierd vederea, nu mi se umflă gâtul pe interior și n-am niciun simptom care să necesite să sun de urgență la 911.

– Ai autoinjector¹?

– Da, dar nu cred că-i atât de nasol. Am mai pățit chestia asta, nu-ți amintești?

– În ziua aia când căutam metale la depozitul ăla părăsit, spune el. Aveam paisprezece ani, iar cineva-i dăduse tatălui lui un detector de metale la mâna a doua, pe care acesta i-l dăduse mai departe lui Lennon. Eram sută la sută siguri că o să ne îmbogățim găsim aur ascuns de pirați. Prada noastră s-a dovedit a fi un ecuson vechi ce părea să fi aparținut unei chelnerițe, o monedă de douăzeci și cinci de cenți cu o gaură făcută în mijloc și o seringă strâmbă de veterinar. Lennon a păstrat ecusonul – numele gravat pe el era „Dorothy“ –, iar eu am păstrat moneda.

Aaa, da, și-am făcut imediat alergie de la excesul de păpădii.

– Și Benadryl?

Aprob din cap.

– Am destul de-ăla.

– Ce-ar fi să iei doza maximă? zice el. Chiar acum.

Fac asta, luând câteva pastile în plus, ca să fiu în siguranță. Alergia arată urât. Tocmai am avut parte de una dintre cele mai tari reprize de sărutări din viața mea și-acum arăt ca un monstru.

Te bag în mă-ta de univers! Te bag direct în mă-ta!

Sacul meu de dormit e încă rulat, așa că-l folosesc pe post de pernă, întinzându-mă direct pe jos, în cort. Încerc să mă concentrez pe ideea de a mă calma, pentru că stresul n-o să facă decât să agraveze situația. Încep să resimt efectul „pot cauza somnolență“ al anti-histaminicelor, care se transformă în „poți să fii sigură c-o să cauzeze

¹ Dispozitiv cu care cei cu alergii cronice își pot injecta epinefrină, ce tratează simptomele acestora (n.tr.)

somnolență“ când iau o doză dublă, dar îmi dau seama că Lennon mă trezește și că am crampe groaznice la gât.

– Îi diminează? întreb eu, cu totul și cu totul amețită.

– Nu, tocmai a trecut de miezul nopții. Sforăi de vreo oră.

– Dumnezeuule mare!

El chicotește.

– Erai superdulce. Nu sforăiai tare. Aveai gura deschisă.

Scot un geamăt și-mi întind gâtul.

– E de la prostiile-alea de antihistaminice.

Lennon îmi ridică bluza.

– Dar să știi că-și fac efectul. Ți s-a potolit alergia. Ești obosită?

– Foarte obosită, șoptesc eu.

– Au plecat și leii de munte. Hai să ne culcăm.

Ți-am luat-o înainte, prietenaș!

Dar nu mă lasă să cad pe jos, în cort. Mă îndeamnă cu blândețe să ies în aerul răcoros al nopții, care mă face morocănoasă, până când văd ce magie face. Ne-am unit sacii de dormit, cu fermoarele, într-un singur sac foarte mare. Nu sunt tocmai de aceeași mărime, așa că-i nepotrivit, asimetric, dar el își întinde salteaua de spumă și aranjează supersacul unit peste ea. Face și o pernă lungă din câteva dintre hainele noastre și din prosoapele noastre din tabără, care s-au uscat.

E un geniu în camping, să mă ia naiba de nu!

Și dac-aș fi ceva mai conștientă și mai puțin amețită de medicamente, i-aș arăta cât de mult îi apreciez abilitățile, continuând ceea ce făceam înainte să înceapă pumele alea să zbiere. Dar abia reușesc să-mi țin ochii deschiși. În timp ce el aruncă rucsacurile în cortul lui, eu intru în sacul de dormit, dezbrăcându-mă de blugi după aceea. Iar el se strecoară înăuntru, lângă mine, cald și solid. Gravităm unul spre celălalt, iar eu mă ghemuiesc și mă lipesc de el, cu capul pe pieptul lui. Prin cap îmi trec gânduri la întâmplare.

Primul gând: „E ca-n rai aici“.

Al doilea gând: „Nu vreau să se termine povestea asta“.

Al treilea gând, pe care-l rostesc cu voce tare:

– Singurul mod prin care tata o să mă lase să mă văd cu tine e dacă îl înfrunt în legătură cu aventura lui.

Răspunsul lui Lennon îmi vibrează lângă obraz după un oftat prelung:

– Știu.

– Părinții mei or să se despartă din cauza asta.

– Nu mi-aș dori lucrul ăsta. Nici într-un milion de ani. Dacă s-ar despărți părinții mei, eu nu cred c-aș putea face față.

– Și-atunci ce facem?

El își plimbă mâna pe brațul meu.

– Ne descurcăm noi cumva. Îți promit, nu te mai îngrijora!

Și nu o fac. Sunt prea obosită. Dar, undeva, în adâncul minții mele, știu că timpul nostru împreună se împuținează și că, imediat ce-ajungem acasă, există șanse ca totul să se ducă de râpă. O să trebuiască să-mi fac un plan solid de acțiune. Să-mi creez un soi de buncăr mental de siguranță pentru cazul în care lumea mea e distrusă.

În tot acest timp, am crezut că viața mea ar fi fost mai ușoară dacă nu ar fi fost Lennon în ea. Aveam dreptate pe jumătate. Acum, că s-a întors, lucrurile sunt de un milion de ori mai grele. Nu mi-am dat niciodată seama că sunt atât de multe lucruri complicate în legătură cu „noi“.

În dimineața următoare, plecăm din tabără mai repede decât ne-am fi așteptat.

Mă trezesc într-un sac de dormit rece și reușesc să-i dau de urmă lui Lennon afară. Îl găsesc îmbrăcat. Și el e ca un ghem de energie agitată. La început, cred că încă avem o problemă cu leii de munte, dar el mă asigură c-au plecat demult. Avem un nou motiv de îngrijorare.

Se apropie o furtună de vară. Una mare. Rămășițele unui front tropical din Pacific, de pe coasta Californiei de Sud, clocotesc de ceva timp, iar acum și-au adunat forțele și se îndreaptă către nord. Dacă

vrem s-ajungem la petrecerea stelară, trebuie să trecem azi prin Queen's Gap – o pasareală îngustă, ca un canion, între doi munți. Un râu îl străbate pe lungime, iar râul ăla se umflă pe timp de furtună. Adică, inundă tot canionul.

– Am vorbit cu paznicul. M-a avertizat că nu trebuie să rămânem blocați acolo, explică Lennon. Așa că ori mergem pe jos prin el înainte să se lase seara, ori trebuie să rămânem aici încă o noapte. Dar dacă facem așa, există șanse să mai fie nevoie de-o zi ca să fie eliberat canionul pentru drumeții.

– Ești sigur că putem să trecem prin el?

– Dacă furtuna își urmează cursul, nu ar trebui să avem probleme. Dar trebuie să plecăm repede. Într-o oră.

– Uau!

– Cum ți-e alergia?

Îmi studiază brațele, ridicându-mi mânecile.

– Nu mai arată groaznic, dar e acolo.

– Măcar nu mă mai mănâncă atât de rău în momentul de față.

Nu pot decât să stau cu ochii pe ea, să o țin sub control. Să-mi mențin nivelul de stres scăzut și să fiu proactivă în legătură cu tratamentul medicamentos. Încă sunt amețită de la Benadryl, dar o să iau un antihistaminic eliberat cu prescripție medicală, care nu provoacă somnolență, la micul dejun. Și *este* și mic dejun, din câte văd, pentru că Lennon a pregătit deja totul, inclusiv esențiala cafea.

– O să am nevoie de cofeina aia, imediat ce mă-ntorc de la toaletă, îi zic eu. Câtă poți să dai.

– O fac extratare. O să aibă gust de mocirlă arsă. Groasă ca un milkshake.

– Am uitat cât de mult îmi place de tine.

O parte a gurii i se curbează.

– O să-ți placă și mai mult dacă o să reușesc să te duc la adunarea astronomică fără să ne înecăm în furtună, așa că grăbește-te!

– Mă grăbesc!

Trebuie să ne grăbim să mâncăm și să ne strângem tabăra, ceea ce presupune să ne umplem rucsacurile cu saci de gunoi, în caz că plouă. Odată pregătiți, ieșim din zona de camping alături de alte câteva suflete amărâte care s-au trezit și ele când se crăpa de ziuă. Nu trece mult timp, și drumeții ăștia ne părăsesc și-o iau pe Poteca Argintie. Poteca noastră dinspre vest e mult mai mică. Faptul că-i mai mică înseamnă că nu mai sunt și alți drumeți pe ea – ceea ce-i bine –, dar și că ne întoarcem în sălbăticie.

Fără indicatoare, fără băi, fără semnal la telefon.

Suntem pe cont propriu.

Ceața dimineții dispare în timp ce noi ne îndreptăm spre un mic lanț de munți acoperiți de pini galbeni¹. După un urcuș rapid, pădurea se uniformizează și se deschide spre un râu care șerpuiește printr-un canion lung: Queen's Gap.

Canionul e destul de îngust și e plin de ferigi și de mușchi. O potecă ușor înclinată de pe malul drept al râului abia e destul de lată încât să poată merge doi oameni pe ea. Din când în când, rămân în urmă, ca să evit să cad în tufișuri care-au crescut prea mult. Dar merită tot chinul – poteca neregulată, pânzele de păianjen și ocazionalele crengi de copac care atârnă în jos și care aproape că-mi scot ochii –, pentru că priveliștea e de-a dreptul spectaculoasă, superbă, aici. Râul canionului bolborosește, lăsând o ceață fină pe unde curge pe mormane mici de pietre de râu șlefuite, iar ferigile parcă rupte din altă lume par a crește tot mai mari și a fi tot mai bogate pe măsură ce înaintăm. E plin de ferigi. Parc-ar fi zis natura: „Luați de-aici, mai meritați o porție“.

Stăm foarte bine cu timpul, și mă bucur că m-am îndepărtat de turiștii veniți în camping care cântau la chitară și de carnea lor ispititoare la grătar. De data asta, în loc să mă îngrijorez în legătură cu părinții mei sau să-mi aranjez în minte planurile pentru ziua de azi,

¹ Cea mai întâlnită specie de conifer pe teritoriul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

îmi petrec drumeția prin canion privindu-l pe Lennon. Gândindu-mă la Lennon. În mintea mea, mă reîntorc la sărutările noastre din noaptea trecută și adaug la ele niște fantezii care sunt cu cincizeci la sută mai murdare.

Dar până la prânz, îmi pierd energia. Nici măcar gândurile necurate nu mă pot susține. Am dureri, și sunt obosită, și-mi vine să mă trântesc, pur și simplu, la pământ și să dorm.

– Trebuie să mă opresc, îi spun eu lui Lennon.

El îmi aruncă o privire, iar sprâncenele i se unesc.

– Ești în regulă?

– Doar obosită.

– Și eu, de fapt. Vino-aici, spune el, făcându-mi semn să mă apropii. Vreau să-ți văd alergia.

– Vrei să caști gura la diformitățile mele, zic eu, în timp ce el îmi ridică bluza ca să scoată la iveală o porțiune din burta mea. Pielea de-acolo e plină de protuberanțe roz, dar bubele mai mari au început să dispară.

– Ce sexy, așa-i?

– Cea mai sexy, zice Lennon, trecându-și degetele peste umflăturile pufoase. Te mănâncă?

– Nu sunt sigură. E greu să mă concentrez pe starea mea proastă când mă pipăi tu.

Colțurile gurii i se curbează.

– Vrei să zici c-am mâini magice, ca Iisus?

– Și tu vrei să zici că io-s leproasă?

El îmi aranjează bluza.

– Exact. Chiar asta vreau să zic. Te rog să stai departe de mine și categoric să nu mă săruți!

– Am înțeles!

– Asta trebuia să fie psihologie inversă.

– Știu. Tocmai mi-am dat seama de ceva.

– Ce anume? Spune-mi, rogu-te!

– Ești singura persoană în afară de Joy care nu se teme să-mi atingă alergia.

– Nu-i contagioasă. Și dacă tu crezi că niște pete de pe pielea ta o să mă oprească să te ating cu mâinile mele magice, tămăduitoare, mai ales după ce-am făcut azi-noapte, te înșeli.

– Bine. Adică, ăăă...

– Chiar a *fost* foarte bine, nu-i așa?

Oare roșesc? Urechile-mi sunt fierbinți. Și alte câteva părți ale corpului.

Noi nu am flirtat foarte mult toamna trecută. N-a fost așa. Ziua eram prieteni, noaptea parteneri de sărutat, și reușeam și să ne ținem relația asta secretă, și să explorăm împreună lumea asta ciudată, ținând lucrurile separate.

Acum e o altă energie. O tensiune palpitantă.

Știu că nu sunt singura care simte noua energie dintre noi. L-am surprins aruncând priviri pe furiș spre mine, cu coada ochiului, de parc-ar încerca să mă măsoare. Să mă studieze. E palpitant, mă înnebunește și simt c-o să fac un atac de cord dacă nu se întâmplă ceva cât de curând.

Iar zâmbește așa.

– Oricum, alergia ta arată mult mai bine decât azi-noapte, dar tot nu e nevoie să-ți suprasoliciți corpul.

– Asta e opinia dumneavoastră științifică, domnule doctor Mackenzie? Bine, poate că am *un pic* mai multă energie pentru gânduri necurate. Sunt categoric dispusă să-mi suprasolicit corpul dacă e nevoie.

– Gordon mi-a zis că vara trecută un tip cu alergie a trebuit să fie dus cu elicopterul de-aici.

– Gordon?

Creierului meu îi ia o secundă ca să iasă din mocirlă și să-și dea seama că e vorba despre jamaicanul din tabără, de-aseară.

– Am vorbit azi-dimineață.

– Ia uite la el, nu-i deloc antisocial, spun eu.

Lennon își dă ochii peste cap într-un mod caraghios și continuă.

– Gordon a zis că se pare că drumețul ăsta nu mai avusese nicio dată alergie. Sau cel puțin nu vreo formă foarte gravă. Dar avea o alergie ușoară la arahide și, deși le putea consuma din când în când în cantități reduse, a mâncat ceva dulciuri cu alune când urca. Și asta, în combinație cu epuizarea... I s-a umflat gâtul atât de tare, încât și-a pierdut cunoștința.

Angioedem. De la ăla ți se umflă fața ca un balon. Foarte mulți oameni cu alergie cronică îl au. Din fericire, eu am reușit să-l evit.

Și înțeleg ce spune Lennon, dar eu sunt mai preocupată de sursa poveștii cu omul luat cu elicopterul.

– Tu i-ai spus lui Gordon despre alergiile mele?

– Vine des aici, în camping, și am vrut să știu ce fel de iarbă-i pe dealul ăla, zice el. E iarba-cailor și margarete, apropo.

– Aaa, *da!* Buruiana aia de margaretă e pe lista mea de substanțe interzise. E alergen de mare risc.

El îmi aruncă o privire care spune „ăla e”.

– Și-mi pare rău pentru idiotul ăla de drumeț care s-a hotărât să bage Snickers¹ în el în timp ce urca, dar eu nu-s alergică la arahide și alune, spun. Adică, Doamne! Tu ai putea să-ți închipui o lume fără arahide?

Lennon face o grimasă caraghioasă cu gura.

– Mamă, ce oroare! N-oi fi tu alergică la arahide, dar uită-te câte altele te bagă-n priză.

El numără o listă pe degete.

– Stresul, margaretele, crevetele gătit de Sunny...

– Crevete nașpa, murmur eu, veselă.

– Crevete nașpa, repetă el, cu vocea lui Sunny. Aaa... și mai era câinele afurisitului ăluia de moș McCrory? Mai ții minte? Te-a lins pe mână și după cinci minute...

¹ Batonul Snickers, produs de compania americană Mars, a fost lansat în 1930 și poartă numele calului preferat al fondatorului companiei, Frank Mars (1882-1934) (n.tr.)

– Aia a fost o ciudățenie. Nu sunt alergică la pupicii Andromedei!
 De unde era să știu eu că saliva drăconveniei ăleia de câine era otrăvită?
 – Poate că halise margarete.
 – Sau creveți.
 – Tu nu ești normală, Zorie Everhart!
 – Ori sunt originală, ori nu mai sunt.
 – Bine, măi, originalo ce ești, hai să băgăm o masă de prânz în
 corpul ăla plin de alergii, ca să putem să trecem prin canionul ăsta
 până nu ne prinde furtuna.

După ce găsim un loc bun în care să stăm, mâncăm repede un
 prânz din canistarele noastre contra urșilor, iar când pornim din nou
 pe potecă, nu mai simt dureri în tot corpul, cum simțeam înainte.
 Poate că m-a ajutat pauza pe care-am luat-o, sau poate că, pur și
 simplu, mă obișnuiesc cu drumețiile. Oricare-ar fi varianta adevă-
 rată, intru într-un ritm ce mi-e comod. Un picior în fața altuia, pur
 și simplu, sunt atentă la mediul înconjurător, și respir.

Minte limpede, pași cronometrați. Merg înainte.

Ne oprim a doua oară după-amiază și atunci încep să simt schim-
 barea în aer. E un miros diferit. E aproape dulce. E înțepător și proas-
 păt, purtat de vânturi ce se întetesc.

Lennon ridică privirea.

– Îi vezi p-ăia? ăia-s nori cumulus¹. O să înceapă să se-adune și
 o să facă turnuri din nori. Atunci o să vină ploaia.

– Hopa!

El își verifică GPS-ul de pe telefon.

– Aproape c-am ieșit din... of, băga-mi-aș! Mi s-a descărcat tele-
 fonul. Dă-mi-l p-al tău să-l văd!

Scot telefonul, dar și bateria ăstuia a murit. Rahat. Nu pot să-i
 scriu mesaj mamei. În mod sigur o să înțeleagă și o să pună totul pe
 seama lipsei semnalului de mobil.

¹ Nori dispuși preponderent pe verticală, cu aspect de vată, de culoare albă (n.tr.)

Pentru o clipă prelungită, fixează ecranul negru cu privirea, apoi mi-l dă înapoi.

– Nu contează. Știi unde suntem. O să ieșim din canion în jumătate de oră sau mai puțin. Ești OK dacă mergi în continuare?

– Dacă asta înseamnă că n-o să ne udăm, atunci da, ce naiba? Înainte, marș!

Mergem în pas vioi câteva minute, dar vântul a început să bată puternic prin canion. Destul de tare încât să-mi arunce părul în față. Lennon se tot uită-n sus. Cred că se întunecă. Mi-aș dori să-i fi cerut mai multe informații despre furtună. Nu-mi stă *deloc* în fire, dar eu mă concentrasem pe ideea că trebuia să ieșim din canion fără să ne mănânce țânțarii de vii. Nu m-am gândit la ce-o să se întâmple după asta. Și furtuna asta n-o să ne ia mai ușor pentru că am trecut prin ea. Adică: „Ați reușit să treceți? Bună treabă, măi, n-o să dau cu ploaia peste voi!”

Ce-o să ne facem noi dacă plouă?

– Sunt tare sau sunt fenomenal? zice el, cu câțiva pași înaintea mea. Când îl ajung din urmă, urcând un deal, văd ce vede și el.

O pădure uriașă plină de copaci umbroși.

Canionul își deschide brațele și ne primește chiar în mijlocul lui, pe unde râul curge iute ca săgeata.

– Majestic Grove, spune Lennon, oprindu-se ca să privească trunchiurile uriașe. Sequoia uriași. Cei mai mari copaci din lume. Multe dintre frumusețile-astea au mii de ani. Sequoia de pe coastă pot ajunge la înălțimi mai mari, dar ăștia de-aici, din munții Sierra, sunt mai masivi.

Am văzut sequoia de pe coastă în jurul Observatorului de acasă. Unii dintre cei de-aici sunt aproape cât o mașină de groși și aproape că acoperă cerul. Iar ferigile din canion pe lângă care am trecut nu se compară cu astea. Astea creează un covor verde pal pe solul pădurii, iar frunzele lor sunt atât de mari, că zici că fac concurs cu sequoia ca să vadă care crește mai mare.

– Totul pare preistoric, murmur eu.

– Scenele din pădurea Endor¹ cu ewokii, din *Întoarcerea lui Jedi*, au fost filmate într-o pădure ca asta, în zona Golfului. Marfă, nu?

– E uluitor, spun eu, în timp ce intrăm în pădurea străveche, întinzându-mi gâtul ca să mă uit la trunchiurile uriașe.

Pământul e ca un burete, iar aici miroase ca într-o bibliotecă în aer liber – a mucegai. Și e liniște. Lucru care e ciudat, pentru că în

¹ Pădurea Endor este căminul simpaticelor creaturi asemănătoare unor ursuleți bipezi din a treia parte a primei trilogii *Războiul Stelelor: Întoarcerea lui Jedi*, care poartă denumirea de *ewok*. (n.tr.)

canion răsunau cântecele păsărilor și ecoul râului care se lovea de pereții lui stâncoși. Aici, apa curge încă, dar bolborosește mai încet, absorbită fiind de copacii uriași.

Mă apropii de un sequoia și-mi trec mâna peste scoarța lui moale, ondulată, minunându-mă, apoi încerc să-l îmbrățișez.

– Oare de câți oameni ar fi nevoie ca să-l înconjoare cu totul? întreb eu.

– De prea mulți.

Lennon stă lângă mine și încearcă și el să întindă brațele și să îl cuprindă.

– Noi doi nu-l înconjurăm nici pe sfert.

– Îmi place la nebunie locul ăsta, spun eu, și vorbesc serios.

– E partea mea preferată din parc, zice el, cu ochii sclipind. E catedrala mea.

Înțeleg de ce.

El arată spre stânga noastră.

– Există o potecă mai mare care se întinde de-a lungul marginii dinspre nord a pădurii de sequoia, la câțiva kilometri de aici. Nimeni nu coboară pe-aici. E un loc izolat. De oameni și de animale. Copacii blochează lumina soarelui, deci e mai puțină hrană pentru animale. Mai puține insecte pentru păsări, deci e liniște.

– Nu sunt țânțari, spun eu.

– Sunt mai puțini țânțari, mă corectează el.

– E bine și-așa. Orice ameliorare e un lucru bun, spun eu, privind în jur.

– E ireal. Mi-ar plăcea să stăm aici.

– Putem, spune el. Aici campăm.

– La noapte?

– Chiar acum. Ne oprim mai devreme.

– Serios?

– Pe bune! Motivul numărul unu e că-mi place aici. Știu c-ar putea suna ciudat, pentru că e atât de întuneric aici, dar ăsta-i locul

unde eu mă simt fericit, într-un fel. Și primul lucru la care m-am gândit atunci când l-am găsit a fost că mi-aș fi dorit să fii aici și să simți și tu ce simt și eu.

Îl privesc în față și mi se topește inima.

– Acum, poți, spune el, mai blând.

Tunetul bubuie în depărtare.

– Cincisprezece secunde, spune el. O secundă pe kilometru și jumătate. Furtuna e la patru kilometri opt sute.

– E de rău?

– Copacii ăștia o să ne ofere protecție, dar sunt și înalți, și înalțimea atrage fulgerele. De-asta am vrut să fac cortul sub copaci mai scurți – face un gest spre copacii aflați de-o parte și de alta a corturilor noastre –, astfel încât copacii mai înalți care-i înconjoară să absoarbă orice lovitură de fulger. Asta nu-i o furtună ca alea de-acasă. Aici, oamenii sunt loviți de fulgere și mor.

– Toată lumea moare aici, mă plâng eu. Practic, e o tragedie.

Buzele lui se ridică.

– Nu-i așa?

– Dar...

– Fac cortul, vorbim mai târziu, spune el, despachetându-și piețele cortului.

Mă grăbesc să le iau și eu pe-ale mele și, când o fac, el deja și-a ridicat cortul. Încep să pun baza cortului meu lângă al lui, dar el clatină din cap.

– Hai să le punem vizavi, față-n față.

Nu întreb de ce, dar am încredere că are un plan, în timp ce el îmi mai examinează o dată cortul și delimitează un perimetru, arătându-mi de unde să încep. Vântul începe să bată destul de tare prin pădure, iar cerul e atât de întunecat, încât parcă s-ar fi făcut noapte sub coronamentul copacilor. Așez cortul la locul lui și pun toți țăruișii laolaltă, dar luăm și măsura de siguranță de a pune învelitori pentru ploaie în partea de sus. Pare-a dura o veșnicie, iar eu încerc să mă grăbesc să înfig țăruișii cortului în pământ înainte să fie luat de vânt.

Lennon termină cu al lui și mă ajută să ridic micul umbrar care stă deasupra deschizăturii cortului meu. A măsurat corect, deci în afară de o crăpătură mică, acoperă spațiul dintre cele două corturi, ca un pasaj mic, acoperit.

El ne cară rucsacurile în cort, fără sacii de dormit.

– Pregătesc eu totul în cortul mare, îmi spune el. Tu umple sticlele cu apă. A mea-i aproape goală, și-o să ne trebuiască pentru gătit. Vezi să nu ieși din câmpul meu vizual și să te grăbești.

Tunetul bubuie. Apuc sticlele cu apă și filtrul de apă al lui Lennon, care-i mai rapid decât al meu. Există o potecuță spre râu, care șerpuiește printre două ferigi uriașe. Apa curge repede aici și, chiar dac-aș putea, probabil, să trec râul din vreo douăzeci pași, e adânc. Mă aplec lângă apă, având grijă să mă țin bine pe picioare, și încep să pompez apă prin filtru.

În timp ce se umple prima sticlă Nalgene, tunetul huruie. Număr în gând secunde și privesc copacii – „unu, doi, trei, patru, cinci“...

Fulgerul lovește.

Cinci secunde. A lovit la un kilometru și jumătate depărtare?

– Repede! strigă vocea lui Lennon din zona de camping, făcându-mă să tresar.

– Nu pot să fac filtrul de apă să fie mai rapid, mormăi eu pentru mine.

În sfârșit, prima sticlă se umple. Îi pun dopul și bag filtrul în a doua, apoi încep să pompez.

Simt ceva pe cap. O fi un strop de ploaie? Îndrept fața în sus. Categorie e un strop de ploaie. Doi. Patru. Douăzeci. Pare o prostie să fiu atât de preocupată de colectarea apei, când ea urmează să se prăvălească asupra noastră.

Tunetul bubuie atât de tare, că mă asurzește. Dar aproape imediat, cerul se aprinde. Apoi, pur și simplu, ploaia începe să cadă. Tare. Îl aud pe Lennon strigându-mi numele, dar încerc să mă concentrez.

– Rahat, rahat, rahat! spun eu, pompând mai repede.

Dar nu suficient de repede.

Toată pădurea se aprinde și se-aude cea mai puternică bubuitură pe care-am pomenit-o în viața mea.

Mă îndepărtez în goană de râu. A doua sticlă cade în viitură, cu tot cu filtrul cu pompă. O clipă, sunt dezorientată, nu reușesc să aud nimic. Sticla saltă și dispare sub spuma râului. Încerc să fug după ea, dar o mână tare ca piatra mă prinde de braț.

– Las-o! strigă Lennon, târându-mă dinspre râu.

Mă apucă de mână și-mi dau seama că nu-i arde de prostii după cât de tare mă trage spre potecă. Am dat de belea.

Inima îmi bubuie, în timp ce alerg după el prin ploaie. Mirosul proaspăt de măcriș și de mușchi mi se înalță de pe tălpile pantofilor. Și mai miroase-a ceva: parc-a luat Crăciunul foc. Fulgerul. A pârlit vârfurile copacilor.

Mirosul mă îngrozește.

Aleg împleticindu-mă pe pământul alunecos, iar corturile noastre îmi apar brusc în față. Pentru prima dată în viața mea, înțeleg perfect imaginea aia cu Zeus care aruncă fulgere, pentru că exact așa arată. Parcă un zeu furios ar trage în Pământ cu o armă uriașă cu laser. Sună ca o bombă și cutremură tot pământul. Tufișurile, copacii aștia enormi, pe noi – totul.

Cred c-o să fac în pantaloni de frică.

Mintea mi-a luat-o razna. Îmi vine să plâng, dar mi-e prea frică. Sunt toată numai groază-n stare pură și cred cu tărie c-o să mor.

E plin de copaci uriași în jur, și totuși aici nu-i nimic care să ne protejeze. N-avem adăpost. N-avem nicio ușă pe care s-o închidem și să ne ascundem după ea. Nicio mașină cu care să putem fugi de furtună. Și asta mă face să mă simt mică și neajutorată.

Chiar înainte să ajungem la corturi, Lennon mă trage la pământ și se ghemuiește lângă mine.

Bum!

Totul în jurul meu devine alb.

Mă ghemuiesc în ceva ce nu-i nici pământ, nici noroi, udă până la piele, iar ploaia se prăvăleşte peste noi, în timp ce mirosul de lemn ars îmi umple nările. Parcă n-o să se mai termine niciodată.

„Omoară-ne odată și gata!“, gândesc eu. Hai, termină cu asta!

Mușchii lui Lennon sunt tari ca oțelul când vine următoarea lovitură. Dar îl simt și pe el tresărind. Parc-am fi în mijlocul unei zone de război. Câteva secunde mai târziu, mai lovește un fulger.

Dar ăsta nu-i la fel de zgomotos. Sau de aproape. Tunetele și fulgerele se separă din nou. Așteptăm – secunde, minute, nici nu știu. Dar, la un moment dat, lumea nu mai pare că se prăbușește în jurul nostru, iar corpul lui Lennon se relaxează.

S-a terminat? Încă aud tunete în depărtare.

– Suntem în regulă, spune vocea lui Lennon la urechea mea. Ți-am zis că vine o furtună mare, nu? Și ia ascultă. Se mișcă mai încet acum. Încă număr tunetele. Faptul că se mișcă încet înseamnă c-o să plouă foarte mult, dar am depășit faza fulgerelor deocamdată. Hai să ne ridicăm.

Mă ajută să mă ridic, dar abia dacă văd ceva.

– Ochelarii mei, zic eu.

Lennon se uită prin jur.

– I-ai pierdut pe undeva.

– Am pierdut și sticlele de apă.

– Una-i pe malul râului. O luăm mai târziu. Și mai avem un filtru. În cel mai rău caz, fierbem apa.

Iar eu pot trăi fără ochelari câteva zile. Sunt prea amortiți ca să-mi fac griji.

El îmi ridică bărbia.

– Totul e-n regulă. Ești bine?

– Da, spun eu, aprobând din cap.

– A fost intens.

– A fost...

Râd. Nu mă pot abține. Nu sunt sigură dacă râd nervos, sau, pur și simplu, mă descarc, dar îmi dau părul ud de pe față și râd.

– Aproape că ne-a luat pe sus din papuci. Era să murim.

– Ba nu, Zorie, tocmai am *supraviețuit*!

Lennon ridică ambele brațe și lovește aerul cu pumnii, a victorie, urlând:

– Suntem în viață! Am câștigat!

Are dreptate. Chiar am supraviețuit. Supraviețuirea e minunată. Râd din nou și ridic mâinile murdare, lăsându-le să se umple cu apă de ploaie până când se spală noroiul de pe ele. Adrenalina încă-mi năvălește prin vene și mă simt invincibilă.

Lennon își dă la o parte părul închis la culoare din ochi. Hainele-i sunt lipite de corp, strângându-i silueta. Fiecare curbă ascuțită. Fiecare mușchi. E aproape interzis minorilor. Sau poate că *exact* așa și e, pentru că îmi scot apa de ploaie din ochi clipind și observ privirea lui asupra mea. Nu e nimic politicos în felul în care mă privește.

Poate că furtuna a defectat ceva din creierele noastre.

Inspir puternic. El scoate un sunet jos din fundul gâtului.

Privirile ni se întâlnesc.

Amândoi sărim unul pe altul în același timp.

El mă trage spre el, cu un braț în jurul umerilor mei, cu cealaltă mână cuprinzându-mi ceafa. Hainele lui ude de ploaie sunt reci, dar gura lipită de-a mea îi e fierbinte. Mă sărută cu putere. E un sărut nerăbdător, lacom. Iar când tunetul bubuie în depărtare, tresar un pic, dar nu-i dau drumul.

Dau cu spatele în scoarța netedă, umedă, a unui sequoia, iar el se lipește de mine, cât sunt de lungă. E încordat și solid, parc-ar fi un zid de cărămidă din mușchi supli. Mă ridică până când degetele mele de la picioare ating rădăcinile noduroase ale copacului. Iar când își împinge șoldurile în ale mele, împing și eu, simțind o duritate de neconfundat între noi. Mă trece un fior fulgerător.

Îi cuprind șoldurile cu picioarele, iar el mă ține pe loc, lipită de copac, imobilizându-mă în timp ce-mi încălzește gâtul cu săruturi. Simt mirosul părului lui și mirosul scoarței de sequoia, iar ploaia cade cu atâta putere, încât încep să-mi alunece brațele din

jurul umerilor lui. Îl cuprind cu ambele brațe de gât și rămân agățată de el.

– La cort, spune el la urechea mea, și nu-mi dau seama dacă e o întrebare sau o declarație, dar îi spun da. El îmi zice să mă țin bine, dar eu cred că, dacă-l țin mai strâns, o să-i rup niște oase. Spinarea mi se dezlipește de copac, iar el mă cară câțiva pași. Mă pune jos cu neglijență în fața corturilor, iar eu îl strâng atât de tare, încât aproape că dau cu amândoi de pământ. Capul mi se izbește de al lui.

– Auu!

Râdem amândoi, iar eu simt că delirez un pic.

– Suntem leoarcă, zic.

El îmi dă buclele ude la o parte de pe față.

– Da.

– O să se ude sacii de dormit.

– Poate-ar trebui, nu știu – ridică încet din umeri –, să ne dăm hainele-astea jos înainte să intrăm.

Îmi bubuie pulsul în urechi.

Goi.

Lennon.

Eu.

Noi.

– Așa ar fi practic, cad eu de acord, încercând să par degajată.

Dar atmosfera dintre noi nu e *deloc* degajată. Și o știm amândoi.

Ne năpustim unul asupra celuilalt, iar el îmi smulge bluza. Brațele mi s-au încurcat, iar el râde, încercând să desprindă țesătura udă. Aceasta cedează, iar brațul lui e aruncat în spate. Bluza mea lovește cortul cu o plesnitură puternică.

Lennon se oprește o clipă, privindu-mă din cap până-n picioare. Un zâmbet îi apare încet pe față, ridicându-i obrazii.

– Chiar facem chestia asta?

Pare amețit.

Eu sunt un pic stânjenită, dar nu destul încât să mă opresc.

– Da, facem chestia asta.

Pantofii și șosetele sunt aruncate-n noroi. Apoi îi scot bluza, iar fiecare atacă blugii celuilalt, de parcă s-ar autodistruge dacă nu-i scoatem destul de repede. Și da, bine, boxerii uzi sunt *absolut* pornografici. SE VEDE TOT PRIN EI, și nu pot să-mi feresc privirea – puțin îmi pasă că tremur în sutien și chiloței în inima pădurii.

– Stai, stai, stai.

Pun o mână pe pieptul lui. Gura mi se mișcă mai repede decât creierul.

– Nu poți să mă lași gravidă, îi spun eu, cu fermitate.

Lennon face grimase, schimbând fulgerător câteva expresii.

– Țsta-i un lucru pe care un tip nu crede c-o să-l audă niciodată.

– Adică, eu sunt sigură că ai *putea*, și tocmai asta-i problema.

Eu nu mi-am făcut planuri în legătură cu asta. Asta ziceam.

„Of, ce idioată ești“, gândesc, copleșită brusc de rușine. Mă gândeam la ce s-a întâmplat cu Andre și la cât de proști am fost. Și-acum fac presupuneri pentru că ne dezbrăcăm. Ar trebui să nu fac presupuneri? M-am zăpăcit de tot.

– Las-o baltă! zic eu.

Când deschide gura să răspundă, face o pauză, după care spune:

– Stai așa.

Se avântă sub prelata scurtă care face legătura dintre corturi și trage fermoarul deschizăturii cortului lui, dispărând. Nu știu ce să fac. Stau în ploaie, semidezbrăcată, umilită și...

Lennon își face apariția. Se târăște pe sub prelată, se duce la cortul mare, trage fermoarul și aruncă prosoapele noastre din tabără înăuntru. Apoi ține un șir lung de pachete metalice, lucioase, de prezervative, și le aruncă și pe ele înăuntru.

– Poate că tu nu te-ai pregătit, dar eu am făcut-o. Mottoul Cerceșilor: „Fiți pregătiți“.

– Dumnezeuule mare! Câte de-alea sunt?

– Poți să zici că am și eu speranțe. Se pare că n-am învățat nimic după debandada aia cu camera de hotel. Și știi tu, un lucru bun la Toys in the Attic e că au o rezervă nelimitată de prezervative gratuite. Vino-aici!

Cu inima bubuind, mă aplec și intru sub prelată, luând mâna pe care mi-o întinde el, în cortul dublu. Înăuntru e întuneric și miroase puternic a nailon și a ploaie. Îmi dau seama foarte bine cât de înghesuit e spațiul și cât de lungi sunt picioarele lui Lennon. Câtă piele goală e la vedere, și a lui, și a mea. Boxerii ăia pornografici – NU TE UITA.

Prea târziu. Se pare că el nu e neliniștit.

Dar eu sunt. Foarte, *foarte* neliniștită. De ce?

Arunc o privire în jos, spre mine, și observ că mi se vede toată alergia. Nu m-ajută cu nimic. Sper că e destul de întuneric încât să n-o vadă și el și-mi acopăr repede burta cu mâna.

– Măi, zice Lennon, cu o voce scăzută, depărtându-mi mâna de burtă și împreunându-și degetele cu ale mele. Sunt doar eu.

– *Doar?*

Clatin din cap.

– Tocmai asta-i problema. Ești tu. Și cu mine. Și tocmai te-am primit înapoi. Nici măcar n-avem încă un plan pentru ce o să se întâmple când ajungem acasă. S-ar putea să se ducă totul de râpă. S-ar putea ca părinții mei să divorțeze. S-ar putea să fiu obligată să mă mut cu taică-meu...

– Sau s-ar putea ca totul să meargă cum trebuie.

– Dar asta-i problema. Viața e imprevizibilă, iar ăsta-i cel mai rău lucru în legătură cu ea. Eu am nevoie de stabilitate. Am nevoie de ceva pe care să contez. Și dacă iese groaznic sau ciudat, atunci...

– Atunci ce? Cât de groaznic poate fi? Sunt destul de sigur că înțeleg elementele de bază.

– Ție ți-e mai ușor. Ești bărbat. Corpul tău nu-i un mister. Se gândește la asta un moment.

– Mie-mi plac misterele. Sunt bun la rezolvat mistere.

Ezit.

– Cât de bun?

– Foarte, *foarte* bun. N-am liniște până nu-i rezolvat misterul.

Sunt ca Nancy Drew¹, fir-aș al dracului!

Chicotesc în barbă.

– Da?

– Mai ții minte când a dispărut mâța aia tărcată a domnului Henry? Cine-a descoperit că fusese răpită de luptătorii pentru supremația rasei albe din capătul fundăturii?

– Tu ai descoperit. Nu mă mai face să râd.

Cu ochii veseli, desface un prosop din tabără și îndoiaie un deget. Mă aplec în față și-l las să mă usuce pe păr.

– Și cine-a descoperit că ăia de la salonul de coafură furau curent de la Jitterbug după ce s-a tot plâns managerul de factura de la curent?

– Tu ai descoperit, murmur eu, cu capul plecat.

Măinile lui îmi dau o senzație plăcută în păr și pot să-i văd foarte bine pieptul și brațele.

– Stai așa... amândoi am rezolvat misterul ăla. Eu am fost prima care-a zis că s-ar putea să le fure cineva curentul.

– Da, dar cine s-a uitat pe net cum se face și-a făcut legătura cu salonul? Cine te-a pus să stai pe alee și să ții de șase până am verificat eu contoarele, dup-aia ai țipat la mine că nu te-am lăsat să-ți bei cafeaua până n-am terminat?

– N-am țipat la tine.

– Ba ai țipat, spune el, trăgând prosopul de pe capul meu și frecându-și energic părul ud, până când i se electrizează. Și m-am enervat foarte tare. Și *ăla* a fost primul moment în care mi-am dorit foarte tare să te sărut.

¹ Personaj din literatura pentru copii, Nancy Drew este o fată-detectiv, creația autorului și editorului de cărți pentru copii Edward Stratemeyer. Prima carte din seria care o are ca eroină principală a apărut în 1930. (n.tr.)

– Stai, nu. Nu are cum. Atunci aveam...

– Paișpe ani.

– Tu ai vrut să mă săruți când aveam paișpe ani?

– Am vrut eu să fac și altele cu tine când aveam paișpe ani. Cinșpe.

Șaișpe. Până s-ajungi să mă săruți, eu îmi construiseam ditamai arhiva de fantezii sexuale cu Zorie, mai mare decât Fort Knox¹.

Credeam că n-o să mă mai ajungi din urmă.

Rămân fără voce. Sunt uluită și-ncerc să încadrez toate mărturi-sirile astea în amintirile mele despre ceea ce am fost.

Despre ceea ce suntem.

– Și știi că nu suporti magazinul părinților mei, și uneori nici eu nu-l suport, spune el, aruncând prosopul în colțul cortului. Dar, alteori, are și el avantajele lui.

– Pe lângă prezervativele gratuite?

– Pe lângă, zice el, cu un zâmbet viclean apărându-i în colțurile gurii. Ai fi surprinsă să vezi ce-am aflat. Clienții sunt destul de preciși și nu-ți vine să crezi ce prostii spun. Orice-ți poți închipui că ar putea merge prost – sau bine – e ceva ce s-a întâmplat unuia sau altuia.

– Ăăă...

– Ce vreau să zic e că toate corpurile-s ciudate. Ia dă-n mine cu orice mister ai avea. Dă-mi voie să încerc să-l rezolv!

– Nu-i vorba de faptul că n-aș putea să îl rezolv singură, asta așa, ca să fie clară treaba.

– Apropo, asta-i cea mai tare discuție pe care-am avut-o. Și categoric o să adaug o imagine cu tine rezolvându-ți singură misterele la arhiva aia a mea, pentru mai târziu...

– Dumnezeuule, murmur eu, ușor oripilată.

– Dar, în momentul ăsta, n-ar fi mai fain dacă am face echipă și-am rezolva împreună fărădelegi?

¹ Fort din Războiul Civil American, unde este depozitată rezerva de aur a Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

– Îmi fac griji c-ar putea să iasă prost sau penibil, spun eu, cu o voce scăzută.

– Și eu mi-am făcut griji în legătură cu chestia asta, spune el, plimbându-și degetele de-a lungul umărului meu, pe braț, în jos, urmărind traseul pe care-l face cu privirea. Țsta nu-i un nimic. Nu e o chestie nesperioasă. E mare lucru. De proporții epopeice.

– Sunt doar eu și cu tine, spun.

El încuviințează.

– Dar după noaptea trecută pe dealul ăla și după ce s-a întâmplat acolo afară chiar mai înainte?

– Ne stă tare bine împreună, aprob eu, desfăcând mâna când își plimbă degetul peste încheietura pumnului meu. Așa-i?

– Suntem uimitori, să dea dracii de nu! Suntem ca o rachetă plină de potențial. Ori murim în flăcări înainte să ieșim din atmosfera Pământului, ori reușim să ajungem în orbită și nu ne oprim până pe Lună.

– Dacă încerci să mă seduci cu chestii spațiale, îți iese de minune. Zâmbetul lui e divin.

– Da?

– Da.

– Vrei să încercăm?

Aprob încet din cap.

– Cred că da.

– Ești sigură?

– Da. Chiar sunt.

– Du-mă-n zbor pe lună¹.

Ploaia bate-n cort în timp ce el mă trage mai aproape și ne afundăm în sacii de dormit. Gură la gură, șold la șold, inimă la inimă. Suntem mai puțin sperați decât eram afară, mai conștienți unul de celălalt. E o stare de conștiință ferventă, plină și de emoție, și de

¹ Posibilă aluzie la melodia făcută celebră de Frank Sinatra în 1964, *Fly Me to the Moon* (n.tr.)

fiori, iar când ne scoatem ultimele straturi de haine, îmi vorbește ușor, cu o voce scăzută, după care mă iau ca după lumina unui far.

Mă conduce. Mă protejează. Se asigură că nu intru prin ape întunecate și mă prăbușesc.

Apoi vine rândul meu să-l conduc. Ascultă. Îmi urmează indicațiile. Se folosește de instrucțiunile mele ca să deschidă un nou drum.

E o minunată lume nouă¹.

Una care ne consumă cu totul. Sunt gata să arunc pe fereastră tot ce am învățat, pentru că el nu găsește prezervativele, iar mie nu-mi pasă deloc, și ar *trebui* să-mi pese, dar sunt dispusă să renunț la toată existența mea civilizată și să trăim împreună în cortul ăsta ca doi hipioți fără adăpost, doar dacă...

– Erau chiar aici!

E pe cale să facă un atac de panică.

– Stai așa, astea ce-s?

Trag ceva de la spatele meu.

– Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! spune el.

– Grăbește-te!

– Nu, nu spune asta. Crede-mă, parc-atâră de un fir de ață aici.

– Te rog! șoptesc eu.

– Mă omori cu zile, Zorie!

De fiecare dată când îmi spune numele cu vocea aia bubuitoare a lui, simt că mor și eu. Simt că mor de plăcere, că stă să se întâmple ceva foarte mare, și *chiar* nu vreau să mă opresc. Dar apoi... se întâmplă. Chiar se întâmplă. E plăcut, puțin ciudat și pe alocuri haios, pentru că da, corpurile umane *chiar* sunt ciudate. Dar în același timp, e mai mult decât mă așteptam – mai mult decât am sperat vreodată.

E el, cu totul, sunt eu, cu totul, și mai ales, suntem noi, suntem noi, *suntem noi*.

¹ Aluzie la romanul distopic omonim al lui Aldous Huxley, publicat în 1932 (n.tr.)

– **T**i-am zis c-o să reușesc să rezolv misterul ăsta, spune Lennon, după ce ne-am încurcat unul în brațele celuilalt o perioadă, ascultând ploaia ce se liniștește afară. De două ori ți-am zis.

Zâmbesc, lipită de pieptul lui.

– Niciodată nu m-am îndoit. La urma urmei, ești un fel de Nancy Drew¹.

– Și tu ești bulangiul de Sherlock Holmes².

– Dacă ne deschidem propria agenție de detectivi, vreau numele astea scrise pe ușă, exact așa. Părinții mei trebuiau să-și numească magazinul „Agenția de detectivi“.

Chicotesc, iar el se preface că mă mușcă de gât, ceea ce mă face să chiui. Mie-mi convine situația, pentru că nu pot să mă abțin să-l ating. Barba țepoasă de pe maxilar. Sprâncenele lui groase. Șirul curbat de mușchi de deasupra șoldurilor lui. N-am fost niciodată atât de aproape de el, și o parte atât de mare din corpul lui parcă imploră să fie explorată. Dar când îmi chiorăie stomacul, îmi dau seama cât e de târziu. Nu-mi dau seama *exact* cât e de târziu, pentru că ambele telefoane ni s-au descărcat, iar busola aia de fițe a lui Lennon – singurul instrument cu care putem măsura timpul – stă în momentul ăsta în buzunarul blugilor lui, în afara cortului. Deja

¹ În original *Nancy goddamn Drew* (eng., n.tr.)

² În original *Sherlock fucking Holmes* (eng., n.tr.)

facem pe detectivii de o bucată de vreme și am nevoie de niște lucruri depozitate în celălalt cort. Cum ar fi mâncarea. Șervețelele umede. Hainele uscate. Bine, poate n-am nevoie urgentă de astea, dar când Lennon se oferă să treacă pe sub prelată și să meargă la cortul mai mic, adaug lucrurile astea pe listă, iar el iese curajos din sacul de dormit.

Celălalt cort e la doar câțiva metri distanță, și e caraghios, dar nu-mi place ca el să meargă atât de departe. În timp ce trag din nou fermoarul deschizăturii cu plasă a cortului meu, ca să-l deschid, îi acord toată atenția când îl văd târându-se gol spre intrarea celui de-al doilea cort.

– Ce priveliște interesantă, spun eu, din ușa deschisă a cortului nostru.

– Scopul meu e să fac pe plac, strigă el drept răspuns.

E nevoit să facă două drumuri. Între ele, se apleacă și iese în ploaie câteva minute. Lennon, gol în pădure. Țasta ar fi un moment bun pentru o poză. Dar când se întoarce, are în mână una din sticlele de apă, pe care mi-o dă prin ușă, tremurând, apoi se avântă din nou în celălalt cort. De data asta, iese purtând boxeri, și-mi aruncă un tricou. A dat raidul și la rezerva de mâncare, aleluia!

Stând întinși pe burtă, cu capetele scoase pe ușa cortului, punem plita cu un singur ochi pentru tabără sub prelată. Plita nu-i altceva decât o sticlă cu combustibil, cu patru dinți ce se desfac deasupra, ca să țină o tigaie. Încălzim apă pentru cacao, care e în două pungi militare de alimente gata preparate¹ pe care le-a adus Lennon. E un milion de alte chestii în fiecare pungă de provizii: ceva produse de patiserie, biscuiți, fructe uscate și sfânta sfintelor, un pachet de unt de arahide.

– M-am gândit că ți-ar plăcea asta, spune Lennon zâmbind, în timp ce se uită prin pungile de mâncare.

¹ În original se folosește acronimul MRE, *Meal Ready to Eat*, care denotă alimentele gata preparate împachetate pentru drumeții sau calamități naturale. (n.tr.)

Sunt linguri, șervețele, chibrituri și chiar o sticlă de tabasco¹ și niște dulciuri. Antreul e încălzit într-o pungă termică fără flacără ce trebuie umplută cu puțină apă ca să se activeze elementul care încălzește. Nu are un gust la fel de bun precum mâncarea congelată a lui Reagan din tabără, dar sunt moartă de foame, iar biscuiții și untul de arahide sunt mai buni decât orice.

După ce mâncăm și ne curățăm, Lennon scoate jurnalul și hărțile, iar eu mă întind pe-o parte și îl urmăresc recalculând ultima porțiune din drumul nostru spre Condor Peak.

– Șase ore de mers, spune el. Poate șapte, cu pauze lungi.

– Hai, că nu-i rău!

– Nu.

– Hm. Mă gândeam c-ar fi mai departe.

Ne uităm amândoi pe harta desfăcută peste jurnalul lui.

– Sigur vrei să mergi cu mine la petrecerea stelară?

– De ce n-aș vrea?

– Or să fie o grămadă de oameni pe care nu-i cunosc, și unii oameni pe care-i văd în fiecare lună la întâlnirile clubului.

– Și Avani.

– O să trebuiască să folosesc telescopul ei ca să fac poze decente, și durează mult până îl instalăm. S-ar putea să ți se pară plictisitor și s-aștepți acolo până când noi, tocilarii obsedați de stele, ne instalăm sculele și încercăm să petrecem câteva momente față-n față cu Sandra Faber.

– Nu știu cine e, dar după cum îți tremură vocea, presupun că e cineva important.

– Are doar o lege astronomică denumită după ea și a reușit să estimeze distanța dintre galaxii. Nu-i mare chestie.

El zâmbește larg.

– Impresionant.

¹ Marcă americană de sos de ardei iute lansată în 1868 (n.tr.)

– Oricum, ce vreau să zic e că s-ar putea să nu-ți placă deloc la petrecerea stelară.

– Stai liniștită, n-o să mă plictisesc. O să fiu cu tine. Pe lângă asta, pe mine mă interesează orice-ți place ție.

– Da?

– Ploile de meteori sunt mișto. Poți să faci poze meseriașe și să vorbești despre galaxii. Și oricând ești gata să pleci, ne îndreptăm din nou spre civilizație. Avani nu este singura noastră opțiune în ceea ce privește transportul.

– Există un autobuz regulat ce trece pe-acolo de câteva ori pe zi, îi confirm eu. Știu, fiindcă m-am documentat.

– Am aici un program al autobuzului din parc, spune el, scotocind printr-un morman de hârtii prinse între paginile jurnalului lui. E de anul trecut, dar mă îndoiesc că s-a schimbat mare lucru.

În timp ce îl caută, ceva din jurnalul lui îmi atrage atenția și pun degetul pe colțul paginii ca să-l împiedic s-o întoarcă.

– Ce e asta?

– Of, nu te uita, spune el, acoperind-o cu mâna.

– De ce să nu mă uit?

– Pentru că-i penibil.

– Păi, *acum*, o să mă uit, pur și simplu, îl tachinez eu, trăgându-l de vârfurile degetelor. Arată-mi!

El geme, dar dă drumul paginii. Arunc o privire peste brațul lui și văd desene cu oameni. Seamănă puțin cu niște personaje de anime, ușor stilizate, cu linii simple, curate, și ochi mari. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că toate sunt fete. Aceași fată. Se repetă iar și iar, din diferite perspective. Stă la un birou, concentrată asupra lecțiilor. Mănâncă la o masă de picnic. Citește pe trepte. Bea o cafea într-o cafenea. Cele mai multe sunt desenate din spatele ei, deci fața i se vede doar parțial, dar...

„Dar...”

Are părul creț, de culoare închisă, și ochelari, și poartă stofă ecosez.

Întorc încet pagina și găsesc mai multe desene. Aceași fată, desenată de zeci de ori. Fiecare este datat cu scrisul de mână ordonat, îngrijit, al lui Lennon. Datează tocmai de toamna trecută. Primăvara trecută. Vara asta, la început. Cel mai nou e de săptămâna asta. Fata stă pe un balcon, privind în jos cu un telescop.

Desenele sunt măgulitoare. Desenele sunt triste. Desenele sunt pline de dor. Inima lui Lennon e pe pagini.

Tandrețea și durerea-mi urcă în gât. E o durere dulce-amăruie, una pângărită de cât de groaznic a fost anul ăsta pentru amândoi. Am încercat atât de tare și de atât de mult timp să-mi dau la o parte sentimentele pentru el, să le înghesui într-o cutiuță și s-o ascund într-un colț întunecat al minții mele. Am făcut tot ce-am putut ca să uit.

Iar Lennon a făcut tot ce i-a stat în putere ca să-și aducă aminte.

Lacrimile cad de pe obrazul meu pe pagină, picurând. Încerc să le șterg cu degetul, dar cerneala se întinde.

– Îmi pare rău, șoptesc. Sunt superbe, și eu le-am stricat.

El închide jurnalul și mă trage mai aproape ca să-mi șteargă lacrimile de pe obraz cu degetul mare.

– E-n regulă, murmură el, sărutându-mă pe pleoape. Nu mai am nevoie de ele. Te am pe tine.

În ziua următoare, îl implor să mai petrecem o zi în catedrala noastră de sequoia. O să avem destul timp să ajungem la ultima noapte a adunării astronomice, care oricum ar fi cel mai bun moment pentru a vedea ploaia de meteori. Ni s-au descărcat telefoanele, deci nu pot să-i spun lui Avani să ne aștepte cu o zi întârziere, dar ce contează? Oricum o să fie acolo. Și e probabil să fie atât de ocupată să se bucure de adunarea astronomică, încât să nici nu observe.

Singurul element pe care-l văd ca pe o posibilă problemă e mama, pentru că ei *chiar* i-am promis c-o să-i trimit mesaj imediat ce ajung la petrecerea stelară. Dar i-am zis și că ajungem acolo în seara asta târziu, și ce contează o zi? Pe lângă asta, fac o drumeție, nu

iau un autobuz programat. În mod sigur o să înțeleagă că asta nu-i o știință exactă. Pot s-o sun de pe telefonul lui Avani în clipa în care ajungem pe Condor Peak mâine.

Îi explic lui Lennon toate astea, dar sincer, nu aveam de ce să încerc să-l conving. E într-un totu de acord, și stăm la locul nostru.

Furtuna a trecut, așa că petrecem ziua făcând lucruri practice. Ne spălăm hainele de noroi în râu. Adunăm lemne pentru foc și le punem la soare să se usuce. Găsim ochelarii mei. Petrecem ziua făcând și lucruri mai puțin practice. Ne scăldăm în râu (mai puțin scăldat, mai multe atingeri). Citim cartea manga pe care-a adus-o Lennon în rucsac (mai puțin citit, mai multe atingeri). Tragem un pui de somn (mai puțin dormit, mai mult sex care aproape-l orbește de tot pe Lennon în momentul în care un țăruș de la cort se rupe).

Alergia e încă acolo, dar nu-mi mai zgârii brațele atât de tare. În parte pentru că mă țin de tratamentul medicamentos, și în parte pentru că am cedat și l-am lăsat pe Lennon să mă dea cu unguentul împutit de cânepă indiană al domnișoarei Angela. Nu cred că am fost vreodată mai relaxată – sexyrelaxare¹, cum îi zice Lennon, iar el spune că o să facă o avere din faptul că o promovează drept tratament contra alergiilor și a stresului.

Dar toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfârșit, iar în momentul în care rămânem fără prezervative, știm că e momentul să plecăm.

La revedere, tabără de sex!

În timp ce împachetăm totul, verific să văd dacă încă-mi merge camera și sunt surprinsă să descopăr că n-am făcut nici măcar o poză în excursia asta. Și nu-i numai asta. Nu mi-am verificat ca o obsedată mesajele sau pereții rețelelor de socializare. Nu știu ce e-n trend și n-am mai postat nimic. Și n-am habar de ce se-ntâmplă la știri.

– Ne-am deconectat, îi spun eu lui Lennon.

– Știu, spune el. Nu-i mișto?

¹ În original *sexlaxation* (eng., n.tr.)

Ba chiar e. Poate că n-aș putea să fac asta pentru totdeauna, dar nici de murit n-am murit.

Am așteptat cât de mult am putut, plecând mult după prânz. Rucsacul mi se pare mai greu, deși are exact aceeași cantitate de lucruri în interior. Cred că ezită să plece la fel de mult cât ezit și eu.

Dar e timpul să plecăm.

Mergem toată după-amiaza printr-un șir de poieni și luăm cina lângă un lac care e una dintre cele mai mari întinderi de apă montane din stat. Suntem mult mai sus de o mie cinci sute douăzeci și patru de metri, deci apa e prea rece ca să putem înota în ea, dar priveliștea e liniștitoare. Nu la fel de relaxantă ca sexyrelaxarea, subliniez eu. Lennon verifică de trei ori: chiar am rămas fără prezervative.

Când ajungem din nou pe potecă, mintea începe să mi se învârtă. N-am discutat despre ce-o să facem în legătură cu tatăl meu când ne întoarcem acasă. Și despre nimic legat de viitor. Nu vreau să mă gândesc la asta. Vreau să rămân aici. E imposibil și sunt conștientă de lucrul ăsta, dar când încep să mă gândesc la ce ne-așteaptă – școala, așa-numiții prieteni care ne-au abandonat, pericolul iminent al aventurii lui taică-meu... – toate astea creează în mintea mea îndoială. Îndoială, griji și o groază tot mai puternică.

Soarele apune în ultima parte a drumeției pe dealuri. Am ajuns pe o potecă mare de legătură, cu indicatoare oficiale ale parcului, care arată drumul spre câteva atracții din apropiere. Condor Peak e în afara parcului King's Forest, într-o zonă aflată în întreținerea statului. Sunt câteva puncte de atracție pe drum, dar cel spre care ne îndreptăm noi, Punctul de Observație Nordic¹, e chiar în fața noastră, la exact jumătate de kilometru. Adunarea astronomică are loc într-o mică zonă de camping aflată chiar dedesubtul lui, chiar vizavi de o șosea aflată la marginea parcului național.

O șosea adevărată. Cu mașini adevărate ce trec în viteză pe ea.

¹ În original *Northern Viewpoint* (eng., n.tr.)

N-am crezut niciodată c-o să am ezitări în legătură cu întoarcerea în civilizație.

Toate grijile mele se mută undeva în adâncul minții când observăm un indicator care anunță adunarea astronomică afișat la intrarea într-o parcare legată de o zonă mică de camping. Indicatorul avertizează publicul că urmează să intre într-o zonă protejată cu cer întunecat și că dincolo de zona de camping nu sunt permise decât luminile roșii, pentru a evita poluarea luminii. Zona de observație propriu-zisă e la patru sute de metri de urcat pe o potecă scurtă, ce se curbează în jurul muntelui. Astronomii nu sunt de acord nici măcar cu cantități mici de lumină albă și multe dintre mașinile și rulotele de aici au bandă roșie lipită pe faruri. Sunt pregătită pentru asta, și am adus o lanternă mică, roșie.

– Mamă, zice Lennon. E o grămadă de lume aici. E mare petrecerea asta, nu?

Mai mare decât mă așteptam.

– Poate-ar trebui să vedem dacă e Avani aici, jos, înainte să urcăm spre zona de observație. Meteorii n-o să fie vizibili în următoarea jumătate de oră, cel puțin, deci mai avem ceva timp.

Mergem prin parcare a ticsită de mașini. Cele rămase pe dinafară parchează pe marginea drumului. Oamenii scot telescoape din mașini – unele profesionale, altele, nu. Câteva familii sunt aici cu copii mici. Încerc să găsesc pe cineva de la clubul meu, dar e întuneric, iar în parcare e haos.

Un gard divizat separă parcare de zona de camping. Aceasta e pe jumătate cât cea în care am stat acum trei nopți, iar locurile individuale sunt înghesuie toate la un loc. Par a fi rulote în cea mai mare parte.

Mergem pe drumul principal care înconjoară zona de camping și ajungem abia la jumătate, când cineva dă năvală spre noi, fluturând din brațe.

– Zorie!

E Avani, și încetinește exact la timp ca să mă cuprindă cu brațele de gât.

– Trăiești!

– Bineînțeles că trăiesc, spun eu. Îmi pare rău c-am ajuns cu o zi întârziere.

Avani se retrage și-l privește pe Lennon cu niște ochi mari.

– Mamă, tu chiar ești aici! Adică, salut Lennon! E ciudat să vă văd din nou împreună. Dar e bine!

– Și eu mă bucur să te văd, spune Lennon, făcând o grimasă.

El o îmbrățișează repede, iar eu îmi amintesc faptul că ei au interacționat mai mult timp la școală în ultimul an decât am petrecut eu cu oricare dintre ei.

Avani are răsuflarea tăiată și aruncă priviri când spre mine, când spre el. Când reușește să-și tragă sufletul, se încruntă.

– Uite ce-i, îmi pare foarte, *foarte* rău.

Eu mijesc ochii la ea.

– Pentru ce?

– N-am avut de ales. Eu n-aș fi zis nimic, dar el a insistat.

Ce tot vorbește asta?

– E nașpa, zice ea, cu o grimasă. Simt că totul e din vina mea.

– Ia-o ușor și povestește-ne ce s-a întâmplat, zice Lennon.

Avani aruncă o privire în spate.

– Din ce mi s-a spus, mama lui Reagan a sunat-o pe mama ta, Zorie. Și așa a început totul.

O, Doamne. O, nu, nu, nu...

– Tatălui lui Reagan i s-a făcut rău, spune ea, și n-au putut să plece în Elveția cu avionul, și pe urmă se pare că Reagan s-a întors acasă cu Brett, și trebuia să fie cu voi la complexul ăla de glamping. Chiar v-au dat ăia afară?

Stomacul mi se face tare ca piatra.

– Brett a fost de vină, spune Lennon.

– Aha! zice ea.

Atenția-i e distrasă o clipă, apoi clatină din cap.

– Oricum, tatăl tău l-a sunat ieri pe doctorul Viramontes. Te căuta pe tine.

– Ce?

Ea aprobă din cap.

– Tatăl tău era foarte supărat și a zis că el și mama ta încercau să dea de tine, dar tu nu le-ai răspuns la mesaje.

– Ni s-au descărcat telefoanele, răspund, dar nu pot să mă gândesc decât la discuția aia cu mama prin telefon de la stația gărzii forestiere, de-acum trei zile. Știa!

– Și cred că ultima oară când a avut mama ta ceva vești de la tine, i-ai spus c-o să fii aici, la adunarea astronomică, ieri, și el s-a speriat rău de tot. Iar doctorul Viramontes m-a sunat să mă întrebe dacă știam ceva, pentru că tatăl tău voia să meargă la poliție și să dea un anunț cu privire la o persoană dispărută. Și...

Ține ochii strâns închiși.

– I-am zis ce mi-ai scris mie într-un mesaj acum câteva zile. Că ești în drumeție aici cu Lennon. C-ar fi trebuit să ajungi ieri.

– O, Doamne! murmur eu.

– Doctorul Viramontes l-a sunat pe tatăl tău înapoi și i-a spus. Și l-a asigurat că o să-l sune când ajungeți voi aici. Dar n-ați ajuns aseară...

– Întârziem și noi! spun eu, exasperată.

Ea aprobă din cap, aruncând o privire spre Lennon, care-și mușcă buzele și scoate înjurături spurcate în barbă.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

– Am reușit s-aud doar câteva lucruri, spune ea. Tatăl tău e zgometos când e furios. Spunea tot felul de chestii despre familia Mackenzie și despre cum i-au permis lui Lennon să te răpească.

– Ce? spun eu, apăsându-mi tâmpilele cu mâinile.

– Și am încercat să sar să te apăr, Lennon! spune ea, privind din nou în spate. Dar domnul Everhart e... ei bine, a țipat la mine și m-a acuzat de complicitate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spun eu. Stai, stai, stai! Ziceai că ai reușit s-auzi... ai zis c-a țipat la tine. La telefon?

Avani își mușcă buza și clatină din cap.

– Așa de rău îmi pare, Zorie! Ți-am dat mesaj și te-am sunat să te avertizez, dar n-ai răspuns.

Atunci mă uit în direcția în care privește ea. Ușa unei rulote se deschide cu forță, iar din ea ies trei persoane. Primul e doctorul Viramontes. Iar în spatele lui sunt părinții mei.

— Zorie! strigă mama, din partea cealaltă a zonei de camping, cu ușurarea răsunându-i în voce.

Se bagă repede în fața bărbaților și mă cuprinde cu brațele.

– Ești bine.

– Mamă..., spun eu, sperând să-mi iasă cuvintele potrivite pe gură, dar sunt blocată între îngrijorarea ei și marele rahat în care tocmai urmează să intru.

Ea se retrage și-mi ține fața în mâini.

– Ești bine.

– Da, sunt bine.

Pune o mână pe fața lui Lennon.

– Și tu ești bine?

El aprobă din cap. Expresia feței lui e încordată.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? zbiară taică-meu peste umărul mamei.

Nu vorbește cu mine. Nici măcar nu-mi adresează mai mult de-o privire fugitivă. Privirea lui e îndreptată asupra lui Lennon și o dă pe mama la o parte ca să se bage în fața lui.

– O înhați pe fiică-mea și-o duci în pădure?

– Eu n-am înhățat pe nimeni, spune Lennon, mijind ochii.

– Eu l-am rugat să mă ducă, îi zic eu lui taică-meu. Reagan ne-a lăsat baltă. Cu ea trebuia să ajungem acasă. Și Lennon cunoaște parcul...

– Mă doare-n cot! spune taică-meu. Reagan a venit acasă acum cinci zile. Cinci zile! Ai fost singur cu fiica mea – cu *fiica mea* – în sălbăticie! strigă el la Lennon.

– Dan, zice mama, încercând să-l îndepărteze de Lennon.

Doctorul Viramontes își drege glasul.

– Zorie, mă bucur să văd că tu și domnul Mackenzie sunteți bine.

– Nu era niciun motiv de îngrijorare, spun eu, zâmbindu-i forțat. Îmi pare rău c-ați fost târât în povestea asta.

El clatină din cap.

– Eu mă bucur doar că sunteți bine. Eu v-am invitat aici, deci mă simt răspunzător.

– Normal că ești răspunzător, ce mama dracului? se răfoiește taică-meu. Țștia-s minori!

– Consider că majoritatea clubului nostru este alcătuită din membri inteligenți și conștienți de ei înșiși, care n-au nevoie să fie dădăciți.

Taică-meu pufnește.

– Atunci e clar că nu ești părinte! Țștia nu știu care le e curul, care le e fața.

Doctorul Viramontes ține mâinile ridicate în semn de predare.

– V-am mai spus, eu n-o să mă cert cu dumneavoastră. Întrucât membrul clubului meu e aparent în viață și se știe unde e, o să vă las să vă rezolvați problema între dumneavoastră. V-aș ruga doar să nu-i deranjați pe ceilalți oameni veniți în camping. Suntem aici să fim martori ai naturii, nu s-o tulburăm.

Doctorul Viramontes îmi aruncă o privire, cu o expresie de milă pe față, apoi se întoarce și pleacă.

Mama se bagă cu blândețe între Lennon și taică-meu.

– Hai să discutăm civilizat despre asta!

– A trecut vremea pentru a fi civilizați! spune tata.

Simt că mi se declanșează ceva în cap. Arunc o privire în urmă, să mă asigur că doctorul Viramontes n-are cum să mă audă, apoi mă întorc spre tatăl meu.

– Bineînțeles c-a trecut, îi spun eu. A trecut încă de când l-ai amenințat pe Lennon toamna trecută, la hotelul ăla. Da, așa-i. Știu *totul*.

– Care hotel? întreabă mama.

Ceva vecin cu furia îi umbrește trăsăturile tatălui meu.

– Aa, pe bune? Ți-a zis că l-am prins încercând să utilizeze un card de credit furat și că mi-a tras una?

– Da, și aia-i vânătaia cu care ne-ai zis mie și mamei că te-ai ales pe un șantier, strig eu. Ai mințit în legătură cu asta. Ai mințit în legătură cu Lennon. În loc să spui părinților lui, te-ai apucat să-ți faci tu singur dreptate, fără să ai *niciun drept*!

– Despre ce Dumnezeu vorbești acolo? întreabă mama. Dan, ce se întâmplă?

– L-am prins încercând să ia o cameră de hotel pentru ei doi.

Mama clipește rapid. Când deschide gura, scoate un sunet găuit.

– Da, așa a făcut. Și viața mea amoroasă mă privește doar pe mine, îi spun eu lui taică-meu. Mi l-ai luat pe cel mai bun prieten al meu. Ne-ai distrus amândurora viețile doar ca să poți să-ți ții micul secret murdar.

Se lasă o liniște tensionată. Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta. Pur și simplu... mi-a venit, iar acum mama mijeste ochii, derutată. Îmi doresc din suflet să pot retrace ce-am spus. Arunc o privire în jur ca să văd dacă ne-a auzit cineva din zona de camping cum ne certăm; nimeni nu e atent în afară de Avani, care pare neho-tărâtă dacă să rămână sau să plece.

– Zorie, spune mama pe un ton egal. Ce mic secret murdar?

– Nimic.

Nu pot să-l privesc pe taică-meu în ochi. De ce-oi fi deschis eu gura?

– Zorie! repetă mama, de data asta cu ceva mai multă fermitate.

– Lennon era la hotel pentru că era petrecerea de deschidere a anului școlar, îi spun eu, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Tata era la hotel pentru că... se întâlnea cu o altă femeie.

Mama mă privește fix, apoi se întoarce calm către tata.

– Molly a fost?

El aprobă din cap, repede, o dată.

– Am înțeles, zice mama.

Poftim?

– Asta-i tot?

Privesc neîncrezătoare de la ea la el și înapoi.

– Știi despre ea, spune mama. Am trecut printr-o perioadă grea.

Am depășit-o acum.

Acum e rândul meu să mă holbez cu gura căscată. Când vorbesc, în cele din urmă, par o idioată.

– Cum...? Când...? Știi? Nu mi-ai spus. Știi?

Mama îi aruncă o privire lui Avani, care încă stă prin apropiere, prefăcându-se că se uită la cerul nopții.

– Nu-i ceva despre care mi-ar plăcea să discut în public. Dar da, tatăl tău mi-a spus despre... cealaltă femeie. A încheiat totul. Ne-am rezolvat problemele.

– Te-a înșelat, șoptesc eu.

– Nu discut cu tine despre asta acum, spune ea, încet.

– N-ai discutat cu mine deloc!

– Nu te privea, spune ea, acum furioasă. Ochii ei de culoare închisă strălucesc de emoție intensă. Mă privea pe mine. Și numai pe mine. Și pe tatăl tău.

– Eu nu fac parte din familia asta? Nu meritam să știu că taică-meu e un gunoi ordinar?

– Măi! zice mama.

– Nu vorbești tu așa cu mine, spune tata. Joy are dreptate. Treaba asta nu te privea pe tine.

Lennon își încrucișează brațele pe piept.

– Păi, tu ai făcut în așa fel încât să o privească în momentul în care ai mințit-o, dă-o-n mă-sa de treabă!

Taică-meu arată cu un deget spre Lennon și se îndreaptă spre el.

– Ia ascultă-mă tu!

– Nu, nu te-ascult! Vrei să-mi tragi un pumn? Dă-i bătaie, moșule! Am fost prea prost ca să-mi dau seama atunci, dar acum știu că n-are de ce să-mi fie frică de amenințările tale. Avem o tabără plină de martori aici. Vrei să dai într-un minor? O să te vezi cu părinții mei la tribunal.

– Nu lovește nimeni pe nimeni, strigă mama, împingându-l cu furie pe tata la o parte. E penibil. Și emoțiile tuturor au scăpat de sub control, deci nu e nici momentul, nici locul potrivit pentru a discuta despre asta. Singurul lucru care mă interesează e că Zorie și Lennon sunt în siguranță. O să mergem acasă și-o să discutăm despre restul mai târziu.

– Eu pe derbedeul ăla nu-l duc acasă, spune taică-meu, apoi aruncă o privire peste capul mamei ca să i se adreseze lui Lennon. N-ai decât să-ți găsești singur drumul. Dumnezeu mi-e martor că te simți destul de matur încât să-mi iei fiica și să zburzi cu ea prin pădure. Ia un taxi, prinde un autobuz, sună-ți părinții. Dar în mașina mea nu urci.

– Dan, încearcă mama să-l contrazică.

– Nu, e-n regulă, spune Lennon, cu gura țeapănă. Nici în vise n-aș accepta o favoare din partea lui. Îmi găsesc singur o mașină.

– Găsim amândoi, cad eu de acord. Pentru că nici eu nu urc în mașină cu tine, tată! Eu rămân aici, cu Lennon.

– Rămâi pe dracu', spune tata. Vii cu noi acasă.

„Plan nou. Plan nou. Plan nou.“

Nu pot să mă gândesc la niciun plan nou! Plâng și sunt vag conștientă de faptul că jumătate de tabără ne fixează cu privirea – și probabil că unii dintre ei sunt oameni pe care îi știu. Oameni pe care voiam să-i întâlnesc! Sandra Faber! Dumnezeule mare, un astrofizician de renume mondial ar putea urmări toată povestea asta urâtă, alături de toată lumea care m-ar putea ajuta să ajung la Stanford.

Dar nimic din toate astea nu mai contează acum. Inima mi se sparge în bucăți. Familia mea e o mascaradă și sunt pe cale să-l pierd din nou pe Lennon.

– Niciodată nu te-am urât în halul în care te urăsc în momentul ăsta! Îi spun eu tatălui meu.

În ochi îi apare o străfulgerare de suferință, dar în loc să-mi vorbească mie, el arată spre Lennon.

– Tu ai făcut asta. Pe tine te învinovățesc pentru că ai corupt-o pe fiica mea. Și ghici ce, șmechere! Nu s-a schimbat nimic. Tot n-ai voie s-o vezi pe Zorie.

– Eu nu accept ordine de la tine, spune Lennon.

– Poate tu, nu, dar ea, da, zice el, făcând un semn cu capul spre mine. Și dacă nu-ți aduci aminte, am dovezi în legătură cu ce ai făcut astă-toamnă.

Lennon ridică din umeri.

– Părinții mei știu despre cardul de credit și despre camera de hotel. Știu și despre faptul că sunt aici, cu Zorie, și nu-i vezi că-și ies din minți.

Taică-meu o să-l omoare. Crimă, pe față. Mă întreb serios dac-ar trebui să strig după ajutor, în timp ce-l văd forțându-se fizic să se calmeze. Respiră greoi. Maxilarul îi trosnește. Privirea-i e în pământ.

– Zorie, vii cu noi acasă! Și cu asta, basta!

Vorbește serios. Totul se duce de râpă.

Ce-o să mă fac?

– Nu te părăsesc, îi spun eu lui Lennon printre lacrimi, întorcându-le spatele părinților mei. N-o să îl las să ne facă asta. N-o să te pierd. *N-o să te pierd*, repet eu, disperată, strângându-l de bluză cu pumnii.

Lennon are fața de piatră și aruncă o privire în spatele meu, spre taică-meu. Lasă capul în jos și-mi vorbește repede la ureche.

– Du-te cu ei acasă! Eu mă descurc aici. Și o să ne descurcăm noi cumva.

Cum? Cum o să ne descurcăm? Nu văd cum ar putea funcționa chestia asta. Mai mult decât atât, nu pot să-mi văd viața fără el. Am încercat să trăiesc așa în ultimul an și n-am trăit. Am supraviețuit.

Fără să gândesc, mă ridic pe vârfuri și îl sărut. E rapid și tare, și încă plâng. Mă sărută și el, și mi se pare un sărut de adio.

– Joy, spune taică-meu, rece, bagă-i mințile-n cap lui Zorie până nu spun eu ceva pentru care-o să-mi pară rău. În trei minute plecăm.

– Am venit aici ca să fac poze cu ploaia de meteori, protestez eu fără vlagă.

Nici măcar nu mai contează, oricum duc o luptă pe care-am pierdut-o deja.

– Trebuia s-o întâlnesc pe Sandra Faber.

Taică-meu clatină din cap.

– Ai pierdut privilegiul ăsta când ne-ai mințit în legătură cu persoana cu care ai venit aici.

– Am venit în munții Sierra cu Reagan! Ea nu mi-a zis că venea și Lennon și categoric n-a zis nimănui dintre noi că o să renunțe la excursia de glamping și o să plece cu prietenii ei. Lennon și cu mine n-am știut că o să rămânem captivi în mijlocul sălbăciei. N-am plănuit chestia asta!

– Viața-i grea, spune taică-meu, întorcându-se brusc cu spatele la mine, cu nori de furtună în ochi. Nimeni nu-și face planuri pentru ea.

Atmosfera din interiorul mașinii e tăcută și apăsătoare în timp ce tatăl meu iese din parcare și se îndreaptă spre zona de camping. Mă întorc pe bancheta din spate și văd toate luminile roșii de la adunarea astronomică. Lennon s-a pierdut deja printre masele de oameni, deci nici măcar nu pot să-i văd fața pentru ultima oară. Nu văd decât libertatea mea cum scapă printre degete, în timp ce meteoriții albi brăzdează cerul negru. Praf și particule, unele nu mai mari decât un grăunte de nisip, se dezintegrează în timp ce trec prin atmosfera

Pământului. Ceva atât de mic poate crea o străfulgerare de lumină puternică. Pare o minune. Ceva nepământean.

Stele căzătoare.

Nu-i de mirare că oamenii își pun dorințe când le văd.

Și deși știu că, de fapt, nu sunt stele și că dorințele puse în fața lor n-au niciun rost, văd dărele albe trecând rapid pe deasupra munților și îmi pun o dorință. Îmi pun o dorință cu toată puterea mea.

„Doamne, dă să nu-l pierd din nou!”

Tatăl meu merge cu viteză pe tot drumul spre casă și se îndreaptă direct spre dormitorul părinților mei fără să scoată un cuvânt. Parcă abia așteaptă să scape de noi. Mie-mi convine. Nu am nimic să-i spun. Nu vreau să mă cert. Nu vreau să mă împac.

În momentul ăsta, nu mai vreau să-i văd vreodată fața.

Cu Andromeda pe urmele mele, urc treptele și trântesc ușa camerei atât de tare, încât una dintre stelele fosforescente cade de pe tavan. E tare ciudat să mă întorc aici. Înainte, ăsta era un spațiu sigur, dar acum pare pângărit. Totul are un miros ciudat. Prăfuit și artificial. Cred c-am petrecut prea mult timp afară, în sălbăticie, pentru că asta mi se pare o închisoare, nu un sanctuar. Andromeda e singura ființă fericită din apartamentul ăsta. Măcar ea pare să-mi fi simțit lipsa.

E unu noaptea, iar eu sunt în starea aia ciudată de epuizare, dar nu de oboseală. Nu pot nici măcar să mă uit la calendarele de pe perete. Vara asta-i un dezastru și, în loc să mă ajute să mă calmez, ele îmi reamintesc de tot ce e în neregulă cu ea. Așa că-mi ocup mintea cu ceea ce pot controla, despachetându-mi încet echipamentele. Și tocmai sunt pe cale să fac un morman din haine murdare ca să-l duc la mașina de spălat, când aud un ciocănit în ușă.

– E deschis, spun eu, sec.

Fața mamei apare în prag.

– Pot să intru o secundă?

– Cum o să te opresc?

Ea oftează, închide ușa în urma ei și se așază pe pat, lângă rucsacul meu.

– Știi că ești supărată pe noi acum.

– Trebuie să recunoști că am motive destul de întemeiate să fiu. Sub ochii ei atârnă cearcăne negre.

– Și noi avem motive întemeiate să fim supărați pe tine. M-ai mințit, Zorie. Când am vorbit acum câteva zile, ai fi putut să-mi spui că erai cu Lennon.

– Știai deja chestia asta?

Ea se joacă cu un fermoar de la rucsacul meu.

– M-a sunat mama lui Reagan. Se pare că Reagan a venit de vreme acasă, cu Brett Seager, dar nu i-a spus mamei ei că v-a abandonat pe tine și pe Lennon în parcul național. Cei de la complexul de glamping au luat legătura cu doamna Reid și ei au fost cei care au informat-o ce s-a întâmplat de fapt. V-au dat afară pentru c-ai furat vin?

– Eu n-am fost implicată în planul ăla, o contrazic eu.

În mare parte.

– A fost ideea lui Brett.

Mama oftează și clatină din cap.

– Indiferent, apelul telefonic al celor de la complexul de glamping a dus la descoperirea lacunelor din relatarea lui Reagan, iar ăla a fost momentul în care Reagan a recunoscut că v-a abandonat pe tine și pe Lennon. Taică-tău nu era aici, așa că m-am dus în vecini și am vorbit cu familia Mackenzie.

Eu scot un geamăt slab.

– Daaa, spune mama, cu o voce trăgănată, apoi îmi zâmbește forțat. M-a cam durut să aflu că ele știau că tu ești în excursie. Lennon le-a spus lor, dar tu nu mi-ai spus *mie*. Asta m-a făcut să mă simt tare prost.

– N-am știut înainte să plec, sincer! Știam...

Ezit, dar ce rost mai are să mint?

– Știam că Brett și ceilalți or să fie acolo. Dar nu mi-am închipuit c-o să vină și Lennon până n-am plecat.

– Dar e evident că te-ai împăcat cu el. Ăla n-a fost un pupic ca între prieteni.

– Nu, n-a fost.

Ea își trage nasul.

– Am știut că era doar o chestiune de timp până când prietenia voastră avea să se transforme în altceva. După cum te privea. După cum îl priveai...

– Ce-i atât de rău în asta? Ar trebui să te bucuri. Ție îți plăcea de Lennon.

– Și încă îmi place. Chiar destul de mult.

– Și-atunci care-i problema?

Ea nu răspunde, ci doar o mângâie pe Andromeda, care a sărit pe pat și încearcă și ea să se bage în discuție.

Bine. Nu vrea să vorbească. Nici eu nu vreau. Ridic telescopul portabil din rucsac și-l pun pe podea. Îi verific toate piesele. Mă gândesc ce aiurea e că l-am cărat zile-ntregi în sus și-n jos pe munți și nici nu l-am folosit dracului o dată.

– Tu și Lennon ați petrecut foarte mult timp împreună, spune ea. Sper c-ați avut grijă de voi.

– Am avut.

Ea scoate un sunet slab, apoi răsuflă puternic.

Nu vreau să vorbesc despre asta în momentul de față. Pun camera lângă telescop și îndrept discuția într-o cu totul altă direcție.

– Am avut destul timp să stăm de vorbă despre secretele pe care le ține toată lumea față de mine.

– Zorie!...

– Știi că tatăl lui a murit anul trecut? Întreb eu, furioasă.

Mama clipește spre mine.

– Adam...?

Nici ea nu știa. Mă gândesc că lucrurile au stat chiar mai rău decât am crezut. Oare să fi fost noi chiar atât de prinși cu toate problemele noastre încât să nu ne dăm seama că vecinii noștri aveau nevoie de noi? Asta mă face să sufăr și mai mult.

– Da, spun eu. Adam a murit. Poți să o spui. S-a sinucis în octombrie anul trecut. Niciunul dintre noi n-a știut, pentru că tata ne-a nenorocit familiile.

Ea își acoperă ochii și scoate un sunet slab, apoi se ridică greoi din pat și se plimbă prin cameră.

– Nu-mi vine să cred!

– Ba să crezi, îi spun eu. Tu îți închipui cum trebuie să fi fost pentru Lennon? El mi-a fost alături când ne-am mutat aici și eu o jeleam pe mama. Și în tot acest timp, el a fost singur și a încercat să facă față. Cât de nedrept e...

Vocea îmi tremură și trebuie să mă opresc o clipă.

– Niciunul dintre noi n-a știut pentru că tata o mai ardea pe-o gagică în paralel.

– Nu vorbi așa cu mine! spune ea, pe un ton răstit.

– Adică tata scapă basma curată după ce face de-astea și eu n-am voie să comentez?

– Ne-am dus la consiliere.

Mă opresc din despachetat.

– La consiliere? La *consiliere*? Nu doar că nu mi-ai spus că taică-meu e un tâmpit infidel, ci ai fost și la consiliere în secret?

– Era problema noastră, nu a ta.

– Credeam că suntem prietene.

– *Suntem* prietene. Zorie, țin la tine mai mult decât la oricine altcineva de pe planeta asta. Mai mult decât la...

Se oprește.

O ia de la capăt.

– Am vrut doar să țin familia asta laolaltă. N-am vrut să te ațâț împotriva tatălui tău.

– Prea târziu! Și-a făcut deja asta cu mâna lui.

– Relațiile sunt complicate, spune ea. O să înțelegi lucrul ăsta când o să fii mai mare. Lucrurile nu sunt întotdeauna în alb și negru. Oamenii fac greșeli pentru că au probleme interioare, dar asta nu înseamnă că nu merită iertare. Nu înseamnă că nu se pot schimba.

– Așa-i, tata chiar are probleme, murmur eu. Și nu îmi dau seama cum valorează iertarea asta mai mult decât respectul pe care-l meriți tu? Cum de valorează el mai mult decât tine? Țăsta te-a înșelat cu Dumnezeu știe câte femei!

– A fost doar una, și încă suferea după mama ta.

– După mama mea? E moartă de ani întregi! Nici măcar nu l-am văzut plângând vreodată de la moartea ei. Niciodată! Nici măcar o dată.

– Așa a făcut el față situației. A încercat să compartimenteze totul – să îngroape totul și să uite. Nu știi dacă așa a învățat de la măgarul ăla de taică-său, dar e un lucru pe care-l face el. Crede că, dacă ignoră o problemă, o să dispară.

Are dreptate. Chiar așa face. Mereu.

Și așa fac și eu.

Oftând, Joy privește pe fereastra balconului meu.

– Durerea-i vicleană. Uneori crezi că-ți trece suferința, dar descoperi că nu ai făcut decât să te minți. Dacă nu te confrunți cu ea, durerea stă pe lângă tine până când o faci și-ți rupe bucățele din viață. Nici măcar nu-ți dai seama că se întâmplă asta.

Asta chiar înțeleg.

Moartea mamei mele biologice a venit pe neașteptate. Într-o zi era în viață, în alta a plecat. A fost cea mai groaznică surpriză. Mi s-a dat lumea peste cap. Nici măcar n-am apucat să-mi iau la revedere de la ea. Iar pierderea asta bruscă mi-a declanșat problemele cu anxietatea... și a schimbat în rău modul în care mă confrunt cu schimbarea. Dacă am un plan pentru ceva stresant, iau în considerare toate unghiurile și posibilitățile de abordare, apoi controlez situația. Eu sunt la conducere.

Nu mă poate surprinde nimic, pentru că, dacă am plănuit totul cu foarte mare grijă, atunci sunt pregătită pentru orice situație.

Doar că nu sunt. Pentru că nu poți controla totul. Uneori, se întâmplă să-ți vezi de treabă, și taică-tău să fie ocupat cu aventurile lui. Uneori, poți planifica toate detaliile mici ale unei excursii cu prietenii, și afli că ăia nu ți-au fost niciodată prieteni. Uneori poți să mergi pe un traseu bine planificat prin pădure și tot să te trezești urmărit de lei de munte.

Și uneori, *uneori*, poți să renunți la cel mai bun prieten al tău, și el să nu fi renunțat niciodată la tine.

– N-am știut niciodată că tatei îi era greu să treacă peste moartea mamei, îi spun eu lui Joy. Dar știi ceva? Când eu fac alegeri nepotrivite, trebuie să plătesc pentru ele. Iar lui îi sunt permise pentru că e adult? Mi se pare de rahat. Și mi se pare că meriți ceva mai bun decât el. Amândouă merităm.

– Zorie! imploră ea, încet.

– Mi-am făcut atâtea griji în legătură cu ce s-ar putea întâmpla dacă tu și tata ați fi divorțat, pentru că nu puteam suporta ideea de a locui cu el. Îmi închipuiam că tu ai fi terminat-o cu ideea de a crește un copil care nu e al tău, de fapt, și că viața mea s-ar duce iarăși de râpă. Mă temeam c-o să pierd o altă mamă.

– Asta n-o să se întâmple niciodată, spune ea, apucându-mă de umeri. M-auzi? Tu ești motivul pentru care am încercat să fac căsnicia asta să meargă cum trebuie. Tu, nu el!

– Poftim? întreb eu, confuză.

– Pentru tine am rămas. Pentru că tu ai nevoie de mine, iar eu am nevoie de tine.

Ea îmi ia capul în mâini.

– Eu *chiar* îmi cresc propriul copil. Tu ești a mea. N-a fost nevoie să-ți dau naștere ca să te iubesc, dulcețică.

În clipa asta plâng, și cred că și ea plânge. Ne cerem scuze în șoaptă, iar ea mă îmbrățișează la fel cum face de obicei, destul de tare încât să doară.

Și e o durere plăcută.

Când lacrimile se potolesc, ea o lasă mai moale cu îmbrățișările și mă mângâie pe spate.

– Îmi pare rău pentru seara asta. Pentru ploaia de meteori, pentru scandal... pentru Lennon.

– Nu-mi vine să cred că l-am lăsat așa acolo. El nu m-ar lăsa niciodată.

– Am sunat-o pe Sunny și mi-am cerut scuze înainte să vin aici să te văd.

– S-a supărat?

– Bine nu i-a picat. Nu i-am spus multe, dar părea că știe mai multe decât mine despre ce s-a întâmplat.

Privirea ei o surprinde pe-a mea.

– Ești îndrăgostită de Lennon?

Oare sunt?

O, Doamne!

Chiar sunt.

Sunt îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu.

Clipesc spre ea, cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Cred... că sunt îndrăgostită de el de multă vreme.

Ea aprobă din cap și-și trage nasul, zâmbind ușor.

– O să vorbesc eu cu tatăl tău. În momentul ăsta, e copleșit de emoție, dar poate c-o să-și dea seama că e încăpățânat. Nu promit c-o să se răzgândească mâine, dar o să trebuiască, în cele din urmă, să gândească rațional. Bine?

De fapt, nu e bine. Nu vreau să trăiesc cu mâna întinsă, ca o cerșetoare, așteptând permisiunea lui taică-meu ca să-l văd pe Lennon. Dar nu îi spun lucrul ăsta. Știu că se străduiește.

– E târziu, îmi spune ea. Și ai avut o noapte foarte încărcată. Odihnește-te și vorbim mâine. Da?

Aprob din cap, iar ea îmi oferă un zâmbet obosit, apoi iese din cameră.

Ia uite la mine, cum vorbesc cu egoism despre faptul că sunt îndrăgostită, de parcă ea n-ar avea problemele ei din punctul ăsta de vedere! Pot doar să-mi închipui prin ce-a trecut cu taică-meu. Mă gândesc la tonul firesc pe care a spus numele amantei lui, de parcă ar fi, pur și simplu, ceva ce ea a acceptat.

Molly.

Ăsta-i numele folosit de mama mea.

Doar că ăsta nu era numele de pe plicul fotocărții.

Catherine Beatty.

„Una dintre multe.“

Oare era aceeași femeie? Poate că se folosea de un nume fals ca să trimită pachetul. Tot ce știu e că Lennon a recunoscut-o pe femeie pentru că a văzut-o la hotel cu tata. Pe urmă, a mai fost și acuzația lui Reagan că tata a încercat să se culce cu mama lui Michelle Johnson după strângerea de fonduri pentru Jocurile Olimpice. Nu știu dacă e adevărat, dar mama a zis c-au mers la consiliere iarna trecută. Strângerea de fonduri a fost în primăvara asta.

Ceva nu-i în regulă.

Ce-ar trebui să fac?

Mă cocoț pe marginea patului meu și încep să-mi analizez opțiunile. Aș putea să-i dau toate informațiile astea și să risc ca părinții mei să se certe – sau mai rău. Aș putea să mă confrunt cu taică-meu în privat și să sper la ce? Să-l fac de rușine și să-l determin să spună adevărul? Apoi ce? Aș putea să țin toate lucrurile astea pentru mine și să sper că totul va reveni la normal.

Oare nu ăsta e rezultatul pe care mi-l doresc? Să evit durerea? Să mă agăț de o impresie a normalității? Imagini opuse cu părinții mei împreună și separați îmi plutesc prin minte și încerc să le sortez, să rezolv toate ecuațiile, dar alte lucruri îmi răsfiră gândurile. Lucruri din ultima săptămână. Ursul care-a atacat cortul lui Brett. Mușcătura mea de șarpe. Leul de munte. Sequoia loviți de fulger. Faptul că am adormit în brațele lui Lennon.

Consecințe imprevizibile. Unele negative, altele pozitive.

Deodată, îmi dau seama că trebuie să renunț. La planuri. La încercarea de a controla totul. Nu merge. Cel mai bine ticluite planuri ale șoarecilor și oamenilor ajung adesea să fie de rahat.

Oare-aș fi putut evita o alergie și o grămadă de unghii roase dacă i-aș fi dat, pur și simplu, mamei fotocartea aia? Pentru că n-am ajuns nicăieri cu toate grijile mele. Ia uite la mine, sunt tot conștientă că taică-meu e un mincinos, dar nesigură ce se va întâmpla. Tot mă întreb care va fi soarta familiei mele. Tot sunt incapabilă să previn un dezastru.

Nu pot să stau mereu în defensivă, încercând să evit fiecare catastrofă, măsurând și gestionând fiecare așteptare.

Pe lângă asta, Lennon are dreptate. Nimeni nu se-așteaptă la Inchiziția Spaniolă.

De-acum înainte, gata cu planurile noi! N-o să mai încerc să controlez fiecare detaliu al vieții mele. Poți să planifici un traseu care să te ducă la destinație, dar nu poți să prevezi ceea ce-o să găsești pe drum. Deci o să las viața să curgă, și orice vine la pachet cu asta, o să înfrunt.

Începând de acum.

Fotocartea este încă în sertarul în care-am lăsat-o. O scot, cu tot cu scrisoare. Nu era secretul meu, ca să-l păstrez. N-a fost niciodată.

Poșeta mea e în dulap, acolo unde am lăsat-o înainte de excursia de camping. Înghesui niște haine curate și încărcătorul telefonului meu în ea. Apoi cobor treptele, chemând-o pe Andromeda să mă urmeze și să meargă în patul ei pentru căței de la baza scărilor. Toate luminile sunt stinse, în afară de cea de la chiuveta din bucătărie, unde mama bea un pahar cu apă. Nici urmă de taică-meu.

– Uite-aici, îi spun eu, cu o voce scăzută, când ridică privirea spre mine. Țsta e pachetul pe care mi-ai cerut să-l iau de la familia Mackenzie în săptămâna dinaintea excursiei mele de camping. Ți-am spus că nu era la ele, dar era. L-au deschis din greșală, iar în

momentul în care-l duceam la birou, am aruncat o privire. L-am ascuns de tine. Îmi pare rău.

Ezitănd, îl ia și deschide scrisoarea. Îi tremură mâna. Clipește de câteva ori. Apoi închide scrisoarea și o strecoară la loc, în fotocarte.

– Tata te-a mințit. N-a fost vorba doar despre Molly, sau despre individa aia, Catherine. Reagan mai știe de un incident. M-am întâlnit cu Razan Abdullah la complexul de glamping și m-a întrebat dacă tu și tata mai sunteți împreună.

Ea mă fixează cu privirea, cu o expresie șocată pe față.

– Lumea vorbește, îi spun eu. Probabil că de-aia a tot pierdut tata clienți și tu n-ai pierdut. Pentru că știe toată lumea că e un jeg de om.

Stăm pe loc. Niciuna din noi nu o privește pe cealaltă pentru mult timp.

– Îmi pare rău! îi spun. Te iubesc și-mi pare foarte rău pentru tot.

– Ne vedem dimineată, spune ea, încet, și se îndreaptă spre dormitorul conjugal.

După o secundă, dispare, închizând ușa.

Nu știu ce o să se întâmple acum, dar groaza îmi provoacă goluri în stomac și simt nevoia să fug după ea și să-i iau fotocarta.

Dar e prea târziu. Nimic din ce-aș putea face nu o să dea timpul înapoi.

„Respiră adânc!“

Mâzgălesc repede un bilet pentru mama și-l las pe blatul din bucătărie. Și pe măsură ce vocile părinților mei care se ceartă se aud tot mai puternic, eu ies în tăcere pe ușa de la intrare a apartamentului.

Afară e răcoare. O briză ușoară face să foșnească frunzele palmierului din fața casei noastre. Cobor în pas alergător treptele de la intrare, punându-mi poșeta mai sus pe umăr. E cu mult mai ușoară decât rucsacul. Aproape că simt lipsa greutateii. Aproape.

Jumătate dintre stele au dispărut de pe cer. De parcă universul le-ar fi șters pur și simplu, dând cu mâna. Dar în timp ce merg, apare o dără albă, pală, și sper că Lennon o privește împreună cu Avani. La câțiva kilometri depărtare, dar pe același cer înstelat.

Mă îndrept spre apartamentul din stânga din duplexul albastru de vizavi de casa noastră. La ferestre, luminile sunt încă aprinse. Membrele familiei Mackenzie au fost mereu păsări de noapte – o altă dovadă a hedonismului¹ lor, așa cum o vedea taică-meu. Dar nu mă gândesc la el în clipa asta, în timp ce sun la sonerie și aștept. De fapt, nu mă gândesc și nu planific nimic dincolo de momentul ăsta, iar când apare fața prelungă a lui Sunny și ea clipește în lumina de pe verandă, spun primul lucru ce-mi vine în minte.

– Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu. Pot să rămân noaptea asta aici, la tine și la Mac? Părinții mei au probleme.

Ea mă privește fix, surprinsă, stând în fața mea într-o pereche de pantaloni de pijama cu troli din desene animate.

– Sigur că da, iubito! Hai înăuntru, până nu mori înghețată.

Apoi mă trage peste prag, dincolo de pozele cu Lennon și tatăl lui în costumele de Halloween. Casa lor miroase ca întotdeauna, a glazură de vanilie și a cărți vechi. Iar când o văd pe Mac, tolănită pe canapeaua lor uzată din camera de zi, ridicând spre mine o privire primitoare, simt că sunt, în sfârșit, acasă.

¹ Curent filosofic din Grecia Antică în care plăcerea ocupă locul central în viața omului (n.tr.)

Când mă trezesc în dimineața următoare, sunt complet dezorientată. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că nu sunt într-un cort cu Lennon; dorm în patul lui gol, iar așternuturile poartă mirosul lui, proaspăt spălate și scoase la soare. E atât de plăcut. Cel puțin pentru o clipă. Apoi văd peretele lui spurcat cu reptile, cu tot cu Ryuk, care se holbează la mine din habitatul lui pentru șopârle.

– Îmi pare rău, amice, îi spun eu agamei bărboase. Stăpânul tău întunecat nu-i aici.

Și nici n-o să fie câteva ore. Mac a primit azi-noapte un mesaj de la Avani, înainte să vin eu. Se pare că telefonul lui Lennon e tot descărcat, iar ea a anunțat-o că el e în siguranță și o să vină cu ea acasă cu mașina azi.

Sper să fie în regulă.

Deasupra unui teanc de romane grafice oribile, ceasul de pe noptiera lui Lennon arată nouă și jumătate. Simt miros de bacon și cafea, iar stomacul îmi tresaltă de bucurie. Deși am făcut un duș aici azi-noapte înainte să cad ca moartă în patul lui Lennon, n-am mâncat, iar corpul meu e mai mult decât conștient că ultima masă pe care-am luat-o a fost o tocană congelată, ieri după-amiază, când Lennon și cu mine mergeam în drumeție spre Condor Peak.

O parte din mine vrea să hiberneze în camera lui Lennon, printre stivele de benzi desenate și DVD-uri horror, dar știu că nu pot

s-atârni pe-aici o veșnicie. Așa că după ce-mi verific starea alergiei – nu grozavă, dar nici scăpată de sub control –, mă îmbrac cu hainele pe care le-am înghesuit în poșetă azi-noapte și cobor spre zona principală de locuit a familiei Mackenzie. Sunny și Mac sunt deja îmbrăcate și stau la masa din sufragerie. Răsfoiesc titlurile principale de la știri de pe o tabletă cu ecranul crăpat.

– Bună dimineața, spune Sunny, veselă. Cum ai dormit?

– Buștean!

– Excelent, zice ea, ridicându-se și îndreptându-se spre bucătărie. De niște hrană ce-ai zice?

– Da, te rog, sunt lihnită!

Mac mijește ochii la mine.

– N-ai făcut vreo alergie nouă la ouă sau la carnea de porc, nu?

– Dacă nu gătește nimeni creveți, sunt în siguranță.

– Of, face Mac, prefăcându-se exasperată. Oare mai scap eu de asta, cât trăiesc?

– Crevete nașpa, strigă Sunny, veselă, de după plită.

Eu expir adânc și iau loc lângă Mac.

– Mi-a fost dor de voi.

– Și nouă de tine, mă asigură ea, lovindu-mă ușor cu umărul în umăr.

Sunny îmi aduce un platou plin cu ouă, bacon și pâine prăjită, iar eu mă servesc cu cafea din ibricul ce stă pe masă.

– Ați primit vreo veste de la Lennon în dimineața asta? întreb eu, plină de speranță. Mi-am încărcat telefonul peste noapte, dar nu era niciun mesaj de la el.

Mac își ia ceașca de cafea.

– Avani mi-a spus c-o să-mi dea mesaj când pleacă azi. I-am zis să-l anunțe că tu ești aici cu noi.

Mă bucur, dar mă simt și lăsată pe dinafară, și fără legătură cu el. E ciudat să fii de cealaltă parte a problemei cu lipsa semnalului la telefon. Îmi plăcea mai mult când eram eu aia fără semnal.

Nu sunt sigură care-i treaba cu civilizația, dar acum, că sunt aici, nevoia aia stresantă de-a rămâne în legătură cu el a revenit. Dacă nu pot să-l am în fața mea, trebuie neapărat să fie la un mesaj distanță.

Rezistând impulsului de a verifica de două-trei-patru ori, răspund, în schimb, la întrebările lui Sunny și Mac despre excursie. Sunt curioase, pun întrebări, iar eu le spun o grămadă de lucruri... dar nu totul. Am impresia că ele știu exact ce-am făcut eu și Lennon în pădure; zâmbesc mult, și asta mă face să mă simt un pic stânjenită, așa că mă concentrez pe părțile dintre viață și moarte din excursia noastră, nu pe sexyrelaxare. Soneria sună în timp ce le povestesc despre furtuna cu fulgere, iar când Sunny răspunde, vorbește o clipă cu cineva, apoi mă cheamă încet în hol.

– Pe tine te caută, șoptește ea.

Arunc o privire pe hol, spre ușa lor crăpată de la intrare.

– E mama?

Ea clatină din cap.

– Hai, du-te! O să fie bine! Și dacă ai nevoie de noi, suntem la câțiva pași distanță.

Cu emoție, îmi târăsc picioarele spre ușă și o deschid. Fața care mă fixează cu privirea e cunoscută, dar neașteptată: un bărbat coreean de vreo cincizeci și ceva de ani, chipeș, cu părul scurt, cărunt în părți și negru în spate.

– Bunicule Sam? spun eu, cu totul confuză.

– Zorie, zice el, pronunțând cu grijă.

Apoi dă drumul unui șir de propoziții neinteligibile ce par urgente și hotărâte.

– Știi că nu înțeleg coreeană, spun eu.

Știu să salut (*Annyeong-haseyo*), să spun „te rog“ (*huseyo*) și câteva vorbe de dulce pe care le folosește mama când proprietarul de la Pizza Delight încearcă să ne suprataxeze pentru toppinguri în plus. Din când în când, pot să-mi dau seama ce spun actorii din seriile coreene preferate ale mamei după ce-am văzut câteva episoade la rând, dar cam asta-i tot.

Bunicul Sam, pe de altă parte, înțelege engleza în mare parte. Doar că n-o vorbește bine. Spune „bine“, „da“, „nu“, dar nu-și bate capul cu prea multe alte lucruri, motiv pentru care modalitatea lui preferată de comunicare cu mine sunt emoji-urile.

În momentul ăsta, ridică privirea și bombăne spre cer. Apoi oftează din greu și îmi face semn să merg cu el.

– Bine? zice el.

– Bine, stai așa!

Alerg înapoi spre casă și-mi iau lucrurile, iar când Mac mă întreabă ce se întâmplă, îi spun:

– Habar n-am!

Ele îmi spun că totul o să fie bine, iar eu mă duc afară, unde așteaptă bunicul Sam. El mă conduce prin fundătură, cu o mână blândă pe spatele meu. Încă-mi vorbește în coreeană, dar pare mai puțin supărat. Încearcă să mă convingă de ceva, dar când o văd pe mama stând pe bancheta din spate a berlinei lui Audi lucioase, parcată în fața apartamentului ei, am un sentiment groaznic.

– Ce se întâmplă? întreb eu.

Mama privește în cealaltă parte. Oare mă evită? Și cu promisiunile ei de azi-noapte cum rămâne? A spus că n-o să plece.

Bunicul Sam arată spre ușa noastră de la intrare și-mi dă o comandă în coreeană, apoi zice:

– Bine?

– Nu, nu vreau să rămân aici, îi spun eu, disperată. Ia-mă cu tine!

– Da, spune el, cu iritare în voce.

– Cum adică „da“? Da, pot să vin? Ce da?

Înainte să apuce să-mi țină încă unul dintre discursurile lui revoltate și exasperate în coreeană, ușa de la intrare a apartamentului nostru se deschide, și înăuntru năvălește un puhoi de înjurături pe care *chiar* le înțeleg. Doar că vin din gura mărunțelei mele bunici coreene, ceea ce le face să sune cu atât mai urât – sunt în mare parte combinații foarte creative ce implică animale.

Esther Moon nu înjură niciodată. Și nici nu țipă, deci știu că suntem pe un teritoriu neexplorat acum. O duce pe Andromeda în lesă și trece încet de la înjurături la gândureli murmurate, ca pentru bebeluși, către cățeaua mea, ca s-o convingă să coboare treptele din față. Nu sunt sigură cine are mai multe dificultăți în a le coborî: bătrâna cățea husky, sau femeia pe tocuri stiletto și o rochie de designer care-i vine mănușă.

Bunicul meu o strigă, iar ea ridică privirea.

– Zorie! Slavă Domnului! Hai, ia o geantă și ia-ți rămas-bun de la taică-tău, rahat de câine plin de muște ce e!

Cum ziceam, spre deosebire de bunicul Sam, ea vorbește perfect engleza.

– Bunico Esther, spun eu, ce se-ntâmplă?

– Tu și Joy o să stați la noi câteva zile, zice ea, veselă, scărpinând-o pe Andromeda pe cap în timp ce cățeaua încearcă să-i lingă fusta.

Bunica Esther este îmblânzitorul de câini coreean¹. Are doi buldogi francezi și un terrier de Boston, care merg peste tot prin casă după ea, zici că-s gașca ei.

Ea gândurește la Andromeda:

– Și tu o să te distrezi de minune cu fetele mele, nu-i așa, scumpete?

Mintea mea încearcă să proceseze totul.

– Mergem la Oakland?

– Nu, la casa noastră de vacanță din Bali. Normal că la Oakland. Ești bine?

Se desprinde de cățea și mă privește cu atenție din cap până-n picioare, netezindu-mi buclele cu degetele ei delicate.

– Nu știu, spun eu, cu sinceritate.

– O să fii. Îți fac supă de pui cu orez.

¹ În original se folosește termenul *dog whisperer*, poreclă sub care este cunoscut celebrul dresor canin Cesar Millan. (n.tr.)

Trebuie să recunosc, asta e o motivație puternică. Bunica Esther este o bucătăreasă de excepție. Și *asta* tot pe tocuri face.

Bunicul Sam mă imploră... ceva. Nu-mi dau seama ce. Vorbește prea repede.

Privesc când spre unul, când spre celălalt.

– Ce?

Bunica Esther scoate limba la bunicul meu.

– Nu-l băga p-ăsta în seamă! Se grăbește s-ajungă înapoi acasă pentru a se uita la meciul de fotbal. Ia-ți cât timp ai nevoie!

Ea plescăie din limbă spre Andromeda, apoi, în timp ce se îndreaptă spre berlină, adaugă cu dulceață-n glas, privind în urmă:

– Dacă taică-tu, rahat de porc ce e el, încearcă să te facă din vorbe să rămâi cu el, să-i zici că n-are decât să intenteze proces pentru custodie!

O, Doamne!

Bunicul Sam chicotește ca pentru el, mă bate ușor pe spate și o urmează în mașină. Sunt lăsată singură, și mi-aș dori să nu fiu. Parc-aș fi lăsată într-o casă bântuită ticsită de strigoi care așteaptă să sară la mine.

Pregătindu-mă sufletește, intru în camera noastră de zi. Taică-meu e acolo, cu ochii roșii, pleoștit. Arată de parcă tocmai i s-ar fi spus că a murit cineva. Speriat de bombe. Inexpresiv. Incapabil să priceapă ce-i cu el.

Dan Diamantul cel încrezător și șarmant a părăsit clădirea.

– Salut, spun eu, cu prudență.

– Aha! zice el, așezându-se pe canapeaua noastră. Zorie!

– Ce se întâmplă?

El se freacă în cap.

– Excelentă întrebare! Nici eu nu știu prea sigur. Ce ți-a zis Esther?

– Că o să stau cu ei câteva zile.

– Atât?

– Atât.

El aprobă din cap și-și pune ambele mâini pe genunchi în timp ce-și adună gândurile. Apoi îmi oferă un zâmbet rezervat.

– Deci, s-ar putea ca mama ta și cu mine să ne despărțim. Încă nu s-a hotărât nimic. N-o să intru în detalii, dar oricum nu vrei să le-auzi. Adică, ai auzit deja unele lucruri azi-noapte, deci presupun că asta nu-i o surpriză.

– Tată, ultimele două săptămâni am avut parte doar de surprize.

– Aha! Bun!...

Atât? Doar atât are de gând să spună? Cum rămâne cu „măi, m-am culcat cu o droaie de femei, și familia asta e o mascaradă. Hopa!“ Adică, pe bune, zi ceva, măcar!

O tăcere se lasă între noi.

– De ce? întreb eu.

El clatină din cap, încet.

– N-ai înțelege.

– Înțeleg mai multe decât crezi tu.

După ce-și îndreaptă privirea în altă parte, mă gândesc la ce mi-a spus mama – la faptul că tata încă avea probleme cu depășirea momentului morții mamei mele după atâția ani. Azi-noapte, mi se părea o scuză convenabilă, dar acum mă gândesc la fotocarte și la faptul că femeia aia semăna un pic cu mama mea biologică.

– N-ai cum s-o aduci înapoi, îi spun eu. E moartă, a existat doar una, și nu ai cum să o aduci înapoi.

– Știu, spune el, cu o voce frântă.

– Ai fi putut să vorbești cu mine în loc să mă dai la o parte. Și eu o jeleam, să știi! A fost mama mea!

– Știu că a fost.

– Atunci, de ce n-ai vorbit cu mine niciodată?

Un umăr i se ridică ușor, apoi cade.

– Nu eram deloc pregătit să te cresc de unul singur. Mă simțeam ca un ratat. Pe urmă a apărut Joy, pe neașteptate, și ți-a oferit ceea ce eu n-am fost în stare să-ți ofer. Se descurca de minune. Cum, oare,

se descurca ea mai bine decât mine, când tu erai carne din carnea mea și sânge din sângele meu? Părinții ei te-au răsfățat...

M-au „răsfățat?” N-aș prea crede. Adică, bunicul Sam nu mă copleșește în fiecare zi cu cadouri. Îmi cumpără, pur și simplu, lucruri practice.

– Iisuse, până și familia Mackenzie se descurcă mai bine să te crească decât mine! spune el. Maică-ta s-ar răsuci în mormânt.

Nu țin minte ca mama mea biologică să fi fost homofobă, dar poate că mi-am scos asta din minte.

– N-ai nevoie de mine, spune tatăl meu, cu o voce joasă, amărât.

– Tată...

– E adevărat, spune el. Eu o știu. Toată lumea o știe. Ți-e mai bine fără mine.

Nu știu dacă-și plânge sincer de milă sau încearcă să mă păcălească și să mă facă să-mi pară rău pentru el – sau dacă încearcă să mă îndepărteze și mai mult. Dar îi acord circumstanțe atenuante.

– O să-mi ia mult timp să te iert pentru ce ai făcut, spun eu. Pentru ce ne-ai făcut mamei și mie. Totuși... rămâi tatăl meu. O să am mereu nevoie de tine. La un moment dat, sper că o să-ți dai seama că și *tu* o să ai nevoie de mine. Iar când va veni ziua aceea, voi fi aici.

El ridică privirea spre mine, cu fața chinuită de durere.

– Dar azi, îi spun eu, întorcându-i spatele, mama are mai multă nevoie de mine.

Petrecem weekendul la casa bunicilor mei din Oakland. Locuiesc într-o casă mică dintr-un cartier din pătura de sus a clasei de mijloc, unde toată lumea plătește peisagiștii ca să le amenajeze gazonul. Ceea ce s-ar putea să sune frumos, dar e plictisitor, și nu durează mult până când mă simt nesigură și neliniștită. De parcă viața mea ar merge înapoi, nu înainte.

De parc-am fi luptat într-un război și-am fi pierdut.

Bunica Esther ne hrănește continuu, lucru ce pare s-o ajute pe mama. Nu e complet distrusă, așa cum mi-am făcut griji că o să fie, dar plânge mult, și asta mă face și pe *mine* să plâng. Și toate conversațiile în coreeană dintre ea și bunicul Sam mă fac să simt că nu-s bună de nimic.

Totul e haos. Am rămas fără casă. Familia noastră s-a destrămat. Tot viitorul meu e în aer. Și mi-e un dor de Lennon de disper. Deși a reușit s-ajungă acasă de la Condor Peak, și ne dăm constant mesaje, și vorbim ocazional la telefon, când reușesc să scap de toată lumea, nu e același lucru.

Mi-e dor de el așa cum nu mi-a fost niciodată.

Mi-e dor de vocea lui groasă și de umorul lui negru. Mi-e dor de sentimentul de siguranță pe care îl am când el e în apropiere. Mi-e dor de felul în care mă ține și de fiorii pe care mi-i dau degetele lui când mă mângâie pe spate. Mi-e atât de dor de el, încât mi-e rău, fizic.

Nu vreau mai multă mâncare, un pui de somn, sau să mă uit la un film. Vreau doar să merg acasă și să-l văd pe Lennon. Doar că nu mai știu unde e „acasă”. Mă gândesc la felul în care eu și Lennon ne-am petrecut ultimul an evitându-ne unul pe celălalt și la ce risipă a fost asta. Amândoi am fost proști. Mi-aș dori să pot să șterg tot anul ăsta și s-o iau de la capăt. Să-l împiedic să ia camera aia de hotel. Să-l împiedic pe taică-meu să o înșele pe mama și să distrugă afacerea și creditul nostru, pentru că acum bunica Esther spune că din cauza lui a avut mama probleme cu banca înainte să plec eu în excursia de camping. A cheltuit în secret toate economiile și tot creditul părinților mei pe aventurile lui. Excursii. Camere de hotel. Restaurante scumpe. Cadouri. El trăia pe cai mari în timp ce mama se chinuia să mențină afacerea pe linia de plutire.

Bunicii mei spun că o să-l dea în judecată pentru toți banii pe care i i-au dat ca să-i investească în afacere. Bunica Esther e convinsă că judecătorul o să-i acorde mamei custodia deplină dacă taică-meu luptă pentru ea. Ce e bine e că n-o să lupte; ce e *trist* e că n-o să lupte. Nu pot să mă hotărâsc ce sentimente să am în privința lui, și m-am săturat să fiu nevoită să încerc să-mi dau seama, și m-am săturat să mă simt de parcă viața mea ar fi în purgatoriu. Ceva trebuie să se întâmple.

Și marți dimineața, chiar se întâmplă.

Totul se schimbă.

Sunt neliniștită și un pic deprimată, privind-o pe Andromeda cum se tolănește fără stare într-un pat pentru căței prea mic pentru ea, în timp ce câinii energici ai bunicii Esther încearcă fără sorți de izbândă s-o convingă să se joace cu ei. Mama apare în pragul ușii, și cred că vine să-mi verifice din nou alergia, pentru că m-a monitorizat precum un doctor.

Dar mama nu e interesată de alergia mea. Are o expresie ciudată pe față. Seamănă cu fericirea, dar e ceva mai furioasă. E furioasă și fericită. E furicită¹.

¹ În original *Hapry* (eng., n.tr.)

– Ia-ți lucrurile, spune ea. Mergem acasă.

– La tata?

– Taică-tău s-a mutat cu una dintre amantele lui din San Francisco.

Noi două o să mergem acasă, o să schimbăm lacătele, iar eu o să încerc să găsesc o soluție ca să fac clinica să meargă fără el.

Pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Oare chiar vei putea să faci asta?

– Zorie, pot să fac orice vor mușchii mei! spune ea, părând neașteptat de încrezătoare și de pozitivă. Și ceea ce vreau e să mă întorc pe Mission Street și să devin cea mai bună în breasla acupuncturilor din East Bay, în timp ce-mi cresc fiica, viitor astrofizician. Deci asta o să fac, să mă ia toți dracii de nu!

– Ai putea să-ncerci să pari un pic mai sigură pe tine, dacă tot faci asta, murmur eu, zâmbind.

Și pentru prima oară de când a explodat tot haosul, zâmbește și ea. Doar o secundă.

– Nu sunt sigură, spune ea. Dar trebuie să am încredere că într-o zi voi fi. *Vom* fi. O să facem un plan și o să luăm măsuri. Și așa o să începem.

Cuvintele ei se așază la locul lor în mintea mea și-mi dau seama de un lucru: planurile nu te pot salva de orice. Schimbarea este inevitabilă, iar nesiguranța este garantată. Și dacă-ți faci atât de multe planuri încât să nu poți să te descurci fără unul, viața n-are niciun farmec. Nici toate calendarele, jurnalele și listele din lume nu te pot salva când îți cade cerul în cap. Și s-ar putea, doar s-ar putea, ca eu să mă fi folosit de planificare mai puțin ca de o metodă de a face față greutăților și mai mult ca de o scuză pentru a evita să fac orice nu puteam controla.

Dar asta nu înseamnă că e cu totul greșit să faci pregătiri. Planificările pot fi folositoare când te trezești c-ai ieșit prin partea greșită a unei peșteri și trebuie să găsești un nou mod de-a reveni pe traseu.

Atunci tot ce poți să faci e să pui un picior în fața celui alt și să mergi cu forță înainte.

- O să fim în regulă, îmi spune mama, și o cred.
- Bine! zic eu. Hai să mergem și să facem un plan.

Tot ce mi-am dorit a fost să merg acasă și să-l văd pe Lennon. Deci *bineînțeles* că familia Mackenzie și-a ales tocmai momentul ăsta, din toate momentele posibile, ca să-și lase managerul asistent la Toys in the Attic cât își vizitează niște prieteni din oraș – niște punkiști bătrâni care-l știau pe tatăl lui Lennon. Îmi vine să urlu. Trebuie neapărat să-l văd pe Lennon. Nu e opțional. *Trebuie*. Și știu c-am petrecut un an separați, deci câteva zile ar trebui să fie o nimica toată. Dar nu e așa. E dureros.

Lennon se gândește scurt să ia trenul BART¹ peste Oakland Bay Bridge. Dar ne hotărâm să așteptăm până joi, când se întoarce, și o să putem s-avem parte de o întâlnire reală. E ciudat cum n-am avut parte de una până acum.

Între timp, el are bilete la un concert în San Francisco – la o trupă obosită și care te bagă-n disperare –, iar eu sunt ocupată de-nnebunesc. Bunica Esther stă cu noi pentru câteva zile, să ne-ajute cu ceva ce-a numit Epurarea². Nu e filmul de groază cu același nume, dar ar putea foarte bine să fie, pentru că implică nenumărate ore de muncă pentru a ne descotorosi de toate lucrurile ce ne împiedică să mergem înainte.

E la fel de rău cum sună. Și oricât de mult aș iubi-o pe bunica Esther, începe să mă scoată rău de tot din sărite. Se pare că și mama e de aceeași părere.

- O omor, îmi spune ea, între patru ochi.
- Te rog eu, nu face asta! îi zic. Cadavrul ei n-ar fi altceva decât o greutate-n plus pe care s-o cărăm până pe verandă. Pare ea de

¹ Acronim pentru Bay Area Rapid Transport, sistem de transport în comun public înființat în 1972 în zona Golfului San Francisco (n.tr.)

² În original, *The Purge*, aluzie la seria de filme horror de acțiune lansată în 2013, în care, pentru o noapte, toate serviciile de urgență sunt suspendate, iar infracțiunile, inclusiv omorul, sunt legale. (n.tr.)

categorie ușoară, dar așa părea și cutia aia de pantofi pe care-am dus-o mai înainte jos.

– Ai dreptate! Bine gândit. Așteptăm până iese. Tu-i pui piedică și eu o împing în fața primei mașini care trece pe stradă.

– Și cine ne mai gătește?

– Fir-ar să fie, Zorie! Încerc și io să pun la cale-o crimă aici.

– Nu cred c-ai cum s-o omori. Are prea multă energie. E ceva nefiresc.

– Ia închipuie-ți cum e să crești cu ea, zice maică-mea. Mă mir că n-am ajuns la închisoare.

Când o terminăm cu Epurarea, suntem destul de sigure că Melita Hills o să ne suprataxeze pentru ridicarea gunoiului în exces, pentru că bordura din fața apartamentului nostru e burdușită de saci negri – și asta fără să punem la socoteală lucrurile pe care le-am donat la o organizație caritabilă locală. N-am știut niciodată că aveam, literalmente, atâta bagaj. Iau până și stelele fosforescente de pe tavan, iar mama mă ajută să-mi zugrăvesc camera într-o culoare nouă, un galben ca soarele, care creează un contrast frumos cu toate pozele mele cu cerul nopții.

Toate calendarele pentru perete făcute de mine? Le-am aruncat la gunoi. Dar încă nu sunt pregătită să renunț cu totul la planuri. În loc să notez obsesiv fiecare detaliu, punct cu punct, din programul meu pentru fiecare zi, folosesc bandă *washi* cu un model cu stele pentru a alcătui un singur plan pe un afișier și pun decupaje amuzante din hârtie la sărbătorile importante și evenimentele planetare.

Încet-încet, ca bebelușii.

Avani trece pe la noi miercuri, cu mama ei. Aduc hummus, chec cu banane¹ și o tavă plină cu sandviciuri. Parc-a murit cineva, iar când subliniez asta, mama glumește c-ar trebui să divorțeze mai des.

În apărarea ei, checul cu banane este *foarte* bun.

¹ În original *banana bread*, un fel de chec cu aluat frământat din piure de banane, foarte popular în Statele Unite ale Americii ca desert (n.tr.)

În timp ce mamele noastre stau de vorbă, Avani îmi povestește cu lux de amănunte ce s-a întâmplat după ce-am plecat noi de la Condor Peak – și tot ce s-a întâmplat în cele două zile dinainte ca noi să ajungem acolo. Se pare c-am pierdut și totul, și nimic în același timp. Abia după ce-mi arată câteva dintre pozele ei cu ploaia de meteori, mă simt un pic invidioasă. Dar vor mai fi ploi de meteori, vor mai fi adunări astronomice. Pentru prima oară, mă gândesc că, dacă Lennon și cu mine n-am fi rămas în livada de sequoia în acea a doua noapte, poate că nu s-ar fi îngrijorat nimeni în legătură cu dispariția noastră și n-am fi declanșat șirul de evenimente ce ne-a adus în toată situația asta.

Ce e important e că n-am regrete.

Când vine ziua de joi, bunica Esther pleacă, după ce cumpără cantități masive de hârtie igienică și detergent pentru rufe, drept cadou de casă bună „pentru noroc” – tradiție coreeană, spune ea. Sunt tristă s-o văd plecând, pentru că o să simt lipsa mâncării de casă, dar mă și bucur, pentru că fanteziile cu crime începeau să scape de sub control. Și am lucruri mai bune la care să mă gândesc decât cum să le fac de petrecanie bunicuțelor de treabă.

Cum ar fi Lennon...

Sunt atât de nerăbdătoare să se întoarcă în oraș că aproape dau în anxietate din nou. A trecut o săptămână de când ne-am văzut ultima oară – cea mai lungă și ciudată săptămână din viața mea – și s-au schimbat atât de multe lucruri! Dacă toate astea schimbă ceea ce simțim unul pentru celălalt? Dacă săptămâna pe care am petrecut-o în izolare a fost o anomalie? Sigur, am reluat legătura în sălbăticie, dar dacă nu putem să facem să meargă lucrurile cum trebuie în lumea reală? Îmi fac griji că echilibrul precar dintre prietenia noastră și „mai-mult-decât-prietenia-noastră” s-ar putea să nu facă față greutății vieții de zi cu zi.

Părinții mei n-au reușit, deși erau căsătoriți.

Oare cum o să ne descurcăm noi doi mai bine?

Cu cât stau mai mult timp departe de el, cu atât mă sâcăie mai tare un anume gând: dacă am fost seduși, pur și simplu, de natură – de magia stelelor ce sclipesc, de mirosul de sequoia, de munții maiestuoși?

Dacă asta l-a influențat pe Lennon să mă sărute pentru prima oară în vârful acelor trepte de granit? Dacă ar fi fost acasă, fără vuietul atrăgător al cascadei în fundal, ar mai fi făcut acel prim pas?

Aș mai fi fost eu la fel de dezinvoltă în prezența ei?

Oare există vreun echivalent din natură al minții învăluite de aburii alcoolului¹?

Să ne sărutăm pe o pătură, sub cerul înstelat, e cu siguranță mai romantic decât să ne pipăim pe-o bancă în parc, sub privirile Andromedei.

Chestia e că noi am avut șansa de-a încerca să facem relația asta să meargă cum trebuie anul trecut, dar niciunul din noi nu și-a dorit lucrul ăsta suficient de tare încât să îndrăznească. I-am permis lui taică-meu să mă convingă să-l resping pe Lennon. În loc să mă afund în propria durere, puteam să-mi mișc fundul și să-l oblig pe Lennon să-mi spună ce s-a întâmplat la petrecerea de deschidere a anului școlar. Dacă ar fi fost suficient de curajos ca să mărturisească faptul că a furat cardul de credit al lui Mac în fața ambelor lui mame, ar fi putut și să stea față-n față cu mine.

Dar n-a fost.

Și nici eu n-am fost.

Și după tot timpul petrecut împreună, niciunul din noi nu a venit cu un plan cu privire la ce-aveam să facem după ce ne întorceam în civilizație. N-am făcut promisiuni. N-am făcut pacte. Nu s-a șoptit „te iubesc” în întuneric. Oare simte la fel pentru mine acum, că suntem acasă?

Putem rezista drept cuplu în lumea reală? Sau ne e mai bine să rămânem prieteni?

¹ În original se folosește expresia colocvială americană *beer goggles*. (n.tr.)

E ușor să ai impresia că te îndrăgostești în sălbăticie, unde totul e frumos, iar un cort plin de prezervative e la doar câțiva pași distanță. Oare tocmai am avut o aventură de-o noapte ce-a durat o săptămână?

De unde știu eu sigur că sentimentele împărtășite au fost de moment sau reale?

Probabil că faptul că n-am prea primit vești de la el în ultimele zile nu ajută deloc – am primit doar câteva mesaje scurte în care ne planificăm întâlnirea pentru după ce se întoarce. Încerc să nu las nesiguranta să mă copleșească și mă străduiesc din răputeri să ignor gândurile venite la întâmplare, cum că el s-ar putea întâlni cu o tipă mai șic decât mine în oraș și s-ar putea gândi că eu nu merit atâta bătaie de cap. Știu că asta-i doar în mintea mea de maimuță, care sporovăiește de zor, neliniștită și neatentă. Dar când îmi răspunde printr-un mesaj că trebuie să amâne întâlnirea noastră până după cină, îmi revin amintiri legate de petrecerea de deschidere a anului școlar.

Dacă mă lasă baltă din nou?

Știu că n-are nicio logică, iar mama îmi spune să mă liniștesc până nu mă umplu din cap până-n picioare de bube uriașe. Dar sunt îmbrăcată și pregătită, port rochia neagră cu roșu din stofă ecosez care mă avantajează cel mai tare, soarele apune, și tot nu-i nici urmă de Lennon.

E ora opt.

Opt și jumătate.

Opt și treizeci și cinci.

Sonerie sună.

Aproape cad cu fața-n jos gonind să răspund la ușă. Apoi el e acolo, stă în fața mea. Cu părul negru. Cu blugii negri. Cu zâmbetul de băiețel.

Lennon.

Emoțiile mele o iau razna și sunt atât de fericită că-l văd, încât vocea îmi seacă și-mi dispare. Stăm amândoi aici ca proștii, iar eu am nevoie să spună unul din noi ceva – orice!

– Ai întârziat, spun eu, în cele din urmă.

El pare amețit.

– A trebuit să rezolv niște chestii. Doamne, cât ești de frumoasă! Mi se aprind artificii în piept. Dacă nu mă atinge, cred c-o să leșin.

Chiar când nu mai pot să suport, brațele lui ajung în jurul meu, e cald, e solid și miroase a rufe proaspăt spălate atârinate la soare. Sunt copleșită de ușurare. De recunoștință. De bucurie.

În momentul ăla îmi dau seama că n-a fost vorba doar de stelele sclipitoare. Nu vreau să fim „doar Prieteni“. Dar cu el cum rămâne?

– Salut! murmură el, cu fața îngropată în părul meu.

– Mi-a fost dor de tine, spun eu, cuprinzându-i și mai strâns spatelul cu brațele, până când îi aud inima bubuindu-i în piept.

Vreau să-i spun: „Mi-a fost atât de dor de tine, c-am crezut că mor!“

Vreau ca și el să-mi spună asta mie.

Dar amândoi tăcem, și-i simt brațele încordându-se. Dă înapoi, privind peste umărul meu. Mama stă în spatelul nostru, cu brațele încrucișate.

– Bună, Lennon! spune ea. Mă bucur să te văd.

– Și eu.

Ea îi dă o pungă cu ceva în ea.

– Poftim.

– Mulțumesc, spune el, zâmbind.

Eu privesc când spre el, când spre ea.

– Ce se întâmplă? Ți-a un soi de inel cu vreun drog în el?

Lennon dă din sprâncene.

– Vezi tu...

Mama și Lennon, complici? Categorie e interesant.

El îi aruncă o privire timidă.

– Sunteți... adică, e în regulă dacă plecăm?

– E în regulă. *Sunt* în regulă.

Ne ușuie cu mâna.

– Hai, afară cu voi. Chiar aștept să am parte de un pic de liniște și pace. Numai să vă întoarceți și voi la o oră semirezonabilă.

– Așa o să facem, spune el, ridicând punga pe care i-a dat-o, în semn de mulțumire.

În timp ce el coboară scările, ea strigă:

– Și, Lennon, vezi să ai grijă de ea!

– Nu vă faceți griji! strigă el, drept răspuns. Mereu am grijă de ea.

El mă conduce spre mașina lui, în care n-am mai urcat de când și-a cumpărat-o vara trecută. Ușa grea scârțâie – puternic –, iar interiorul mașinii miroase a piele și a ulei de motor. Nu e cu totul neplăcut.

– N-ai vreun cadavru pe bancheta din spate, nu? întreb eu, în momentul în care el se așază pe scaunul șoferului, de lângă mine.

– Săptămâna asta, n-am.

Îmi zâmbește, iar eu simt că mă topesc pe scaun.

„Pentru numele lui Dumnezeu, potolește-te, Everhart!“

– Acum, pune-ți centura, îmi comandă el, ca să-mi pot asuma cum trebuie responsabilitatea pentru siguranța ta.

– Unde mergem?

– E secret, Medusa!

Un fior ușor, ca un curent electric, mă străfulgeră când îmi folosește porecla.

– Nu-mi plac secretele, îi reamintesc.

– O să-ți placă ăsta. Cred. Sper. Hai să aflăm!

Conduce pe Mission Street și nu vrea să-mi dea niciun indiciu în timp ce traversăm orașul cu viteză. Încerc să-mi dau seama – la film? La un restaurant? La o cafea la Jitterbug? – dar el nu spune decât „nu“ la fiecare încercare. Sincer, sunt atât de fericită că sunt destul de aproape de el încât să întind mâna și să-l ating, că nici măcar nu-mi pasă unde mergem. Dar când trecem pe lângă puncte de reper cunoscute, iar motorul mașinii începe să se resimtă când urcăm un deal de la marginea orașului, cred că-mi dau seama unde mergem.

La Observator.

El intră în parcare. Mașina noastră e singura de-aici. Nu mă surprinde, pentru că s-a închis acum jumătate de oră. Dar Lennon

parchează și mă târăște după el pe o pasarelă din ciment în zigzag, din partea stângă a clădirii, ce duce spre zona publică a acoperișului. Urcăm pe pante încadrate de balustrade din metal vopsit, până când ajungem la o poartă încuiată. Lennon tastează un cod de acces.

– De unde-ai știut asta?

– Cred c-am avut noroc.

– *Lennon!* spun eu, serioasă.

– *Zorie!* spune el, neserios. N-am făcut rost de cod în mod ilegal și nici n-am promis să fac nimic ilegal în schimbul lui. Și-acum, domnișoară Everhart, rogu-vă, dacă binevoiți!...

Ține poarta deschisă și face un gest.

Eu mijesc ochii la el și intru pe poartă.

Lumini roșii înconjoară zidul jos din jurul platformei de observație. Dedesubtul nostru, la baza muntelui, orașul se întinde peste Golf, o rețea de lumini albe și galbene sclipește precum stelele căzute pe pământ. Silueta orașului San Francisco sclipește în depărtare și vedem și podul Golden Gate¹, și podul Bay întinzându-se peste ape întunecate. Vântul suflă și simt miros de eucalipt.

E o priveliște minunată. O priveliște ce-ți taie răsuflarea.

Și e priveliștea noastră; suntem singuri.

Accept punga pe care i-a dat-o mama și privesc înăuntru. E camera mea bună.

– Mama mea e implicată-n treaba asta?

– Am vrut să mă asigur că-i convine locul în care mergem. S-au întâmplat niște chestii foarte ciudate între noi în trecut și nu voiam să nu mă suorte, cum face taică-tău.

Eu clatin din cap.

– Mereu te-a susținut.

– Tu ești în regulă? Mă refer la faptul că taică-tu s-a mutat. Știu că nu ți-e ușor – nici ție, nici mamei tale.

– E ciudat, recunosc. Nu sunt sigură că sunt conștientă pe deplin deocamdată.

¹ Pod situat în zona de vest a Statelor Unite, în San Francisco, inaugurat în 1937 (n.tr.)

– Îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel. Adică, oricâte fantezii cu lucruri groaznice care i se întâmplau lui aş fi avut, nu mi-am dorit niciodată să vă văd pe tine şi pe Joy suferind.

– Ştiu, spun eu, foşnind punga de hârtie în care e camera mea. Măcar m-am ales cu ceva bun din toată povestea asta.

– Cu ce anume?

– Nu am interdicţie să te văd, zic, simţindu-mă inexplicabil de timidă.

– Încă n-ai, spune Lennon, cu veselie în ochi. Noaptea abia a început.

Pun punga cu camera pe un suport lângă unul dintre telescoape.

– Nu pot să cred c-ai făcut toate astea.

– Pff! N-am făcut decât să iau un cod de acces, zice Lennon. Doctorul Viramontes zicea că ştii tu cum să foloseşti suportul pentru cameră, sau trepied, sau cum mama naibii i-o zice chestiei ăleia pe care-o foloseşti. Trebuie să fie în baracă. Noi trebuie doar să încuiem peste tot înainte să plecăm. Şi o s-avem belele dacă spargem ceva. Adică, ne taie ăştia capetele. Sau ne dau în judecată. Nu ştiu sigur care dintre astea două ar fi mai nasoală.

– Probabil faptul că ne-ar da în judecată, spun eu, privind în jur. N-am fost niciodată singură aici.

– În noaptea asta, e eclipsă de lună, spune el.

Hm! Are dreptate. Îmi aduc aminte că așa e.

El îmi zâmbeşte ușor.

– Ştiu că nu-i la fel de spectaculoasă ca o ploaie de meteori şi că priveliştea nu-i nici pe departe la fel de faină ca pe Condor Peak, dar ți-am promis că te duc să vezi stelele. Mă țin de cuvânt.

Îmi saltă inima. Mă chinuiesc să-mi găsesc cuvintele, iar după ce arunc o privire tâmpă asupra acoperişului, clipesc spre Lennon.

– Nu ştiu ce să zic. E unul dintre cele mai atente gesturi pe care le-a făcut cineva pentru mine vreodată.

– Nu ştiu... eu aş zice că faptul că te-am salvat de un urs furios ar trebui să-mi dea câteva puncte.

Eu chicotesc.

– E adevărat. Dar te-am lăsat să câștigi la pocher și ți-am dat cea mai mare parte din rezerva mea de M&M-uri. Dacă nici asta nu-i dragoste, nu știu ce e.

Deodată, îmi dau seama ce-am spus.

Și el își dă seama.

Încă ținându-mă de mână, mă cuprinde cu celălalt braț de talie și mă trage mai aproape.

– Mă bucur foarte tare să aud lucrul ăsta.

– Chiar așa? șoptesc eu.

– Da, chiar așa. Pentru că și eu te iubesc.

Pielea de găină îmi năpădește brațele.

– Da?

– Întotdeauna te-am iubit, murmură el. Și probabil că întotdeauna o să o fac. Ești cea mai bună prietenă a mea și faci parte din familia mea. Anul în care te-am așteptat a fost cel mai greu din viața mea, dar a meritat fiecare secundă. Dacă ar fi să trebuiască să aștept din nou doar ca să te strâng în brațe, aș face-o.

– Ei, eu n-aș face-o, spun cu ochii încețoșați. Pentru că și eu te iubesc și n-aș putea să suport să fiu departe de tine încă un minut. Deci nu mai cobi atât.

– Mă iubești, spune el, cu un rânjet tâmp.

Lasă capul mai jos, până-și freacă nasul de al meu.

– Bineînțeles că te iubesc. Ești al meu și nu pot să mă întorc la faza în care eram doar prieteni. Deci dacă e nevoie să dormim în pădure sau să ne certăm cu familiile noastre, exact asta o să facem. Nu vreau să trăiesc o viață care nu te include și pe tine.

– Mai zi-mi o dată! spune el, în timp ce mă sărută pe gât, chiar sub ureche.

Căldura îmi năvălește pe piele.

– Nu-s în stare să gândesc limpede când faci chestia asta.

– Atunci n-o mai fac.

– Să nu îndrăznești!

- Mai zi-mi o dată! repetă el, sărutându-mă pe maxilar.
- Ești al meu.
- Cealaltă chestie.
- Te iubesc!

El dă înapoi ca să mă privească, ținând buzele în timp ce râsu-flă puternic. Apoi zâmbetul lui e monumental.

- Țsta-i cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată. O să am nevoie să-l aud foarte des. Ego-ul meu e fragil.

Râd, dând la o parte o lacrimă.

- Ego-ul tău nu a fost fragil niciodată.

- În prezența ta, este.

Îl sărut sub bărbie, iar el tremură de plăcere.

- Nici *eu* nu-s în stare să gândesc limpede când faci asta.

- Bun. Hai să nu mai gândim. E supraapreciată gândirea.

- Știi că i-am promis mamei tale c-o să fim acasă la o oră decentă, dar eclipsa n-o să aibă loc până după miezul nopții.

- Ai zis că n-ai niciun cadavru în spatele dricului.

- Nu e *aaabsolut* niciun cadavru acolo-n spate, mă asigură el. Și n-o fi ca un cort în mijlocul pădurii, dar e destul de intim. Știi bine că urmez mottoul Cercetașilor. „Fiți pregătiți.”

- Țsta-i lucrul care-mi place cel mai mult la tine.

- Când eram în cort, ai zis că era altceva, murmură el, zâmbind larg în timp ce mă trage mai aproape.

- Eram moartă de foame, speriată și nu eram în toate mințile. Am zis vrute și nevrute. S-ar putea să trebuiască să mi le amintești.

- Da? Păi, eu am chef să rezolv niște mistere. Ce zici? Vrei să faci un pic pe detectiva cu băiatul pe care-l iubești?

- Da, vreau! Categorie, vreau!

— Ți spun eu, membrii trupei KISS¹ și-au amestecat propriul sânge cu tușul roșu folosit la tipărirea primei reviste de benzi desenate cu KISS, zice Sunny. Pun pariu pe-o brioșă că am dreptate.

E aproape întuneric afară, iar eu stau înăuntru la Toys in the Attic, lângă Sunny, care se chinuiește cu o stivă de cutii din apropierea vitrinei din față. Vorbește cu noi, iar fața-i e expresivă.

– S-a întâmplat în anii '70, și una dintre editurile-astea mari de benzi desenate, ori Marvel ori DC Comics², a scos o revistă de benzi desenate cu KISS – știi tu, cu Gene Simmons și Paul Stanley machiați, făcând-o pe supereroii, sau pe știu-eu-ce. Și au adăugat sângele membrilor trupei în tuș. Jur că-i pe bune!

Mac își dă ochii peste cap.

– De la cine-or porni zvonurile-astea demente? întreabă ea, cu accentul ei ușor scoțian. *Chiar* nu-i adevărat. Și mai e și scârbos.

¹ Trupă americană de rock, cunoscută pentru costumele și machiajele spectaculoase, cu alb și negru. Stilul vestimentar și machiajele stridente i-au transformat pe Paul Stanley (voce), Gene Simmons (bas), Ace Frehley (chitară) și Peter Criss (tobe) chiar și în personaje de film, desen animat, jocuri video și benzi desenate. Trupa, fondată în 1973, este considerată un precursor al subgenului glam rock/glam metal. (n.tr.)

² DC Comics, editură fondată în 1935, a aprins imaginația mai multor generații întregi cu aventurile unor supereroi cunoscuți în toată lumea precum Superman, Batman sau Wonder Woman. (n.tr.)

Mama își încrucișează brațele, aprobând din cap spre Mac.

– Tu-ți dai seama câte boli cu transmitere sexuală aveau ăia? Cine-ar vrea sângele lor spurcat într-o revistă de benzi desenate.

– Păi, se pare că destul de multă lume l-ar vrea, pentru că-i adevărat, insistă Sunny. Întreabă-l pe Lennon.

Trag de o buclă a curelei lui din spatele blugilor. Stă aplecat, cu jumătate de corp în interiorul părții din spate a vitrinei de la intrare – un grup de dovleci ciopliți de Halloween și un ceaun negru care dă pe-afară de prezervative și de sticle cu gel pentru masaj, în loc de fiertura vreunei vrăjitoare. Halloween a fost azi-noapte, așa că schimbăm felinarele din dovleci¹ cu un asortiment de Ziua Recunoștinței.

– Tu ai auzit toate astea? întreb.

El iese din vitrină, îndreptându-și spatele.

– Sunny are dreptate. O asistentă medicală le-a luat sânge, iar ei au zburat la New York și și-au făcut poze la tipografia Marvel, unde-au aruncat fiole cu sângele lor într-un recipient cu tuș. Un notar public a fost martor și a confirmat oficial actul.

– Îuuu! facem noi în cor.

Lennon ridică din umeri.

– Membrii trupei KISS făceau mereu tot felul de chestii caraghioase și șocante ca să-și vândă marfa. Erau mai interesați să facă bani decât să facă muzică.

– Și de-asta îmi datorezi *tu* mie o brioșă, îi spune Sunny lui Mac.

¹ În original se folosește termenul *jack-o'-lantern*, denumire sub care sunt cunoscuți celebrii dovleci de Halloween, în care sunt cioplite fețe rânjite. După ce e adăugată o lumânare în interiorul dovleacului, se obține un felinar atipic. Legenda irlandeză de la care au pornit aceste felinare spune povestea lui Jack, un fermier bețiv și trândav, care a reușit să-l păcălească pe Diavolul care venise să-i ducă sufletul în iad, cioplinnd o cruce în trunchiul unui copac din grădina lui cu dovleci și urcându-se în el înainte să-l poată ajunge Necuratul. Din cauza grelelor păcate în care și-a dus viața, Jack nu poate ajunge în rai. Din cauza faptului că l-a păcălit pe Diavol, nu poate ajunge în iad. Își poate găsi calea spre lumină doar cioplinnd pe un dovleac o față rânjită și punând o lumânare înăuntru. (n.tr.)

Pe față-i apare un zâmbet larg, de încântare.

Mac scutură amenințătoare pumnul spre tavan.

– Fir-ai tu să fii de Joc al Miturilor despre Staruri Rock!

Nici nu știi de ce-și mai bate capul să se pună cu Sunny. Pierde mereu. Sau poate că asta e și ideea. Tot ce știi e că ar prinde al nai-bii de bine o brișă acum, și mi-aș dori ca vitrina asta să fie plină de dulciuri adevărate, nu de prezervative.

Cred că în ultima vreme am mâncat prea multă mâncare nesănătoasă, ceea ce nu știam că se poate întâmpla. Dar mama și cu mine am fost prea ocupate ca să mergem la alimentară și să luăm mâncare adevărată. Singura noastră hrană gătită în casă au fost cinele de duminică ale familiei Mackenzie.

Au trecut câteva luni de când a plecat tata. E încă în San Francisco și deja a făcut o schimbare radicală în stilul caracteristic lui Dan Diamantul, urmându-și impulsul de moment. S-a înscris la un curs pentru un certificat de – nu vă mint! – terapeut de masaj pentru cai. Așa-i. Vrea să se mute în Sonoma¹ și să frece caii pe spate. La urma urmei, e viața lui, îmi spun. Am vorbit cu el la telefon de câteva ori, dar nu ne-am văzut. Ceea ce, probabil, e un lucru bun. Nu mai sunt așa furioasă cum am fost cândva, dar tot n-am nevoie de mai multe întreruperi în viața mea.

Și nici mama n-are. Și ea a fost ocupată. Everhart Wellness Clinic a devenit Moon² Wellness Spa. Da, ea e cea care s-a hotărât să dea spa-ului numele ei de fată, dar eu sunt cea care i-a sugerat să folosească o lună adevărată la noul logo. Sunny și Mac i-au găsit o nouă maseuză – prietena unei prietene care s-a mutat aici, în East Bay, pentru că nu-și mai permitea chiria din oraș. San Francisco l-a primit pe tata și ne-a dat-o la schimb pe Anna, o tânără latinoamericană care are părul mov și iubește câinii. Câștig de ambele părți.

¹ Oraș din valea Sonoma, din statul american California, aflat în cea mai cunoscută zonă viticolă a statului (n.tr.)

² Moon este și un nume coreean, și cuvântul în limba engleză pentru „lună”. (n.tr.)

În timp ce mama e ocupată cu reconstruirea afacerii ei, eu mă concentrez pe școală. La început, eram mult prea îngrijorată în privința înscrierilor la facultate, dar acum Lennon și cu mine ne gândim să ne luăm un an liber între liceu și colegiu – un așa-numit an sabatic. Mi-ar permite să îmi alcătuiesc portofoliul astrofotografic și să mă înscriu la un curs de coreeană la colegiul comunității ca să pot comunica mai bine cu bunicul Sam. Lennon vrea să lucreze cu normă întreagă și să economisească niște bani. Vrea să mergem în drumeție cu rucsacul prin Europa. Categoric sunt de acord cu ideea asta.

Avem discuții serioase și despre încercarea de a face o drumeție pe Traseul Pacific Crest¹. Are mai mult de 4 200 de kilometri lungime și trece prin California, Oregon și Washington – tocmai din Mexic și Canada. Durează șase luni să străbați tot traseul într-o drumeție. Nu sunt sigură că-s pregătită pentru chestia asta – nici dacă voi fi vreodată, de fapt –, dar dacă începem în iunie, anul viitor, putem să trecem de partea din traseu care începe din munții High Sierras, urcă prin munții Cascadelor² și se oprește la granița cu Canada.

Vedem noi. În momentul de față, am mers în drumeție la fiecare două weekenduri. Excursii scurte, de câte două nopți – n-am ieșit de pe poteci. Weekendul ăsta, urcăm pe coastă, în Redwood National Park³ din comitatul Humboldt. N-o să vă mint: jumătate din distracția campingului stă în posibilitatea sexyrelaxării. Dar, de fapt, mă bucur să fiu în aer liber, departe de oraș. Lennon își folosește abilitățile de cartograf pentru a mă ajuta să ajung în zone din apropiere în care se vede clar cerul nopții; am început, în sfârșit,

¹ În original *Pacific Crest Trail*, traseu natural apropiat de cea mai înaltă porțiune a lanțurilor muntoase Sierra Nevada și Cascade, cu o lungime de 4 270 de kilometri. Poate fi străbătut călare sau pe jos. (n.tr.)

² Cascade Mountains, lanț muntos vulcanic, paralel cu coasta de vest a Statelor Unite ale Americii. Are o înălțime de 4 392 de metri. (n.tr.)

³ Redwood National and State Parks, complex de parcuri din statul american California, deschis în 1968 (n.tr.)

să-mi folosesc telescopul portabil pentru a face fotografii, în loc să îl car aiurea după mine.

– Nu vreau să vă dau o veste proastă, dar o să trebuiască să vă luați singure brișele, le spune Lennon mamelor lui. Am o întâlnire bună de tot cu un astrofizician la Jitterbug.

– Aia-s eu, spun, făcând cu mâna. Eu sunt aia bună de tot.

– Nu-i prea târziu pentru cofeină? ne avertizează mama.

– Când e prea târziu? întreb eu.

– Ceai cu ierburi, vă rog! spune ea.

– Mă mai gândesc.

– De fapt, mergem acolo ca să facem teme, recunoaște Lennon.

Un Wi-Fi decent și discountul pentru angajați e o combinație bună.

Am început să lucrez cu jumătate de normă acolo după ore, acum câteva săptămâni. Practic, locuiesc acolo acum, dar îmi place la nebunie chestia asta, pentru că (1) mereu mi-a plăcut la nebunie cafeaua lor și (2) acum sunt plătită ca să o beau. Am nevoie de toți banii de care pot face rost, pentru că e scump să mergi în camping când ești falit.

– Să te-ntorci până la zecel! spune mama. Ai școală mâine.

Lennon o salută militărește, iar eu trag de lesa Andromedei. Spunem noapte bună tuturor și ieșim din magazin în aerul nopții care începe să devină cam răcoros. De fapt, e destul de plăcut și nu-i atât de aprig, încât s-o deranjeze pe Andromeda. Am început s-o plimbăm de câteva ori pe săptămână, iar ea a devenit mult mai sprintenă, de parc-ar fi căpătat o perspectivă nouă asupra vieții. Și poate că așa e. Mama spune că animalele de companie pot fi deprimare atunci când și stăpânii lor sunt deprimați. Sau poate-i vorba de faptul că i-a văzut mai des pe câinii vioi ai bunicii Esther și a trebuit să învețe să țină pasul cu ei.

Lennon o ia de lesă, iar ea pornește cu pas vioi în fața noastră în timp ce ne cercetează poteca. El își pune brațul după umerii mei în timp ce ne îndreptăm sărind spre colțul străzii și așteptăm ca la semafor să se facă verde.

– În regulă, milady, spune Lennon. Amândoi știm că n-o să facem nicio temă la cafenea.

– Eu mi le-am terminat în ora a cincea¹, confirm.

– Eu mi le-am terminat la lucru, în timp ce curăţam cuştile şopârlelor gecko. Multifuncţionalitatea salvează lumea.

– Ce buni suntem! spun eu, întinzând mâna ca să ciocnim pumnii.

– Cei mai buni!

Ciocneşte pumnul de al meu, în timp ce mă țin cu cealaltă mână pe după umeri.

Nu mi-a fost niciodată uşor să jonglez cu şcoala, munca şi relaţia dintre noi. Ne ajută faptul că luăm prânzul împreună în fiecare zi în curtea şcolii. Stăm cu Avani şi cu iubitul ei, şi uneori cu Brett, din nefericire. După ce l-a implorat pe Lennon să-l ierte pentru rolul jucat de el în ceea ce e cunoscut acum drept Bătălia de la Cascadele Mackenzie, n-am mai reuşit să scăpăm de el. Pe de altă parte, Reagan s-a transferat la o şcoală privată. Oficial, se spune că nu se mai concentrează asupra Jocurilor Olimpice, deci nu mai are nevoie de sprijinul catedrei noastre de sport. Neoficial, părinţii lui Reagan au obligat-o să se transfere după ce a fost prinsă cu mâţa-n sac la incidentul din tabăra de glamping.

Mi-ar plăcea să spun că ne-am împăcat, dar încă nu s-a întâmplat asta. Sunt dispusă să o iert, dar trebuie să facă şi ea nişte compromisuri. S-au dus zilele în care mă tot milogeam de ea.

– Deci, diseară încotro o luăm? întrebă Lennon. Pe Mission şi Western Avenue sau pe Mission şi Euclid Street²?

Acum avem patru trasee diferite pe care ne plimbăm. Unul e vechiul nostru traseu, de pe vremea când eram copii, şi unul trece prin piaţa fermierilor, care-i atât de pustie noaptea, încât, practic, e romantică – aţi fi surprinşi de ce-s în stare doi oameni cu minţi perverse să

¹ În original se foloseşte expresia *fifth period*. Sistemul educaţional american stipulează perioade ce durează între 30 şi 60 de minute pentru orele de curs, fiecare zi de şcoală având între 3 şi 10 perioade, în funcţie de regulamentul fiecărei şcoli. (n.tr.)

² Stradă care străbate câteva cartiere istorice din comitatul californian San Bernardino (n.tr.)

facă printre baloți de fân. Două dintre trasee merg în direcții diferite în jurul marginii Golfului, dar preferatul meu șerpuiește printr-un parc, unde putem urca un deal și privi orașul stând sub un stejar mare și bătrân. Încă nu e destul de întuneric ca să privim stelele în condiții ideale, dar e destul de intim încât să ne sărutăm.

Aa, câte locuri perfecte pentru sărutat am descoperit! Toate-s pe traseele noastre.

– E prea rece pentru traseele din Golf, spun eu. Andromeda o să facă figuri.

– Putem s-o luăm pe Wick Boulevard și să urcăm până la marginea cartierului cu depozite, după care să ne îndreptăm spre linia de cale ferată de pe deal.

– Sună suspect de mult ca un al cincilea traseu.

– Chiar că sună, nu-i așa?

La aniversarea noastră de o lună, mi-a făcut o hartă cu desene. Avea toate punctele de reper ale vieților noastre intersectate. Locul în care ne-am întâlnit. Noaptea în care-am jucat pocher cu tatăl lui. Prima noastră ceartă. Primul nostru sărut. Scandalul de la petrecerea de deschidere a anului școlar. Catedrala din arbori sequoia. Noaptea în care ne-am spus „te iubesc“ la Observator.

O hartă a noastră.

A durat ani întregi s-o facă, e dezordonată și încurcată, o parte din ea e chiar tragică. Dar nu aș schimba traseul, pentru că l-am parcurs împreună, chiar și atunci când am fost despărțiți. Și cea mai tare parte e că e neterminat. Nesiguranța nu e mereu un lucru rău. Uneori, poate avea un potențial extraordinar.

– Deci, care să fie? întreabă el, când la semafor se face verde. Traseul vechi sau traseul nou?

– Fă-mi o surpriză!

Își coboară privirea spre mine și-mi zâmbeste, iar eu îmi unesc degetele cu ale lui. Punem un picior în fața celuiilalt. Cu mintea limpede și pașii ușori. Și mergem înainte.

ZORIE ȘI LENNON

O CĂLĂTORIE DE CINCI ANI

X START

CUPUL SE ÎNTĂLNEȘTE ÎN
FAȚA CASEI LUI ZORIE
LA FRIGEDA VÂRSTĂ
DE 13 ANI.

ÎMI PLIMBĂ
CÂTEAUA, PE
ANDROMEDA,
PE MISSION
STREET.

14 ANI MISTERUL
CURENTULUI DE
LA JITTERBUG E
REZOLVAT (ZORIE
TIPA LA LENNON)

ZONĂ
DE
ODIHNĂ

15 ANI SE
JURĂ LA FILME
ÎMPREUNĂ
CU FAMILIA
MACKENZIE

ENERGIA
VEDE

16 ANI
EXPERIMENTUL

JETOANE
DE POCH

MAȘINĂ DE PUCHER
CUO CĂȘTIGAT

CREVETE NASPĂI

Aprecieri și un milion de mulțumiri

Pentru munca lor asiduă:

Laurei Bradford, lui Taryn Fagerness.

Lui Nicole Ellul, lui Lucy Rogers,
lui Sarah Creech.

Echipelor Simon și Simon Pulse
din Regatul Unit.

Pentru încurajări:

Lui Karen, lui Gregg,
lui Heidi, lui Hank.

Lui Brian, lui Patsy, lui Don, Ginei,
lui Shane, lui Seph.

Pentru feedback:

Ayei Sharif.

Pentru inspirație:

Parcurilor Naționale Yosemite,
Sequoia și Kings Canyon.

Orașului Berkeley, California.

Lui Nancy Grace Roman,
lui Neil deGrasse Tyson
și lui Carl Sagan.

Lui Tsugumi Obha și Takeshi Obata.

Lui Kimberly Saul.

Pentru că există:

Absolut fiecărui bibliotecar!

Absolut fiecărui librar!

Și vouă!

ELLA BURFOOT / *Domnul Intineric se strecoară*

VAN GOOL / *Micul meu dicționar român-englez*

• *Micul meu dicționar român-francez* • *Micul meu dicționar român-german*

DESPINA CALAVREZO / *Wintertime*

HELENE LASSERRE & GILLES

BONOTAUX / *Motanutul meu este un ipocrit*

VIC PARKER / *40 de povești cu ponei și cai*

TIG THOMAS / *50 de povești cu prințese*

CARTEA IUCĂRIE

Fereastră spre Crăciun • *Ciorăpelul*

Fereastră spre Crăciun – *Hărnicuța*

P. FLEMMING, J. BLACKMAN / *Aripioare* –

Papagalul • *Aripioare* – *Pinguinul*

J. GODE, P. FLEMMING / *Lucy își ascute*

cleștii, ca să tremure toți peștii

*** *Multiplan* • *Broaștele fantastice*

*** *Multiplan* • *Corpul uman*

*** *Multiplan* – *Mumiile egiptene*

*** *Multiplan* – *Sistemul solar*

CĂRȚI DE ACTIVITĂȚI

ARINA ALEXANDRU / *Alfabetul desenat mai ușor de învățat* • *Numărăm până la 10*

*** *365 de lucruri de creat și confecționat*

*** *Atelier de jocuri și activități Montessori:*

Descoperă lumea înconjurătoare • *Atelier de*

jocuri și activități Montessori: Descoperă

matematica

MINNA LACEY / *365 de activități științifice și distractive*

LAROUSSE / *Caietul meu de grafică 3-4 ani*

LAROUSSE / *Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mică)*

LAROUSSE / *Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mijlocie)*

LAROUSSE / *Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mare)*

LAROUSSE / *Sunt un campion – corpul uman*

LAROUSSE / *Sunt un campion – țările lumii*

*** *Marea carte a labirinturilor*

*** *Marea carte de colorat și activități*

PARRAGON *Pinkabella*

Pinkabella • *Carte activități* • *Pinkabella*

e la modă • *Pinkabella adoră să deseneze* •

Pinkabella casa de păpuși

HINKLER BOOKS / *Perfect albastru* – *Ne jucăm și învățăm*

FIONA WATT / *Artă și imaginație*

*** *Să ne pregătim de școală*

SUDOKU / *Sudoku peste 8 ani*

USBORNE / *Carte puzzle cu imagini*

POVEȘTI ILUSTRATE – *Ilustrații*

Francesca Rossi

Albă ca Zăpada • *Alice în Țara Minunilor* •

Cenușăreasa • *Pinocchio* • *Scufița Roșie* •

Vrăjitorul din Oz

RAO EDUCAȚIONAL

VIORELA ANASTASIU / *Geografia României, pentru admiterea în învățământul superior*

ZVETLANA APOSTOIU, MARIANA

POPA, ANGELA SOARE / *Manual de*

limba franceză, clasa a 4-a

